

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JULIE GARWOOD

Hiç Umutum Yokken

©psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Julie Garwood güzel kadın kahramanların cesur erkekleri yanına
çektiği gibi okuyucuları cezbediyor.

USA Today

New York Times'ın çok satanlar listesine giren, kalp atışlarınızı
hızlandıracak bu romanda, Julie Garwood özgürlüğü için mücadele
etmeye kararlı, aşkın nadir ve beklenmedik hediyesiyle hayatı
değişen genç bir kadının görkemli hikâyesini zekice kaleme alıyor.

Leydi Johanna dul kaldığı haberini alınca bir daha asla
evlenmeyeceğine yemin etmişti. Henüz on altı yaşındaydı ama
şimdiden ona bakanları etkileyen güzellikte altın saçlara ve güçlü
bir iradeye sahipti. Fakat Kral John tekrar evlenmesini emredince
her şey değişti. Sadık üvey kardeşinin bulduğu damat adayı ise
yakışıklı İskoç savaşı Gabriel MacBain'di.

Johanna ilk başta ürkekti ama Gabriel paylaşacakları muhteşem
zevkleri ona nazıkçe gösterirken, birbirlerine âşık olmaya
başlayacaklardı. Çok geçmeden bütün Kuzey İskoçya klanı da
haşın ve cesur lordlarının kalbini ona tamamen teslim ettiğini
anlayacaktı. Ancak hiçbir mutluluk bedelsiz kazanılmazdı elbette.
Korkunç bir kraliyet entrikası Gabriel'i karısından ayırmakla tehdit
ettiğinde ikisi de birbirleri için savaşacaklardı.

ISBN 978-605-173-439-2

9 786051 734392

₺ 39

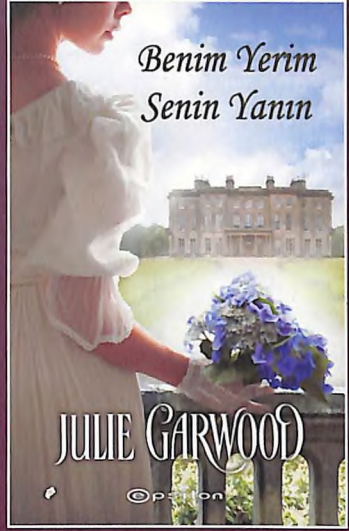
f t i /epsilonyayinevi

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

Julie Garwood 1946 yılında Missouri, Kansas'ta doğdu. New York Times'ın en çok satan kitaplar listesinde yer alan yazarın kitapları 32 milyon kopyadan fazla sattı. *Düğün, Gelin, Gölgede Dans, Sen de Yanarsın, Sır, Fidye, Ateş ve Buz, Ödül, Güllere Sor, Güller ve Gelinler, Yazgı, Baharı Beklerken, Aşk Seni de Vurur, Sımsıcak, Kadere İnanır mısın?* adlı eserleriyle Türk okuyucusuyla buluşan Garwood, yazdığı gerilim ve tarihi aşk romanlarıyla tüm dünyada adını duyurdu.

HİÇ UMUDUM YOKKEN

HİÇ UMUDUM YOKKEN

Orijinal Adı: Saving Grace
Yazan: Julie Garwood
Yayın Yönetmeni: Enis Köksaldı
Çeviri: Kübra Tekneci
Editör: Emirhan Aydın
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Temmuz 2018

ISBN: 978-605-173-439-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 34590

© 1993 Julie Garwood

Türkçe Yayın Hakkı: Nurcihan Kesim Ajansı aracılığıyla
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

MY MATBAACILIK SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk.
No: 8/F Zeytinburnu / istanbul
Tel: 0212 674 85 28
mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 34191

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Meltem Erkmen (1973-2018) Kalbimizdesin

HİÇ UMUDUM YOKKEN

Julie Garwood

Çeviri
Kübra Tekneci

Kurtarıcım Mary Felicita Kennedy Murphy'nin anısına

AÇILIŞ

Barnslay Manastırı, İngiltere, 1200

“Kutsal Piskopos Hallwick, bize cennetteki ve dünyadaki hiyerarşiyi açıklar mısınız? Tanrı’nın gözünde kim daha değerlidir?” diye sordu öğrenci.

“Havariler Tanrı’nın gözünde daha değerli değiller mi?” diye sordu ikinci öğrenci.

“Hayır,” diye yanıtladı bilge piskopos. “Kadınların ve çocukların koruyucusu, masumların savunucusu baş melek Gabriel herkesten önce gelir.”

“Peki ondan sonra kim geliyor?” diye sordu ilk öğrenci.

“Elbette, diğer bütün melekler,” diye yanıtladı Piskopos. “Sonra başta Peter olmak üzere havariler, ardından peygamberler, mucize yaratanlar ve yeryüzünde Tanrı’nın sözlerini öğreten öğretmenler gelir. Cennette son sırada azizler bulunur.”

“Peki yeryüzünde en önemli kim, Piskopos Hallwick? Burada Tanrı’nın gözünde en saygın olan kim?”

“İnsan,” diye yanıtladı Piskopas Hallwick hiç düşünmeden. “Ve insanların arasında en önemli ve saygın olan kutsal papamızdır.”

İki öğrenci bu dikteyi kafalarını sallayarak kabul ettiler. İki genç adamdan yaşça büyük olan Thomas ibadethanenin dışındaki taş duvarın üzerinde oturduğu yerde öne doğru eğildi. Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. “Papanın ardından Tanrı’nın gözünde sırasıyla kardinaler ve emrindeki diğer insanlar gelir,” diye araya girdi.

“Öyle,” diye ona katıldı Piskopos, öğrencisinin tahmininden memnundu.

“Peki önem sırasına göre onlardan sonra kim gelir?” diye sordu ikinci öğrenci.

“Elbette, yeryüzündeki krallıkların hükümdarları,” diye açıkladı Piskopos. Tahta sıranın ortasına oturup özenle süslenmiş siyah cüppesini yaydıktan sonra ekledi: “Kilisenin hazinesini besleyen liderler, elbette, kendi zevkleri için altın biriktirenlere kıyasla Tanrı tarafından daha çok sevilirler.”

Kutsal liderin öğütlerini dinlemek için üç genç adam daha da yaklaştı. Piskopos’un ayaklarının dibinde yarım daire oluşturdular.

“Sırada evli ve bekar erkekler mi var?” diye sordu Thomas.

“Evet,” diye yanıtladı Piskopos. “Tüccarlar ve şeriflerle aynı konumdalar ama toprağa zincirli kulların üzerindelerdir.”

“Sonra kimler gelir, Piskopos?” diye sordu ikinci öğrenci.

“İnsanın en sadık dostu köpeklerle başlamak üzere hayvanlar gelir,” diye yanıtladı Piskopos, “ve beyinsiz öküzlerle

son bulur. İşte böyle, yemininizi edip Tanrı'nın hizmetkârı olduğunuzda öğrencilerinize anlatacağınız bütün hiyerarşiyi size öğrettim.”

Thomas kafasını evet anlamında salladı. “Kadınları unuttunuz, Piskopos Hallwick. Tanrı'nın gözünde onlar nerede yer alıyor?”

Piskopos bu soruyu düşünürken kaşlarını ovuşturdu. “Kadınları unutmadım,” dedi en sonunda. “Onlar Tanrı'nın gözünde son sırada yer alırlar.”

“Beyinsiz öküzlerden sonra mı?” diye sordu ikinci öğrenci.

“Evet, öküzlerden sonra gelirler.”

Yerde oturan üç genç adam hemen kafalarını evet anlamında salladılar.

“Piskopos?” dedi Thomas.

“Ne var, oğlum?”

“Bize Tanrı'nın hiyerarşisini mi yoksa kilisenin hiyerarşisini mi anlattınız?”

Piskopos bu soru karşısında şaşırdı. Ona dine hakaret gibi geldi. “İkisi de aynı şey, öyle değil mi?”

Yüzyıllar önce yaşayan erkeklerin çoğu Tanrı'nın görüşlerinin kilise tarafından her zaman doğru yorumlandığına inanırlardı.

Ancak bazı kadınlar bunun doğru olmadığını biliyorlardı. Bu o kadınlardan birinin hikâyesi.

11

12

13

BİRİNCİ BÖLÜM

İngiltere, 1206

Haber onu mahvedecekti.

Hanımına kötü haberi verme sorumluluğu Baron Raulf Williamson, Kral'ın özel bir işi yüzünden aceleyle İngiltere'den ayrıldığından beri en kıdemli kişi olan sadık hizmetkârı Kelmet'e verilmişti. Hizmetkâr korkunç görevi ertelemedi, çünkü Leydi Johanna'nın Londra'ya dönmeden önce iki haberciyi sorgulamak isteyeceğini biliyordu, tabii çok sevdiği kocası hakkındaki haberi aldıktan sonra hanımı konuşabilirse.

Evet, tatlı hanımefendiye haberi bir an önce vermeliydi. Kelmet görevini çok iyi anlıyordu ve bu işi halletmek için sabırsızlansa da Leydi Johanna'nın öğleden sonra duasını ettiği, yeni inşa edilen şapele doğru ilerlerken dizlerine kadar çamura batmış gibi ayaklarını sürtüyordu.

İskoçya'daki MacLaurin topraklarından gelen ziyaretçi

din adamı Peder Peter MacKechnie dış avludaki dik bayırdan yukarı tırmanırken Kelmet onu gördü. Hizmetkâr rahatlayarak nefes aldıktan sonra suratsız pedere seslendi.

“Yardımaınıza ihtiyacım var, MacKehnie,” diye seslendi Kelmet şiddetli rüzgârda.

Peder kafasını evet anlamında salladıktan sonra kaşlarını çattı. Son iki gündür küstah davranışları yüzünden hâlâ hizmetkârı affetmemişti.

“Günah çıkarmak mı istiyorsun?” diye koyu aksanında bir alaycılıkla seslendi Peder.

“Hayır, Peder.”

MacKehnie kafasını iki yana salladı. “Kara bir ruhun var, Kelmet.”

Hizmetkâr onun bu sözüne karşılık vermeyip koyu saçlı İskoç’un yanına gelmesini bekledi. Peder’in gözlerindeki neşeyi görünce ona takıldığını anladı.

“Günah çıkarmamdan daha önemli bir mesele var,” diye söze başladı Kelmet. “Az önce bir haber aldım...”

Peder onun açıklamasını bitirmesine izin vermedi. “Bugün Kutsal Cuma,” diye sözünü kesti. “Hiçbir şey bundan daha önemli olamaz. Bugün günah çıkarıp Tanrı’nın seni affetmesi için yalvarmazsan, Paskalya sabahı benimle görüş alışverişi yapamazsın. Kabalık gibi nahoş günahınla başlayabilirsin, Kelmet. Evet, bu uygun bir başlangıç olur.”

Kelmet sabrını korudu. “Sizden özür diledim, Peder, ama gördüğüm kadarıyla beni hâlâ affetmemişsiniz.”

“Affetmediğim doğru.”

Hizmetkâr kaşlarını çattı. “Dün ve önceki gün de açıkladığım gibi Baron Raulf o yokken kimsenin kale içine girmesine izin vermememi özellikle emrettiği için içeri girmenize müsaade edemem. Ziyarete gelirse, Leydi Johan-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

na'nın kardeşi Nicholas'ın bile girmesine izin vermemem söylendi. Peder, anlamaya çalışın. Bir yıl içinde burada çalışan üçüncü hizmetkârım ve diğerlerinden daha uzun süre işimi korumaya çalışıyorum.”

MacKechnie burnundan güldü. Hizmetkâra eziyeti henüz son bulmamıştı. “Leydi Johanna müdahale etmeseydi, hâlâ kale duvarının dışında kamp yapıyor olurdum, değil mi?”

Kelmet kafasını evet anlamında salladı. “Evet, öyle olurdu,” diye itiraf etti. “Nöbetinizden vazgeçip evinize dönmediğiniz sürece.”

“Baron Raulf’la konuşup kullarının MacLaurin topraklarında sebep olduğu karışıklık hakkında onu hizaya getirmeden hiçbir yere gitmeyeceğim. Masumlar öldürülüyor, Kelmet, ama umarım senin Baron, Mareşal’in ne kadar kötü ve güce aç bir adam olduğunu bilmiyordur. Baron Raulf’un onurlu bir adam olduğunu duydum. Umarım bu övgü doğrudur, çünkü bu vahşete bir an önce dur demeli. Şimdi bile MacLaurin askerlerinden bazıları yardım için MacBain’e sığınıyor. Ona sadakat yemini edip onu lordları ilan ettiklerinde kıyamet kopacak. MacBain Mareşal’e ve MacLaurin topraklarında avlanan bütün İngilizlere karşı savaş açacak. İskoç savaşçı öfke ya da intikama karşı yabancı değil, MacBain, senin baronunu sorumlu tayin ettiği kâfirlerin MacLaurin topraklarının nasıl ırzına geçtiklerini gördüğünde, Baron Raulf’un bile hayatının tehlikeye gireceğine ruhum üzerine bahse girebilirim.”

İskoçların durumuyla ilgisi olmasa da, Kelmet hikâyeye kendini kaptırdı. Peder’in korktuğu görevini yerine getirmesini farkında olmadan engellediği doğrudur. Kelmet birkaç dakikanın zararı olmayacağını düşündü.

“MacBain savaşsısının İngiltere’ye geleceğini mi ima ediyorsunuz?”

“İma etmiyorum,” diye karşı çıktı Peder. “Sadece bir gerçeği dile getiriyorum. Senin baronun, MacBain’in bıçağını boğazında hissedene kadar burada olduğundan haberi olmaz. Elbette, o zaman çok geç olur.”

Hizmetkâr kafasını iki yana salladı. “Asma köprüye ulaşmadan, Baron Raulf’un askerleri onu öldürür.”

“Fırsatları bile olmaz,” dedi MacKehnie kendinden emin bir sesle.

“Bu savaşçı yenilmezmiş gibi konuşuyorsunuz.”

“Öyle olabileceğini düşünüyorum. Açıkçası, onun gibi biriyle hiç karşılaşmadım. MacBain hakkında duyduğum hikâyelerle içini ürpertmeyeceğim. Bu kalenin onun gazabına uğramasını istemeyeceğini söylemem yeterli olur.”

“Artık hiçbirinin önemi yok, Peder,” diye fısıldadı Kelmet yorgun bir sesle.

“Ah, elbette önemi var,” diye çıkıştı Peder. “Ne kadar gerekirse gereksin, baronunu bekleyeceğim. Mesele sabırsızlığa izin vermeyecek kadar önemli.”

Peder MacKehnie kendini kontrol altına almak için duraksadı. MacLaurin meselesinin hizmetkârı ilgilendirmediğini biliyordu ama açıklamaya başlayınca dikkatle içinde sakladığı öfke dışarı taşmaya başladı ve sesinin öfkeli çıkmasına engel olamadı. Konuyu değiştirirken kendini daha sakın bir tavırla konuşmaya zorladı.

“Yine de yaşlı bir köpeğin ruhuna sahip bir günahkârsın Kelmet ama işini yapmaya çalışan dürüst bir adamsın. Kıyamet Günü’nde Tanrı’nın karşısında dururken bunu hatırlayacaktır. Günah çıkarmanı dinlememi istemiyorsan, o halde benden ne istiyorsun?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Leydi Johanna konusunda yardımınıza ihtiyacım var, Peder. Az önce Kral John’dan haber geldi.”

Hizmetkâr açıklamasına hemen devam etmeyince, “Evet?” diye üsteledi MacKechnie.

“Baron Raulf ölmüş.”

“Tanrım, ciddi olamazsın.”

“Bu doğru, Peder.”

MacKechnie nefesini tuttu, sonra hızla haç çıkardı. Başını eğip ellerini birleştirdi ve Baron’un ruhu için fısıldayarak dua etti.

Rüzgâr Peder’in siyah cüppesini bacaklarına çarptı ama bütün dikkatini duasına veren MacKechnie bunu fark etmedi. Kelmet bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Bulutlar kara ve devasaydı, ısrarcı, uluyan bir rüzgâr onları tepelerine doğru itiyordu. Yaklaşan fırtınanın sesi ürkütücü ve uğursuzdu.

Peder duasını bitirdikten sonra bir kez daha haç çıkardı ve dikkatini tekrar hizmetkâra verdi. “Neden bana hemen söylemedin? Neden konuşup durmama izin verdin? Sözüümü kesmeliydin. Tanrım, şimdi MacLaurinlere ne olacak?”

Kelmet kafasını iki yana salladı. “Baron’un İskoçya’daki toprakları konusunda size verecek yanıtlım yok, Peder.”

“Sözüümü kesmeliydin,” dedi Peder tekrar, hâlâ kara haberin etkisindeydi.

“Birkaç dakikanın önemi yok,” diye karşılık verdi Kelmet. “Belki de sizinle konuşarak bu işi yapmayı erteliyordum. Leydi Johanna’ya haber vermek benim görevim ve bana yardımcı olursanız minnettar kalırım. O çok genç ve hainlik nedir bilmez. Kalbi çok kırılacak.”

MacKechnie kafasını evet anlamında salladı. “Hanımı-

nı sadece iki gündür tanıyorum, ama ne kadar kırılgan ve saf bir kalbi olduğunu gördüm. Yine de yardımcı olabileceğimden emin değilim. Hanımın benden korkuyor gibi görünüyor.”

“O birçok din adamından korkar, Peder. Geçerli bir sebebi var.”

“Peki neymiş bu sebep?”

“Papaz Hallwick’e günah çıkartıyor.”

Peder MacKechnie kaşlarını çatı. “Başka bir şey demene gerek yok,” diye tiksintiyle homurdandı. “Hallwick’in kötü şöhreti İskoçya’ya kadar ulaştı. Genç hanımın korkmasına şaşırmamak gerek. Yardımına koşup beni içeri alman için ısrar etmesi bile hayret verici, Kelmet. Bunun cesaret gerektirdiğini şimdi anlıyorum. Zavallı kız,” diye ekledi içini çekerek. “Sevgili kocasını böylesine genç yaşta kaybetmenin acısını hak etmiyor. Baron’la ne kadar süredir evli?”

“Üç yılı aşkın bir süredir. Leydi Johanna evlendiğinde çocukluktan yeni çıkmış sayılırdı. Peder, lütfen benimle şapele gelin.”

“Elbette.”

İki adam yan yana yürüdüler. Tekrar konuşmaya başladığında Kelmet duraksadı. “Bunu doğru düzgün söylemenin bir yolu olmadığını biliyorum. Nasıl söyleyeceğimden emin değilim...”

“Lafı dolandırma,” diye tavsiye etti Peder. “Bunu takdir edecektir. Ona ipuçları vererek tahmin etmesi için uğraşma. Belki de hanımını teselli etmesi için yanımıza bir kadın almamızın faydası olabilir. Leydi Johanna’nın bizim şefkatimize olduğu kadar başka bir kadınıninkine de ihtiyacı olacak.”

“Kime sorabileceğimi bilmiyorum,” diye itiraf etti Kelmet. “Baron Raulf gitmeden önceki gün, evdeki bütün çalışanları tekrar değiştirdi. Leydim çalışanların adlarını doğru düzgün bilmiyor. Birçok kişi gelip geçti. Hanımım son zamanlarda kendi halinde,” diye ekledi. “O çok düşünceli, Peder, ama çalışanlardan uzak duruyor ve kendi konseyini toplamayı öğrendi. Yanımıza alabileceğimiz bir sırdaşı yok.”

“Baron Raulf ne zamandır buralarda değil?”

“Neredeyse altı aydır.”

“Buna rağmen, Leydi Johanna bu süre içinde kimseyle samimiyet kurmadı mı?”

“Hayır, Peder. Kimseye, kendi çalışanlarına bile açılmaz,” dedi Kelmet kendini kastederek. “Baron bize sadece bir ya da iki haftalığına gideceğini söylemişti ve her gün eve dönmesini bekledik.”

“Nasıl ölmüş?”

“Ayağı kayıp bir uçurumdan düşmüş.” Hizmetkâr kafasını iki yana salladı. “Bana yapılan açıklamadan daha fazlası olduğuna eminim, çünkü Baron Raulf beceriksiz bir adam değildi. Belki de Kral, Leydi Johanna’ya detay verir.”

“Tuhaf bir kaza öyleyse,” dedi Peder. “Tanrı’nın dediği olur,” diye ekledi sonradan aklına gelmiş gibi.

“Şeytanın işi de olabilir,” diye homurdandı Kelmet.

MacKechnie bu ihtimale yorum yapmadı. “Leydi Johanna’nın tekrar evleneceğine eminim,” dedi kafasını evet anlamında sallayarak. “Büyük bir mirasa sahip olacak, değil mi?”

“Kocasının topraklarının üçte biri onun olacak. Çok geniş bir arazisi olduğunu duymuştum,” dedi Kelmet.

“O topraklardan biri Kral John’un İskoç kralından çalıp Baron Raulf’a verdiği MacLaurin toprakları olabilir mi?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Olabilir,” dedi Kelmet.

MacKechnie daha sonra kullanmak üzere bu bilgiyi aklının bir köşesine sakladı. “İngiltere’deki bekâr baronların hepsinin altın saçlı, güzel mavi gözlü leydinle evlenmek isteyeceğine eminim. Bunu söyleyerek muhtemelen günah işlesem de çok güzel bir kadın. Onu görünce çok etkilendiğimi söylemeliyim. Sunabileceği hiçbir mal varlığı olmasa bile görünüşü bir erkeği rahatlıkla büyüleyebilir.”

Peder sözlerini bitirdiğinde, şapel kapılarına çıkan dar basamaklara ulaştılar.

“Evet, çok güzel,” diye ona katıldı hizmetkâr. “Yetişkin erkeklerin gizlemeden ona baktıklarını gördüm. Baronların onu isteyeceğine eminim ama evlenmek için değil.”

“Bu nasıl bir saçmalık?”

“Leydim kısır,” dedi Kelmet.

Peder’in gözleri kocaman oldu. “Tanrım,” diye fısıldadı. Başını eğip haç çıkardı ve sevgili leydinin yükü için bir dua okudu.

Leydi Johanna da dua ediyordu. Sunağın arkasında durmuş, Tanrı’nın ona yol göstermesi için dua ediyordu. Doğru şeyi yapmaya kararlıydı. Elllerinde bir parşömen vardı ve Tanrı’ya yakarışı bittiğinde parşömeni mermer yüzeyin üzerinde açık olan keten beze sardı.

Bir kez daha kralına şiddetle karşı çıkan kanıtı yok etmeyi düşündü. Sonra kafasını salladı. Bir gün biri parşömeni bulabilirdi ve bir zamanlar İngiltere’de hüküm süren kötü kralı tek bir kişi bile bilirse belki o zaman adalet yerini bulurdu.

Johanna parşömeni sunağın altındaki mermer levhaların arasına koydu. Gözlerden uzak ve zarar görmeyecek bir

yerde bulunduğundan emin oldu. Sonra diz çökerek kısa bir dua daha edip ara yolda ilerledi. Dışarı çıkmak için kapıyı açtı.

Peder MacKechnie ile Kelmet'in konuşmaları anında kesildi.

Leydi Johanna'yı görmek Peder'i etkiledi ve bu gerçeği en ufak bir suçluluk hissetmeden kabul etti. MacKechnie kadının saçlarındaki ışıltıyı fark ettiği ya da güzel yüzüne normalden daha uzun süre bakakaldığı için şehvete kapılarak günaha girdiğini sanmıyordu. Ona göre Johanna sadece Tanrı'nın yaratıklarından biriydi ve O'nun kusursuzluk yaratabildiğinin muhteşem bir örneği idi.

Johanna çıkık elmacık kemikleri ve açık renk teniyle tam bir Saksondu. Orta boylu olduğu için diğerlerinden biraz daha kısaydı, ama kendini kraliçe gibi taşıdığı için Peder'e daha uzun boylu gibi geliyordu.

Evet, görünüşü Peder'in hoşuna gidiyordu ve Tanrı'sının da hoşuna gittiğinden emindi, çünkü Johanna'nın gerçekten nazik ve yumuşak bir kalbi vardı.

MacKechnie şefkatli bir adamdı. Sevgili leydinin aldığı bu acımasız darbe onu üzüyordu. Kısır bir kadın bu kralıkta hiçbir işe yaramazdı. Kadının var olma sebebi elinden alınmıştı. Taşındığı yük yüzünden ve işe yaramaz olduğunu bildiği için kadının güldüğünü hiç görmemişti.

Ve şimdi ona acımasız bir darbe daha indirmek üzereydiler. "Biraz konuşabilir miyiz, leydim?" diye sordu Kelmet.

Hizmetkârın ses tonu Johanna'nın bir şeylerin ters gittiğini sezmesine neden olmuştu herhalde. Gözlerinde temkinli bir ifade belirdi ve ellerini iki yanında yumruk yaptı. Kafasını evet anlamında sallayıp yavaşça dönerek içeri girdi.

İki adam onu izlediler. Leydi Johanna ahşap sıraların arasındaki koridorun ortasına ulaşınca onlara döndü. Sunak tam arkasındaydı. Şapeldeki tek ışığı orada yanan dört mum sağlıyordu. Uzun mermer sunak taşına bir karış mesafeyle yerleştirilen alevler yuvarlak cam kürelerinin içinde titriyorlardı.

Leydi Johanna omuzlarını dikleştirip ellerini birleştirdi ve bakışlarını hizmetkârdan ayırmadı. Kendisini kötü habere hazırlıyor gibiydi. Fısıltıdan ibaret sesi duygusuzdu. “Kocam eve mi döndü?”

“Hayır, leydim,” diye yanıtladı Kelmet. Peder’e baktı ve onun cesaretlendirircesine kafasını salladığını görünce hızla devam etti. “Az önce Londra’dan iki haberci geldi. Kötü haber getirdiler. Kocanız vefat etmiş.”

Bu duyuruyu bir dakikalık sessizlik izledi. Kelmet kadının haberi sindirmesini beklerken ellerini birleştirip ayırdı. Hanımı hiçbir tepki vermeyince, söylediklerini anlamadığını düşünmeye başladı.

“Bu doğru, leydim. Baron Raulf öldü,” diye boğuk bir fısıltıyla tekrarladı.

Fakat hâlâ bir tepki yoktu. Peder ve Kelmet endişeyle birbirlerine baktıktan sonra Leydi Johanna’ya döndüler.

Aniden kadının gözleri doldu. Peder MacKechnie neredeyse rahat bir nefes verecekti. Johanna haberi anlamıştı.

Kadının inkâr etmesini bekledi, Peder MacKechnie yakınlarını kaybedenleri teselli ederek geçirdiği uzun yıllar boyunca birçok insanın gerçeklerden bir süre daha kaçınmak için inkârı tercih ettiğini görmüştü.

Johanna’nın inkârı da hızlı ve şiddetliydi. “Hayır!” diye haykırdı. Kafasını öylesine şiddetli iki yana salladı ki uzun

örgüleri omzuna takıldı. “Bu yalanı dinlemeyeceğim. Dinlemeyeceğim.”

“Kelmet doğruyu söylüyor,” dedi Peder MacKechnie kısık ve yatıştırıcı bir sesle.

Johanna ona doğru kafasını iki yana salladı. “Bu bir oyun olmalı. Ölmüş olamaz. Kelmet, gerçeği öğrenmelisin. Sana böyle bir yalanı kim söylemiş olabilir?”

Peder sıkıntılı kadına kolunu dolamak için bir adım öne çıktı. Johanna’nın sesindeki üzüntü karşısında ağlamak istiyordu.

Kadın ise Peder’in onu teselli etmesine izin vermedi. Bir adım geri çekilip ellerini birleştirdikten sonra “Bu acımasız bir oyun mu?” diye sordu.

“Hayır, leydim,” diye yanıtladı Kelmet. “Haber Kral John’dan geldi. Bir tanık var. Baron ölmüş.”

“Huzur içinde yatsın,” dedi Peder.

Leydi Johanna gözyaşlarına boğuldu. İki adam da ona doğru koştular. Kadın geri çekilerek ondan uzak durmalarını istediğini belirtti. Peder ve Kelmet ne yapacaklarını bilmeden duraksadılar. Kalbi kırılan kadının arkasını dönmelerini izlediler. Johanna dizlerinin üzerine çöküp kollarını karnının üzerinde birleştirdi ve midesine sert bir darbe almış gibi iki büklüm oldu.

Hıçkırıkları yürek burkuyordu. Adamlar uzun süre içini dökmesine izin verdiler, Johanna biraz kendine gelir gibi olup hıçkırıkları hafifleyince, Peder elini omzuna koydu ve onu teselli etmesi gereken sözler fısıldadı.

Genç kadın Peder’in elini itmedi. MacKechnie, Johanna’nın yavaşça itibarını geri kazanmasını izledi. Kadın sakinleşmek için derin derin nefes aldı ve ona verdiği keten

mendille yüzünü sildikten sonra ayağa kalkması için Peder'in yardım etmesine izin verdi.

Başı eğik bir şekilde adamlara hitap etti. “Şimdi yalnız kalmak istiyorum. Dua... Etmeliyim.”

Onaylamalarını beklemeden dönüp ilk sıraya doğru yürüdü. Deri kaplı bağlama taşında diz çöküp haç çıkararak duasına başladığının işaretini verdi.

İlk dışarı çıkan Peder oldu. Kelmet onu izledi. Kapıyı arkasından kapatmak üzereyken hanımının ona seslendiğini duydu.

“Yemin et, Kelmet. Kocamın gerçekten öldüğüne dair babanın mezarı üzerine yemin et.”

“Yemin ederim, leydim.”

Hizmetkâr, hanımının ondan istediği başka bir şey olup olmadığını görmek için bir iki dakika daha bekledikten sonra kapıyı tamamen kapattı.

Johanna uzun süre sunağa baktı. İçinden birçok düşünce ve duygu geçiyordu.

Mantıklı düşünemeyecek kadar şaşkındı.

“Dua etmeliyim,” diye fısıldadı. “Kocam öldü. Dua etmeliyim.”

Gözlerini kapatıp ellerini birleştirdi ve nihayet duasına başladı. Kalbinden gelen basit ve açık bir tekrarlamaydı.

“Teşekkür ederim, Tanrım. Teşekkür ederim, Tanrım. Teşekkür ederim, Tanrım.”

İKİNCİ BÖLÜM

Kuzey İskoçya, 1207

Baron'un ölmeyi arzuladığı çok açıktı. Toprak sahibi de bu arzusunu yerine getirecekti.

MacBain dört gün önce Baron Nicholas Sanders'in MacLaurin topraklarına doğru karla kaplı son dik tepele-ri aşmakta olduğu dedikodusunu duymuştu. İngiliz adam yabancı değildi, hatta MacLaurin topraklarına kök salan İngiliz kâfirlere karşı zorlu bir savaşta MacBain'in yanında mücadele etmişti. Güçlendirici savaş bittikten sonra, MacBain hem kendi destekçilerinin hem de MacLaurin klanının lordu olmuştu ve yeni liderleri olarak Nicholas'ın ağır yaraları iyileşene kadar kalmasına izin vermişti. MacBain o zaman onun yardımsever ve cömert olduğunu düşünmüştü ama geçerli bir sebebi vardı. Kabul etmekten hoşlanmasa da Baron Nicholas savaş sırasında MacBain'in hayatını kurtarmıştı. Lord gururlu bir adamdı. Teşekkür etmek onun

için zordu, hatta imkânsızdı, o nedenle, sırtını hedef alan İngiliz kılıcından lordu kurtarmasının karşılığında, MacBain, Nicholas'ın kan kaybederek ölmesine izin vermedi. Yanlarında şifa verme konusunda tecrübeli biri olmadığı için MacBain Baron'un yaralarını bizzat temizleyip sarmıştı. Nicholas seyahat edecek kadar gücünü topladığında, MacBain görkemli atının sırtına binmesine izin vermiş ve ona güvenle İngiltere'ye dönebilmesi için giymesi gereken kendi ekoseli kumaşını vermişti. Hiçbir klan bir MacBain'e dokunmaya cesaret edemezdi, o nedenle ekoseli kumaş, zincirli zırhtan daha iyi bir koruma sağlıyordu.

Evet, konukseverdi ama artık Baron onun iyi niyetinden faydalanmaya kararlıydı.

Lanet olsun, gerçekten de adamı öldürmek zorundaydı.

Neşesinin tamamen kaçmasına engel olan tek bir şey vardı. Bu kez Nicholas'ın atı onda kalacaktı.

“Kurdu bir kez beslersen, MacBain, daha fazla yiyecek bulmak için koklayarak aynı yere dönecektir.”

Calum adında geniş omuzlu sarışın bir savaşçı olan Lord'un komutanı zoraki bir alaycılıkla bunu söylemişti. Gözlerindeki ışıltı Baron'un gelmesinin onu neşelendirdiğini gösteriyordu.

“Onu öldürecek misin?”

MacBain bu soruya uzun süre düşündükten sonra cevap verdi. “Belki.” Sesinin bıkkın çıkmasına özellikle dikkat etti.

Calum güldü. “Buraya döndüğünde göre Baron Nicholas cesur bir adam.”

“Cesur değil,” diye düzeltti MacBain. “Aptal.”

“İstedığın gibi, son tepeyi senin ekosenle tırmanıyor, MacBain.”

MacLaurin savaşçılarının en büyüğü olan Keith ayaklarını sürterek kapıdan içeri girip haberi verdi.

“Onu içeri getirmemi ister misin?” diye sordu Calum.

“İçeri mi?” dedi Keith gülerek. “İçeride olmaktan ziyade dışarıdayız, Calum. Yangın yüzünden çatı mahvoldu ve artık dört duvardan sadece üçü ayakta duruyor. Bana kalırsa, zaten dışarıdayız.”

“Bunu İngilizler yaptılar,” diye Lord’a hatırlattı Calum. “Nicholas...”

“Buraya MacLaurin topraklarını kâfirlerden kurtarmaya geldi,” diye askerine hatırlattı MacBain. “Nicholas’ın yıkımla ilgisi yok.”

“Yine de o bir İngiliz.”

“Bunu unutmadım.” MacBain yaslandığı şömine rafından uzaklaşırken yere bir tahta parçası düşünce sessizce küfrederek dışarı çıktı. Calum ve Keith onu takip ettiler. Basamakların dibinde liderlerinin yanındaki yerlerini aldılar.

MacBain askerlerinden çok daha uzun boyluydu. İri yarı bir adamdı, siyaha çalan kahverengi saçları ve gri gözleriyle hiddetli bir görünüşü ve tavrı vardı. Acımasız görünüyordu. Duruşu bile saldırgandı. Bacaklarını iki yana açıp kollarını göğsünde birleştirdi ve suratını astı.

Baron Nicholas atı zirveye ulaşır ulaşmaz Lord’u gördü. MacBain’in öfkeli görüldüğü kesindi. Nicholas bunun adamın her zamanki hali olduğunu kendisine hatırlattı. Yine de çatık kaşları Baron’u tereddüt ettirecek kadar karaydı. “Aptal olmalıyım,” diye kendi kendine homurdandı. Derin bir nefes alıp selam verircesine tiz bir ısıklık çaldı. Ayrıca gülümsedi ve yumruğunu havaya kaldırarak selam verdi.

MacBain, Baron'un davranışından etkilenmemiş görünüyordu. Nicholas çorak avlunun ortasına gelene kadar bekledi ve sonra durmasını belirtircesine elini kaldırdı.

“Çok açık konuştuğumu sanıyordum, Baron. Sana bu-
raya geri dönmemeni söyledim.”

“Evet, bana geri dönmememi söyledin,” diye ona katıldı
Nicholas. “Hatırlıyorum.”

“Topraklarıma adım atarsan seni öldüreceğimi söylediy-
ğimi de hatırlıyor musun?”

Nicholas kafasını evet anlamında salladı. “Hafızam de-
tayları hatırlamakta çok iyidir, MacBain. Bu tehdidini ha-
tırlıyorum.”

“Öyleyse bu açık bir meydan okuma mı?”

“Öyle düşünebilirsin,” diye karşılık verdi Nicholas
umursamazca omuzlarını silkerek.

Baron'un yüzündeki gülümseme MacBain'in aklını ka-
rıştırdı. Nicholas bir tür oyun oynadıklarını mı sanıyordu?
Aptal mıydı?

MacBain derin bir nefes verdi. “Ekosemi çıkar, Nicho-
las.”

“Neden?”

“Kanına bulanmasını istemiyorum.”

Sesi öfkeyle titriyordu. Nicholas adamın kabadayılık
ettiğini umdu. Kas gücü olarak MacBain ile eşit olduğuna
inanıyordu ve onun kadar uzun boylu olduğu kesindi. Yine
de adamla dövüşmek istemiyordu. Lord'u öldürürse, planı
başarısız olacaktı ama Lord onu öldürürse, çok geç olana
kadar planının ne olduğunu asla öğrenemeyecekti. Ayrıca
MacBain savaşta çok daha hızlıydı. Üstelik adil dövüşmezdi
ve Nicholas adamın bu özelliğini çok etkileyici buluyordu.

“Evet, bu senin ekosen,” diye bağırdı barbara. “Ama topraklar, MacBain, artık kız kardeşime ait.”

MacBain kaşlarını iyice çattı. Gerçeği duymaktan hoşlanmadı. Bir adım öne çıkıp kılıcını yanındaki kılıfından çıkardı.

“Lanet olsun,” diye homurdandı Nicholas bacağını atının üzerinden atıp yere inerken. “Seninle geçinmek hiç kolay değil, öyle değil mi, MacBain?”

Adamın cevap vermesini beklemiyordu ve karşılık alamadı. Bayrak gibi omzuna astığı ekoseyi çıkarıp atının eyerine attıktan sonra o da kılıcına uzandı. MacLaurin savaşçılarından biri atı uzaklaştırmak için koştu. Nicholas ona pek aldırmadı ve avluda daire biçiminde toplanan kalabalığı da göz ardı etmeye çalıştı. Tamamen rakibine odaklanmıştı.

“Bu toprakları ve MacLaurin klanının yarısını yok eden kayınbiraderindi,” diye kükredi MacBrain. “Ve senin varlığına yeterince katlandım.”

İki dev birbirlerini süzdüler. Nicholas kafasını iki yana salladı. “Yanlışın var, MacBain. Kâfir mareşali ve zavalı adamlarını bu toprakların başına koyan kız kardeşimin kocası Baron Raulf’tu ama o ölünce kardeşim ondan kurtuldu, beni buraya toprakları hain kullarından temizlemem için gönderdi. Bu topraklar onun, MacBain. Kralın Aslan William, o iyi adam Richard İngiltere’nin kralyken ve haçlı seferleri için çaresizce paraya ihtiyacı varken bu toprakları takas etmeyi unuttu ama John ona miras kalanları asla unutmadı. Arazisini sadık hizmetkârı Raulf’a verdi ve o ölünce, Johanna’ya miras kaldı. Hoşuna gitse de, gitmese de burası onun.”

Geçmiş dargınlıkları dile getirmek iki savaşçıyı da öf-

kelendirmişti. Kızgın boğalar gibi birbirlerine yaklaştılar, çarpışan heybetli kılıçları mavi kıvılcımlar çıkardı ve çelik çelikle buluşurken kulakları rahatsız eden sesler çıktı. Ses tepenin aşağısına doğru yayıldı ve onaylarcasına homurdanan kalabalığın gürültüsünü bastırdı.

İki savaşçı da en az yirmi dakika boyunca tek kelime etmedi. Dövüş, ikisinin de gücünü ve konsantrasyonunu tamamen tüketti. Bu savaşta saldırgan olan MacBain ve her ölümcül darbeyi savuran Nicholas'tı.

Hem MacBain savaşçıları hem de MacLaurin askerleri bu gösteriden epey memnunnlardı. Birkaçı İngiliz'in çevik hareketlerini onayladıklarını belirtircesine homurdandılar, çünkü Nicholas'ın bu kadar uzun süre hayatta kalarak üstün becerisini kanıtladığına inanıyorlardı.

MacBain aniden arkasına dönüp Baron'a çelme taktı. Nicholas geriye doğru düşüp yerde yuvarlandı ve Lord fırsatı değerlendiremeden bir kedi kadar hızlıca ayağa kalktı.

"Hiç konuksever değilsin," dedi Nicholas nefes nefese.

MacBain gülümsedi. Nicholas yere düştüğünde dövüşü durdurabilirdi ama en sonunda yüreğinin dövüşten yana olmadığını kabul etti.

"Hayatta kalmaya izin vermek daha eğlenceli, Nicholas," dedi MacBain, o da güçlkle soluyordu. Kılıcını geniş bir açıyla savurup yere indirirken alnı ter içindeydi.

Nicholas kılıcını kaldırıp güçlü darbeyi engelledi. "İstesen de istemesen de akraba olacağız, MacBain."

Adamın onun sözlerini idrak etmesi birkaç saniye sürdü. Lord, Nicholas'ın saldırısına karşılık vermeden sordu. "Bu nasıl olacak, Baron?"

"Senin kayınbiraderin olacağım."

MacBain, Baron'un afallatıcı ve çılgınca duyurusu karşısında şaşkınlığını gizlemeye çalışmadı. Bir adım geri çekilip kılıcını indirdi.

"Sen aklını mı kaçırdın, Nicholas?"

Baron güldü. Silahını bir kenara attı. "Kılıcını yutmuş gibi görünüyorsun, MacBain."

Gözlemine paylaştıktan sonra doğrudan Lord'un göğsüne atıldı. Taş bir duvara toslamış gibi hissetti kendini. Bu canını çok acıttı ama etkili oldu. MacBain homurdandı. İki savaşçı geriye doğru düştüler. MacBain kılıcını bıraktı. Nicholas, Lord'un üzerine çıktı. Hareket edemeyecek kadar yorgundu ve hareket etmeyi istemeyecek kadar acı çekiyordu. MacBain onu kenara itip dizlerinin üzerinde doğruldu, tekrar kılıcına uzanmak üzereyken birden yönünü değiştirdi. Yavaşça dönüp Nicholas'a baktı.

"Bir İngiliz kadınla evlenmek mi?"

Dehşete kapılmış gibiydi. O da nefes nefeseydi. Son gözlemi Nicholas'ı çok sevindirdi, tekrar derin bir nefes alabildiğinde Lord'u yorduğu için kendisiyle gurur duyacaktı.

MacBain ayağa kalktıktan sonra Nicholas'ın kalkmasına yardım etti. Bu hareketinin nezaketten kaynaklandığını düşünmemesi için adamı geriye itti, sonra kollarını göğsünde birleştirip ondan bir açıklama talep etti.

"Peki kiminle evleneceğimi düşünüyorsun?"

"Kız kardeşimle."

"Sen delirmişsin."

Nicholas kafasını iki yana salladı. "Onunla evlenmezsen, Kral John onu Baron Williams'a verecek. O çok kötü bir adam," diye ekledi sinir bozucu neşeli bir sesle. "Böyle

bir şey olursa, Tanrı yardımcın olsun, MacBain. William onunla evlenirse, göndereceği adamlar yanında Mareşal melek kalır.”

Lord bu habere fark edilir bir tepki göstermedi. Nicholas sözlerinin etkisini hafifletmek için başının yan tarafını ovuşturduktan sonra devam etti. “Buraya kimi gönderirse göndersin, muhtemelen öldürürsün,” dedi.

“Elbette öldürürüm,” dedi MacBain.

“Ama Williams daha fazla adam göndererek karşılık verir. İngiltere’yle sürekli savaş halinde olma riskine girebilir misin? Anlaşmazlık bitene kadar kaç MacLaurin ölecek? Etrafına bak, MacBain. Mareşal ve adamları neredeyse bütün yapıları yok etmiş. MacLaurinler yardım etmen için sana sığındılar ve seni lordları yaptılar. Sana güveniyorlar. Johanna’yla evlenirsen, topraklar yasal olarak senin olacak. Kral John seni rahat bırakacak.”

“Senin Kral bu durumu onaylıyor mu?”

“Evet.” Nicholas’ın sesi güçlüydü.

“Neden?”

Nicholas omuzlarını silkti. “Emin değilim. Tek bildiğim Johanna’nın İngiltere’den gitmesini istediği. Bunu birkaç kez söyledi. Bu evliliğe hevesli görünüyor ve evlendiğiniz gün MacLaurin topraklarını sana vermeyi kabul etti. Ben de İngiltere’deki topraklarının başına geçeceğim.”

“Neden?” diye sordu MacBain tekrar.

Nicholas içini çekti. “Kız kardeşimin John’un neden bu kadar uzağa yerleşmesini istediğini bildiğini düşünüyorum –Kral buraya dünyanın sonu diyor– ama Johanna sebeplerinin neler olabileceğini bana söylemiyor.”

“Demek bu evlilikten sen de kârlı çıkacaksın.”

“İngiltere’deki toprakları istemiyorum,” dedi. “Bu sadece her yıl daha fazla vergi anlamına gelir ve kendi topraklarımı yeniden inşa etmek için yeterince meşgulüm.”

“O halde neden kız kardeşinin...”

Nicholas onun cümlesini bitirmesine izin vermedi. “John açgözlülüğü bilir,” diye sözünü kesti. “Kız kardeşimi Baron Williams’tan koruduğumu düşünürse, seninle evlenmesi önerimi reddedebilirdi. Elbette, büyük bir para cezasında ısrar etti, ama onu çoktan ödedim.”

“Kendinle çelişiyorsun, Baron. John, Johanna’nın İngiltere’den bir an önce ayrılmasını istiyorsa, neden Baron Williams’la evlenmesini istesin ki?”

“Çünkü Williams, John’a çok sadık. Williams onun yalakası. Kız kardeşimi kontrolü altında tutar.” Bunun üzerine Nicholas kafasını iki yana salladı. Kısık bir sesle devam etti. “Kız kardeşim lanet olası bir sır biliyor ve John geçmişteki günahlarının yakasına yapışmasını istemiyor. Ah, Johanna mahkemede hiçbir erkeğe karşı ifade veremez, kralına karşı bile, çünkü o bir kadın ve bu yüzden hiçbir resmi yetkili onu dinlemez. Yine de Kral’a karşı ayaklanmaya hazır baronlar var. Johanna bildiği şey her neyse onu söylerse, muhtemelen onları ateşleyebilir. Bu bir sorun, MacBain, ama düşündükçe kralımın Johanna’nın bildiklerinden korktuğuna daha çok ikna oluyorum.”

“Tahminlerinde haklıysan, şimdiye kadar onu öldürmesine şaşırdım. Senin şu kral böylesine pis bir şeyi yapabilecek yapıda.”

Nicholas ona karşı tamamen dürüst olmadıkça MacBain’in işbirliği yapmayacağını biliyordu. Bir kez daha evet anlamında kafasını salladı. “Adam öldürtebilecek biri.

Londra'ya çağrıldığı haberini aldığıında Johanna'yla birlik-teydim. Tepkisini gördüm. İdam edilmeye gönderileceğini düşünüyordu bence.”

“Ama hâlâ hayatta.”

“Kral'ın gözü üzerinde. Özel odaları var ve misafirlere izin verilmiyor. Her günü korku içinde geçiriyor. İngiltere'den uzaklaşmasını istiyorum. Seninle evlenmesi tek çarem.”

Baron'un dürüstlüğü Lord'un hoşuna gitti. Onunla yürümesi için işaret etti ve artık ev olarak bildiği harabeye doğru yürümeye başladılar. Nicholas yanında ilerliyordu.

“Demek bu akıllıca plan sana ait,” dedi MacBain kısık bir sesle.

“Evet,” diye karşılık verdi Nicholas. “Ve çok az vakit kaldı. John altı ay önce onu Williams'la evlendirecekti, ama Johanna buna karşı koyabildi.”

“Nasıl?”

Nicholas sıırıttı. “Önce evliliğinin feshedilmesini istedi.”

MacBain'in şaşkınlığı görülebiliyordu. “Neden feshedilmesini istedi ki? Kocası öldü.”

“Bu akıllıca bir oyalama taktiğiydi,” diye açıkladı Nicholas. “Kocasının ölümüne tanık olan biri vardı ama cesedi geri getirilemedi. Kız kardeşim Kral'a, Raulf'un hayatta olduğuna dair küçük bir umut olduğu sürece kimseyle evlenmeyeceğini söyledi. Kocası İngiltere'de ölmedi. Su üzerine kurulu bir şehirdeydi, kaza olduğunda John'un elçisi olarak orada bulunuyordu. Elbette Kral'a karşı gelemezdi ama son zamanlarda kiliseyle çok sıkıntı yaşadığı için doğru yolları izlemeye karar verdi. Belgeler Johanna'ya yeni ulaştı. Evliliğinin feshine izin verildi.”

“Kocasının ölümüne tanık olan kimdi?”

“Neden soruyorsun?”

“Sadece merak ettim,” diye yanıtladı MacBain. “Biliyor musun?”

“Evet,” dedi Nicholas. “Tanık Williams’dı.”

Gabriel bu bilgiyi aklının bir köşesine not etti. “Neden beni İngiliz barona tercih ediyorsun?”

“Williams bir canavar ve kız kardeşimin onun kontrolü altında olduğu düşüncesine katlanamamam. Sen onun kadar kötü değilsin. Ayrıca kız kardeşime iyi davranacağını biliyorum... Tabii seni kabul ederse.”

“Bu nasıl bir saçmalık? Bu karar ona bağlı değil.”

“Korkarım öyle,” dedi Nicholas. “Johanna önce seninle tanışmalı ve kararını vermeli. Elimden ancak bu kadarı geliyor. Açıkçası, Kral’ın onun dul kalmasına izin vermek için talep ettiği parayı bulabildiği sürece kimseyle evlenmez. En azından o buna inanıyor. Ama durum daha farklı. Öyle ya da böyle, Kral onu biriyle evlendirecek.”

“Kralın ağgözlü bir adam,” dedi MacBain. “Yoksa bu özel ceza kız kardeşinin işbirliği yapması için mi tasarlandı?”

“Vergi mi?” diye sordu Nicholas.

MacBain kafasını iki yana salladı. “Hayır,” dedi Nicholas. “John arazi sahiplerinden sorumlu dulları zorla yenisinden evlendirebilir. Özgür kalmaya ya da eşlerini seçmeye kararlılırsa, o zaman ona her yıl yüklü bir ceza ödemek zorundalar.”

“Bu cezayı ödediğinden bahsetmiştin. Öyleyse Johanna’nın beni kabul edeceğini düşünüyor olmalısın?”

Nicholas kafasını iki yana salladı. “Kız kardeşim cezayı ödediğimi bilmiyor ve onunla tanıştığında ona bundan bahsetmemeni tercih ederim.”

MacBain ellerini arkasında birleştirip içeri girdi. Nicholas onu izledi.

“Bu teklifini dűřüneceęim,” dedi Lord. “Bir İngiliz kadınıyla evlenme dűřűncesi kolay hazmedilir řey deęil, buna kardeřin olduęu gerçeęi de eklenince neredeyse akıl almaz oluyor.”

Nicholas hakarete uğradığının farkındaydı. umursamadı. MacBain Mareşal ve beraberindekilere karşı savaşta kendini ispatlamıştı.

Lord biraz kaba olabilirdi ama aynı zamanda cesur ve onurlu bir adamdı.

“Karar vermeden ۆnce gۆz ۆnűnde bulundurman gereken bir řey daha var,” dedi Nicholas.

“Nedir?”

“Johanna kısır.”

MacBain, Nicholas’a duyduğunu belirtmek için kafasını yukarı aşağı salladı ama birkaç dakika boyunca bu habere yorum yapmadı.

Sonra omuzlarını silkti. “Zaten bir oğlum var.”

“Alex’i mi kastediyorsun?”

“Evet.”

“En az ű adamın onun babası olabileceęini duydum.”

“Bu doğru,” diye karşılık verdi MacBain. “Annesi orduya hizmet eden bir fahişeydi. Alex’in babasının kim olduğundan emin değildi. Benim olduğuma inanıyordu. ocuęu doğururken ۆlűnce, onu sahiplendim.”

“Dięer adamlar çocuęun űzerinde hak talep ettiler mi?”

“Hayır.”

“Johanna sana ocuk veremez. Alex’in evlilik dışı olmasının gelecekte ۆnemi olur mu?”

“Olmaz,” dedi MacBain, sesi sert ve kararlıydı. “Ben de evlilik dışı doğdum.”

Nicholas güldü. “Ciddi misin, Mareşal’e karşı savaşın ortasında sana piç dediğimde, aslında bu bir hakaret değil, gerçek miydi?”

MacBain kafasını evet anlamında salladı. “Bana bu şekilde hitap eden başka adamları öldürdüm, Nicholas. Kendini şanslı say.”

“Johanna seninle evlenmeye karar verirse, asıl sen şanslı olacaksın.”

MacBain kafasını iki yana salladı. “Sadece bana ait olanı istiyorum. Toprakları geri almak için o cadalozla evlenmem gerekiyorsa, bunu yaparım.”

“Neden onun cadaloz olduğunu düşünüyorsun?” diye sordu Nicholas, MacBain’in çıkarımı karşısında şaşırmişti.

“Karakteri hakkında bana yeterince ipucu verdin,” diye yanıtladı MacBain. “Kralı hakkında ne bildiğini soran erkek kardeşine açılmayı reddettiğine göre, çok inatçı bir kadın olmalı. Onu kontrol edecek bir adama ihtiyacı var –bana bunları sen söyledin, Nicholas, o yüzden şaşırmana gerek yok– ve son olarak, kısır. Kulağa çok çekici geliyor, değil mi?”

“Evet, çekicidir.”

MacBain sinirle güldü. “Onun kocası olma fikrinden hoşlanmıyorum ama haklısın, ona iyi davranacağım. Birbirimizin yoluna çıkmamanın bir çaresini bulacağımıza inanıyorum.”

Lord iki gümüş kadehe şarap doldurup birini Nicholas’a uzattı. İkisi de kadehlerini kaldırıp içtiler. Nicholas İskoçya’nın görgü kurallarını biliyordu. Hemen geçirdi. MacBain onaylarcasına kafasını salladı.

“Herhalde bu canın istediğinde buraya geleceğin anlamına geliyor?”

Nicholas güldü. MacBain bu ihtimal karşısında çok üzölmüş gibi görünüyordu.

“Yanımda götürmek için birkaç ekoseye ihtiyacım var,” dedi. “Gelininin başına bir şey gelmesini istemezsin, değil mi?”

“Sana birkaç taneden daha fazlasını veririm, Nicholas,” diye karşılık verdi MacBain. “En az otuz adamın eşlik etmesini istiyorum. Her biri korunmak için benim renklerimi takacak. Rush Creek’e vardığında onları geri gönderirsin. Sadece senin ve kız kardeşinin topraklarımıza girmenize izin verilecek. Anladın mı?”

“Ekoseler hakkında şaka yapıyordum, lordum. Kız kardeşimi koruyabilirim.”

“Ne söylediysem, öyle yapacaksın,” diye emretti MacBain.

Nicholas pes etti. Lord bunun üzerine konuyu değıştirdi. “Johanna ne kadar süre evli kaldı?”

“Üç yıldan biraz uzun bir süre. Johanna evlenmemeyi tercih eder,” dedi Nicholas. “Ama John kız kardeşimin hisleriyle ilgilenmiyor. Kızı kilit altında tutuyor ve anahatar Londra’da. Sadece kısa süreliğine onu ziyaret edebildim ve bu sırada John oradaydı. Daha önce söylediğim gibi kız kardeşimi halletmesi gereken yarım kalmış bir iş olarak görüyor, MacBain.”

MacBain kaşlarını çatı. Nicholas birden gülümsedi. “Kral John’un duasının yanıtı olduğunu bilmek nasıl bir his?”

Lord gülümsemedi. “Toprakları alacağım,” dedi. “Önemli olan tek şey bu.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

MacBain'in devasa kurt köpeği koşarak içeri girince Nicholas'ın dikkati dağıldı. Hayvan gri postu ve koyu renk gözleri olan azılı bir şeydi. Nicholas en az onun kadar ağır olduğunu düşünödü. Kurt köpeği köşeyi dönünce Nicholas'ı gördü ve basamaklardan aşağı indi. Boğuk ve tehditkâr bir şekilde uluyunca Nicholas'ın tüyleri diken diken oldu.

MacBain İskoçça bir emir verdi. Adamın canavar köpeği hemen yanına geldi.

“Sana bir tavsiye, MacBain. Johanna'yı buraya getirdiğimde o çirkin yaratığı bir yere sakla. Yoksa ikinizi de görür görmez geldiğı gibi İngiltere'ye döner.”

MacBain kakhaha attı. “Sözlerimi iyi dinle, Nicholas. Beni reddetmeyecek. Evlenmeyi kabul edecek.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Onunla evlenmeyeceğim, Nicholas. Karısı olmayı düşüneneceğimi sanıyorsan, aklını kaçırmış olmalısın.”

“Dış görünüş yanıltıcıdır, Johanna,” diye karşılık verdi kardeşi. “Ona yaklaşıp kadar bekle. Gözlerindeki nezaketi fark edeceğine eminim. MacBain sana iyi davranacak.”

Johanna kafasını iki yana salladı. Elleri öylesine şiddetli titriyordu ki neredeyse atının dizginlerini bırakacaktı. Deri kayışları daha sıkı tuttu ve devasa savaşıya... Ve yanındaki canavara benzeyen hayvana ağzı açık bir halde bakmamak için çaba gösterdi.

İssiz arazinin avlusuna yaklaşıyorlardı. Lord yıkık dökük kalenin dik merdivenlerinde duruyordu. Onu gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyordu.

Genç kadın adamı görür görmez tiksindi. Sakinleşmek için derin bir nefes aldıktan sonra “Gözleri ne renk, Nicholas?” diye fısıldadı.

Kardeşi Lord’un gözlerinin ne renk olduğunu bilmiyordu.

“Gözlerinde nezaket gördün ama gözlerinin ne renk olduğunu bilmiyorsun, öyle mi?”

Johanna onu yakalamıştı ve ikisi de bunun farkındaydılar. “Erkekler bu tür önemsiz şeyleri fark etmezler,” diye kendini savundu Nicholas.

“Bana güleryüzlü, yumuşak sesli, nazik bir adam olduğunu söylemiştin. Şu anda gülümsemiyor, değil mi, Nicholas?”

“Johanna...”

“Bana yalan söyledin.”

“Sana yalan söylemedim,” diye karşı çıktı. “MacBain, Mareşal ve adamlarına karşı savaşta iki kez hayatımı kurtardı ve bunun lafını bile etmedi. O gururlu ve onurlu bir adam. Bu konuda bana güvenebilirsin. Bunun sağlam bir evlilik olacağına güvenmeseydim, onunla evlenmeni önermezdim.”

Johanna ona karşılık vermedi. Paniğe kapıldı. Bakışları iri yarı savaştı ve çirkin hayvanı arasında gidip geliyordu.

Nicholas onun bayılmak üzere olduğunu düşündü. Sakinleşmesi için söyleyebileceği akıllıca bir şey bulmaya çalıştı.

“MacBain sol taraftaki, Johanna.”

Genç kadın onun şakasından hiç hoşlanmadı. “İri yarı bir adam, değil mi?”

Kardeşi uzanıp hafifçe Johanna’nın eline vurdu. “Benden daha iri yarı değil,” dedi.

Johanna kardeşinin elini itti. Onu teselli etmesini istemiyordu. Korkudan titrediğini hissetmesini de istemiyordu.

“Birçok kadın onları koruyacak güçlü bir eşleri olmasını

ister. MacBain'in cüssesi seni rahatlatmalı ve onun için artı bir puan olmalı."

Johanna kafasını iki yana salladı. "Bu ona karşı bir puan," dedi.

Lord'a bakmaya devam etti. Adam gözlerinin önünde giderek büyüymüş gibiydi. Ona yaklaştıkça, büyüyordu.

"Yakışıklı."

Johanna görüşünü suçlamaya benzer bir ses tonuyla belirtmişti.

"Öyle diyorsan," dedi Nicholas.

"Bu da ona karşı bir puan. Yakışıklı bir adamla evlenmek istemiyorum."

"Mantıksız davranıyorsun."

"Mantıklı olmak zorunda değilim. Kararımı verdim. Onunla evlenmeyeceğim. Beni eve götür, Nicholas. Hemen."

Nicholas, Johanna'nın atını durdurmak için dizginleri çektikten sonra kardeşini kendisine bakmaya zorladı. Kız kardeşinin gözlerinde gördüğü korku yüreğini burktı. Johanna'nın Raulf'la evliyken çektiği cehennem azabını sadece o biliyordu ve bu konuda konuşmasa da, kardeşinin asıl korkusunun ne olduğunu artık daha iyi biliyordu. "Beni dinle, Johanna. MacBain sana asla zarar vermeyecek," dedi Nicholas kısık ve telaşlı bir sesle.

Johanna ona inandığından emin değildi. "Bana zarar vermesine asla müsaade etmem."

Nicholas onun ateşli karşılığını gülümseyerek onayladı. Raulf, Johanna'nın içindeki ruhu yok edememişti. Nicholas bunu bir lütuf olarak gördü.

"Onunla neden evlenmen gerektiğini düşün," dedi.

“Kral John ve destekçilerinden kurtulmuş olacaksın ve buraya kadar peşine düşmeyecekler. Burada güvende olacaksın.”

“Bu önemli bir neden.”

“MacBain İngiltere’den ve kralımızdan nefret ediyor.”

Johanna alt dudağını ısırdı. “Ona puan kazandıran güçlü bir neden daha,” diye itiraf etti.

“Burası şimdi her ne kadar sevimsiz görünse de bir gün cennet olacak ve burayı baştan inşa etmesi için ona yardım edeceksin. Burada sana ihtiyacı var.”

“Evet, yeniden inşa etmesine yardım edeceğim,” dedi genç kadın. “Sıcak havayı özlüyorum. Doğrusu, karanın güneşe daha yakın olduğuna beni ikna ettiğin için buraya geldim. Neden bunu daha önce fark etmedim bilmiyorum. Yılın bir ayını daha kalın bir pelerin giymek zorunda olmadan geçirmenin çok çekici olduğunu kabul ediyorum. Yılın bu zamanı için havanın çok serin olmasının tuhaf olduğunu söylemiştin.”

Tanrı aşkına, bu küçük yalanını bile unutmamıştı. Johanna soğuktan nefret ederdi ve Kuzey İskoçya hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Onu güvenli bir şekilde İngiltere’den uzaklaştırmak için bilerek kandırmıştı ama şimdi kendini suçlu hissediyordu. Peder MacKechnie’ye yalanını bozması için yalvararak bir din adamını da yoldan çıkarmıştı.

Peder’in Johanna’nın MacBain lorduyla evlenmesini istemesi için geçerli sebepleri vardı ve Johanna sıcak ve güneşli iklimten her bahsettiğinde sessizliğini korumuştur. Yine de bu konu her açıldığında Peder, Nicholas’a dik dik bakmayı ihmal etmemişti.

Nicholas derin bir nefes verdi. Johanna dizlerine kadar

kara battığında, ona yalan söylediğini anlayacağını düşündü. O zamana kadar MacBain’le ilgili düşüncelerinin yumuşamasını umuyordu.

“Beni rahat bırakacak mı, Nicholas?”

“Evet.”

“Raulf’la geçen yıllarım hakkında ona hiçbir şey anlatmadın, değil mi?”

“Hayır, elbette anlatmadım. Sana verdiğim sözden dönmem.”

Johanna kafasını aşağı yukarı salladı. “Ve ona çocuk veremeyeceğimi de biliyor, öyle değil mi?”

Tepeleri tırmandıkları yol boyunca bu konuyu en az on kez konuşmuşlardı. Nicholas onu temin etmek için başka ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. “Biliyor, Johanna.”

“Neden bunun onun için önemi yok?”

“Toprakları geri istiyor. O artık bir lord ve kendisinden çok klanını düşünmeli. Seninle evlenmesi bu amacını gerçekleştirmesinin en kolay yolu.”

Bu soğuk ve dürüst bir yanıtı. Johanna onaylarcasına kafasını salladı. “Onunla tanışacağım,” dedi en sonunda. “Ama evleneceğime dair sana söz veremem, o yüzden gülmsemeyi bırak, Nicholas.”

MacBain gelininin yanına gelmesini beklemekten sıkılmıştı. Genç kadın atını öne doğru dürterken o da merdivenlerden inmeye başladı. Kadın siyah pelerin ve başlıkla tamamen örtülü olduğu için MacBain ona doğru düzgün bakamamıştı. Fakat Johanna’nın ufak tefek oluşuna şaşırdı. Nicholas’ın cüssesi düşünüldüğünde, daha iri yarı bir kadın bekliyordu.

Görünüşünün onun için önemi yoktu. Evlilik pratik bir

anlaşmaydı, o kadar. Fakat Nicholas'ın kız kardeşi olduğu için onun gibi esmer ve koyu renk saçlı olacağını ummuştı.

Yanılmıştı. Atından ilk Nicholas indi. Dizginleri askerlerden birine atıp yere inmesine yardım etmek için Johanna'nın tarafına geçti.

Kadın ufak tefek bir şeydi. Başının tepesi kardeşinin omuzlarına varıyordu. Nicholas ellerini kardeşinin kollarına koydu ve gülümsedi. Kız kardeşini çok önemseydi belliydi. MacBain bu kardeş sevgisinin biraz abartı olduğunu düşündü.

Johanna pelerininin bağcığını çözerken, askerler liderlerinin arkasında dizilmeye başladılar. MacLaurin erkekleri lordlarının arkasında ve geniş merdivenlerin solunda toplanırken, MacBain savaşçıların liderlerinin arkasında ve sağında toplandılar. Birkaç dakika içinde altı basamak meraklı görünen erkeklerle doldu. Hepsi Lord'un gelinini görmek istiyorlardı.

MacBain, Johanna pelerinini çıkarıp kardeşine verir vermez adamların kendi aralarında homurdanarak onayladıklarını belirttiklerini duydu. MacBain çıtını çıkardığını sanmıyordu ama emin değildi. Onu görünce nefesi kesilmişti.

Nicholas kardeşinin görünüşü hakkında tek kelime etmemişti ve MacBain'in aklına sormak gelmemişti. Fakat şimdi Baron'a bakarken adamın içinden kahkaha atmak geldiğini görebiliyordu. *Şaşırdığının farkında*, diye içinden geçirdi. MacBain şaşkınlığını gizleyip dikkatini ona doğru yürüyen güzel kadına çevirdi.

Tanrı aşkına, ne güzel kadındı. Beline gelen sarı bukleleri attığı her adımda salınıyordu. Kadın kusursuz gibi görünüyordu. Burnunun üzerinde hafif çilleri vardı. Bu hoşuna

gitti. Gözleri berrak maviydi, teni saftı ve dudakları, Tanrı aşkına, dudakları bir azizi bile şehvet dolu düşüncelere itebilirdi. Bu da hoşuna gitti.

MacLaurin askerlerinden bazıları tepkilerini gizlemekte MacBain kadar disiplinli değillerdi. Lord'un arkasında duran iki adam kadının güzelliğini takdir edercesine kısık ısıklar çaldılar. Ancak MacBain onların davranışlarını onaylamadığını ortaya koydu. Hafifçe dönüp iki adamı da enselerinden yakalayarak basamakların yan tarafından oyun sırtığı gibi aşağı fırlattı. Diğer askerler uçan adamlardan kaçmak için kafalarını eğmek zorunda kaldılar.

Johanna aniden durup yere serilen askerlere baktı, sonra liderlerine döndü. Lord hiç çaba harcamamış görünüyordu.

“Centilmen olduğunu mu söylemiştin?” diye fısıldadı Nicholas’a. “Bu da yalandı, öyle değil mi?”

“Ona bir şans ver, Johanna. Ona ve bana bu kadarını borçlusun.”

Johanna kardeşine huysuz bir bakış attıktan sonra Lord’a döndü.

MacBain bir adım öne çıktı. Kurt köpeği onunla birlikte hareket etti ve yine efendisine yaslandı.

Johanna yürümeye devam edebilecek cesareti kendisinde bulmak için dua etmeye başladı. Savaşçıyla arasında bir iki adım kalınca durdu ve kusursuz bir şekilde reverans yaptı.

Dizleri öylesine şiddetli titriyordu ki yüz üstü düşmediği için memnundu.

Başını eğerken birinin ısıtılabılır bir şekilde burnundan güldüğünü ve birkaç kişinin homurdandığını duydu. Onaylamama mı yoksa kınama sesleri mi olduğunu bilmiyordu.

Lord'un ekosesi üzerindeydi. Bacakları epey kaslıydı. Onlara bakmamaya çalıştı.

"İyi günler, Lord MacBain."

Johanna'nın sesi titremişti. Adamdan korkuyordu. MacBain şaşırmadı. Görünüşü birçok genç kadının koşarak babalarının yanına kaçmasına neden olmuştu. Umurunda olmadığı için tepkilerini değiştirmeye çalışmamıştı.

Fakat şimdi umurundaydı. Korkusunu dindirecek bir şey yapmazsa kadınla asla evlenemeyebilirdi. Johanna endişeyle köpeğine bakıp duruyordu. MacBain köpeğinin de onu korkuttuğunu düşündü.

Nicholas pek yardımcı olmuyordu. Bir aptal gibi karşısında durmuş sırtıyordu.

MacBain ona dik dik bakarak yardım etmesini istedi. Johanna aniden bir adım geri çekilince bunu yapmaması gerektiğini anladı.

"İskoçça biliyor mu?"

MacBain bu soruyu Nicholas'a yöneltse de Johanna yanıt verdi. "Bir süredir dilinizi öğrenmeye çalışıyorum."

Yanıt verirken İskoçça konuşmamıştı. Ellerini önünde birleştirmişti ve sıkmaktan eklemeleri bembeyaz olmuştu.

MacBain havadan sudan konuşmanın onu rahatlatacağına karar verdi. "Ne zamandır dilimizi öğrenmeye çalışıyorsunuz?"

Johanna'nın zihni durdu. Elbette, bu onun suçuydu. Adamın bakışları öyle yoğun ve huzursuzluk vericiydi ki ne düşüneceğini bilemedi. Tanrı aşkına, neden bahsettiklerini bile hatırlamıyordu.

MacBain sabırla ona tekrar sordu.

"Yaklaşık dört hafta oldu," dedi Johanna.

MacBain gülmedi. Askerlerden biri neşeyle burnundan güldü ama MacBain'in bakışları ona engel olmadı.

Nicholas kaşlarını çatarak kız kardeşine bakarken, Lord'a doğruyu neden söylemediğini merak etti. Peder MacKechnie ona İskoçça öğretmeye başlayalı neredeyse dört ay olmuştu. Ona bakan kız kardeşinin gözlerindeki paniği görünce nedenini anladı. Johanna doğru düzgün düşünemeyecek kadar gergindi.

MacBain bu önemli görüşme sırasında yalnız kalmak istediğine karar verdi.

"Nicholas burada bekle. Kız kardeşinle konuşmak için içeri geçeceğiz."

Emrini verdikten sonra MacBain, Johanna'nın koluna girmek için öne çıktı. Köpeği de onunla birlikte hareket etti. Genç kadın içgüdüsel bir şekilde geriye çekildi, ne yaptığını anlayınca bunun Lord'a ne kadar korkakça gelebileceğini düşündü ve yine öne doğru ilerledi.

İri hayvan ona hırladı. MacBain İskoçça bir emir verdi. Köpek hemen tehditkârca ulumayı bıraktı.

Johanna yine bayılmak üzere gibiydi. Nicholas cesaretini toplamak için biraz zamana ihtiyacı olduğunu anladı. Bir adım öne çıktı. "Neden adamlarımın ve Peder MacKechnie'nin Rush Creek'i geçmelerine izin vermedin?" diye sordu.

"Peder buraya gelmeden önce kız kardeşinle bir anlaşmaya varmamız gerek. Adamlarının topraklarıma girmesine asla izin vermeyeceğim, Nicholas. Şartlarımı unuttun mu? Buraya en son gelişinde bu detayları konuşmuştuk."

Nicholas kafasını sallayarak ona katıldı. Sorabileceği başka bir şey düşünemedi.

“Peder MacKechnie aşağıda beklemesini emretmenize çok üzüldü,” dedi Johanna.

Tanrı’nın adamını dışlamak MacBain’i pek endişelendirmiş görünmüyordu. Omuzlarını silkti. Genç kadın gözlerini kocaman açarak tepki verdi. Raulf ile evli olduğu yıllar boyunca, pederlerden korkması gerektiğini öğrenmişti, tanıdığı pederler güçlü ve acımasız adamlardı. Fakat MacKechnie’nin diğerleri gibi olmadığını görmüştü. O MacLaurinler için yalvarmak uğruna İngiltere’ye gelerek hayatını tehlikeye atan iyi kalpli bir adamdı.

Hakarete uğramasına göz yumamazdı. “Peder MacKechnie uzun yolculuk yüzünden çok yorgun, lordum, kendisine yiyecek ve içecek bir şeyler verilmesine çok memnun olacağına eminim. Lütfen ona misafirperverliğinizi gösterin.”

MacBain kafasını evet anlamında salladı. Calum’a döndü. “Gerekeni yapın,” diye emretti.

Johanna’nın isteğini kabul etmesinin kadının ona dair korkularını dindireceğini sanmıştı. Ne de olsa, az önce uyumlu bir adam olduğunu ispatlamıştı. Ancak Johanna hâlâ kaçmaya hazır görünüyordu. Çok ürkek bir şeydi. Tabii köpeği de hiç yardımcı olmuyordu. Johanna köpeğe endişeyle bakıp duruyordu ve ona her baktığında, köpek hırlıyordu.

MacBain onu yakalayıp omzuna atmayı ve içeri taşımayı düşündü ama sonra fikrini değiştirdi. Bu düşünce hoşuna gitse de gülümsemedi. Sabretti, elini Johanna’ya uzattı ve kadının ne yapacağını görmeyi bekledi.

Johanna’nın bakışlarına bakılırsa, ondan korktuğunu MacBain’in tahmin ettiğini ve ürkekliğini eğlenceli bul-

duğunu biliyordu. Johanna kendini derin bir nefes almaya zorladıktan sonra adamın elini tuttu.

MacBain'in her yeri kocamandı. Eli onunkinin en az iki katıydı ve titrediğini adamın hissettiğine emindi. Yine de o bir lorddu ve Johanna adamın centilmence birkaç davranış öğrenmeden bu unvanı almış olamayacağını ve bu yüzden utanç verici durumundan bahsetmeyeceğini düşünüyordu.

"Neden titriyorsun?"

Johanna elini çekmeye çalıştı. MacBain onu bırakmadı. Artık Johanna onun elindeydi ve adam onun kaçmasına izin vermeyecekti.

Johanna verebilecek uygun bir yanıt bulamadan MacBain dönüp onu beraberinde basamaklardan yukarı çıkarıp bir kapıdan içeri girdi.

"Sıra dışı ikliminiz yüzünden," dedi Johanna.

"Sıra dışı neyimiz?" MacBain şaşırılmış görünüyordu.

"Boş verin, lordum."

"Ne demek istediğini açıkla," diye emretti MacBain.

Johanna içini çekti. "Nicholas burada havanın yıl boyunca sıcak olduğunu söylemişti. Size bunu söylediğini sanıyordum." Johanna "bu yalanını" demek üzereyken fikrini değiştirmişti. Lord, kardeşinin Kuzey İskoçya hakkında duyduğu şeyleri ne kadar eğlenceli bulduğunu anlamazdı.

"Neyi?" diye sordu MacBain, Johanna'nın birden yüzünün kızarması onu meraklandırmıştı.

"Buranın böylesine soğuk olmasının sıra dışı olduğunu söyledi," dedi.

MacBain neredeyse kahkahalara boğulacaktı. Kendine zamanında hakim oldu. Aslına bakılırsa, hava yılın bu zamanına göre epey sıcaktı.

MacBain gülümsemedi bile. Genç kadın çoktan hassas olduğunu göstermişti ve saflığına gülmenin ona karşı tavrını değiştireceğini sanmıyordu.

“Kardeşinin sana söylediği her şeye inanır mısın?” diye sordu.

Johanna kardeşine tamamen sadık olduğunu bilmesi için, “Evet, elbette,” diye yanıtladı.

“Anlıyorum.”

“Titrememin sebebi soğuk,” dedi söyleyecek daha iyi bir yalan bulamayınca.

“Hayır, değil.”

“Değil mi?”

“Benden korkuyorsun.”

MacBain, Johanna’nın ona tekrar yalan söylemesini bekledi. Fakat kadın gerçeği söyleyerek onu şaşırttı. “Evet,” dedi. “Sizden korkuyorum. Köpeğinizden de korkuyorum.”

“Yanıtların hoşuma gitti.”

MacBain en sonunda onu bıraktı. Genç kadın onun bu sözü karşısında o kadar şaşırmıştı ki onun elini bırakmayı unuttu.

“Sizden korktuğumu bilmek hoşunuza mı gidiyor?”

MacBain gülümsedi. “Benden korktuğunu zaten biliyordum, Johanna. Sadece itiraf etmene sevindim. Yalan söyleyebilirdin.”

“Yalan söylediğimi anladınız.”

“Evet.”

Kulağa çok küstah geliyordu ama Johanna alınmadı, bu savaşı kadar iri yarı ve azılı görünen bir adamın küstah olmasını beklerdi. O sırada hâlâ MacBain’in elini tuttuğunu

fark edince hemen bıraktı. Sonra dönüp girişe baktı. Sağ tarafında özenle oyulmuş ahşap bir korkuluğu olan geniş bir merdiven vardı. Merdivenin arkasında bir koridor uzanıyordu ve girişin solunda büyük salon vardı. Yıkık dökük bir haldeydi. Johanna en üstteki basamakta durup yıkıma baktı. Duvarları yangından islenmişti ve salonun tepesinde çatıdan geriye kalan parça, kararmış duvarlara yaslanan uzun bir şerit gibiydi. Havada hâlâ duman kokusu vardı.

Johanna basamaklardan inip odada ilerledi. Yıkım manzarası karşısında cesareti öylesine kırıldı ki içinden ağlamak geldi.

Odada etrafına bakarken MacBain onun ifadesindeki değişikliği izledi.

“Bunu kocamın adamları yaptı, değil mi?”

“Evet.”

Johanna dönüp ona baktı. Gözlerindeki MacBain’in üzüntüsü hoşuna gitti. Vicdanlı bir kadındı.

“Burada korkunç bir haksızlık yapılmış.”

“Bu doğru,” diye ona katıldı MacBain. “Ama bundan sen sorumlu değildin.”

“Kocama yalvarmayı deneyebilirdim.”

“Muhtemelen seni dinlemezdi,” dedi MacBain. “Söylesene, Johanna. Kulunun burada böylesine bir karışıklığa sebep olduklarını biliyor muydu, yoksa olanlardan habersiz miydi?”

“Mareşal’in neler yapabileceğini biliyordu,” diye yanıtladı Johanna.

MacBain kafasını evet anlamında salladı. Ellerini arkasında birleştirip ona bakmaya devam etti. “Haksızlığı düzeltmeye çalıştın,” dedi. “Mareşal’den sonra kardeşini bu-
raya gönderdin.”

“Kocamın kulu yarı tanrıya dönüşmüştü. Raulf’un öldüğü ve artık burada ona ihtiyaç olmadığı haberini duymak istemedi.”

“Burada ona hiçbir zaman ihtiyaç duyulmadı.” MacBain’in sesi sertti.

Johanna ona katılırcasına kafasını salladı. “Evet, burada ona hiçbir zaman ihtiyaç duyulmadı.”

MacBain içini çekti. “Mareşal güç kazandı. Çok az erkek bundan vazgeçebilir.”

“Ya siz?”

MacBain onun sorusu karşısında şaşırdı. *Evet, elbette vazgeçebilirim*, diye yanıt verecekti, ama lordluk konumu onun için yeniydi, bundan vazgeçebileceğinden emin değildi.

“Henüz sınanmadım,” diye itiraf etti. “Klanın iyiliği için benden ne istenirse yapabileceğimi umuyorum ama böyle bir mücadeleyle karşı karşıya kalana kadar kesin konuşmam doğru olmaz.”

Johanna onun dürüstlüğünden etkilendi ve gülümse-di. “Nicholas size kızgın, çünkü Mareşal kaçtı ve peşinden gitmesine izin vermemişsiniz. Tartıştığınızı ve sonra ona vurup bayılttığınızı söyledi. Gözlerini açtığı anda, Mareşal ayaklarının dibinde yatıyormuş.”

MacBain gülümsedi. Nicholas’ın kanlı hikâyeyi yumuşattığı kesindi.

“Benimle evleneceksin, Johanna.”

Adam kendinden emindi. Artık gülümse-miyordu. Johanna adamın sinirlenmesine karşı kendini hazırladıktan sonra yavaşça kafasını iki yana salladı.

“Tereddüdünün arkasındaki sebebi açıkla.”

Johanna ona doğru tekrar kafasını iki yana salladı. Mac-

Bain ona karşı çıkılmasına alışık değildi ama sabırsızlığını belli etmemeye çalıştı. Kadınlarla sohbet etmek konusunda becerikli olmadığını biliyordu. Bu narin cinsiyeti nasıl baştan çıkaracağını bilmiyordu ve bu sohbeti berbat ettiğinin farkındaydı.

Johanna'ya tercih seçeneği neden verilmişti ki? Nicholas ona evleneceğini söylemeliydi ve bu yeterli olmalıydı. Bu tartışmanın hiç yaşanmaması gerekiyordu. Lanet olsun, şu anda nikâh töreninin ortasında birbirlerine yemin ediyor olmalıydılar.

“Ürkek kadınlardan hoşlanmam.”

Johanna'nın omuzları dikleşti. “Ürkek değilim,” dedi. “Temkinli olmayı öğrendim, lordum, ama hiçbir zaman ürkek olmadım.”

“Anlıyorum.” MacBain ona inanmıyordu.

“İri yarı erkeklerden hoşlanmam, yakışıklı olsalar da.”

“Yakışıklı olduğumu mu düşünüyorsun?”

Bu adam onun sözlerini iltifata dönüştürmeyi nasıl başarmıştı? Çekiciliğinin farkında değilmiş gibi şaşırmış görünüyordu. “Yanlış anladınız, efendim,” dedi Johanna ona. “Yakışıklı olmak size karşı kötü bir puan.” MacBain'in hayret dolu bakışlarına aldırmayıp tekrarladı. “Özellikle de, iri yarı erkeklerden hoşlanmam.”

Johanna saçmaladığının farkındaydı. Umurunda değildi. Artık geri çekilemezdi. Kollarını göğsünde birleştirirken MacBain'in gözlerinin içine bakıp kaşlarını çattı. Yukarı bakmaktan boynu çoktan kasılmaya başlamıştı.

“Fikrim hakkında ne düşünüyorsunuz, lordum?”

Johanna duruşu ve ses tonuyla ona meydan okuyordu. Artık cesurca ona karşı duruyordu. Birden MacBain'in içinden tekrar kahkaha atmak geldi.

Aksine içini çekti. “Aptalca düşünceler,” dedi ona mümkün olduğunca açık sözlü olarak.

“Olabilir,” dedi Johanna. “Ama hislerimi değiştirmiyor.”

MacBain bu tartışmayla yeterince vakit kaybettiğine karar verdi. Neler olacağını anlamasının vakti gelmişti.

“Burada kalacağın bir gerçek. Benimle kalacaksın, Johanna. Yarın evleneceğiz. Bu arada, bu bir fikir değil. Gerçek.”

“İrademe karşı gelerek benimle evlenecek misiniz?”

“Evet.”

Lanet olsun, Johanna yine dehşete kapılmış gibi görünüyordu. MacBain onun bu tepkisinden hiç hoşlanmadı. Bir kez daha onunla işbirliği etmesi için mantıklı olmaya çalıştı. Ne de olsa, bir canavar değildi. Mantıklı olabilirdi.

“Son birkaç dakika içinde mi fikrini değiştirdin ve İngiltere’ye dönmek istediğine karar verdin? Nicholas İngiltere’den uzaklaşma fikrinin sana çekici geldiğini söylemişti.”

“Hayır, fikrimi değiştirmedim ama...”

“Evlenmeden hayatını sürdürebilmen için kralının istediği cezayı ödeyebilecek misin?”

“Hayır.”

“Sebebi Baron Williams mı? Nicholas bana o İngiliz’in seninle evlenmek istediğini söyledi.” MacBain ona cevap vermesi için zaman tanımadı. “Önemi yok. Gitmene izin vermeyeceğim. Başka bir erkek sana sahip olamaz.”

“Baron Williams’ı tercih etmiyorum.”

“Sesindeki hoşnutsuzluğa bakılırsa, bu Baron da yakışıklı bir dev olmalı?”

“Domuzları çekici bulanlar için yakışıklı olabilir, lordum, ayrıca küçük bir beyni olan ufak tefek bir adam. Benim için kesinlikle kabul edilemez.”

“Anlıyorum,” dedi MacBain yavaşça. “O halde hem iri hem de ufak tefek adamlardan hoşlanmıyorsun. Doğru mu anlamışım?”

“Benimle dalga geçiyorsunuz.”

“Hayır, aptalca sözlerinle dalga geçiyorum. Nicholas da benim kadar iri,” diye ona hatırlattı.

“Evet ama kardeşim bana asla zarar vermez.”

Johanna gerçeği söylemişti. Kendine engel olamadan sözler ağzından çıkmıştı işte. MacBain onun etkileyici sözüne tek kaşını kaldırarak karşılık verdi.

Johanna bakışlarını yere çevirdi ama yüzünün kızardığı dikkatinden kaçmadı.

“Lütfen anlamaya çalışın, lordum. Bir köpek beni ısırırsa, hayatta kalma şansım daha fazla ama bir kurt beni ısırırsa, hiç şansım olacağını sanmıyorum.”

Johanna cesur olmaya çalışsa da başarılı olamıyordu. Korkusu gerçektir ve MacBain kadının geçmiş tecrübelerinin bunda etkisi olduğunu düşünüyordu.

Uzun süre sessiz kaldılar. MacBain ona baktı. Genç kadın ise yere bakıyordu.

“Kocan...”

“Onun hakkında konuşmayacağım.”

MacBain yanıtını almıştı. Ona doğru bir adım attı. Johanna geri çekilmedi. MacBain ellerini omuzlarına koyup kadının ona bakmasını emretti. Johanna onun emrini yerine getirirken acele etmedi.

MacBain kısık ve boğuk bir fısıltıyla konuştu. “Johanna?”

“Evet, lordum?”

“Korkma, ısırمام.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi gün öğleden sonra evlendiler. Peder MacKech-nie'nin töreni hazırlayabilmesi için MacBain beklemeyi kabul etti.

Ancak esneklik gösterebileceği tek konu buydu. Johanna kamp alanına dönüp kardeşi, Peder ve sadık adamlarının yanındaki kendi çadırında geceyi geçirmek istemişti. Lord MacBain buna izin vermedi. Tepede yeni inşa edilen kulübelerden birinde uyumasını emretti, tek penceresi ve taş ocağı olan tek odalı ufak bir yerdi.

Johanna törene kadar Lord'u bir daha görmedi, onu almaya gelene kadar kardeşini de görmedi. MacBain kapısının önüne iki muhafız yerleştirdi. Johana askerlerin yabancıların içeri girmesine mi yoksa onun kaçmasına mı engel olmak için nöbet tuttuklarını bilmiyordu.

Pek uyuyamadı. Aklındaki endişeler birbirini kovaladı. Ya MacBain de Raulf gibi biri olup çıkarsa, ne yapacaktı? Tanrı aşkına, aynı cehennem azabına tekrar dayanabilir miydi? Bir başka canavarla evlenme ihtimali kendine acıyıp

ağlamasına neden oldu. Hemen kendinden utanç duydu. Gerçekten bu kadar korkak mıydı? Raulf onunla dalga geçmekte haklı mıydı?

Hayır, hayır, o güçlü bir kadındı. Yoluna çıkan her şeyle mücadele edebilirdi. Korkuya teslim olmayacak ve kendisi hakkında bu tür basit düşüncelere kapılmasına izin vermeyecekti. Lanet olsun, o değerliydi... Öyle değil mi?

Johanna, Raulf'un ölümünden sonra özgüveninin geri döndüğüne inanıyordu. Üç yılı aşkın süredir ilk kez korkusuz yaşıyordu. Günleri huzur doluydu. Kral John onu sarayına çağırdıktan sonra bile onu kendi odasında yalnız bırakmıştı. Kimse onu rahatsız etmemişti. Kapısının önünde bir bahçesi vardı. Günlerinin çoğunu orada geçirmişti.

Ancak huzurlu ara dönem sona ermişti ve Johanna şimdi başka bir evliliğe zorlanıyordu. Lord'u hayal kırıklığına uğratacaktı. Peki o zaman ne yapacaktı? Adam ona kendini cahil ve değersiz mi hissettirecekti? Tanrı aşkına, bunun olmasına izin veremezdi. Raulf saldırılarını akıllıca gizlerdi, ayrıca Johanna o zaman çok genç ve çocuksu bir şekilde saf-tı, adamın ne yaptığını anladığında çok geç olmuştu. Raulf yavaş ve sinsice karakterine saldırmıştı, üstelik acımasızdı ve Johanna içindeki ışığı tükettiğini hissedene kadar adam buna devam etmişti.

Johanna mücadele etmeye çalışmıştı. Dayaklar da o zaman başlamıştı.

Johanna o günleri hatırlamamak için kendini zorladı. Bir mucize olması için dua ederek uykuya daldı.

Öğleye doğru Nicholas yanına geldi. Onun solgun yüzünü görünce kafasını iki yana salladı.

“Kardeşinin takdirine hiç güvenmiyor musun? Sana

söyledim, MacBain onurlu bir adam,” diye ona hatırlattı. “Ondan korkmak için hiçbir sebebin yok.”

Johanna elini erkek kardeşinin koluna koyup yanında yürüdü. “Takdirine güveniyorum,” diye fısıldadı.

Sesi ikna olmamış gibi gelse de, Nicholas üzerine alınmadı. Johanna’nın korkmakta haklı olduğunu biliyordu. Kız kardeşini ziyarete gittiğinde, Raulf onu saklamaya fırsat bulamamış ve Nicholas kardeşinin dayak yemiş yüzünü görmüştü. O günü hatırlayınca anında içi yine öfkeyle doldu.

“Lütfen suratını asma, Nicholas. Korkumun üstesinden geliyorum. Her şey yoluna girecek.”

Nicholas gülümsedi. Kız kardeşinin onu teselli etmeye çalıştığına inanamıyordu.

“Evet, evliliğin iyi olacak,” dedi. “Biliyor musun, etrafına bakarsan, müstakbel kocanın karakteri hakkında bir şeyler öğrenebilirsin. Dün gece nerede uyudun?”

“Nerede uyuduğumu çok iyi biliyorsun.”

“Yepyeni bir kulübede, değil mi?”

Nicholas onun cevabı vermesine fırsat vermedi. “Buradan üç tanesini daha görebiliyorum, hepsi yeni inşa edilmiş görünüyor. Ahşap henüz yıpranmamış.”

“Bana ne söylemeye çalışıyorsun?”

“Bencil bir adam önce kendi rahatını düşünür, değil mi?”

“Evet.”

“Yeni bir kale görüyor musun?”

“Hayır.”

“Calum, yani MacBain’in savaşçılarına hükmeden komutanı bana kulübelerin klandaki yaşlılar için olduğunu

söyledi. Onlar herkesten önce geliyor, çünkü gece onları ısıtacak bir ateşe ve tepelerinde bir çatıya herkesten daha çok ihtiyaçları var. MacBain kendini en sona bırakır. Bunu bir düşün, Johanna. Kalenin merdivenlerinin yukarısında doğu tarafında iki yatak odası olduğunu öğrendim. İkisi de yangından zarar görmemiş. Ancak MacBain orada bir gece bile geçirmemiş. Askerleriyle birlikte dışarıda yatıyor. Bu sana adamın karakteri hakkında hiçbir şey söylemiyor mu?”

Kız kardeşinin gülümsemesi Nicholas için yeterli bir cevaptı.

Johanna'nın yüzü yeniden renklendi. Nicholas memnuniyetle kafasını salladı.

Avlunun neredeyse kenarına ulaştıklarında durup tören hazırlıkları için çalışan kadınları ve adamları izlediler. Şapel yangında tamamen kül olduğu için nikâh avluda kıyılacaktı. İki boş bira fıçısının üzerine koyulan geniş, düz tahtalarla eğreti bir sunak yapıldı. Kadının biri tahtanın üzerine beyaz bir örtü serdi. Peder MacKechnie örtü örtülene kadar bekledikten sonra ortasına güzel altın bir kadeh ve tabak koydu. Fıçıların önünde diz çöken iki kadın tahtanın ön kısmını çiçek demetleriyle düzenliyorlardı.

Johanna tekrar yürümeye başladı. Nicholas onu durdurmak için elini tuttu.

“Bilmen gereken bir şey var,” diye söze başladı.

“Evet?”

“En üst basamakta oturan çocuğu görüyor musun?”

Johanna dönüp baktı. En fazla dört ya da beş yaşındaki küçük bir çocuk tek başına basamakta oturuyordu. Dirseklerini dizlerine yaslamış ve başını ellerine koymuştu. Hazırlıkları izliyordu. Çok mutsuz bir havası vardı.

“Evet,” dedi Johanna. “Çok keyifsiz görünüyor, değil mi, Nicholas?”

Kardeşi gülümsedi. “Evet, öyle,” dedi.

“Kim o?”

“MacBain’in oğlu.”

Johanna neredeyse yere düşecekti. “Neyi?”

“Sesini alçalt, Johanna. Kimsenin bu konuşmayı duymasını istemiyorum. Çocuk MacBain’e ait. Gerçi onun oğlu olmadığına dair söylentiler var ama MacBain onu kabul ettiğini açıkça belirtti.”

Johanna konuşamayacak kadar şaşkındı.

“Adı Alex,” dedi Nicholas söyleyebilecek daha iyi bir şey bulamayınca. “Afalladığını görebiliyorum, Johanna.”

“Neden bana daha önce söylemedin?” Kardeşinin ona cevap vermesi için fırsat vermedi. “MacBain ne kadar süre evli kalmış?”

“Evli değil.”

“Anlamıyorum...”

“Evet, anlıyorsun. Alex evlilik dışı doğan bir çocuk.”

“Öyle demek.”

Johanna bu konuda ne düşüneceğini bilmiyordu. “Çocuğun annesi onu doğururken ölmüş,” diye ekledi Nicholas. “Her şeyi bilmen iyi olur, kardeşim. Kadın orduya hizmet eden bir fahişeymiş. Çocuğun babası olabilecek en az üç adam daha var.”

Johanna ufaklığa acıdı. Dönüp ona tekrar baktı. Koyu renk lüleleri olan sevimli bir çocuktü. Bulunduğu yerden gözlerinin rengini göremiyordu Johanna. Babasınıninki gibi gri olduklarını düşündü.

“Johanna, MacBain’in bu çocuğu kendi çocuğu olarak kabul ettiğini bilmen çok önemli.”

Johanna kardeşine döndü. “Seni duydum, kaçınıcı tek-
rarın bu.”

“Ve?”

Genç kadın gülümsedi. “Ve ne, Nicholas?”

“Onu kabul edecek misin?”

“Nicholas, nasıl bana böyle bir şey sorabilirsin? Elbette
onu kabul edeceğim. Nasıl kabul etmem?”

Nicholas rahat bir nefes verdi. Kız kardeşi onların sert
dünyasında olan biteni anlamıyordu. “Bu MacLaurinlerin
arasında bir anlaşmazlık sebebi,” diye açıkladı. “MacBain’in
babası Lord MacLaurin’di. Oğlunu sahiplenmeden öldü.”

“Öyleyse, evleneceğim adam da evlilik dışı doğdu?”

“Evet.”

“Ama MacLaurinler onu lordları yaptılar, öyle mi?”

Nicholas kafasını evet anlamında salladı. “Karışık bir
durum,” diye itiraf etti. “Gücüne ihtiyaçları vardı. Babası-
nın kanını taşıyor ve doğal olarak evlilik dışı doğduğunu
unuttular. Ama çocuk...”

Başka bir şey söylemedi. İsteddiği kaniya varmasını Jo-
hanna’ya bıraktı. Johanna kafasını iki yana salladı. “Ufaklı-
ğın evlilik yüzünden mi mutsuz olduğunu düşünüyorsun?”

“Bir şeyin onu mutsuz ettiği kesin.”

Peder MacKechnie onlara el sallayarak dikkatlerini çekti.
Nicholas, Johanna’nın dirseğinden tutup yürümeye başla-
dı. Genç kadın bakışlarını çocuktan alamadı. Tanrı aşkına,
çok zavallı ve kaybolmuş gibi görünüyordu.

“Hazırlar,” dedi Nicholas. “İşte MacBain geliyor.”

Lord avluda ilerledi ve sunağın önündeki yerini aldı. El-
leri iki yanındaydı. Peder yanına geçti. Bir kez daha Johan-
na’ya gelmesini işaret etti.

“Bunu sensiz yapamam...”

“Her şey yolunda gidecek.”

“Anlamıyorsun,” diye fısıldadı Johanna gülümseyerek.

“Burada bekle, Nicholas. Hemen döneceğim.”

Peder, Johanna’ya el salladı. Genç kadın el sallayarak karşılık verirken gülümsedi. Sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

“Johanna, Tanrı aşkına...”

Nicholas kendi halinde homurdandı. Kız kardeşinin kalabalığın etrafından dolaşmasını izledi. Johanna basamaklara yönelince nihayet aklından neler geçtiğini anladı.

Nicholas, MacBain’e döndü. Adamın yüz ifadesinden düşüncelerini anlamak mümkün değildi.

Peder, Johanna’yı görmek için boynunu uzattıktan sonra MacBain’e döndü ve onu dirseğiyle dürttü.

Johanna merdivenlere yaklaşıncı yavaşladı, yanına ulaşmadan ufaklığın kaçmasını istemiyordu.

MacBain’in bir oğlu olduğu haberi ona neşe ve rahatlık getirmişti. En sonunda, içini kemiren sorunun yanıtını bulmuştu. MacBain onun kısır olmasını umursamıyordu, çünkü evlilik dışı olsun ya da olmasın zaten bir vârisi vardı.

Johanna’nın taşıdığı suçluluk duygusu ağır bir pelerin gibi omuzlarından kalktı.

MacBain kaşlarını çatmadan edemedi. Lanet olsun, fikrini değiştirmemesi için evlenene kadar Johanna’nın çocuğu bilmesini istemiyordu. Kadınların tuhaf davranışları olduğunu biliyordu ve akıllarının nasıl çalıştığını asla anlamayacağına emindi. Bu tür tuhaf şeylere gücenirlerdi. Birçoğunun metres kabul etmediğini duymuştu ve tanıdığı bazı savaşıların eşlerinin evlilik dışı doğan çocukları kabul etmediğini biliyordu. MacBain, Johanna’yı oğlunu kabul

etmeye zorlamayı düşünüyordu, ama önce buraya yerleşmesini umuyordu.

Alex, Johanna'nın ona doğru geldiğini görünce hemen yüzünü ellerine gömdü. Cılız bacakları vardı. Kir içindeydiler. Parmaklarının arasından ona bakınca, Johanna çocuğun gözlerini gördü. Babasıninki gibi gri değil, mavilerdi.

Johanna alt basamakta duraksayıp çocukla konuştu. MacBain gelininin peşinden gitmek üzereyken vazgeçti. Kollarını göğsünde birleştirip neler olacağını görmeyi bekledi. İzleyen tek kişi o değildi. Bütün MacBainler ve MacLaurinler dönüp onlara bakarken avluya sessizlik çöktü.

"Çocuk İngilizce biliyor mu?" diye sordu Peder MacKechnie.

"Biraz," diye yanıtladı MacBain. "Bana senin ona İskoçça öğrettiğini söyledi. Alex'le konuşabilecek kadar öğrendi mi?"

Peder omuzlarını silkti. "Muhtemelen," dedi.

Johanna çocukla birkaç dakika konuştu. Sonra ona elini uzattı. Alex ayağa fırladı, merdivenlerden hızla inip elini tuttu. Genç kadın eğilip çocuğun gözlerine giren saçlarını kenara itti, omuzlarına asılı ekosesini düzelttikten sonra onunla birlikte yürümeye başladı.

"Bunu anlıyor," diye fısıldadı MacKechnie.

"Neyi anlıyor?" diye sordu Calum.

Peder gülümsedi. "Kabul edildiğini."

MacBain kafasını evet anlamında salladı. Johanna, Nicholas'ın yanına gelince tekrar koluna girdi. "Artık hazırım," dedi. "Alex, git ve babanın yanında dur," diye talimat verdi. "Yanınıza gelmek benim görevim."

Küçük çocuk kafasını yukarı aşağı salladı. Yol boyunca

koştı ve babasının solundaki yerini aldı. MacBain oğluna baktı. Yüzünde kontrollü bir ifade vardı ve Johanna onun memnun mu yoksa kızgın mı olduğunu anlayamadı. MacBain bakışlarını Johanna'dan ayırmıyordu ama genç kadın ona doğru yürümeye başlayınca kollarını çözüp uzandı ve oğlunun başını okşadı.

Nicholas onu Lord'un yanına kadar getirdi. Elini MacBain'in eline verdiğinde Johanna karşı koymadı. Kız kardeşiyle çok gurur duyuyordu Nicholas. Onun gergin olduğunu biliyordu ama yanında kalmaya çalışmadı. Genç kadın iki savaşçının ortasında durdu, müstakbel eşi sağında ve kardeşi solundaydı. Başı dimdik bir halde önüne baktı.

Ayak bileklerine kadar uzanan beyaz bir mintan ve onunla uyumlu dizlerine varan bir cüppe giymişti. Gelinliğinin kare yakası narin tomurcuk şekli verilen açık pembe ve yeşil iplerle süslenmişti.

Gül gibi kokuyordu. Koku hafif olsa da MacBain'in çok hoşuna gitti. Peder MacKechnie sunağın köşesinden küçük bir çiçek buketi alıp ona uzattıktan sonra törene başlamak için öteki tarafa geçti.

MacBain gözlerini gelininden ayırmadı. Son derece kadınsı bir yaratıktı ve Tanrı şahidiydi ki onunla ne yapacağını bilmiyordu. Johanna'nın bu kadar zor bir hayata dayanamayacağından endişeleniyordu. Bu endişesini bir kenara itti. Karısının hayatta kaldığından emin olmak onun göreviydi. Onu tehlikeden koruyacaktı ve şımartılması gerekiyorsa onu şımartacaktı. Bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu ama o akıllı bir adamdı. Bir yolunu bulacaktı. Johanna'nın ellerini kirletmesine ya da yorucu işler yapmasına izin vermeyecekti ve her gün ondan dinlenmesini

bekleyecekti. Ona verdiği topraklar karşılığında en azından genç kadına bakabilmeliydi ve şu anda rahat edip etmeyeceğinden endişelenmesinin tek sebebi buydu.

Rüzgâr Johanna'nın bir tutam saçını yüzüne düşürdü. Johanna saç tutamını omzuna atmak için elini bıraktı. Narin, kadınsı bir hareketti. Bukleli altın parçası sırtından aşağı süzüldü. Elleri öylesine şiddetle titriyordu ki belinin hizasında tuttuğu küçük demetin yaprakları hızla yere dökölüyordu.

Elini tekrar tutmayınca, Lord'un canı o kadar sıkıldı ki elini tutup onu yanına çekti. Nicholas, MacBain'in bu sahiplenici hareketini görünce gülümsedi.

Peder MacKechnie, Johanna'dan kocasını seveceğine, onurlandıracağına ve ona itaat edeceğine yemin etmesini isteyene kadar tören çok iyi gidiyordu. Johanna bu isteğı uzun süre düşündü. Sonra kafasını iki yana sallayıp damada döndü.

MacBain'e yaklaşmasını işaret etti ve kulağına fısıldamak için ayak parmaklarının ucunda yükseldi.

“Sizi sevmeye çalışacağım lordum ve sizi kesinlikle onurlandıracağım, çünkü benim eşim olacaksınız ama size itaat edeceğimi pek sanmıyorum. Teslimiyetin bana pek uygun olmadığını fark ettim.”

Durumunu açıklarken çiçeklerinin saplarındaki yaprakları sıkıştırıyordu. MacBain'in gözlerinin içine bakamasa da, tepkisini beklerken çenesine baktı.

MacBain, Johanna'nın az önce ona söyledikleri karşısında o kadar şaşırmıştı ki kadının ne kadar endişeli olduğunu fark etmedi. Gülmemek için kendini zor tuttu.

“Şaka mı yapıyorsun?”

Bu soruyu fısıldamamıştı. İzleyicilerin tartışmalarını dinlemelerini pek umursamadığına göre genç kadın da umursamayacaktı. Karşılık verirken sesi en az onunki kadar güçlüydü.

“Evlilik yeminimizi ederken şaka yapmak mı? Sanmıyorum, lordum. Çok ciddiyim. Şartlarım böyle. Kabul ediyor musunuz?”

Bunun üzerine MacBain kahkaha attı. Kendine engel olamamıştı. Genç kadının birden gelen cesareti kısa ömürlü oldu. Johanna utandığını hissetti ama bu mesele göz ardı edemeyeceği kadar önemliydi.

Geriye yapabileceği tek bir şey kalmıştı. Omuzlarını dikleştirdi, elini adamın elinden çekip çiçek buketini ona uzattı. Peder’i selamladıktan sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Mesaj netti. Yine de olanları anlamakta zorlanan birkaç MacLaurin askeri vardı.

MacLaurin askerlerinin komutanı Keith, “Genç hanım gidiyor mu?” diye herkesin duyabileceği bir sesle sorusunu fısıldadı.

“Kaçıyor, MacBain,” diye seslendi bir diğeri.

“Görünüşe bakılırsa gidiyor,” diye araya girdi Peder MacKechnie. “Onu sinirlendirecek bir şey mi söyledim?”

Nicholas kız kardeşinin peşinden gitmeye kalktı. MacBain onu kolundan tutup kafasını iki yana salladı. Buketi ona verip ağzının içinde homurdanarak gelininin peşinden gitti.

Açıklığın kenarına ulaşmak üzereyken MacBain ona yetiştii. Onu omuzlarından tutup kendine doğru çevirdi. Genç kadın ona bakmayı reddetti. MacBain eliyle Johanna’nın çenesini yukarı kaldırdı.

Johanna adamın öfkesine hazırlandı. Ona saldıracağına emindi. Johanna kendi kendine güçlü bir kadın olduğunu hatırlattı. Adamın gazabına dayanabilirdi.

“İtaat etmeyi deneyecek misin?”

MacBain’in sesi kulağa bıkkın geliyordu. Johanna onun bu tavrı karşısına öylesine şaşırdı ki gülümsedi. O kadar da zayıf olmadığını düşündü. Az önce Lord’a karşı gelmiş ve onu pazarlık etmeye zorlamıştı. Çok fazla bir şey kazandığını sanmıyordu ama hiçbir şey kaybetmediği kesindi.

“Evet, deneyeceğim,” diye söz verdi. “Gerekirse,” diye hemen ekledi.

Lord gözlerini devirdi. Bu konuya yeterince vakit ayırdığına karar verdi. Elinden tutup onu sunağa sürükledi. Genç kadın ona ayak uydurabilmek için koşmak zorunda kaldı.

Nicholas kız kardeşinin gülümsediğini görünce kaşlarını çatmayı bıraktı. Ne hakkında tartıştıklarını elbette epey merak ediyordu ama neler olduğunu öğrenmek için nikâh töreni bitene kadar beklemek zorundaydı.

Fakat çok beklemesine gerek kalmadı. Johanna kardeşinden buketini alıp Peder’e döndü.

“Böldüğüm için lütfen affedin, Peder,” diye fısıldadı.

Peder kafasını aşağı yukarı salladı. Ondan tekrar kocasını seveceğine, onurlandıracağına ve ona itaat edeceğine dair yemin etmesini istedi. Bu kez “*lütfen*” diye de ekledi.

“Kocamı seveceğime, onurlandıracağıma ve arada sırada ona itaat etmeye çalışacağıma yemin ederim,” diye karşılık verdi Johanna.

Nicholas gülmeye başladı. Şimdi tartışmanın sebebini anlıyordu. MacLaurinler ve MacBainler aynı anda nefeslerini tuttular. Dehşete kapılmışlardı.

Lord seyircilere göz gezdirdi ve onlara dik dik bakarak hepsini susturdu. Sonra çatık kaşlarını gelinine çevirdi. “İtaat ve teslimiyet aynı şey demek değildir,” diye çıkıştı.

“Bana aynı şey oldukları öğretildi,” diye kendini savundu Johanna.

“Yanlış öğretilmiş.”

MacBain’in asık suratı Johanna’nın tekrar kaçmasına neden olacak kadar korkutucuydu. Tanrı aşkına. Buna dayanamazdı. Yeterince gücü yoktu.

Çiçek buketini tekrar MacBain’in eline tutuşturdu, gitmek üzere döndü. Lord çiçekleri Nicholas’ın uzattığı eline yapıştırdı ve uzaklaşmasına fırsat vermeden Johanna’yı yakaladı.

“Hayır, hiçbir yere gitmiyorsun,” diye homurdandı. “Aynı şeyi tekrarlamayacağız.” Sözlerinde ciddi olduğunu kanıtlamak için kolunu omuzlarına dolayarak onu yanında sabitledi. “Hava kararmadan bu iş bitecek, Johanna.”

Johanna kendini aptal gibi hissetti. Peder ona aklını kaçırmış gibi bakıyordu. Derin bir nefes alıp kardeşinin elindeki çiçekleri tekrar aldı ve, “Bir kez daha böldüğüm için beni affedin, Peder. Lütfen devam edin,” dedi.

Peder keten mendiliyle alnını sildikten sonra dikkatini damada çevirdi. Johanna iyi bir koca olmak hakkında Peder’in söylediklerine doğru düzgün dikkatini veremedi. Utanç hissinden kurtulmaya çalışıyordu. Endişelenmekten bıktığına karar verdi. Kararını vermişti, hepsi buydu. Kısa bir dua edip korkularını Tanrı’nın ellerine bırakmaya karar verdi. Endişelenmeyi O’na bırakıyordu.

Bunun mantıklı bir plan olduğunu düşündü. Yine de Tanrı’nın her şeyin yolunda gideceğine dair ona bir işaret

vermesini diledi. Bu düşünce gülümsemesine neden oldu. Hiç gerçekçi değildi. O bir kadındı ve bu yüzden Tanrı'nın gözünde son sırada yer alıyordu ya da tekrar tekrar böyle söyleyen Piskopos Hallwick'e göre öyleydi. Tanrı'nın onun önemsiz endişelerini dinleyecek kadar vakti yoktu ve herhangi bir işaret dileyerek muhtemelen küstahlık edip günah işliyordu.

Johanna hafifçe içini çekti. MacBain bu sesi duyunca dönüp ona baktı. Genç kadın ona güçsüzce gülümsedi.

Peder'in sorularını yanıtlama sırası MacBain'deydi. Adı ve unvanıyla başladı.

Adı Gabriel'di.

Tanrı ona bir işaret vermişti. Johanna'nın gözleri kocaman oldu ve ağzının açık kaldığını düşündü.

Çok geçmeden kendini topladı. Fakat düşüncelerini kontrol etmekte zorlandı. Aklından bir sürü soru geçiyordu. Annesi ona bilerek mi en yüksek mertebeli, Tanrı'nın ev sevdiği meleğin adını vermişti? Johanna baş melek hakkındaki derslerini çok iyi hatırlıyordu. Kadınların ve çocukların koruyucusu olarak bilinirdi. Meleklerin en ihtişamlısı hakkında nesiller boyunca annelerden çocuklarına geçen harika hikâyeleri hatırlıyordu. Kendi annesi de Gabriel'in onu her zaman koruyup kollayacağını söylerdi. Onun özel baş meleğiymi ve gecenin bir yarısı kâbus gördüğünde yardımına koşması için onu çağırırdı. Baş melek masumların koruyucusuydu ve kötülerin intikamını alırdı.

Johanna kafasını iki yana salladı. Fazla romantik davranıyordu, hepsi bu. Kocasının adının sembolik bir yanı yoktu. Annesi muhtemelen doğduğunda hayalperestti. Ayrıca adını bir akrabasından almış olma ihtimali de vardı.

Kendini ikna edemedi. Uykusuzluğun aptalca fikirlerle kapılmasına neden olduğunu düşündü. Yine de önceki gece bir mucize için dua etmişti ve birkaç saniye önce her şeyin yolunda gideceğine dair bir işaret dilemişti.

Johanna bir din adamının kömürden çizdiği Gabriel'in bir resmini görmüştü. Resmin bütün detaylarını hâlâ hatırlıyordu. Baş melek elinde parlak bir kılıcı olan devasa bir savaşçı olarak resmedilmişti. Kanatları vardı.

Yanında duran adamın kanatları yoktu, ama yanında kılıcı olan devasa bir savaşçı olduğu kesindi.

Ve adı Gabriel'di. Tanrı en sonunda dualarına yanıt mı vermişti?

BEŞİNCİ BÖLÜM

Annesi ona Lucifer adını da verebilirdi. Johanna günün sonunda bu sonuca vardı. Kendi kendine Barbar ya da Vahşi'nin de uygun seçenekler olabileceğini düşündü. Küstah ve buyurgan kocasının içinde şeytan vardı. Adam aynı zamanda medeni davranışlardan tamamen yoksundu.

Nikâh gününde kavga etmenin kabalık olduğunu bilmiyor muydu?

Ah, Gabriel epey iyi başlamıştı. Peder MacKechnie son kez onları kutsayıp tören sona erer ermez, yeni kocası ona döndü. Ona çok güzel renkli bir ekose verildi. Üzerindekiyle uyumluydu. Uzun, dar kumaşı omzuna taktı. Farklı tonlarda ikinci bir ekose sol omzuna takıldı. Kocasını birincisinin MacBain olduğunu, ikincisinin ise MacLaurin ekosesi olduğunu açıkladı. MacBain onun anladığını belirtircesine kafasını sallamasını bekledikten sonra Johanna'yı kollarının arasına alıp nefessiz bırakana kadar öptü.

Genç kadın sadece küçük bir öpücük bekliyordu. Çok sinirlendi. MacBain'in dudakları sert ve sıcaktı. Tutkulu

öpücüğün ateşlediği sıcaklıktan yanakları kızardı. Geri çekilmeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Öpücük öylesine yakıcı bir hal aldı ki ne gücü ne de isteği kaldı.

Arka plandaki kahkahalar en sonunda Gabriel'in dikkatini çekti. Aniden öpücüğü sonlandırdı ve gelininin yüzündeki neşeli ifadeyi görünce memnuniyetle kafasını sallayıp dikkatini Peder'e çevirdi.

Genç kadın çabuk toparlanamadı. Ağırlığını kocasına doğru verdi.

Peder MacKechnie onları tebrik etmek için sunağın öteki tarafına geçti. "Güzel bir nikâh töreniydi."

Alex, babası ve Johanna'nın arasına girdi. Johanna eteklerini çektiğini hissedince çocuğa gülümsedi.

Peder burnundan gülerek dikkatini çekti. "Bir an için bu işin sonunu getiremeyeceğimizi sandım."

Hem kocası hem de Peder, Johanna'ya baktı. Gülümseyerek onlara karşılık verdi. "En ufak bir şüphem yoktu," dedi. "Bir şeyi aklıma koyduğum zaman, onu yaparım."

İki adam da böbürlenmesine inanmamış görünüyorlardı. Peder, Alex'i Johanna'nın eteklerinden uzaklaştırıp onu babasının soluna geçirdi. "Tebrik sırasını başlatalım mı?" diye sordu. "Klan iyi dileklerini sunmak için sizi tebrik etmek isteyecektir."

Gabriel gelinine bakmayı sürdürdü. Ona söylemek istediği bir şey varmış gibi görünüyordu, ama söyleyemiyordu.

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var, Gabriel?"

"Bana böyle hitap etme. O isimden hoşlanmıyorum."

"Ama güzel bir isim."

Adam homurdandı. Johanna bu barbarca sese gücenmemeye çalıştı. "Böylesine güçlü bir ismin olduğu için gurur duymalısın."

MacBain tekrar homurdanınca genç kadın vazgeçti. “Sana nasıl hitap etmemi istersin?” diye sordu.

“Lord,” dedi adam.

Şaka yapıyormuş gibi görünmüyordu. Johanna onun önerisini kabul etmeyecekti. Bir kadın ve kocasının birbirlerine resmi unvanlarla hitap etmeleri saçmalıktı. İşbirliği yapması için diplomatik davranmaya karar verdi, çünkü başkaldırının işe yarayacağına inanmıyordu.

“Peki yalnızken?” diye sordu. “Sana o zaman Gabriel diyebilir miyim?”

“Hayır.”

“Öyleyse ne...”

“Bana hitap etmen gerekirse, bana... MacBain diyebilirsin. Evet, bu yeterli olur.”

“Sana hitap etmem gerekirse mi? Kulağa ne kadar küstah geldiğinin farkında mısın?”

MacBain omuzlarını silkti. “Hayır ama küstah olduğumu söylemen güzel.”

“Hayır, değil.”

MacBain bu konuda daha fazla tartışmayacaktı. “Çocuğu dahil etmekte haklıydın.”

Johanna hâlâ adamın kabalığının ve ona gülünç biçimde MacBain diye hitap etmesi önerisinin etkisindeydi, bu yüzden kocasının ona teşekkür ettiğini anlaması biraz zaman aldı.

Johanna nasıl karşılık vereceğinden emin değildi. Kafasını salladıktan sonra, “Törenden önce doğru düzgün yıkanması gerekirdi,” dedi.

MacBain gülümsememeye çalıştı. Gerçekten de böylesine açık çıkışlarını Johanna’nın yanına bırakmamalıydı, ama

Tanrı biliyordu ki, kadının içinde biraz ateş olduğunu gördüğüne memnundu ve onu azarlamadı.

“Bir dahaki sefere yıkandığından emin olurum.”

Johanna’nın onun iğneli sözünü idrak etmesi hiç uzun sürmedi. Tekrar evlenebileceğini ima etmesi dikkatinden kaçmamıştı.

“Son sözü söyleyen olmak istiyorsunuz, değil mi, lordum?”

“Evet, öyle,” diye sırtarak itiraf etti MacBain.

Babası Alex’in yüzünde büyük bir sevinçle Johanna’ya baktığını fark etti. Peder onu tebrik sırasının yan tarafına almıştı ama çocuk şimdiden Johanna’nın yanına ilişmişti.

MacBain’in gelini birkaç dakika içinde çocuğun kalbini kazanmıştı. MacBain karısının kalbini kazanmasının ne kadar süreceğini merak etti. Bu aptalca bir düşünceydi. Neden Johanna’nın onun hakkında ne hissettiğini umursuyordu? Evlilik sayesinde topraklar onun olmuştu ve önemli olan buydu.

Her iki klandan askerler teker teker öne çıkıp kendilerini Johanna’ya takdim edip lordlarını tebrik ettiler. Onları kadınlar izledi. Kendini MacLaurin klanından Leila olarak tanıtan genç, kıvılcı saçlı bir leydi Johanna’ya mor ve beyaz çiçeklerden oluşan güzel bir buket verdi. Johanna kadına hediyesi için teşekkür etti ve çiçekleri elinde tuttuğu bukete eklemeyi düşündü. Fakat Peder MacKechnie’nin ona verdiği çiçekleri ne hale getirdiğini görünce kahkahalara boğuldu. Çiçekler gitmişti. Tören boyunca çiçek saplarından oluşan bir buket mi tutmuştu?

Alex tanışma töreni biterken huysuzlanmaya başladı. Adamların bir araya getirdiği masalara tepsiler dolusu yiye-

cekler taşıyan kadınlar avluda koştururken, Gabriel, MacLaurin askerleriyle derin bir sohbeta daldı.

Johanna, Calum ile Keith'e döndü. "Aşağıdaki çayırdaki altı at var," diye söze başladı.

"Biri benim olacak," dedi Alex. MacBain oğlunun sözünü duyunca dönüp Johanna'ya baktı. Şeytani bir şekilde gülümsedi. "Demek kalbini bu şekilde çaldın," dedi.

Johanna kocasına aldırmayıp dikkatini askerlere verdi. "Kocama ve Alex'e düğün hediyelerim," dedi. "Lütfen onları getirmeleri için birilerini gönderir misiniz?"

Askerler başlarını eğerek onu selamladıktan sonra istediğini yerine getirmeye gittiler. Alex, Johanna'nın dikkatini çekmek için elbisesini çekti.

"Babam sana bir hediye verdi mi?"

Sorusunu babası yanıtladı. "Hayır, vermedim Alex."

Johanna ise onunla çelişti. "Evet, verdi Alex."

"Sana ne verdi?" diye sordu küçük çocuk. MacBain de yanıtını merak ediyordu. Genç kadın, Alex'e gülümsedi.

"Bana bir erkek evlat verdi."

MacBain onun bu yanıtı karşısında şaşırdı. Oğlu ne demek istediğinden emin değildi.

"Ama onun oğlu benim," dedi. Anladığından emin olmak için göğsüne işaret etti.

"Evet," diye karşılık verdi Johanna.

Çocuk gülümsedi. "Bir erkek evlat altı attan daha mı iyi?"

"Elbette."

"Peki yüz attan?"

"Evet."

Alex önemli olduğundan emin oldu. Göğsü gururla kabadı.

“Kaç yaşındasın?” diye sordu Johanna.

Alex yanıt vermek için ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. Yüzündeki şaşkınlığa bakılırsa bilmiyordu. Johanna cevap almak için kocasına döndü. Kocasını omuzlarını silktilti. Anlaşılan o da bilmiyordu.

Johanna hayrete düştü. “Oğlunun kaç yaşında olduğunu bilmiyor musun?”

“Küçük işte,” dedi MacBain.

Alex babasının sözü üzerine hemen kafasını yukarı aşağı salladı. “Küçüğüm,” diye tekrarladı. “Baba, gidip atlara bakabilir miyim?”

Gabriel kafasını evet anlamında salladı. Oğlu Johanna’nın elbisesini bırakıp Calum ile Keith’in peşinden gitti.

Peder MacKechnie çocukla Johanna’nın arasındaki manzaraya tanık olmuştu. “Çocuk ondan çok hoşlandı, değil mi?” dedi Alex’in avluda koşmasını izleyen Lord’a.

“Ona rüşvet vermiş,” dedi MacBain yavaşça.

“Evet, verdim,” diye kabul etti Johanna.

“Erkeklerin kalbini çalmak bu kadar kolay değildir,” dedi kocası.

“Ben hiçbir erkeğin kalbini çalmakla ilgilenmiyorum, lordum. İzninizle. Kardeşimle konuşmak istiyorum.”

Bu harika bir izin isteme yöntemi idi ama elinden tutup onu geri çeken Gabriel her şeyi mahvetti.

Nicholas’ın onun yanına gelmesi gerektiği. Yakışıklı ve çekici olduğu için etrafı kadınlarla çevriliydi ve Johanna kardeşinin ona işaret ettiğini fark edip hayranlarının arasından kopması için birkaç dakika beklemek zorunda kaldı.

Nicholas önce MacBain’e hitap etti. “Yeniden inşa edilmesine yardım etmeleri için bir ya da iki ay içinde buraya adamlarımı göndereceğim.”

MacBain kafasını iki yana salladı. “Buraya hiçbir asker göndermeyeceksin. Topraklarımıza adım attıkları anda onları öldürürüz.”

“İnatçı bir adamsın, MacBain.”

“Kralına ne kadar para cezası ödedin?”

“Ne cezası?” diye sordu Johanna.

Hem Nicholas hem de Gabriel onun sorusuna aldındılar. Kardeşi MacBain’e miktarı söyledi. Gabriel, Baron’un bu masrafını karşılayacağını söyledi.

Johanna sonunda durumu anladı. Kardeşine döndü. “Kralımızın sana ceza ödettiğini mi söylüyorsun? Neden, Nicholas?”

“Kocanı seçebilmemiz için Johanna. Bir bedel karşılığında bunu kabul etti.”

“Peki onun tercih ettiği adamla evlenseydim?” diye üsteledi.

“Williams’la mı?” diye sordu Nicholas.

Johanna kafasını evet anlamında salladı.

“O zaman elbette para cezası olmayacaktı.”

“Bana yalan söyledin. Bir yıl daha özgür kalabilmem için John’a ödemem gereken vergi için bana borç veremeyeceğini söylemiştin.”

Nicholas derin bir iç çekti. “Yalan söyledim,” diye itiraf etti. “Kaçınılmazı erteleyip duruyordun ve güvenliğinden endişe etmeye başlamıştım. Lanet olsun, Londra’da tutsaktın. Uzun süre güvende olacağından emin değildim, ayrıca John’un MacLaurin topraklarını başkasına verme ihtimali de vardı.”

Johanna onun haklı olduğunu biliyordu. Kardeşinin onu sevdiğini ve güvenliğini düşündüğünü de biliyordu. “Beni kandırdığın için seni affediyorum, Nicholas.”

“Evine git, Baron. Geri dönme. Görevini yerine getir-
din. Johanna artık benim sorumluluğumda.”

Johanna kocasının kabalığı karşısında hayret etti. “Şimdi mi?” dedi. “Şimdi evine gitmesini mi istiyorsun?”

“Şimdi,” diye tekrarladı kocası.

“Kardeşim...”

“O senin kardeşin değil.”

MacBain’in davranışı onu öyle öfkeliendirmişti ki içinden çığlık atmak geldi. Kocasının dikkati artık onun üzerinde değildi. Nicholas’a odaklanmıştı.

“Bilmem gerekirdi,” dedi. “Kardeşe benzemiyorsunuz ve Johanna, Peder’e adını söylerken akraba olmadığınızı anladım. Ona karşı hislerin...”

Nicholas, MacBain’in devam etmesine izin vermedi. “Çok zekisin,” diye sözünü kesti. “Johanna’nın hiçbir suçu yok, lordum. Onu karıştırmayın.”

“Lord...”

“Bizi yalnız bırak, Johanna. Bu mesele seni ilgilendir-
miyor.”

Ses tonu ona karşı çıkmamasını söylüyordu. Adamların ciddi ifadelerine bakarken, yeni buketindeki çiçeklerin yapraklarını koparmaya başladı.

Johanna’nın orada kalıp kalmamaya karar vermesine gerek kalmadı. Peder MacKechne bir kavganın çıkmak üzere olduğunu anlayacak kadarını duymuştu. Johanna’nın koldundan tuttu ve hevesliymiş gibi yaptı. “Özel yiyeceklerin tadına bakmazsanız kadınların duygularını incitirsiniz,” dedi. “Benimle gelin. Yeni hanımlarından övgü duymazlarsa endişelenirler. İskoçça nasıl teşekkür edildiğini hatırlıyor musunuz?”

Peder onu iki adamın yanından yarı sürükleyip yarı d rtterek uzaklaştırdı. Johanna ne olduğunu görmek için omzunun üzerinden bakıp durdu. Nicholas kızgın görünüyordu. MacBain de  yle. Johanna konuşmanın büyük bir bölümünü kocasının yaptığını fark etti. Nicholas ona doğru bakınca onları izlediğini fark etti ve MacBain'e bir şey söyledi. Kocas  kafasını evet anlamında salladı. İki adam dönüp yamacın ilerisinde gözden kayboldular.

Johanna güneş batana kadar ikisini de görmedi. Kocas  ve kardeşinin tepeden geri döndüklerini görünce rahat bir nefes verdi. Batan güneşin turuncu çizgileri arkalarında gökyüzünü boyuyordu. Mesafe nedeniyle siluetleri karaydı ve güneşin oyunu gizemli görünmelerine neden oluyordu. İki de ihtiyaaml  ve yenilmez tanrılara benzeyen savaş lar gibi topraktan y kseliyorlard  sanki. Zahmetsiz bir zarafetle hareket ediyorlardı.

Onlar Johanna'nın gördüğü en güçlü savaş lard . Johanna, baş melek Gabriel'in bu ikiliye g l msediğine emindi. Ne de olsa, onun biçiminde yaratılmışlard .

Johanna hayali düşüncelerine gülümsedi. Sonra yüzle-rini gördü. Korkuyla nefesini tuttu. Nicholas'ın burnu kan indeydi. Sağ gözü şişip kapanmıştı. MacBain'in durumu da ondan pek farklı sayılmazdı. Alnındaki kesikten kan akıyordu. Ağzının kenarındaki bir başka kesikten de kan s z l yordu.

 nce kime bağırması gerektiğini bilemedi. İçgüdüsel bir şekilde Nicholas'ın yanına koşup yaralarının durumunu kontrol ederken onu azarlamayı düşündü ama eteklerinin ucunu toplayıp koşmaya başlayınca önce Gabriel'in yanına gitmesi gerektiğini anladı. Adam artık onun kocasıyd  ve

önce onu düşünmeliydi. Ayrıca sinirini yatıştırabilirse, onu dinleyip kardeşinin birkaç gün daha kalmasına izin vermeye razı olma ihtimali vardı.

“Demek kavga ediyordunuz.”

Kocasının yanına gelince suçlarcasına bağırmıştı. MacBain yorum yapmasına gerek olmadığını düşündü. Kavga ettikleri çok açıktı ve sesindeki öfke de umurunda değildi.

Johanna elbisesinin koluna sıkıştırdığı keten mendili çıkarıp ayak parmaklarının ucunda yükselerek MacBain’in yarasının ne kadar derin olduğunu görmek için kesikteki kanı silmeye çalıştı. Yavaşça adamın saçını önünden itti.

Lord aniden kafasını geriye çekti. Birinin ona özen göstermesine alışık olmadığı için nasıl tepki vermesi gerektiğini bilememişti.

“Kıpırdamayın, lordum,” diye emretti Johanna. “Canını acıtmayacağım.”

MacBain kıpırdamadan durup kadının onunla ilgilenmesine izin verdi. Lanet olsun, Johanna onu memnun etmişti ama endişelendiği için değil. Hayır, önce ona koştuğu için.

“Canını sıkın şeyi çözebildin mi?” diye sordu.

“Çözdüm,” diye yanıtladı MacBain. Sesi aksiydi.

Johanna kardeşine baktı. “Peki ya sen, Nicholas?”

“Evet.” Onun ses tonu da kocasınıninki kadar kızgındı.

Kocasına döndü. “Neden bilerek Nicholas’ı kıskırttın? O benim kardeşim, bunu biliyorsun,” diye ekledi başıyla işaret ederek. “Ebeveynlerim onu sekiz yaşındayken sahiplendiler. Doğduğumda yanımdaydı ve konuşmaya başladığım andan itibaren ona kardeşim diye hitap ettim. Ona bir özür borçlusun, lordum.”

MacBain onun önerisine aldırmadı ve kesiğini kurcalamasına engel olmak için bileğinden tuttuktan sonra Nicholas'a döndü.

“Şimdi birbirinize veda edin,” diye emretti. “Onu bir daha görmeyeceksin.”

“Hayır!” diye bağırdı Johanna. Kocasından ayrılıp kardeşinin yanına koştu. Kendini onun kollarına attı.

“Bana onunla ilgili gerçekleri söylemedin,” diye fısıldadı Johanna. “O bir centilmen değil. Kaba ve acımasız. Seni bir daha görmeme düşüncesine dayanamam. Seni seviyorum. Hiç kimse beni korumazken sen korudun. Bana inandın. Nicholas, lütfen beni yanında götür. Burada kalmak istemiyorum.”

“Sus, Johanna. Her şey yoluna girecek. MacBain’in benim ve adamlarımın buradan uzakta durmasını istemesi için geçerli sebepleri var. Ona güvenmeyi öğren.”

Nicholas kız kardeşine talimatları verirken gözlerini MacBain’den ayırmadı.

“Neden geri dönmeni istemiyor?”

Nicholas kafasını iki yana salladı. Sessizliği ona açıklamayacağını gösteriyordu. “Anneme söylemek istediğin bir şey var mı? Önümüzdeki ay onu göreceğim.”

“Seninle birlikte eve dönüyorum.”

Kardeşinin gülümsemesi şefkat doluydu. “Artık evlisin. Burası senin evin. Kocanla kalmalısın, Johanna.”

Genç kadın onu bırakmadı. Nicholas eğilip onu alnından öptükten sonra Johanna’nın ellerini üzerinden itti. Onu yavaşça kocasına doğru itti.

“Ona iyi davran, MacBain, yoksa Tanrı’ya yemin ederim ki, buraya gelip seni öldürürüm.”

“Bu senin hakkın,” diye karşılık verdi MacBain. Johanna’nın yanından geçip elini Nicholas’inkine vurdu. “İkimiz bir anlaşmaya vardık. Sözüm senedir, Baron.”

“Sözüm senedir, Lord.”

İki adam kafalarını salladılar. Johanna kardeşinin uzaklaşmasını izlerken gözyaşları yüzünden aktı. Atı onun için çoktan hazırlanmıştı. Nicholas atının sırtına bindi ve sonra tepeden aşağı ilerleyerek gözden kayboldu. Arkasına hiç bakmadı.

Johanna arkasına döndüğünde kocasının da gitmiş olduğunu gördü. Birden yalnız kalmıştı. Açıklığın kenarında dururken kendini etrafındaki arazi kadar kasvetli ve ıssız hissetti. Güneş gökyüzünde tamamen kaybolana kadar yerinden kıınıldı. Kemiklerini donduran soğuk nihayet dikkatini çekti. Soğuktan ürperdi ve yavaşça avluya dönerken kollarını ovuşturdu. Görünürde tek bir İskoç bile yoktu, ya da o öyle sandı, ta ki açıklığın ortasına gelene dek. O zaman kocasını gördü. Kalenin kapısına yaslanmış onu izliyordu.

Johanna gözyaşlarını silip dikleşti ve hızla ilerledi. Aklında tek bir amaçla basamakları tırmandı. Muhtemelen çocukça bir düşünceydi ama MacBain’e ondan ne kadar nefret ettiğini söylemeye kararlıydı.

Buna fırsatı olmadı. MacBain yeterince yakınına gelene kadar bekledikten sonra Johanna’yı kollarının arasına çekti. Onu sıkıca göğsüne bastırıp çenesini başının tepesine koyarak ona sarıldı.

Adam onu teselli etmeye çalışıyordu. Davranışları Johanna’nın aklını karıştırdı. Ne de olsa üzülmeye neden olan oydu. Fakat şimdi onu yatıştırmaya çalışıyordu.

Ne yazık ki işe yarıyordu. Uzun ve zor günün ardından çok yorgun olduğunu biliyordu ve kollarının arasından uzaklaşmaya çalışmamasının tek sebebi bu olmalıydı. Çok sıcaktı, kendi kendine sıcaklığına sokularak soğuşun etkisini azaltabileceğini söyledi. Yine de, ona gününü gösterecekti ama öncelikle ısınmalıydı.

Gabriel sabırla onun kendini toplamasını beklerken birkaç dakika onu öylece tuttu.

Johanna en sonunda ondan uzaklaştı. “Kardeşime karşı kabalığın beni çok üzdü lordum.”

Johanna onun özür dilemesini umuyordu. Bir dakika bekledikten sonra adamın özür dilemeyeceğini anladı.

“Şimdi yatmak istiyorum,” dedi. “Çok uykum var. Lüt-fen beni kulübeme götürür müsün? Karanlıkta onu bulabileceğimden emin değilim.”

“Dün geceyi geçirdiğin kulübe MacBainlerden birine ait. Artık orada uyumayacaksın.”

“Öyleyse nerede uyuyacağım?”

“İçeride,” diye yanıtladı adam. “Merdivenlerin yukarısında iki oda var. MacLaurinler merdivenlere ulaşmadan yangını söndürmeyi başardılar.”

Kapıyı iyice açıp içeri girmesini işaret etti. Genç kadın kıpırdamadı.

“Bir şey sorabilir miyim, lordum?”

Johanna, MacBain’in kafasını sallamasını bekledikten sonra, “Bir gün kardeşimi neden gönderdiğini ve geri gelmemesini emrettiğini açıklar mısın?” diye sordu.

“Zamanla anlayacaksın,” diye yanıtladı MacBain. “Ama anlamazsan, açıklamaktan mutluluk duyarım.”

“Teşekkür ederim.”

“Uzlaşmacı olabilirim, Johanna.”

Johanna homurdayarak gülecekti ama bu bir leydiye yakışmazdı. Bakışları ona inanmadığını söylüyordu.

“Kardeşini bir yükten kurtardım, karıcığım.”

“Yükü ben miydim?”

Gabriel kafasını iki yana salladı. “Hayır, yükü sen değildin,” dedi. “Şimdi içeri gir.”

Johanna onun emrini yerine getirmeye karar verdi. Nikâh töreninden sonra ona bir demet çiçek veren kadın merdivenlerin dibinde duruyordu.

“Johanna, bu...”

Kocasının cümlesini tamamlamasına izin vermedi. “Leila,” dedi. “Güzel çiçekler için tekrar teşekkür ederim. Çok düşüncelisin.”

“Rica ederim, leydim,” diye karşılık verdi kadın. Yumuşak, ahenkli bir sesi ve hoş bir gülümsemesi vardı. Saçları ateş kadar kıızıl ve bir o kadar büyüleyiciydi. Johanna onunla yaşıt olabileceğini düşündü.

“Ailenizi ve arkadaşlarınızı geride bırakıp buraya gelmek zor muydu?” diye sordu Leila.

“Yakınlarda arkadaşım yoktu,” diye yanıtladı Johanna.

“Peki ya hizmetkârlarınız? Lordumuz hizmetçinizi getirmenize izin vermiş olmalı.”

Johanna bu soruya nasıl yanıt vereceğini bilmiyordu. Hizmetkârlarını doğru düzgün tanıımıyordu. Raulf evdeki çalışanları her ay değiştirirdi. Önce fazla talepkar olduğunu düşündü. Sonra durumun farkına vardı. Amacı onu izole etmek, etrafında sırdaşı olabilecek birini bırakmamaktı. Adam sadece ona bağlı kalmasını istemişti. Ölümünden sonra Johanna Londra’ya gitmeye zorlandı ve Kral John’un sarayında esirken hiçbir arkadaşlık kuramadı.

Johanna yanıt vermekte tereddüt edince, “Burada başka bir İngiliz kadının olmasına izin vermem,” dedi MacBain.

“İngiltere’de kalmaktan memnunlardı,” diye araya girdi Johanna.

Leila kafasını evet anlamında salladı, sonra dönüp merdivenlerden çıkmaya başladı. Johanna onu takip etti.

“Burada mutlu olacağınıza inanıyor musunuz?” diye sordu kadın omzunun üzerinden.

“Elbette,” dedi Johanna, haklı olmasını umarak. “Burada güvende olacağım.”

MacBain kaşlarını çatı. Johanna bu sözünün geçmiş hakkında ne kadar çok şey ifade ettiğini bilmiyordu. Merdivenlerin dibinde durup gelinini izledi.

Leila lordu kadar kurnaz değildi. “Ama mutlu olup olmayacağınızı sormuştum,” dedi sesinde hafif bir tebessümle. “Elbette burada güvende olacaksınız. Lordumuz sizi korur.”

Johanna kendi başının çaresine bakabileceğini düşündü. Ancak Leila’ya bunu söylemedi, kadının Lord’un koruması altında olduğu için minnettar olduğunu düşünmesini istemiyordu. Kocasına bakmak için arkasına döndü.

“İyi geceler, lordum.”

“İyi geceler, Johanna.”

Johanna merdivenlerin geri kalanı boyunca Leila’yı takip etti. Sahanlığın sol tarafı kimsenin aşağıdaki salona ya da hole düşmemesi için tahta kasalarla kısmen kapatılmıştı. Karşısında dar bir koridor vardı. Duvardaki bronz mumluklara yerleştirilen mumlar yolu aydınlatıyordu. Leila, Johanna’ya kaleyi anlatmaya başladı ve aklına takılan bir şey olursa sormasını istedi. Megan adında başka bir kadın ilk

odada Johanna için hazırlanan banyonun başında bekliyordu. Koyu kahverengi saçları ve ela gözleri vardı ve o da MacLaurin ekosesi giymişti. Onun gülümsemesi de Leila'nınki kadar davetkârdı.

Johanna'yı aralarına kabul etmeleri rahatlamasına yardımcı oldu. Banyo çok iyi geldi. Onlara bu lüksün hoşuna gideceğini düşündükleri için çok kibar olduklarını söyledi.

"Banyoyu lordumuz emretti," diye açıkladı Megan. "Dün gece bir MacBain sizin için yatağınan vazgeçtiğinden dolayı size bir şeyler yapma sırası MacLaurinlerde."

"Böylesi çok adil," diye ekledi Leila.

Johanna onun bu sözöyle ne demek istediğini soramadan Megan konuyu değıştirdi. Düğünden bahsetmek istiyordu. "Çok güzel görünüyordunuz, leydim. Elbisenizdeki işlemeyi siz mi yaptınız? Çok hoş."

"El işini kendisi yapmamıştır," dedi Leila. "Hizmetçisi..."

"Dikiş ben yaptım," diye araya girdi Johanna.

Sohbet Johanna'nın banyosu boyunca devam etti. Johanna en sonunda kadınlara iyi geceler dileyip koridorun ilerisindeki ikinci odaya geçti.

Oda sıcak ve epey güzeldi. Dış duvarda bir şömine, onun karşısındaki duvara yaslı, MacBain ekosesi serili kocaman bir yatak ve çayıra bakan bir pencere vardı. Pencereyi örten kalın post gece rüzgârını engelliyordu ve şöminede güröl güröl yanan ateşe ek olarak bu koruma odanın daha davetkâr görünmesine neden oluyordu.

Yatak onu adeta yuttu. Örtülerin altında dört kişinin yan yana birbirlerine değmeden rahatça yatabileceklerini düşündü. Ayakları üşümüştü ama bunun dışında onu rahatsız

eden başka bir şey yoktu. Yataktan kalkıp yün çorap bulmayı düşündü fakat bu iş fazla çaba tüketmesi gerekecekti. Gürültülü bir şekilde esnerken saçlarını örmesi gerektiğini düşündü. Sabah birbirine girmiş olacaktı. Umursamayacak kadar yorgun olduğuna karar verdi. Gözlerini kapatıp dua etti ve uyumaya çalıştı.

Uykuya dalmak üzereyken kapı açıldı. Yatağın öteki tarafının çıktüğünü hissedene kadar ne olduğunu anlamadı. Yavaşça gözlerini açtı. *Bir şey yok*, dedi kendi kendine. Yatağın diğer tarafında oturan davetsiz bir misafir değil, Gabriel'di.

Botlarını çıkarıyordu. Johanna tedirgin olmamaya çalıştı. “Ne yapıyorsun, lordum?”

MacBain'in sesi boğuk bir fısıltıdan ibaretti. Omzunun üzerinden ona bakıp yanıt verdi. “Yatmaya hazırlanıyorum.”

Johanna tekrar gözlerini kapattı. Adam onun uykuya döndüğünü sandı. MacBain orada oturup birkaç dakika ona baktı. Genç kadın yüzü ona dönük şekilde yan yatıyordu. Günbatımı kadar sarı saçları bir örtü gibi omuzlarına saçılmıştı. Muhteşem görünüyordu. Aynı zamanda masum ve kırılgandı. Sandığından daha gençti, o ve Nicholas anlaşmazlıklarını çözdükten ve Baron akılcıca emirlerine karşı geldikten sonra, ona kız kardeşinin kaç yaşında olduğunu sormuştu. Nicholas tam olarak ne zaman doğduğunu hatırlamıyordu, ama ebeveynleri Kral John'dan gözde baronuyla evlenmesi emrini aldıklarında çocukluktan yeni çıktığını söylemişti.

Johanna birden yatakta doğruldu. “Burada mı? Burada mı uyumayı düşünüyorsun, lordum?”

Soruyu sorarken boğulacak gibi olmuştu. MacBain ka-

fasını evet anlamında salladı ve neden bu kadar paniğe kapıldığını merak etti.

Johanna'nın ağız açık kaldı. Konuşamayacak kadar şaşkıındı. Gabriel ayağa kalkıp ekosesini yerinde tutan deri parçasını çözdükten sonra şerit şeklindeki deriyi yakındaki bir sandalyeye attı. Ekosesi yere düştü.

Çırılçıplaktı. Johanna gözlerini sımsıkı kapattı. "Gabriel..." Adamın adı dudaklarından fısıltı halinde çıkmıştı.

Johanna gözlerini kapattı ama adamın arkasını tamamen görmüştü. Bu bayılacak gibi hissetmesi için yeterliydi. Adam ensesinden ayak bileklerine kadar bronzlaşmıştı, bu nasıl mümkün olabilirdi? Güneşin görüldüğü saatlerde üzerinde hiçbir şey olmadan ortalıkta mı dolaşıyordu?

Ona bunu soracak değildi. Adamın örtüleri çektiğini hissetti, sonra MacBain'in onun yanına uzanırken yatağın tekrar çöktüğünü hissetti. Adam ona doğru uzanmaya başladı.

Johanna dizlerinden güç alarak ona döndü. MacBain sırt üstü yatıyordu ve üzerini örtmeye gerek duymamıştı. Johanna battaniyeyi tutup adamın gövdesinin ortasını olabildiğince örttü. Utancından yüzünün kızardığını hissedebiliyordu.

"Kandırıldın, lordum. evet, kandırıldın!" dedi neredeyse bağırarak.

Gabriel ona ne olduğunu anlamadı. Johanna dehşete düşmüş görünüyordu. Gözleri dolmuştu ve hıçkırıklara boğulursa hiç şaşırmayacaktı.

"Nasıl kandırıldım?" MacBain sesinin sakın ve kısıp çıkmasına özen gösterdi. Ellerini başının arkasına koyup yanıt vermesini dilediğı kadar bekleyebilirmiş gibi davrandı.

Onun rahat tavrı Johanna'nın sakinleşmesine yardımcı oldu. Derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya başladı, "Kardeşim sana söylememiş. Açıkladığını söylemişti... Tanrım, çok üzgünüm. Bildiğinden emin olmalıydım. Bir oğlun olduğunu öğrenince, durumumu bildiğini ve bunun öneminin olmadığını düşündüm. Bir vârisin vardı..."

Gabriel uzanıp eliyle onun ağzını kapattı. Johanna'nın gözyaşları yüzünden süzülüyordu. Yatıştırıcı bir sesle, "Kardeşin onurlu bir adam," dedi.

Johanna kafasını evet anlamında salladı. MacBain kadının elini ağzından çektikten sonra onu hafifçe yanına çekti. "Evet, Nicholas onurlu bir adam," diye fısıldadı kadın.

Yüzünü MacBain'in omzuna yasladı. Adam tenine düşen kadının gözyaşlarını hissedebiliyordu.

"Nicholas beni kandırmaz."

"Kandıracağını düşünmemiştim." Johanna'nın sesi afallamış gibiydi.

MacBain, Johanna'nın ona canını neyin sıktığını söylemesini beklerken uzun bir sessizlik oldu.

"Belki de söylemeyi unutmuştur... Ya da söylediğini sanmıştır."

"Bana neyi söylemeyi unuttuğunu düşünüyorsun?"

"Çocuk sahibi olamadığımı."

MacBain devam etmesini bekledi. "Ve?" diye sordu, kadın başka bir şey söylemeyince.

Johanna nefesini tutmuş adamın tepkisini bekliyordu. MacBain'in öfkeyle deliye döneceğini sanıyordu. Ancak, adam hiç de öyle görünmüyordu. Gelişigüzel bir şekilde onun kolunu okşuyordu. Kızgın bir adam okşamazdı. Vururdu.

Johanna onun anlamadığını sandı. “Kısırım,” diye fışıldadı. “Nicholas’ın sana söylediğini sandım. Eğer evliliği feshetmek istersen, Peder MacKechnie’nin dilekçeyi hazırlayacağına eminim.”

“Nicholas bana söyledi, Johanna.”

Johanna yatakta yine aniden doğruldu. “Söyledi mi?” Gerçekten aklı karışmış görünüyordu. “Öyleyse, neden buradasın?”

“Buradayım, çünkü senin kocanım ve bu düğün gecemiz. Çiftlerin aynı yatağı paylaşması normal bir şeydir.”

“Bu gece burada uyumak istediğini mi söylüyorsun?”

“Aynen öyle,” diye yanıtladı MacBain.

Johanna kulaklarına inanamıyor gibi görünüyordu. “Ve her gece,” dedi MacBain.

“Neden?”

“Çünkü ben senin kocanım,” diye açıkladı.

MacBain onu tekrar yanına çekip yan tarafına döndü ve ona doğru uzandı. Yavaşça saçını yüzünden geriye itti.

Dokunuşu nazik ve yatıştırıcıydı. “Uyumak için mi geldin, lordum?”

“Hayır.”

“O halde...”

“Evet,” dedi MacBain, Johanna’nın dehşete kapılmış olması canını sıkıyordu.

“Neden?”

Johanna gerçekten anlamıyordu. MacBain’in gözlemleri kendi gururunu sakinleştiriyordu ama kadına karşı bıkkınlığını da kontrol edemiyordu artık. “Johanna, daha önce üç yıl evli değil miydin?”

Johanna onun gözlerinin içine bakmamaya çalıştı. Bu

zordu. Gerçekten çok güzellerdi. Adamın gözlerinin rengi grinin en saf tonuydu. Elmacık kemikleri de güzeldi ve düz bir burnu vardı. Çok yakışıklı bir şeytandı, umursamamaya çalışsa da kalp atışları MacBain'in yakınlığına tepki gösterdi. Gümbür gümbür atıyordu. Kokusu da hoştu. Temiz ve erkeksi kokuyordu. Saçları ıslaktı. Gabriel yatağa gelmeden önce banyo yapmıştı.

Bunu hoş bulmaması gerekirdi. Ancak buluyordu. Disiplinsiz düşüncelerini gerçekten kontrol altına almalıydı. MacBain'in neye benzediği ya da nasıl koktuğunun önemi yoktu.

"Bana gün doğmadan yanıt verecek misin?"

Johanna onun sorusunu hatırladı. "Üç yıl boyunca evliydim."

"O halde seninle yatmayı isteyip istemediğimi neden soruyorsun?"

Şaşkınlığı ona mantıklı gelmiyordu. "Ne amaçla? Sana çocuk veremem."

"Bunu daha önce de söyledin," diye çıkıştı MacBain. "Seninle birlikte olmak istememin başka bir sebebi var."

"Ne sebebi?" diye sordu şüpheli bir şekilde.

"Evlilikte cinselliğin zevkli bir yanı vardır. Bunu daha önce hiç tecrübe etmedin mi?"

"Zevk nedir bilmem, lordum, ama hayal kırıklığını çok iyi biliyorum."

"Beni hayal kırıklığına uğratacağını mı yoksa hayal kırıklığına uğrayacağını mı düşünüyorsun?"

"İkimiz de hayal kırıklığına uğrayacağız," dedi. "Sonra sinirleneceksin. Beni rahat bırakman en iyisi."

MacBain'in onun bu düşüncesine katılmayacaktı. Jo-

hanna her şeyi düşünmüş gibi davranıyordu. Bu tür düşüncelere nasıl kapıldığını sormasına gerek yoktu. İlk eşinden kötü muamele gördüğü çok açıktı. Çok masum ve kırılı-gandı. MacBain, Raulf'un ölmüş olmasına üzüldü. Onu öldürmeyi çok isterdi.

Ancak Johanna için geçmişi değiştiremezdi. Elinden sadece şimdiki zamana ve geleceklerine odaklanmak gelirdi. Eğilip kadının alnından öptü. İrkilmediğini ya da kafasını çevirmediğini görünce sevindi.

"Bu gece senin için ilk..."

Ona bunun birlikte ilk geceleri olacağını ve ikisi için de yeni bir başlangıç olacağını açıklamak üzereydi ama Johanna sözünü kesti. "Bakire değilim, lordum. Raulf evliliğimizin ilk yılında birçok kez yatağıma geldi."

Bu sözü merakını uyandırdı. Ona bakmak için geri çekildi. "Peki ilk yılın ardından?"

"Başka kadınlara gitti. Onu hayal kırıklığına uğrattıyordum. Senin de gidebileceğin başka kadınlar yok mu?"

Bu olasılık Johanna'yı heyecanlandırmış gibiydi. MacBain darılması mı yoksa gülmesi mi gerektiğini bilemedi. Birçok kadın eşlerini paylaşmak istemezlerdi. Johanna dışarı koşup ona bir metres getirmeye hevesli görünüyordu. Lanet olsun, muhtemelen yatakta kendi yerini bile ona verebilirdi.

"Başka kadınları istemiyorum."

"Neden?"

Kadının hoşnutsuz görüldüğüne inanamıyordu. Bu tuhaf konuşmaya inanmakta güçlük çekiyordu. Sırıtip kafasını iki yana salladı. "Seni istiyorum," diye üsteledi.

Johanna derin bir nefes verdi. "Sanırım bu senin hakkın."

“Evet, öyle.”

MacBain örtüleri itti. Genç kadın örtüleri geri çekti. “Bir dakika lütfen,” dedi. “Başlamadan önce sana önemli bir soru sormak istiyorum.”

Onun isteği üzerine MacBain kaşlarını çatı. Johanna onun onaylamasını ya da karşı çıkmasını beklerken ne kadar korktuğunu görmemesi için bakışlarını çenesine çevirdi.

“Sorun ne?”

“Hayal kırıklığına uğradığında ne olacağını bilmek istiyorum.” MacBain’in gözlerine küçük bir bakış attıktan sonra aceleyle “Kendimi hazırlamak istiyorum,” diye ekledi.

“Hayal kırıklığına uğramayacağım.”

Johanna ona inanmış gibi görünmüyordu.

“Ama uğrarsan?” diye üsteledi.

MacBain sabrını korumaya çalıştı. “O zaman kendimden başkasını suçlamam.”

Johanna uzun süre ona baktıktan sonra örtüleri sıkıca tutmayı bıraktı. MacBain onu izlerken ellerini karnının üzerinde birleştirip gözlerini kapattı. Kadının yüzündeki teslimiyet MacBain’in bıkkınlıkla kafasını iki yana sallamasına neden oldu.

MacBain bunun kaçınılmaz olduğunu düşündü. Gabriel istediğini elde edecekti ve Johanna bunu bilecek kadar akıllıydı.

Johanna tamamen paniğe kapılmamıştı. Çiftleşmenin getirdiği acıyı biliyordu ve bu rahatsızlık verici eylem için sabırsızlanmasa da katlanılmaz olmayacaktı. Onu öldürmeyecekti. Kendi kendine, bunu daha önce de yaşadığını hatırlattı, tekrar katlanabilirdi. Bunu atlatabilirdi.

“Pekâlâ, lordum. hazırım.”

Tanrı aşkına, bıkkınlık verici bir kadındı. “Hayır, Johanna,” diye kısık ve boğuk bir fısıltıyla karşılık verdi MacBain.

Johanna’nın geceliğinin kurdelesine uzanıp bağcığı serbest bıraktı. “Henüz hazır değilsin, ama olacaksın. Beni istemeni sağlamak görevim ve beni isteyene kadar sana sahip olmayacağım.”

Johanna onun sözüne karşı belirgin bir tepki vermedi. Tanrı biliyordu ki, tahta bir tabutun içine yerleştirilmiş gibi görünüyordu. MacBain eksik olan tek şeyin donuk parmaklarının arasına ilıştırılmış çiçekler olduğunu düşündü. ancak o zaman öldüğünden ve gömülebileceğinden emin olabiliirdi.

MacBain yaklaşımını değiştirmesi gerektiğine karar verdi. Gelini korkutucu bir şekilde solgun ve okunun yayı kadar gergindi. Ona karşı tetikteydi. Bu canını çok sıktı, çünkü o farkında olmasa bile nedenini biliyordu. Biraz sakinleşene kadar beklemesi gerekecekti. O zaman narin saldırısına geçecekti. Stratejisi basitti. Sadece onun aklını başından alacaktı. Çok geç olana kadar Johanna’nın neler olduğunu anlamamasını umuyordu. Kalkanları inmiş olacaktı ve tutkusu ateşlenince aklında korkuya yer kalmayacaktı.

Gelininin narin bir leydi olduğunu çoktan öğrenmişti. Düğünden önce onun oğluyla konuşurken Johanna’nın yüzünde gördüğü ifade şefkatli ve ilgili bir kadın olduğunu gösteriyordu. Tutkulu bir doğası olup olmadığını bilmiyordu ama ikisinden biri yataktan kalkmadan bunu öğrenmeye kararlıydı.

MacBain eğilip alnından öptükten sonra sırt üstü dönüp gözlerini kapattı.

Birkaç dakika geçtikten sonra Johanna onun uyumaya çalıştığını anladı. Dönüp ona baktı. Neden ertelemişti?

“Seni hayal kırıklığına mı uğrattım, lordum?”

“Hayır.”

Johanna onu izlemeye devam etti ve bir açıklama bekledi. Fakat MacBain merakını gidermek için tek bir kelime bile etmedi.

Güdülerini anlamamak Johanna’yı daha çok endişelendirmişti. “Ne yapmamı istersin?” diye sordu.

“Geceliğini çıkar.”

“Ya sonra?”

“Uyu. Bu gece sana dokunmayacağım.”

MacBain’in gözleri kapalıydı, bu yüzden Johanna’nın yüz ifadesindeki değişikliği görmedi. Fakat kadının içini çektiğini duyunca bunun rahatladığına dair bir işaret olduğunu düşündü ve ona biraz daha sinirlenmeden edemedi. Lanet olsun, tatmin olana kadar bu çok ama çok uzun bir gece olacaktı.

Johanna onun emrini hiç anlamamıştı. Onu rahat bırakacaksa, neden üzerinde geceliğinin olup olmamasını önemsiyordu? Belki de gururunu kurtarma peşindeydi. Onunla tartışmayacaktı, bu harika hediye aldktan sonra bunu yapmaya cesaret edemezdi.

Gözleri kapalı olduğu için erdemli olmakla pek ilgilenmedi. Yataktan kalkıp geceliğini çıkardı, düzgünce katladıktan sonra yatağın diğer tarafına geçip elbisesini yanındaki sandalyenin üzerine koydu. Lord’un ekosesi yerdeydi. Onu da alıp katladı ve geceliğinin üstüne koydu.

Odanın içi çok serindi ve çıplak ayaklarının altında döşemelerin dondurucu olduğunu hissedebiliyordu. Ayak

parmakları buza dönüşmeden örtülerin altına girmek için acele etti.

MacBain'in sıcaklığı Johanna'yı çekiyordu, ama ona dokunmamaya özen gösterdi. Sırtını döndü ve yavaşça ona doğru yaklaştı.

Rahatlaması uzun zaman aldı. Ona güvenmeye korkuyordu ama artık kocası olduğu ve güvenini hak ettiği için güvenmemeye de çekiniyordu, elbette güvenmeye değer olduğunu kanıtlayana kadar. Nicholas ona güveniyordu. Kardeşi babası hariç tanıdığı en onurlu adamdı. Nicholas aynı zamanda insanları çok iyi analiz ederdi. Gabriel'in iyi ve dürüst bir adam olduğuna inanmasaydı, Lord'la evlenmesini önermezdi. Kocasının kendini ona zorla kabul ettirmemesi de bir gerçektir. Aslına bakılırsa, MacBain epey sabırlı davranıyordu.

Adamın vücudundan yayılan sıcaklığı sırtında hissetti. Harika bir histi. Kalçalarının arkası onun bacaklarının üstüne değene kadar biraz daha yaklaştı. Dakikalar içinde uykuya daldı.

Gabriel bu gece gelinine gösterdiği nezaket sebebiyle geçmişteki günahları her ne kadar fani olsa da cennette yüksek bir yer edineceğini düşündü. Beklentiden soğuk terler dökmeye başlamıştı. Kızgın kömürlerin üzerinde yuvarlanmak bu bekleyişten daha az acı verirdi. Her türlü fiziksel acıya katlanabileceğine inanıyordu ama aklından şehvet dolu düşünceler geçerken Johanna'nın yanında uzanmak çok zorlu bir mücadeleydi. Üstelik kadın ona hiç yardımcı olmuyordu. Kalçalarını kasıklarına bastırıp duruyordu. Bu tecrübe ettiği en tatlı işkenceydi ve kışkırtmasına karşı çenesini kasmak zorunda kaldı.

Şöminedeki ateş kora dönüştü ve saat gece yarısını geçince Gabriel yeterince beklediğine karar verdi. Kolunu Johanna'nın beline doladı ve boynunun yan tarafına sokulmak için eğildi. Genç kadın irkilerek uyandı. Kaskatı kesildi ama bir iki dakika içinde elini göğüslerinin altında duran adamın elinin üzerine koydu. Onun elini itmeye çalıştı. Fakat Gabriel kıpırdamadı. Johanna hâlâ uykuluydu ve adamın onun boynuna kondurduğu ıslak öpücükler soğuktan değil, sıcaktan ürpermesine neden oluyordu. Endişelenmesine neden olmayacak kadar güzeldi. Ancak daha fazla ileri gitmediğinden emin olmak ve elinin hareket etmesine engel olmak için parmaklarını onunkilere doladı.

Gabriel, Johanna'nın planının farkındaydı. Ancak vazgeçmeyecekti. Önce dişleriyle, sonra diliyle kulak memesine sataştıktan sonra nazikçe elini elinden çekip eklemleriyle dolgun göğüslerinin alt kısmını yavaşça okşamaya başladı.

Johanna'nın vücudunda dolaşan hisler son derece hoş ve şaşırtıcıydı. Dokunuşunun onu sadece kısa bir süre huzursuz etmesi tuhaftı. Teninde hissettiği nefesi tatlı ve ılıktı. İçgüdüsel bir şekilde ondan kurtulmaya ama aynı zamanda ona yaklaşmaya çalıştı. Bedeni zihniyle çelişiyordu. Adamın sertleşen organını hissettiğinde fikri değişti. Aniden paniğe kapıldı. Ona doğru döndü. Gabriel'den sözünü tutmasını isteyecekti. Bu gece ona dokunmayacağına dair söz vermişti. Herhalde unutmuş olamazdı.

“Bana bu gece dokunmayacağına söz vermiştin.”

Gabriel onun çatık kaşlarını öptü. “Hatırlıyorum.”

“O halde...”

Adam, Johanna'nın burnunun üstünü öptü. Johanna aniden kendini onun sıcaklığıyla sarılı hissetti. Gabriel vü-

cuduyla Johanna'yı yatağa çiviledi ve tepeden tırnağa üzerini örttü. Sert bacakları onunkilerin arasındaydı. Sert organı kadınlığının merkezini örten yumuşak tüylere baskı yapıyordu. Güçlü gövdesini üzerinde hissetmek Johanna'nın korku ve zevkle nefesini tutmasına neden oldu.

"Gabriel..."

Adam parmaklarını onun saçlarının arasında gezdirip yüzünü tuttu. Aralarında birkaç santimetre kalana kadar ona doğru eğildi. Bakışları dudaklarına odaklandı.

"Saat gece yarısını geçiyor, Johanna. Sana verdiğim sözü tuttum."

Johanna'nın karşı çıkmasına ya da paniğe kapılmasına izin vermedi. Onu bir öpücükle susturdu. Dudaklarının üzerine yerleşen ağzı sert ve sıcaktı. Karşı çıkmasına engel olmak için dilini dudaklarının arasından içeri soktu.

Gabriel korkuları ona hükmetmeden Johanna'nın onları unutmasını istiyordu. Onu ne kadar istese de, ona zorla sahip olmayacağını biliyordu. Johanna bu gece çekincelerinden kurtulamazsa, o zaman bekleyip yarın... Ya da sonraki gün... Ya da bir sonraki gün tekrar deneyecekti. Zamanla Johanna'nın ona güvenmeyi öğreneceğinden emindi ve o zaman ondan çekinmemesini umuyordu.

Öpücüğü nazik değildi, şiddetli ve şehvetliydi. Johanna ona karşı koymuyordu, aksine onu tam anlamıyla öpüyordu. Johanna dilini ürkekçe onunkine değdirince Gabriel'in boğazının derinliklerinden hoşuna gittiğini belirten boğuk bir ses çıkardı.

Onayladığını belirten bu çekici ses Johanna'nın biraz daha cesaretlenmesini sağladı. Tahrik edici sevişmelerine gösterdiği tepkiye o kadar şaşırılmıştı ki, düşünemiyordu.

Huzursuzca ayaklarını Gabriel'in bacaklarına sürttü ve nefes almayı hatırlamaya çalıştı.

Tadı Gabriel'in hayal ettiği kadar güzeldi. Dudakları tekrar dudaklarını buldu ve uzun süre saldırısını hafifletmedi. Dilini kullanarak dudaklarıyla sevişti ve yavaşça ağzına sokup geri çekti, kasıtlı bir şekilde sataşarak onu karşılık vermeye zorladı.

Niyeti onun aklını başından almaktı ve yapmıştı da. Dakikalar içinde Johanna tutkuyla titremeye başladı. Gabriel ellerini göğsüne götürüp başparmaklarını hassas göğüs uçlarına değdirince Johanna zevkle inlemeye başladı. Gövdesini adamın eline doğru yaklaştırmasına engel olamadı, tatlı işkencesinden biraz daha istiyordu.

Gabriel, Johanna'nın kollarını ona dolamaya zorladı. Dudaklarını dudaklarından çekip ona ne yapmasını istediğini söyleyene kadar ellerini iki yanında yumruk yapmıştı.

Yine de Johanna onunla işbirliği yapmadı. Gabriel ona bakmak için kafasını kaldırdı. O anda saf erkeksi bir memnuniyetle gülümsedi. Johanna ona olanlar yüzünden sersemlemiş görünüyordu. Gözlerinde tutku vardı. Gabriel başını tekrar eğdi. Ne kadar memnun olduğunu bilmesi için Johanna'ya tekrar kocaman, diliyle düello yapan bir öpücük verdikten sonra kadının ellerini tutup boynuna doladı.

"Bana tutun," diye emretti boğuk bir fısıltıyla. "Beni kendine doğru çek."

Johanna'da bir savaşçının kavrayışı vardı. Gabriel yavaşça göğsüne doğru öpücüklerle indi. Göğüslerini avuçladık-tan sonra göğüs uçlarından birini ağzına aldı. Karşılığında tırnaklarını omuzlarına geçirdi. Saf bir zevkle inledi.

Sevişmenin bütün kontrolü Gabriel'deydi ama elini Johanna'nın düz, pürüzsüz, ipeksi karnından aşağı kaydırıp ona dokununca ve sıcaklığını okşamaya başlayınca o da kontrolünü kaybetti. Johanna'nın yumuşak tüylerinin altındaki gizli kıvrımları kaygan, ıslak ve son derece sıcaktı. Gabriel parmaklarını yavaşça içine sokarken başparmağıyla hassas tenine dokundu.

Johanna korkuyla haykırdı, adamın ona verdiği zevkin şiddeti onun için yeni bir şeydi ve anlayamayacağı ya da kontrol edemeyeceği kadar korkutucuydu. Onun elini itmeye çalıştı, ama huzursuzca ona doğru hareket eden bedeni bu hareketiyle çelişti.

Tanrı aşkına, aklı başında değildi. "Gabriel, bana ne oluyor?"

Gabriel onunla sevişmeye devam ederken Johanna tırnaklarını omuzlarına sapladı ve başını yana çevirdi. Gabriel onu başka bir öpücükle sakinleştirmek için pozisyonunu değiştirdi.

"Bir şey yok," diye nefes nefese fısıldadı. "Hoşuna gidiyor, değil mi?"

Ona yanıt vermesi için fırsat vermedi. Ağzı tekrar Johanna'nın dudaklarını ele geçirdi. Dili ağzının içinde hareket ederken parmaklarını kadının dar organına soktu.

Johanna çözölmüştü. Daha önce hiç tecrübe etmediği tutku karın boşluğunda ateşlendi ve vahşi bir yangın gibi vücuduna yayıldı. Kocasına tutunup inlemeye başladı, yavaş ve erotik hareketleriyle bu yakıcı mutluluğun bitmesini talep etti.

Gabriel ise kendini tutmaya devam etti. İçinde yükselen baskı neredeyse dayanılmazdı. Tek düşünebildiği Johan-

na'nın davetkâr sıcaklığına gömülmekti. Şiddetli tutkusuy-
la mücadele edip dudakları ve parmaklarıyla onunla seviş-
meye devam etti. Johanna onun etrafında aniden kasılınca,
kadının doyumuna ulaşmak üzere olduğunu anladı. Sert or-
ganını açıklığına bastırmak için hemen pozisyon değiştirdi.
Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve çenesinden tutup onu
kendisine bakmaya zorladı.

“Adımı söyle, Johanna.”

Sesi sert ve kızgındı. İfadesindeki yoğunluk kendini
güçlkle tuttuğunu gösteriyordu.

“Gabriel,” diye fısıldadı kadın.

Adam ona sert ve küçük bir öpücük verdi. Dudaklarını
onunkilerden çekip gözlerinin içine baktı, “Şimdi ve son-
suza kadar. Tekrarla, karıcığım. Sözlerimi tekrarla,” dedi.

Johanna'nın vücudundaki bütün sinirler doyumuna ulaş-
mak için haykırıyordu. Gabriel onun sözünü beklerken ka-
dını omuzlarından tuttu.

“Şimdi ve sonsuza kadar, Gabriel.”

Baş Johanna'nın omzuna düştü. Gabriel güçlü bir ham-
leyle tamamen içine girdi. Etrafı sıvı sıcaklıkla sarıldı. Tanrı
aşkına, Johanna o kadar dar ve sıcaktı ki, Gabriel bu tatlı
işkenceye dayanmakta zorlandı.

Onun içinde hareketsiz kalamazdı, vücudunun istilasına
Johanna'nın alışmasına zaman tanırken bir yandan da
canını yaktığından endişeleniyordu ama kendi bedeninin
dayanılmaz arzusuna da karşı koyamazdı. Hamleleri ölçülü
değil, sert ve aceleliydi. Johanna omu iyice derinliklerine
alabilmek için dizlerini kaldırdı. Ona teslim oldu, onu sı-
kıştırdı. Gabriel saf ve hayvani bir zevkle inledi. Muhteşem
bir ıstıraptı. Johanna kollarının arasında çıldırdı. Kocasına

sarıldı ve gövdesini ona yaklaştırarak isteğine karşılık verdi. Bacakları etrafında kasılırken, kısık ve son derece seksi iniltileri Gabriel'i deliye döndürüyordu. Daha önce böyle bir tutku tecrübe etmemişti. Johanna ondan hiçbir şeyi esirgemiyordu. Ona tamamen teslim oluşu Gabriel'in bu hissini artırdı. Bitmesini istemiyordu. Ondan neredeyse kopana kadar geri çekildikten sonra tekrar içine girdi.

Gabriel ona zevk vermek ve doyuma ulaşmak dışında her şeyi unuttu. Kesik kesik soluyordu, Johanna'nın orgazma ulaştığını belirten titremelerini hissedip onun adını hayret ve korku karışımı bir sesle söylediğini duyunca, daha fazla dayanamadı. Şiddetli ve şehvetli bir inlemeyle içine boşaldı.

Johanna'nın vücudu orgazmı paramparça olmuş gibiydi. Öldüğünü sandı. Böylesine bir mutluluğun mümkün olduğunu asla hayal edemezdi. Bu tecrübe ettiği en müthiş ve sarsıcı deneyimdi.

Johanna kendini Gabriel'e tamamen vermişti ve Tanrı aşkına, karşılığında aldığı ödül şaşırtıcıydı. Kocasına sıkıca sarılıp şiddetli fırtına sırasında korudu ve sevişmelerinin güzelliği Johanna'nın gözlerinin dolmasına neden oldu.

Johanna ağlayamayacak kadar yorgundu. Gabriel'in onun gücünü tamamen tükettiği kesindi. Adam onun üzerine yığıldı. Johanna da onun bütün gücünü tükettiğini düşündü. Fakat Gabriel ağırlığıyla onu ezmedi. Johanna o sırada adamın kollarının hâlâ onun iki yanında olduğunu fark etti. Fiziksel olarak bitkin görünse de hâlâ onu korumak istiyordu.

Sevişmelerinin kokusu havaya sinmişti. Kalpleri çılgınca atıyordu.

Kendini ilk toparlayan Gabriel oldu. Hemen eşi için endişelendi. Tanrı aşkına, canını mı yakmıştı?

“Johanna?” Gücünü kollarına aktardı ve ona bakmak için doğruldu. Yüz ifadesindeki endişe barizdi. “Yoksa...”

Johanna’nın kahkahası sorusuna engel oldu. Öylesine neşeli bir sesteki ki Gabriel gülümseyerek karşılık vermeden duramadı.

“Evet,” diye fısıldadı Johanna.

Kadın onu şaşırtmaya devam ediyordu.

“Aynı anda nasıl hem ağlayıp hem de gülebilirsin?”

“Ağlamıyorum.”

Parmak uçlarını elmacık kemiklerinde gezdirip ıslaklığı sildi. “Evet, ağlıyorsun. Canını mı acıttım?”

Johanna yavaşça kafasını iki yana salladı. “Bir kadın ve erkeğin arasında böyle bir şeyin olabileceğini bilmiyordum. Çok güzeldi.”

Gabriel bu sözlerle küstah bir memnuniyetle kafasını sallayarak karşılık verdi. “Tutkulu bir kadınsın, Johanna.”

“Bu geceye kadar tutkulu olduğumu bilmiyordum. Gabriel, bu çok keyifliydi. Beni...”

Johanna hislerini tarif edecek doğru kelimeyi bulamadı. Gabriel ona yardımcı olmaktan memnuniyet duydu. “Yaktım mı?”

Johanna kafasını evet anlamında salladı. “Bazı kocaların birleşmeden önce öpüp okşadıklarını bilmiyordum,” dedi.

Gabriel eğilip dudaklarından öptükten sonra sırt üstü dönüp ondan uzaklaştı. “Buna hazırlanma denir, karıcığım.”

“Güzel,” diye fısıldadı Johanna içini çekerek. Raulf’un hazırlıktan anladığı örtüleri aşağı çekmekti. Johanna hemen

bu anıyı zihninden uzaklaştırdı. Az önce olanların güzelliğini geçmişinden görüntülerle bozmak istemiyordu.

Gabriel'in uyumasını istemiyordu. Tanrı biliyordu ki, onunla tekrar sevişmek istiyordu. Cesaretine ve şaşırtıcı bir şekilde ahlaksız davranışına inanamadı.

Johanna örtüleri çekip gözlerini kapattı. Huzursuzluk verici bir düşünce canını sıkmaya başladı. Birlikte olduklarına göre birinden birinin yatağı terk etmesi gerekmiyordu? Yatağına gelen hep Raulf olmuştu ve onunla işi bittikten sonra hemen giderdi. Gabriel uyuyacakmış gibi davrandığına göre gitmesi gerekenin kendisi olduğuna karar verdi.

Kalmak istiyordu ama gitmesinin emredilmesi gurunun incitirdi. Gitmesini emretmesine fırsat vermemenin daha iyi olacağını düşündü. Johanna birkaç dakika bu endişeyle mücadele etti.

Gabriel de endişe verici düşüncelerle meşguldü. Savunmasızken gelininin üzerine gitme planı geri tepmişti. Lanet olsun, baskın çıkan gelini olmuştu. Daha önce hiçbir kadının karşısında kendini kaybetmemiş, hiç bu kadar kırılgan hissetmemişti, Johanna'nın onun üzerindeki gücünün farkında olup olmadığını merak etmeye başladı.

Johanna yatağın diğer tarafına hareket etti. Kalkmadan önce sabahlığına uzandı. Üzerini giyerken sırtı kocasına dönüktü. Ayakkabılarının kapının yanında olduğunu hatırladı.

Hâlâ gitmekte tereddüt ediyordu. Kendi zihnini anlayamıyordu. Yalnız ve perişan hissetti ve neden ağlamak istediğine anlam veremedi. Sevişmeleri çok güzeldi ama şimdi içinde bir belirsizlik vardı. Hayır, bu değişikliğini anlamı-

yordu ama karanlık saatlerin geri kalanını bunu düşünerek geçireceğine emindi. Uyuyabileceğini sanmıyordu ve sabah olduğunda bitkin bir şekilde kalkacaktı.

Gabriel uyumuş gibi görünüyordu. Johanna kapıya doğru ilerlerken elinden geldiğince sessiz olmaya çalıştı. Sürçüye uzandığı sırada onu durdurdu.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?”

Johanna dönüp ona baktı. “Diğer odaya, lordum. Orada uyumamı istediğini düşündüm.”

“Buraya gel, Johanna.”

Genç kadın yavaşça yatağın onun tarafına doğru yürüdü. “Seni uyandırmak istemedim.”

“Uyumuyordum.”

Gabriel onun sabahlığının kuşağına uzandı. “Neden yalnız uyumak istiyorsun?” diye sorarken sesinde küçük bir merak vardı.

“İstemiyorum,” dedi.

Gabriel sabahlığının kollarından çekerek üzerinden çıkardı. Johanna soğuktan ürperdi. Bunu görmek Gabriel’in hoşuna gitti. Odanın çok sıcak olduğunu düşünüyordu. Bunun üzerinde örtüyü çekip tekrar yatağa girmesini bekledi.

Johanna hiç tereddüt etmedi. Kocasının üzerinden geçti. Gabriel kolunu etrafına dolayıp onu yanına çekti. Yüzünün yan tarafını omzuna yasladı. Örtüyü üzerlerine çekti, gürültülü bir şekilde esnedikten sonra, “Her gece benimle birlikte bu odada uyuyacaksın. Anlıyor musun, Johanna?” dedi.

Johanna kafasını evet anlamında sallarken onun çenesine çarptı. “İskoçya’da erkeklerin eşleriyle uyumaları alışılmış mıdır?”

Gabriel ona kaçamak bir yanıt verdi. “Senin ve benim için alışılmış olacak.”

“Evet, lordum.”

Johanna’nın onu anında onaylaması hoşuna gitti. Geline sıkıca sarılıp gözlerini kapattı.

“Gabriel?”

Homurdanarak yanıt verdi.

“Benimle evlendiğine memnun musun?”

Johanna kelimeler ağzından çıkar çıkmaz bu soruyu sorduğuna pişman oldu. Artık ne kadar kırılgan hissettiğini ve ne kadar özgüvensiz olduğunu biliyordu.

“Topraklar artık benim. Bu hoşuma gidiyor.”

Gabriel acımasızca dürüst bir adamdı. Johanna onun bu özelliğine hayran olması gerektiğini düşündü. Fakat bu gece olmadı. Ona yalan söylemesini, eşi olduğu için memnun olduğunu söylemesini istediğine karar verdi. Tanrı aşkına, giderek aptallaşıyordu. Ona açıkça yalan söyleyen bir adamla evli olmayı istemezdi. Hayır, elbette istemezdi.

Hiç mantıklı olmadığıнын farkındaydı. Bu tür aptalca ve önemsiz düşüncelere kapılmasının tek sebebi yorgunluk olmalıydı. Adamın onu isteyip istememesi neden umurunda olacaktı ki? Onunla evlenerek elde etmek için yola çıktığı şeyi elde etmişti. Kral John’un kıskaçlarından kurtulmuştu. Evet, özgürdü... Ve güvendeydi.

Anlaşma sonucunda istediği şeyi almıştı, kocası da öyle. Arazi artık ona aitti.

“Çok yumuşaksın. Güçlü ve dayanıklı bir kadın tercih ederdim.”

Johanna onun bu sözlerini duyduğunda neredeyse uykuya dalmak üzereydi. Nasıl karşılık vereceğini bilmediği için sessiz kaldı.

Bir dakika geçtikten sonra Gabriel tekrar konuşmaya başladı. “Buradaki hayat için fazla narınsın. Bir yıl bile dayanabileceğinden emin değilim. Daha sağlam, duygusuz bir kadın tercih etmeliydim. Evet, burada bir yıl bile dayanamazsın.”

Bu ihtimalden pek rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Johanna alınmamaya çalıştı. Onu fikirlerinden vazgeçirmeyecekti. İskoçyalı kadınlar kadar dayanıklı olan güçlü bir kadın olduğunu iddia etmesi işe yaramazdı. Gabriel çoktan kararını vermişti ve ancak birlikte vakit geçirdikçe ona bir yaz çiçeği olmadığını kanıtlayabilirdi. Gerçekten de dayanıklıydı. Şimdiden mücadeleci olduğunu kendine kanıtlamıştı. Zamanla, ona da kanıtlayacaktı.

“Ürkek bir kadınsın. Sanırım daha zorlu bir kadın tercih edebilirdim.”

Johanna sessiz kalmak için elinden geleni yaptı. Ona basit bir soru sormuştu. Evet ya da hayır yeterli bir yanıt olurdu. Fakat adam eksikliklerini sıralamaktan keyif alıyor gibiydi. Sesindeki kahkahayı duyabiliyordu. Kocasının biraz kaba olduğunu öğreniyordu.

“Aptalca fikirlerin var. Sanırım benimle aynı görüşte olan bir kadını tercih etmeliydim.”

Johanna öfkeyle adamın göğsünde parmaklarıyla ritim tutmaya başladı. Bu hareketine son vermek için Gabriel elini elinin üzerine koydu.

Johanna uzun uzun esnedi. Uyumasına izin vermesi için bir ipucuydu. Düşünceli bir eş hakaretlerine anında son verirdi.

Gabriel pek düşünceli sayılmazdı. Kurt köpeğini ilk gördüğünde Johanna’nın yüzündeki ifadeyi hatırlayınca, “En

ufak şey bile seni korkutuyor,” dedi. “Muhtemelen köpeğimin korkacağı bir kadın tercih etmeliydim,” diye ekledi.

Adamın vücudundan yayılan sıcaklık Johanna’nın uykusunu getirdi. Bir bacağı onun üzerine atıp yaklaştı.

“Çok zayıfsın,” dedi Gabriel. “İlk kuzey rüzgârı seni uçurur. İri yarı, kuvvetli bir kadın tercih etmeliydim.”

Johanna kocasıyla tartışamayacak kadar uykuluydu. Öfkeye kapılmak konsantre olmasını gerektirirdi. Johanna kocasının sayısız kusurunu saymasını dinleyerek uykuya daldı.

Johanna’nın yıl boyunca havanın ılık olduğu fikrinden hoşlandığını söylediğini hatırlayınca, “Gerçekten safsın, eşim,” dedi Gabriel. Kardeşinin akıl almaz yalanına inanmıştı.

“Evet, çok safsın,” dedi Gabriel tekrar.

Uzun dakikaların ardından Gabriel sonunda onun sorusuna yanıt vermeye karar verdi.

“Johanna?”

Kadın ona karşılık vermedi. Gabriel eğilip onun başının tepesini öptükten sonra, “Seninle evlendiğime memnunum,” diye fısıldadı.

ALTINCI BÖLÜM

Johanna gürültüye uyandı. Bunu bir kırılma sesi izledi. Çatının çöktüğünü sandı. Yatakta aniden doğrulurken kapı açıldı. Gabriel içeri girdi. Johanna örtüleri tutup göğsünü örtmek için yukarı çekti.

Berbat göründüğünü biliyordu. Yüzünün yanından aşağı süzülen saçları görüşünü engelliyordu. Bir eliyle örtüleri tutup diğeriyle saçını omzunun üzerinden geriye itti.

“Günaydın, Lord MacBain.”

Önceki gece vücudunun her yanını okşadığı düşülürse, Johanna’nın çıplaklığını örtme çabası komikti. Yüzü de kızarmıştı.

“Dün gecedен sonra yanımda utanmana gerek yok, Johanna.”

Johanna kafasını yukarı aşağı salladı. “Utanmamaya çalışırım,” diye söz verdi.

Gabriel yatağın ucuna geldi. Ellerini arkasında birleştirip kaşlarını çatarak ona baktı.

Johanna gülümseyerek karşılık verdi.

“Sabah değil,” dedi, “öğleden sonra.”

Johanna şaşkınlıkla gözlerini ardına kadar açtı. “Çok yorgundum,” dedi günün yarısını uyuyarak geçirmesini savunurcasına. “Genellikle şafakta kalkarım, lordum, ama buraya yolculuk çok yorucuydu. Duyduğum bu gürültü de ne?” Konuyu tembelliğinden uzaklaştırmak amacıyla bunu sormuştu.

“Adamlar ana salonun çatısı üzerinde çalışıyorlar.”

Gabriel onun gözlerinin altındaki koyu halkaları fark etti. Teni solgundu. Onu uyandırdığına üzüldü. Sonra çekiş sesi tekrar başlayınca, gürültünün onu zaten uyandıracığını anladı. Gabriel çatı tamirinin bugün başlamasına izin vermemeliydi. Gelininin dikkatinin dağılmasına değil, dinlenmeye ihtiyacı vardı.

“İstedğin bir şey mi var, lordum?”

“Sana bazı talimatlar vermek istedim.”

Johanna tekrar gülümsedi, bunun ona vermek istediği görev her neyse üstlenmeye hazır olduğunun bir işareti olarak görmesini umdu.

“Bugün MacBain ekosesini giyeceksin. Yarın MacLaurin renklerine geçeceksin.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

“Neden?”

“Buradaki iki klanın da hanımısın ve ikisine de eşit davranmalısın. İki gün üst üste benim renklerimi giymen onlara bir hakaret olur. Anlıyor musun?”

Gabriel çok açık konuştuğuna inanıyordu. “Hayır,” diye karşılık verdi Johanna. “Anlamıyorum. İki klanın lordu da sen değil misin?”

“Benim.”

“Öyleyse, herkesin lideri olarak görülüyorsun.”

“Evet.”

Adam kulağa son derece küstah geldi. Kibirli görünüyordu. Varlığı etkiliydi. Yatağın ucunda dev gibi duruyordu. Buna rağmen önceki gece son derece nazikti. Johanna sevişmelerini hatırlayınca içini çekti.

“Şimdi beni anlıyor musun?” diye sordu, kocaman gözlerle ona bakmasına şaşırmıştı.

Johanna kafasını iki yana sallayıp aklını toplamaya çalıştı. “Hayır, hâlâ anlamıyorum,” diye itiraf etti. “Eğer sen...”

“Anlamana gerek yok,” dedi.

Johanna bıkkınlığını belli etmedi. Onunla aynı görüşte olmasını istiyordu. Anlamayacaktı. Ona bakmaya devam etti ve bir sonraki akıl almaz sözlerini duymayı bekledi.

“Sana söylemek istediğim bir şey daha var,” dedi Gabriel. “Hiçbir işle ilgilenmeni istemiyorum. Dinlenmeni istiyorum.”

Johanna onu doğru duyduğundan emin değildi. “Dinlenmek mi?”

“Evet.”

“Tanrı aşkına, neden?”

Adam onun şaşkın yüz ifadesine kaşlarını çatarak karşılık verdi. Neden dinlenmesi gerektiği onun için çok açıktı. Yine de nedenini bilmek istiyorsa, ona söyleyecekti.

“Kendine gelmen zaman alacak.”

“Neyden kendime gelmem?”

“Buraya yaptığın yolculuktan.”

“Ama çoktan kendime geldim, lordum. Bütün sabah uyudum. Tamamen dinlenmiş haldeyim.”

Gabriel gitmek üzere arkasını döndü. Johanna onu durdurmak için, “Gabriel?” diye seslendi.

“Sana bana bu isimle hitap etmemeni söyledim.”

“Dün gece benden ismini söylememi istedin,” diye ona hatırlattı.

“Ne zaman?”

Johanna’nın hemen yüzü kızarmaya başladı. “Öpüşürken...”

Gabriel hatırladı. “O farklıydı,” dedi.

“Ne? Beni öpmen mi yoksa adını söylememi istemen mi?”

Adam ona yanıt vermedi.

“Gabriel güzel bir isim.”

“Bu konu hakkında daha fazla tartışmayacağım,” dedi Lord.

Johanna onun davranışına nasıl bir anlam vermesi gerektiğini bilmiyordu. İsmiyle ilgili meseleyi kenara bırakmaya karar verdi. Kapının sürgüsüne uzanıyordu ve gitmeden önce ona sormak istediği bir şey vardı. “Öğleden sonra ava gidebilir miyim?”

“Az önce sana dinlenmen gerektiğini söyledim. Sözlerimi tekrarlatma.”

“Ama hiç mantıklı davranmıyorsun, lordum.”

Gabriel arkasına dönüp yatağın yanına geldi. Sinirli görünüyordu ama çok değil.

Gabriel onun gözünü korkutamamıştı. Bu düşünce aniden Johanna’nın zihninde belirdi. Gülümseyerek tepki verdi. Neden böyle hissettiğini anlamıyordu ama öyle hissediyordu. Aklından geçenleri söylüyordu ve bu uzun zamandır hissettiği en güzel şeydi. Onu özgür kılıyordu.

“Buraya yaptığım yolculuğun yorgunluğunu atlattığımı çoktan söyledim,” diye ona hatırlattı Johanna.

Gabriel onun çenesini eline aldı ve gözlerinin içine bakabilmesi için kafasını yukarı kaldırdı. Johanna’nın ne kadar hoşnutsuz görüldüğünü görünce neredeyse gülümseyecekti.

“Dinlenmeni istememin bir sebebi daha var,” dedi.

Johanna hafifçe onun elini itti. Ona bakarken boynu tutulacaktı. “Peki nedir bu sebep, lordum?”

“Zayıfsın.”

Johanna kafasını iki yana salladı. “Dün gecede böyle söyledin, beyim. O zaman da doğru değildi, şimdi de değil.”

“Zayıfsın, Johanna,” diye tekrarladı Gabriel onun itirazına aldırmadan. “Gücünü toplaman zaman alacak. Sen farkında olmasan bile ben sınırlarının farkındayım.”

Kararına karşı gelmesine fırsat vermeden eğilip onu öptü ve odadan çıktı.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz, Johanna örtüleri üzerinden itip yataktan çıktı.

Kocasının karakteri hakkında bu kadar kısa süre içinde nasıl kesin fikirlere ulaşabilirdi? Onun sınırlarını bilmesine imkân yoktu. Onu uzun zamandır tanımıyordu. Onun hakkında çıkarımlarda bulunması mantıksızdı.

Johanna yıkanıp giyinirken kocasını düşünmeye devam etti. Peder MacKechnie ekosenin altına ne giymesi gerektiğini açıklamıştı. Uzun kollu beyaz bir bluz ve etekten oluşan İskoç elbisesini giydikten sonra MacBain ekosesini üzerine geçirdi. Belinin etrafında düzgün pililer oluşturup ekosenin kalbini örtmesi için kumaşın bir ucunu sağ omzuna attı ve ince kahverengi deri bir kemerle kumaşı sabitledi.

Kocasının emrine aldırmayıp yayını ve oklarını çıkarmayı düşündü ama sonra vazgeçti. Gabriel açıkça ona meydan okunmasından hoşlanmazdı. Johanna onun gururlu bir adam olduğunu şimdiden öğrenmişti ve kararına karşı gelerek hiçbir şeyi başaramayacağını biliyordu.

Yine de şatoya girmenin her zaman birden fazla yolu vardı. Annesi babasıyla tartıştığında Johanna'ya hep böyle fısıldardı. Johanna'nın annesi akıllı bir kadındı. Kocasına sadıktı elbette ama yıllar boyunca adamın inatçılığıyla nasıl baş edeceğini öğrenmişti. Johanna annesinden çok şey öğrenmişti. Biricik kadın kızına akıllıca deyimler öğretmişti. Hiçbir zaman kocasını kendi çıkarları için kullanmamıştı, çünkü birini kendi çıkarları için kullanmak onursuzca bir davranıştı ve onu her zaman haklı çıkarmazdı. Yine de çok akıllı bir kadındı ve genellikle evdeki herkesi idare etmenin bir yolunu bulurdu.

Annesi farkında olmasa da, onunla tartıştığında Johanna'nın babası genellikle kızının tarafını tutardı. Onun da inadı tuttuğunda karısıyla geçinmek için geliştirdiği hassas yöntemler hakkında verebileceği tavsiyeler vardı. Johanna'nın annesinin tavsiyeleri babasının tavsiyelerinden çok daha mantıklıydı. Ancak Johanna babasından da önemli bir şey öğrenmişti. Adam eşini seviyordu ve onun mutlu olması için elinden ne geliyorsa yapardı. Sadece karısının bunu bilmesini istemiyordu. İkisi de zafer kazandıkları bir oyun oynuyorlardı. Johanna onların evliliğini biraz tuhaf bulurdu ama birlikte hep çok mutlu olmuşlardı ve önemli olanın bu olduğunu düşünüyordu.

Johanna'nın tek istediği sakin ve huzurlu bir hayat yaşamaktı. Amacını elde etmek için kocasının onun yoluna çık-

madığından emin olmalıydı. Onun işlerine karışmayacaktı ve kesinlikle onunla iyi geçinmeye çalışacaktı. Karşılığında, kocasının da onunla geçinmeye çalışmayı denemesini ve yoluna çıkmamasını bekliyordu. Raulf'le geçirdiği yılların ardından, Johanna bütün kalbiyle yalnız kalmanın onu mutlu edeceğine inanıyordu.

Dikkatini odayı düzeltmeye verdi. Yatağı topladı, yerleri süpürdü, giysilerini kaldırıp sandığa koydu ve sonra üç eyerini yatağın altına itti. Dışarı çıkmak için acele ediyordu, çünkü harika bir gündü. Pencereyi örten postu kaldırıncı günışığı odayı aydınlattı. Kuzey İskoçya'nın kokusu havayı doldurdu. Manzara nefes kesiciydi. Aşağıdaki çayır zümrüt yeşiliydi. Ötesindeki tepeler dev çam ve meşe ağaçlarıyla doluydu. Manzara rengarenkti; kırmızı, pembe ve mor yabancı çiçekler cennete gidiyormuş gibi görünen kıvrımlı bir patikada bir araya toplanmışlardı.

Hafif bir şeyler yedikten sonra, Johanna küçük Alex'i alıp çayıra ve ötesindeki patikaya gitmeye karar verdi. Şömine rafına koymak için bir etek dolusu çiçek toplayacaktı.

Küçük çocuğu bulması çok zor oldu. Alt kata indi ve ana salonun girişinde durup askerlerden birinin onu fark etmesini bekledi. Uzak duvarda dört adam vardı ve üçü de çatıda suntalar üzerinde çalışıyordu.

Herkes onu aynı anda fark etti. Gümbürtü kesildi. Hepsi ona baktığı için Alex'in nerede olduğunu sormadan önce onları selamlamak için reverans yaptı.

Kimse ona yanıt vermedi. Kendini son derece kötü hissetti. Sorusunu tekrarladı ama bakışları ocağın önünde duran askere odaklanmıştı. Asker gülümseyip sakalını kaşıdıktan sonra ona omuzlarını silkti.

En sonunda Gabriel'in komutanı açıkladı. "Sizi anlamıyorlar, leydim."

Askere dönüp gülümsedi. "Sadece İskoçça mı biliyorlar, lordum?"

"Evet, diye yanıtladı. "Sadece İskoçça biliyorlar. Lütfen, bana lordum diye hitap etmeyin. Ben sadece bir askerim. Calum yeterli olur."

"Nasıl istersen, Calum."

"Ekosemiz size yakışmış."

Adam ona iltifat ederken utanmış gibiydi. "Teşekkür ederim," diye yanıtladı Johanna.

Onu izleyen adamlara dönüp sorusunu İskoçça tekrarladı. Konsantre olurken kaşlarını çattı. Dil zordu, hatta gergin olduğu için dili zor dönüyordu, ama sorusunu tamamlarken yaşlı adamlardan biri bariz bir şekilde suratını buruşturdu. Diğerleri gülümsedi.

Yine de kimse ona yanıt vermedi. Hepsi elbisesinin eteğine bakıyordu. Yanlış bir şey olup olmadığını görmek için o da eteğine baktı. Sonra bir açıklama yapmasını umarak Calum'a döndü. Gözlerinin neşeyle parladığını gördü.

"Onlara ayaklarınızı görüp görmediklerini sordunuz, leydim."

"Gabriel'in oğlunu görüp görmediklerini sormaya çalışıyordum," diye açıkladı.

Calum ona kullanması gereken doğru sözcükleri söyledi. Bir kez daha dönüp sorusunu yineledi.

Adamlar kafalarını evet anlamında salladılar. Johanna onlara vakitlerini ayırdıkları için teşekkür ettikten sonra dönüp uzaklaştı. Calum kapıyı açmak için peşinden koştu.

"Aksanım üzerinde çalışmalıyım," dedi. "O centilmenin ifadesine bakılırsa, berbat ettiğim çok açık."

Evet, Calum da berbat ettiğini düşünüyordu. Fakat karşı çıkmayacaktı, çünkü hislerini incitmek istemiyordu.

“Adamlar denemenizi takdir ediyorlar, leydim.”

“Sert r telaffuzu, Calum,” dedi Johanna. “Henüz onu kavrayamadım. Çok zor bir dil,” diye ekledi. “İstersen bana yardımcı olabilirsin.”

“Nasıl?” diye sordu.

“Bu andan itibaren, benimle konuşurken sadece İskoçça konuş. Bundan başka bir dil duymazsam daha çabuk öğreneceğime inanıyorum.”

“Elbette,” dedi Calum İskoçça.

“Anlayamadım?”

“Elbette dedim, leydim,” diye açıkladı Calum.

Johanna gülümsedi. “Alex’i gördün mü?”

Calum kafasını iki yana salladı. “Ahırda olabilir,” dedi. İskoçça söyledi ve ne söylediğini Johanna’nın tahmin etmesi için ahır işaret etti.

Ona söylediği şeyi tercüme etmeye odaklandığı için avluda neler olduğuna pek dikkat etmedi. Her yerde askerler vardı ama Johanna ne yaptıklarının farkında değildi.

Johanna en sonunda Calum’un ne söylediğini çözdü ve teşekkür ettikten sonra avluda koşarak ilerledi.

Birden kendini bir kılıç eğitiminin ortasında buldu. Calum onu omuzlarından yakalayıp tam zamanında geri çekti. Bir kılıç onu neredeyse ortasından ikiye ayıracaktı.

MacLaurin askerlerinden biri yüksek sesle küfretti. Gabriel avlunun diğer tarafından kılıç eğitimini izliyordu. Karısının neredeyse yaralanmak üzere olduğunu görünce gür bir sesle eğitime ara vermelerini emretti.

Johanna kendi davranışı karşısında dehşete kapıldı. Böy-

lesine bir dikkatsizlik utanç vericiydi. Askerin düşürdüğü kılıcı yerden alıp adama verdi. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Adamın utanç mı yoksa öfke mi duyduğundan emin değildi.

“Lütfen beni affedin, efendim. Nereye gittiğime bakmıyordum.”

Koyu renk saçlı asker hafifçe kafasını yukarı ve aşağı salladı. Calum’un elleri hâlâ onun omzundaydı. Onu hafifçe geri çekti.

Çabucak yardımına koştuğu için ona teşekkür etmek üzere arkasını dönünce kocasının ona doğru yaklaştığını gördü. Yüzündeki ifadeyi fark edince, gülümsemesi dondu.

Bütün askerler ona bakıyordu. MacBain savaşçıları gülümsüyordu. MacLaurinler kaşlarını çatmıştı.

Bu farklı tepkiler Johanna’nın aklını karıştırmıştı. Gabriel onun karşısında durup görüşünü engelledi. Dikkati Calum’un üzerindeydi. Tek kelime etmeyip askere sadece kaşlarını çatarak baktı. Johanna Calum’un hâlâ onu tuttuğunu fark etti. Asker ellerini üzerinden çeker çekmez Lord dikkatini ona çevirip suratını astı.

Johanna’nın kalbi korkuyla gümbürdüyordu. Çaresizce duruşunu korumaya çalıştı. Ne kadar korktuğunu anlamasına izin vermeyecekti.

Johanna, Gabriel’in onu azarlamasına fırsat vermemeye karar verdi. “Dikkatsizlik ettim, lordum, hem de çok. Ölebilirdim.”

Gabriel kafasını iki yana salladı. “Ölemezdin. Yaralanmana izin vereceğini ima ederek Calum’a hakaret ediyorsun.”

Kocasına karşı çıkmayacaktı. “Niyetim hakaret etmek

değildi,” dedi. Calum’a döndü. “Lütfen özrümü kabul et. Aptallığımı kabul ederek kocamın öfkesini yumuşatmaya çalışıyordum.”

“Görme bozukluğun mu var?” diye sordu Gabriel.

“Hayır,” diye yanıtladı.

“Öyleyse, Tanrı aşkına, neden adamlarımın silahlarıyla dövüştüklerini görmedin?”

Gabriel’in bıkkınlığını öfkeyle karıştırmıştı. “Açıkladım, lordum. Dikkatsizlik ettim.”

Kocası açıklamasına karşı tepki vermedi. Ona bakmaya devam etti. Adam sinirinin geçmesini bekliyordu. Karısının ölümle burun buruna geldiğini görmek onu çok korkutmuştu. Atlatması uzun zaman alacaktı.

Uzun bir sessizlik oldu. Johanna kocasının ona vereceği cezayı düşündüğünü sandı.

“Önemli işinizi böldüğüm için özür dilerim,” dedi. “Bana vurmak istiyorsan, lütfen şimdi yap. Beklemek dayanılmaz.”

Calum duyduklarına inanamadı. “Leydim...”

Gabriel sessizlik için elini kaldırıncı adam daha fazla konuşamadı.

Elini kaldırdığı anda Johanna geri çekildi. Geçmişteki derslerinden öğrendiği korumacı bir hareketi. Onun ne yaptığını anlayınca hemen Gabriel öne çıktı.

Kocası geçmişin tekrar etmeyeceğini anlamak zorundaydı. “Seni uyarıyorum, lordum. Bana vurmana engel olamam ama vurduğun anda bu toprakları terk ederim.”

“Herhalde lordumuzun size...”

“Bu işe karışma, Calum.”

Gabriel emri sert bir sesle vermişti. Karısının az önce

ona hakaret etmesine çok kızmıştı ama gelinin korkusu gerçektir. Onu çok iyi tanımadığını, yanlış bir sonuca vardığını hatırlaması gerekti.

Gabriel, Johanna'nın elinden tutup merdivenlere doğru yöneldi ama sonra gümbürtüyü duyunca yönünü hemen değiştirdi. Bu önemli konuşma için onunla yalnız kalmak istiyordu.

Kocası dönünce Johanna basamakta tökezledi, kendini topladı ve ona yetişmek için acele etti. Calum lordunun hanımını peşinde sürüklemesini izlerken kafasını iki yana salladı. Kaşlarını çatmasına neden olan şey Leydi Johanna'nın düşüncesizliği değil, aniden yüzünün bembeyaz olmasıydı. Lord'un onu kimse görmeden dövebilmek için gözlerden uzak bir yere götürdüğüne mi inanıyordu?

MacLaurin askerlerinin kızıl saçlı lideri Keith, Calum'un yanına gitti. "Neden suratın asık?" diye sordu.

"Leydi Johanna," diye yanıtladı Calum. "Biri lordumuz hakkında kafasını kötü düşüncelerle doldurmuş. Ondan korktuğunu düşünüyorum."

Keith burnundan güldü. "Kadınlardan bazıları onun kendi gölgesinden bile korktuğunu söylüyorlar. Bir de lakap takmışlar," diye ekledi. "Onu görür görmez Cesur demeye başladılar. Dalga geçmeleri çok yazık, çünkü ona hiç şans vermeden kadını yargılıyorlar."

Calum öfkeye kapıldı. Johanna'ya, Cesur lakabını takarak elbette tam tersini kastediyor, bir korkak olduğuna inanıyorlardı. "MacBain bunu duymasa iyi olur," diye uyardı. "Bu çirkin lafı kim çıkardı?"

Keith ona bir isim verecek değildi. Kadın bir MacLaurin'di. "Kimin çıkardığının önemi yok," diye karşı çıktı.

“İsim yerleşti. Leydi Johanna, Lord’un köpeğini görünce titrediği için kadınlardan bazıları onunla alay etmeye başladılar ve MacBain onunla her konuştuğunda gözlerindeki korku dolu ifade onun bir...”

Calum onun sözünü kesti. “Ürkek olabilir ama korkak olmadığı kesin. Kadınlara Tanrı korkusu aşılasan daha iyi olur, Keith. Oyunlarıyla çok zeki olduklarını sanıyorlar. MacLaurinlerden birinin bu lakabı söylediğini duyarsam, karşılık veririm.”

Keith kafasını evet anlamında salladı. “Onu kabullenmek sizin için daha kolay,” dedi. “Ama MacLaurinler o kadar affedici değiller. Unutma, ilk kocası inşa etmek için çok uğraştığımız her şeyi yok etti. Unutmaları zaman alacak.”

Calum kafasını iki yana salladı. “Bir İskoç asla unutmaz. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun.”

“O halde affetmeyecekler de,” dedi Keith.

“Burada yapılan barbarlıkla onun hiçbir ilgisi yok. Kimsenin affına ihtiyacı yok. Kadınlara bu önemli gerçeği hatırlat.”

Keith onunla aynı görüşte olduğunu belirtircesine kafasını salladı. Yine de bu hatırlatmanın pek fark yaratacağını sanmıyordu. Kadınlar Johanna’ya karşıydılar ve söyleyeceği herhangi bir şeyin fikirlerini değiştireceğini sanmıyordu.

İki savaşı da tepenin ardında kaybolana kadar Lord’u ve gelinini izlediler.

Gabriel ile Johanna artık epey yalnızlardı ama adam yine de durmadı. Çayıra varana kadar yürümeye devam etti. Onunla konuşmadan önce öfkesinden kurtulmak istiyordu.

En sonunda durdu. Sonra dönüp Johanna’ya baktı.

Genç kadın hâlâ ona bakmayı reddediyordu. Elini Gabriel'in elinden çekmeye çalıştı, ama adam onu bırakmadı.

"Canını yakabileceğimi ima ederek bana çok büyük bir hakaret ettin."

Johanna'nın gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu. Gabriel'in sesi birini öldürebilecek kadar kızgın geliyordu. Fakat ona vurabileceğini düşündüğü için incinmişti.

"Bana söyleyebilecek hiçbir şeyin yok mu, eşim?"

"Kılıç eğitiminizi böldüm."

"Evet, böldün!"

"Neredeyse bir askerin bana zarar vermesine neden oluyordum."

"Evet!"

"Ve çok kızgın görünüyordun."

"Kızdım!"

"Gabriel? Neden bağıırıyorsun?"

Gabriel derin bir nefes verdi. "Bağırmak hoşuma gidiyor."

"Anlıyorum."

"Zamanla bana güvenmeyi öğrenebileceğini düşünmüştüm. Fikrimi değiştirdim. Bana güveneceksin," diye emretti. "Şu andan itibaren."

Bundan çok basit bir şeymiş gibi bahsediyordu. "Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum, lordum. Güven kazanılmalı."

"O halde şimdi güvenini kazandığıma karar ver," diye emretti. "Bana güvendiğini söyle, lanet olsun, ciddi ol."

Gabriel ondan imkânsız bir şey istediğini biliyordu. Tekrar içini çekti. "Burada hiçbir erkeğin karısını dövmeye izni yoktur. Sadece bir korkak karısına kötü davranır, Johanna.

Adamlarımın hiçbirisi korkak değil. Benden ya da başka birinden korkmana gerek yok. Anlamadığın için hakaretini başlıyorum. Fakat bundan sonra bu kadar hoşgörölü olmayacağım. Bunu unutmazsan iyi olur.”

Johanna gözlerinin içine baktı. “Peki ya gelecekte sana hakaret edersem? O zaman ne yapacaksın?”

Gabriel’in hiçbir fikri yoktu ama bunu kabul etmeyecekti. “Bir daha olmayacak.”

Johanna kafasını evet anlamında salladı. Avluya gitmek için arkasını dönmeye yeltendi, ama vazgeçti.

Kocasını bir özür hak ediyordu. “Bazen doğru düzgün düşünmeye fırsatım olmadan tepki veriyorum. Anlıyor musun, lordum? İçgüdüsel bir şey. Gerçekten sana güvenmeye çalışacağım ve sabrın için teşekkür ederim.”

Ellerini ovuşturmasına bakılırsa, bu itiraf onun için epey zordu. Başını eğmişti ve korku dolu bir sesle “Neden en kötüsünü beklediğimi bilmiyorum,” diye konuşmaya devam etti. “Bana kötü muamele edeceğine düşünseydim, seninle asla evlenmezdim ama küçük bir yanıma buna inanmakta hâlâ zorlanıyor.”

“Beni mutlu ediyorsun, Johanna.”

“Öyle mi?”

Gabriel onun sesindeki şaşkınlığa gülümsedi. “Evet, öyle,” diye tekrarlardı. “Bunu itiraf etmenin senin için zor olduğunu biliyorum. Kılıç eğitiminin ortasından koşarak nereye gittiğini sanıyordun?” Konuyu değiştirmek için bu soruyu sormuştu. Karısı her an ağlayacakmış gibi görünüyordu ve onu sakinleştirmeye yardımcı olmak istiyordu.

“Alex’i bulmaya gidiyordum. Arazide dolaşabileceğimizi düşünmüştüm.”

“Sana dinlenmeni emrettim.”

“Hafif bir yürüyüş yapacaktım. Gabriel, arkada emekleyen bir adam var.”

Bu haberi fısıldadıktan sonra kocasına doğru yaklaştı. Bakmak için arkasına dönmedi. Dönmesine gerek yoktu. “O Auggie,” diye açıkladı.

Johanna adama daha yakından bakabilmek için kocasının yanında durdu. “Ne yapıyor?”

“Çukur kazıyor.”

“Neden?”

“Bastonunu kullanarak taşları çukurlara atıyor. Bu oyunu seviyor.”

“Meczip mu?” diye fısıldadı yaşlı adamın duymaması için.

“Sana zarar vermez. Onu rahat bırak. Boş vakit geçirmeyi hak etti.”

Kocası onun elinden tutup tepeyi tırmanmaya başladı. Johanna çayırılıkta emekleyen adamı daha iyi görebilmek için omzunun üzerinden bakıp durdu. “O bir MacBain,” dedi. “Senin ekoseni giymiş.”

“Bizim ekosemiz,” diye düzeltti kocası. “Auggie bizden biri,” diye ekledi. “Johanna, Alex burada değil. Bu sabah annesinin kardeşinin ailesine götürüldü.”

“Orada ne kadar kalacak?” diye sordu.

“Duvar tamamlanana kadar. Arazi güvende olunca, Alex eve dönecek.”

“Peki duvarın tamamlanması ne kadar sürecek?” diye sordu Johanna. “Bir çocuğun babasına ihtiyacı vardır, Gabriel.”

“Sorumluluklarımın farkındayım, hanım. Bana talimat vermene gerek yok.”

“Ama fikrimi söyleyebilirim,” diye karşı çıktı.

Gabriel omuzlarını silktiler.

“Duvar üzerinde çalışmaya başladınız mı?” diye sordu.

“Yarısı bitti.”

“O halde ne kadar...”

“Birkaç ay daha,” diye yanıtladı adam. “Yanında sana eşlik edecek biri olmadan arazide dolaşmanı istemiyorum,” diye ekledi kaşlarını çatarak. “Bu çok tehlikeli.”

“Bütün kadınlar için mi yoksa sadece benim için mi çok tehlikeli?” Gabriel sessiz kaldı. Johanna o zaman yanıtını almış oldu. Bıkkınlığını belli etmemeye çalıştı. “Bana bu tehlikeleri açıkla.”

“Hayır.”

“Neden?”

“Vaktim yok. Emirlerime itaat edersen, çok iyi anlaşırsınız.”

“Bütün emirlerine itaat edersem, tabii iyi anlaşırsınız,” diye homurdandı Johanna. “Gerçekten Gabriel, buna inanamıyorum...”

“Atlar sağlıklı.”

Gabriel’in onun sözünü kesmesi dikkatini bozdu. “Ne dedin?”

“Bana verdiğin altı at sağlıklı.”

Johanna derin bir nefes verdi. “Bu itaatkârlık meselesi üzerine daha fazla tartışmayacağız, değil mi?”

“Evet, öyle.”

Johanna kahkaha attı.

Gabriel sırtıttı. “Bunu daha sık yapmalısın.”

“Neyi?”

“Gülmeyi.”

Avlunun kenarına ulaştılar. Gabriel’in tavrı büyük ölçü-

de değişti. Yüz ifadesi sertleşti. Ciddi görünüşünün izleyicilerinin iyiliği için olduğunu düşündü Johanna. Bütün askerler onu izliyordu.

“Gabriel?”

“Evet?” Sesi sabırsızdı.

“şimdi sana fikrimi söyleyebilir miyim?”

“Nedir?”

“Kılıç eğitimini avluda yapmak tehlikeli olduğu kadar aptalca.”

Gabriel kafasını iki yana salladı. “Bu sabaha kadar tehlikeli değildi. Bana bir söz vermeni istiyorum.”

“Evet?”

“Sakın beni gitmekle tehdit etme.”

Talebindeki ciddiyet Johanna’yı şaşırttı. “Söz veriyorum,” diye karşılık verdi.

Gabriel kafasını yukarı ve aşağı salladıktan sonra uzaklaşmaya başladı. “Gitmene asla izin vermeyeceğim. Bunu anlıyorsun, değil mi?”

Ondan bir cevap beklemiyordu. Johanna birkaç dakika orada durup kocasının kılıç eğitimine katılmasını izledi. Gabriel karışık bir adam olduğunu ortaya koyuyordu. Nicholas ona Lord’un toprakların sahibi olmak için onunla evleneceğini söylemişti. Fakat Gabriel onun için önemliymiş gibi davranıyordu.

Tahmininin doğru olmasını umdu. Ondan hoşlanırsa, daha iyi ge inebilirlerdi.

Gabriel’in Calum’la konuştuğunu fark etti. Asker ona doğru baktı, kafasını evet anlamında salladı ve sonra Johanna’nın yanına doğru yürüdü. Kocasının komutanına ne söylediğini öğrenmek için beklemedi. Arkasını dönüp te-

peden aşığı çayıra doğru koştı. Auggie adındaki MacBain askeri ilgisini çekmişti. Yerde çukur açmayı gerektiren oyunun ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

Yaşlı adamın saçları beyazdı. Ona seslenince ayağa kalktı. Gözlerinin ve ağzının etrafındaki derin çizgiler en az elli yaşında, belki daha yaşlı olduğunu gösteriyordu. Güzel beyaz dişleri, içten kahverengi gözleri ve sıcak, davetkar bir gülümsemesi vardı.

Ta ki onunla konuşana kadar. Johanna küçük bir reverans yaptıktan sonra İskoçça kendini tanıttı.

Auggie gözlerini sımsıkı kapatıp acı çekiyormuş gibi suratını buruşturdu. “Güzel dilimizi katlediyorsun, kız,” dedi.

Adam çok hızlı konuşuyordu, kelimeler birbirine girmişti ve aksanı annesinin yahnisi kadar koyuydu. Johanna adamın söylediğı tek kelimeyi bile anlamadı. Auggie onu anlayana kadar hakaretini üç kez tekrarlamak zorunda kaldı.

“Lütfen, hangi kelimeleri yanlış telaffuz ettiğimi söyleyin, bayım.”

“Hepsini katletmekte epey iyi bir iş çıkardın.”

Johanna adamın yüzündeki onun aksanından dehşete kapıldığına dair komik ifadeye aldırmayıp “Bu dili öğrenmek istiyorum,” diye üsteledi.

“Bir İngiliz kadının akıcı bir şekilde konuşması için çok disiplinli olması gerekir,” dedi “Konsantre olmalısın. Siz İngilizlerin bu beceriye sahip olduğunuzu sanmıyorum.”

Johanna onun söylediklerini pek anlayamadı. Auggie dramatik bir şekilde alnına vurdu. “Kutsal olan her şeyin adına, hakaretlerimin eğlencesini bozuyorsun, kız. Söylediğim hiçbir şeyi anlamıyorsun.”

Boğazını temizleyip tekrar konuşmaya başladı ama bu kez Fransızca. Dili etkileyici bir şekilde kullanıyordu ve aksanı kusursuzdu. Johanna etkilendi. Auggie eğitimli bir adamdı.

“Seni şaşırttığımı görebiliyorum. Aptal olduğumu mu sanıyordun?”

Johanna kafasını iki yana sallayacakken kendine engel oldu. “Dizlerinin üzerinde emekleyip çukur açıyorsun. Biraz...”

“Deli olduğumu mu düşündün?”

Johanna kafasını evet anlamında salladı. “Özür dilerim, bayım. Fransızca'yı ne zaman öğrendiniz...”

Adam onun sözünü kesti. “Yıllar önceydi,” diye açıkladı. “Şimdi benden ne istiyorsun, neden oyunumu böldün?”

“Oyunun ne olduğunu merak ediyordum,” dedi. “Neden çukur kazıyorsunuz?”

“Çünkü benim yerime çukur kazacak biri yok.”

Adam şakasının ardından burnundan güldü.

“Peki sebebi ne?” diye üsteledi Johanna.

“Oynadığım oyun doğru nişan alırsam taşlarımın deliklere girmesini gerektiriyor. Sopa olarak bastonumu kullanıyorum ve yuvarlak çakıl taşlarına vuruyorum. Denemek ister misin? Bu oyun benim kanımda var. Belki sana da bulaşır.”

Auggie kolundan tutup onu bastonunu bıraktığı yere çekti. Ona tahta sırtığı nasıl tutması gerektiğini gösterdi, omuzlarını ve bacaklarını olması gerektiği gibi yerleştirtince geri çekilip ona talimatları verdi.

“Şimdi bastonu savur. Önündeki çukuru hedef al.”

Johanna kendini gülünç hissetti. Auggie gerçekten biraz

deliydi. Ama aynı zamanda bir centilmendi ve yaptığı şeye onun ilgi göstermesi hoşuna gitmişti. Hislerini incitmeyecekti.

Yuvarlak taş vurdı. Çukurun kenarına doğru yuvarlandı, bir süre asılı kaldıktan sonra içine düştü.

Johanna hemen tekrar denemek istedi. Auggie neşeyle gülümsedi. “Sana da bulaştı,” dedi kafasını sallayarak.

“Bu oyunun adı ne?” diye sordu çakıl taşını almak için diz çökerken. Eski yerine döndü, doğru duruşu hatırlamaya çalıştı ve sonra Auggie’nin yanıtını bekledi.

“Oyunun bir adı yok ama eski günlere kadar gidiyor. Kısa çukurları kavradıktan sonra seni bayıra götürürüm genç hanım, orada uzak mesafe atışlarını deneyebilirsiniz. Ama üzerine düşeni yapıp kendi taşlarını bulmalısın. Elbette, ne kadar yuvarlak olursa o kadar iyi.”

Johanna ikinci denemesinde ıskaladı. Auggie ona dikkat etmediğini söyledi. Elbette, tekrar denemesi gerekti. Onu memnun etmeye ve taşı çukura düşürmeye o kadar odaklanmıştı ki İskoçça konuştuklarını fark etmedi.

Öğleden sonranın büyük bir bölümünü Auggie’yle geçirdi. Calum’a ona göz kulak olma görevi verildiği çok belliydi. Adam arada sırada hâlâ orada olduğunu ve başını derde sokmadığını görmek için tepenin üzerinde belirip kayboluyordu. Birkaç saatin ardından, Auggie oyunu durdurup erzaklarını bıraktığı çayırın öteki tarafına doğru işaret etti. Koluna girdi ve sonra yere otururken inledi. Yanına oturmasını işaret etti. Ona deri bir kese verdi.

“Bir ödülü hak ettin, genç hanım,” dedi. “Bunun adı *uis-gebreatha*.”

“Hayat nefesi,” diye tercüme etti Johanna.

“Hayır, hayat suyu, kız. Kendi mayalama kazanım var, MacKay topraklarında üzerinde çalıştığıma bağlı kalarak yaptım. MacLaurinlere geldiğimizde lordumuz onu yanımnda getirmeme izin verdi. Hepimiz dışlandık, biliyordun, her birimiz. MacBain’e bağlılık yemini etmeden önce bir Maclead’dim.”

Johanna’nın merakı uyandı. “Dışlandınız mı? Ne demek istediğinizi anlamadım, bayım.”

“Hepimiz herhangi bir sebepten ötürü klanlarımızdan kovulduk. Kocanın kaderi evlilik dışı doğduğu gün yazıldı. Erkekliğe geçince bizi bir araya topladı ve gençleri iyi savaşçılar olmaları için eğitti. Hepimizin bir yeteneği var elbette. Oyalanmayı kesersen, benimkinin tadına bakacaksın. Ben de biraz tadına bakmak istiyorum.”

Adamın davetini reddetmek kabalık olurdu. Johanna keyfi kaldırıp tıpasını çıkardı ve sıvıdan bir yudum aldı.

Sıvı ateş yuttuğunu düşündü. Nefesini tuttu ve sonra öksürmeye başladı. Tepkisi Auggie’nin hoşuna gitti. Adam önce dizine vurduktan sonra düzgün nefes alabilmesi için Johanna’nın omuzlarının ortasına vurdu.

“Çok sert bir tadı var, değil mi?”

Johanna kafasını evet anlamında sallamakla yetindi.

“Şimdi evine dön, genç hanım,” diye emretti Auggie. “Lord MacBain nerede olduğunu merak eder.”

Johanna ayağa kalktı, sonra Auggie’ye yardım etmek için elini uzattı. “Bu güzel öğleden sonra için teşekkür ederim, Auggie.

Yaşlı adam gülümsedi. “Sert r telaffuzunu kaptın, genç hanım. Bu hoşuma gitti. Akıllısın, öyle değil mi? Damarlarında biraz İskoç kanı dolaşıyor olmalı.”

Johanna adamın ona takıldığını biliyordu. Başını eğerek selam verdikten sonra gitmek üzere arkasını döndü. “Yarın bayıra gitmek ister misin, Auggie?” diye omzunun üzerinden seslendi.

“Olabilir,” diye seslendi adam.

“Beni de yanında götürür müsün?”

Johanna gülümsemesine engel olamadı. Harika bir gün geçirmişti. Kocasını sinirlendirerek başlamış olabilirdi ama o küçük olay o kadar da kötü değildi ve öğleden sonranın geri kalanında çok eğlenmişti. Kocası hakkında da önemli bir şey öğrenmişti. Öfke onu değil, o öfkesini kontrol edebiliyordu.

Bu büyük bir keşifti. Johanna tepeyi tırmanırken bunun önemi üzerine düşündü. Calum onu bekliyordu. Selam verircesine başını eğdikten sonra onunla birlikte kaleye doğru yürüdü.

“Auggie’nin oyununu oynadığını gördüm,” dedi asker.

“Çok eğlenceliydi,” diye karşılık verdi Johanna. “Biliyor musun, Calum, sanırım Auggie babam hariç tanıdığım en ilginç adam.”

Calum onun hevesine karşılık gülümsedi. “Auggie bana da babamı hatırlatıyor. Geçmişle ilgili merak uyandıran benzer hikâyeler anlatıyor ve babam gibi gerçeklere efsaneler katıyor.” Ona iltifat etmek isteyen Calum “Auggie onu babanızla kıyasladığını bilmekten memnuniyet duyar,” diye ekledi.

Johanna güldü. “Hakaret ettiğimi düşünür,” diye tahmin etti. “Babam bir İngilizdi, Calum. Auggie bu gerçeği göz ardı edemez.” Sonra konuyu değiştirdi. “Eminim bana göz kulak olmaktan daha önemli işlerin vardır. Kocam her gün beni takip etmeni mi bekliyor?”

“Hanımıımı korumaktan daha önemli bir görevim olmaz, leydim,” dedi asker. “Ama yarın size göz kulak olma görevi Keith’te olacak.”

“Keith, MacLaurin askerlerinin komutanı, değil mi?”

“Öyle. Sadece lordumuza hesap verir.”

“Ve sen de MacBain askerlerinin komutanısın.”

“Evet.”

“Neden?”

“Ne neden, leydim?”

“Neden MacBain ve MacLaurin askerlerinin bir komutanı yok?”

“Belki de bu soruyu kocanıza sormalısınız,” diye önerdi Calum. “MacLaurinlerin kendi liderlerinin olmasına izin vermesi için geçerli sebepleri var.”

“Evet, ona soracağım,” dedi. “Topraklar ve buradaki insanlar hakkında olabildiğince çok şey öğrenmek istiyorum. Kocam nerede?”

“Avlanıyor,” diye yanıtladı Calum. “Her an dönebilir. İskoçça konuştuğumuzun farkında mısınız, leydim? Buraya gelmeden önce sadece birkaç hafta eğitim aldığınız düşünülürse, dili bu kadar çabuk kavramanız çok etkileyici.”

Johanna kafasını iki yana salladı. “Hayır, Calum, Peder MacKechnie’nin gözetiminde yaklaşık dört aydır çalışıyorum. Lordunla ilk tanıştığımda biraz gergindim, gerçi tepkilerimi gizlemekte çok iyi olduğum için fark ettiğini sanmıyorum. Bana ne zamandır İskoçça çalıştığımı sorunca, biraz heyecanlandım ve cevap aklımdan uçup gitti. Arada sırada yüzünü buruşturmandan telaffuzumun henüz yeterli olmadığını görebiliyorum.”

Tuhaftı ama Calum İskoçça konuştuğundan bahseder

bahsetmez dili dönmemeye ve kelimeleri yanlış telaffuz etmeye başladı.

Avluyu geride bıraktıklarında Calum lordunu gördü.

“İşte kocanız, leydim.”

Johanna, Gabriel’i selamlamak için döndü. Hemen görünüşüne çekidüzen verdi. Saçından bir tutamı omzunun üzerine atıp yüzüne renk gelmesi için yanaklarını çimdiklerdi ve eteğinin pilelerini düzeltti. Günü Auggie’yle yerleri kazarak geçirdiği için toprak içindeydiler. Yıkanmaya zamanı olmadığı için onları arkasına sakladı.

Savaşçılar atlarını son eğitime doğru sürerken yer sallanmaya başladı. Gabriel askerler öncülük ediyordu. Gabriel, Johanna’nın düğün hediyesi olarak verdiği atlardan birine binmişti. Seçtiği kısrak, altı atın arasında en uysalıydı. Johanna’ya göre aynı zamanda en güzeliydi. Postu taze kar kadar beyazdı ve üzerinde hiçbir benek yoktu. Diğer atlardan daha büyüktü, kasları da daha yoğundu ve Gabriel’in ağırlığını rahatlıkla taşıdığı kesindi.

“En sevdiğim atıma binmiş,” dedi Johanna, Calum’a.

“Çok güzel.”

“O da bunun farkında,” dedi Johanna. “Rachel çok kibirlidir. Kasıla kasıla yürümekten hoşlanır. Bu onun hava atma biçimi.”

“Önemli lordumuzu taşımaktan gurur duyduğu için hava atıyor,” dedi Calum.

Johanna adamın ona şaka yaptığını düşündü. Kahkaha attı ama sonra Calum’un kıkırdamadığını gördü. Ciddi olduğunu anladı.

Calum neyi bu kadar komik bulduğunu bilmiyordu. Ona sormak için döndü ama yüzüne bulaşan toprak lekesini görünce gülümsedi.

Gabriel'in köpeği kalenin köşesinden efendisine doğru koştı. Kocaman hayvan kısırağı korkuttu. Rachel şaha kalkıp koştırmaya çalıştı. Gabriel onu kontrol altına girmeye zorladı ve atından indi. Askerlerden biri atı uzaklaştırdı.

Köpek hemen öne fırladı. Tek sıçrayışta ön patilerini Gabriel'in omuzlarına koydu. Köpek artık neredeyse efendisiyle aynı boydaydı ve en az onun kadar vahşi görünüyordu. Neyse ki efendisine büyük bir sevgi duyuyordu. Özenle Gabriel'in yüzünü yalamaya çalıştı. Köpeği onu yıkayamadan kocası kafasını çevirdi. Şefkatle sırtına hafifçe vurdu. Köpeğin gür gri postundan toz kalktı. Gabriel en sonunda köpeği yere doğru itip karısına döndü.

Öne çıkmasını işaret etti. Johanna ellerini omuzlarına koyup onu öperek selamlamasını bekleyip beklemediğini merak etti. Bu düşünce hoşuna gitti. Bir adım öne çıktı ama hayvan ona hırlamaya başlayınca aniden durdu.

Gabriel'in onun yanına gelmesi gerekecekti. Köpeğin üzerinden gözünü ayırmadı, kocası ona doğru yürürken temkinliydi. Köpeğin Gabriel'in yanından ayrılmadığını ve onunla geldiğini gördü.

Johanna'nın ürkekliği Gabriel'in hoşuna gitti. Köpeğin onu korkuttuğu belliydi. Nedenini anlayamıyordu. Kısık bir sesle uluduğunu duydu. Karısı da bu sesi duydu. Bir adım geri çekildi. Gabriel köpeğine sesini kesmesini emretti.

MacLaurin askerlerinden bazıları hâlâ atlarının sırtındaydılar, Lord'u ve karısını izliyorlardı. Johanna'nın köpektten korktuğunu gören birkaçı sırtıttı. Diğerleri kafalarını iki yana salladılar.

"Av iyi geçti mi, lordum?" diye sordu Johanna.

“Evet, iyiydi.”

“Yeterince tahıl bulabildiniz mi?” diye sordu Calum.

“Fazlasıyla,” diye yanıtladı Gabriel.

“Tahıl avına mı çıktınız?” diye sordu Johanna anlamaya çalışarak.

“Ve birkaç gerekli şey,” diye açıkladı kocası. “Yüzünde kir var hanım. Ne yapıyordun?”

Johanna yüzündeki kiri silmeye çalıştı. Gabriel ellerini tutup onlara baktı.

“Auggie’ye çukur kazması için yardım ettim.”

“Karımın ellerini kirletmesini istemiyorum.”

Önemli bir emir verir gibi konuşmuştu. Kocasına ona epey kızmış gibi görünüyordu.

“Ama az önce açıkladığım gibi...”

“Karım sıradan işler yapmamalı.”

Johanna çileden çıktı. “Birden fazlasına mı sahipsin, lordum?”

“Birden fazla neye?”

“Eşe.”

“Elbette, hayır.”

“O halde görünüşe bakılırsa karının elleri kirlenecek,” dedi. “Bu hoşuna gitmiyorsa üzgünüm ama nedenini anlayamıyorum. Ellerimin tekrar kirleneceğine emin olduğumu söyleyebilirim.”

Johanna onu sakinleştirmek için mantığa başvurmaya karar verdi ama Gabriel uzlaşmacı olabilecek gibi görünmüyordu. Adam kafasını iki yana sallayıp ona kaşlarını çatı. “Kirlermeyeceksin,” diye emretti. “Sen buranın hanımısın, Johanna. Bu tür işlerle meşgul olarak kendini alçaltmamacaksın.”

Johanna gülmesi mi yoksa kaşlarını çatması mı gerektiğini bilemedi. Aksine içini çekmekle yetindi. Adamın çok tuhaf fikirleri vardı.

Ondan bir tür cevap bekliyor gibiydi. Onu yatıştırmayı denemeye karar verdi. “Nasıl istersen, lordum,” diye fısıldadı, birden ne kadar sinirlendiğini belli etmemeye karardı.

Gabriel onun itaatkâr olmaya çalıştığını düşündü. Bunun Johanna’yı çileden çıkardığını biliyordu. Kadının gözlerinde onu öldürebilecekmiş gibi bir ifade vardı ama sakın gülümsemesini koruyup sesini yükseltmedi.

Johanna, Calum’a döndü. Yüzündeki sırıtışa aldırmadı. “Kadınlar nerede yıkanıyorlar?”

“Kalenin arkasında bir kuyu var, leydim, ama çoğu Rush Creek’te yıkanır.”

Calum ona eşlik edecekti. Gabriel bu görevi üstlendi. Elinden tutup onu götürdü.

“İleride, su sana taşınacak,” dedi.

“İleride bana çocuk gibi davranmamamı tercih ederim.”

Gabriel onun sesinde duyduğu öfkeye inanamadı. Johanna sandığı kadar ürkek değildi.

“Ayrıca, askerlerinin önünde beni azarlamasan iyi olur.”

Gabriel kafasını yukarı aşağı salladı. İsteğini hemen kabul etmesi Johanna’nın öfkesini hafıfletti.

Kocasının adımları uzundu. Köşeyi dönüp tepeden aşağı inmeye başladılar. Tepede sıra sıra kulübeler vardı ve tepenin sonunda daha fazlası bir araya toplanmıştı. Kuyu tam ortalarındaydı. MacLaurin kadınlarından bazıları kovalarını alıp sıraya girmişlerdi ve temiz su çekmek için sıralarının gelmesini bekliyorlardı. Birkaçı lordlarını selamladı. MacBain kafasını sallayıp yoluna devam etti.

Duvar kulübelerin biraz ötesindeydi. Johanna ona bakmak için duraksamak istedi. Gabriel ona izin vermedi. Devasa yapının açıklığından geçip yollarına devam ettiler.

Johanna kocasına ayak uydurmak için koşmak zorunda kaldı. İkinci tepeye geldiklerinde nefes nefeseydi. “Yavaşla, Gabriel. Bacaklarım seninkiler kadar uzun değil.”

Gabriel hemen yavaşladı. Fakat onun elini bırakmadı. Johanna da elini çekmeye çalışmadı. Arkalarında kalan kadınların güldüklerini duydu ve neyi bu kadar komik bulduklarını merak etti.

Rush Creek genişti ve derin bir akarsuydu. Kocasının dağın yüksekliği boyunca devam ettiğini söyledi, dağın en tepesinde doğup Gillevrey arazisiyle sınırlarının olduğu yerde bir göle dönüşüyordu. Suyun iki yanında ağaçlar diziliydi ve o kadar çok yaban çiçeği vardı ki kıyının yanı sıra suyun içinde bile bitiyor gibi görünüyorlardı. Bölge nefes kesici güzellikeydi.

Johanna suyun kenarında diz çöküp öne eğildi ve ellerini yıkadı. Su dibi görülecek kadar berraktı. Gabriel yanında diz çöküp buz gibi sudan bir avuç aldı ve ensesine çöktü. Kocasının köpeği ağaçların arasından çıkıp yanına gitti, bir kez hırladıktan sonra dereden su içmeye başladı.

Johanna keten mendilini ıslatıp yüzünü yıkadı. Gabriel geri çekilip onu izledi. Her hareketi zarıftı. Onun için bir gizemdi ve merakıyla şaşkınlığının hiçbir kadınla doğru düzgün vakit geçirmemesinden kaynaklandığını düşünüyordu.

Johanna kocasına dikkat etmiyordu. Suyun dibinde yusuvarlak bir taş görmüştü ve Auggie’nin oyununda kullanabileceğini düşünüp onu almak için uzandı.

Dere sandığından daha derindi. Kocasını onu tutup geri çekmeseydi tepe üstü suya düşebilirdi.

“Yıkanmadan önce giysilerini çıkarman gerekir,” dedi Gabriel alaycı bir şekilde.

Johanna güldü. “Dengemi kaybettim. Gözüme ilişen bir taşı almaya çalışıyordum. Benim için onu alır mısınız?”

Gabriel bakmak için eğildi. “En az yüz tane taş var, hanım. Hangisini istiyorsun?”

Johanna işaret etti. “Yusuvarlak olanı,” diye yanıtladı.

Gabriel eğilip taşı aldı ve ona verdi. Genç kadın memnuniyetle gülümsedi. “Auggie bunu beğenecek,” dedi.

Johanna çimenlik eğime çekildi ve ayaklarını eteğinin altına alıp taşı kucağına koydu. Ağaçların arasından hafif bir rüzgâr esti. Çam ve fundalık kokusu havayı sardı. Ortam gözlerden uzak ve huzurluydu.

“İskoçya çok güzel,” dedi.

Gabriel kafasını iki yana salladı. “İskoçya değil,” diye düzeltilti. “Kuzey İskoçya güzel.”

Gabriel’in işinin başına dönmek için acelesi yokmuş gibi görünüyordu. Sırtını bir çam ağacının gövdesine yasladı ve bacağına diğer bacağının üzerine atıp batmaması için kılıcını kenara aldı. Köpeği diğer tarafına geçip yanına uzandı.

Johanna birkaç dakika kocasına baktıktan sonra konuşmaya başladı. Adamın onu büyülemek gibi bir yeteneği vardı. Gabriel çok geniş yer kapladığı için Johanna böyle bir tepki verdiğini düşündü. Nicholas kadar uzun boylu olduğu kesindi, ama ondan daha kaslıydı. En azından Johanna öyle olduğunu düşünüyordu.

“Bana ne düşündüğünü söyle.”

Kocasının emri onu düşüncelerinden kopardı. “Nicho-

las'ı üzerinde tuniği olmadan hiç görmedim. Bunu düşünüyordum. Kardeşimden daha kaslı olduğunu düşünüyorum ama onu hiç çıplak görmediğim için... Bunlar aptalca düşünceler, bey."

"Evet, aptalca düşünceler."

Johanna adamın onunla aynı fikirde olmasına alınmadı. Hafifçe sırtımasından ona sataştığını anlayabiliyordu. Gabriel gözleri kapalı ve yüzünde hafif bir gülümseme varken çok huzurlu görünüyordu. Gerçekten de gösterişli bir adamdı.

Johanna köpeğin Gabriel'in elini dürttüğü ve hemen küçük bir okşamayla ödüllendirildiğini gördü.

Kocası artık onun için endişelenmesini gerektiren biri değildi. Öfkesini kontrol etmesinin dışında hassas bir yapısı vardı. Köpeğinin ona nasıl karşılık verdiğini görmek karakteri hakkında çok şey söylüyordu.

Gabriel onu bakarken yakaladı. Johanna utancından kızarıp bakışlarını kucağına çevirdi. Henüz gitmek istemiyordu. Kocasıyla bu huzurlu molanın tadını çıkarıyordu. Geri dönmelerini teklif etmeden önce onu sohbete çekmeye karar verdi.

"İskoçya ve Kuzey İskoçya aynı şey değil mi, lordum?"

"Hem aynılar hem de değiller," dedi Gabriel. "Kendimizi siz İngilizler kadar İskoç görmüyoruz. Ya Kuzey İskoçyalıyızdır, ya da Güney İskoçyalı."

"Güney İskoçyalı derken ses tonundan o insanlardan pek hoşlanmadığını çıkarıyorum."

"Hayır, onlardan hoşlanmıyorum."

"Neden?"

"Kim olduklarını unuttular," diye açıkladı. "İngiliz oldular."

“Ben de İngilizim.” Kendisine engel olamadan ona bu gerçeği hatırlattı.

Sesi çok endişeliydi. Kocasını gülümsedi. “Bunun farkındayım.”

“Evet, elbette farkındasın,” diye kabul etti. “Belki de zamanla unutursun.”

“Hiç sanmıyorum.”

Johanna, Gabriel’in ona takılıp takılmadığından emin değildi. Daha az hassas bir konuda konuşmaya karar verdi.

“Auggie aptal değil.”

“Hayır, değil. MacLaurinler bu saçmalığa inanıyorlar, MacBainler değil.”

“Aslına bakarsan, o çok zeki. Uydurduğu oyun çok eğlenceli. Bir ara sen de denemelisin. Beceri gerektiriyor.”

Gabriel sırf onu sakinleştirmek için kafasını evet anlamında salladı. Yaşlı adamı savunmasını çok sevimli bulmuştu. “O oyunu Auggie uydurmadı. Uzun zamandır oynanan bir oyun. Eskiden taşlar kullanılırdı ama insanlar tahtalardan da toplar oymuşlar. Hatta bazıları deriyi top haline getirip içini ıslak tüylerle doldurmuş.

Johanna daha sonra kullanmak üzere bu bilgiyi aklının bir köşesine not etti. Belki Auggie için birkaç deri top yapabilirdi.

“Bu oyunu bana da bulaştırdığını söylüyor.”

“Tanrı yardımcımız olsun,” dedi Gabriel yavaşça. “Auggie hava yağmurlu olsun ya da olmasın bütün gün bu oyunu oynar.”

“Neden ellerime ve yüzüme kir bulaşması seni bu kadar sinirlendirdi?”

“Sana bunu daha önce de açıkladım. Artık benim karım-

sın. Buna uygun davranmalısın. MacBainler ve MacLaurinler arasında rekabet var, klanlar bir arada huzur içinde yaşamaya alışana kadar onlara hassasiyetimi değil, gücümü göstermeliyim.”

“Seni hassas mı yapıyorum?”

“Evet, öyle yapıyorsun.”

“Neden? Anlamak istiyorum,” dedi Johanna. “Kir yüzünden mi, yoksa öğleden sonrayı Auggie’yle geçirdiğim için mi?”

“Dizlerinin üzerine çökmeni istemiyorum, Johanna. Her zaman adaba uygun davranmalısın. Karım sıradan işlerle meşgul olamaz.”

“Bu düşünceni daha önce de söylemiştin.”

“Bu bir düşünce değil,” diye karşı çıktı Gabriel. “Bu bir emir.”

Johanna canının ne kadar sıkıldığını belli etmemeye çalıştı. “Dış görünüşün seni bu kadar endişelendirmesi şaşırtıcı. Başkalarının ne düşündüğünü umursamıyor gibisin.”

Gabriel onun çıkarımından rahatsız olup “Bashkalarının fikirleri umurumda değil,” diye karşı çıktı. “Güvende olman umurumda.”

“Güvenliğimin davranışım ile ne ilgisi var?”

Gabriel ona yanıt vermedi.

“Bir MacLaurin’le evlenmeliydin. Bu klanları birleştirme sorununu tamamen çözerdi, değil mi?”

“Öyle yapmalıydım,” diye ona katıldı. “Ama yapmadım. Seninle evlendim. İkimiz de bunu en iyi şekilde değerlendirmeliyiz, Johanna.”

Gabriel yenilgiyi kabullenmiş gibi konuşuyordu. Hâlâ uysal bir yapıdaydı ve Johanna onu sinirlendirmeyecek bir konu hakkında soru sormaya karar verdi.

“Kurt köpeğın benden neden hoşlanmıyor?”

“Ondan korktuğunu biliyor.”

Johanna bu gerçeğē karşı çıkmadı. “Adı ne?”

“Dumfries.”

Sahibi adını söyleyince köpek kulaklarını kaldırdı. Johanna gülümseyerek tepki gösterdi. “Tuhaf bir isim,” dedi. “Onu nerede buldun?”

“Köpeğı Dumfries topraklarının yakınında buldum. Çamura saplanmıştı. Onu çekip çıkardım,” diye ekledi. “O zamandan beri benimle birlikte.”

Johanna, Gabriel’e yaklaştı. Hayvana dokunmak için yavaşça uzandı. Köpek gözünün ucuyla onu izliyordu, Johanna ona dokunmak üzereyken ürkütücü bir sesle hırladı. Hemen elini geri çekti. Gabriel, Johanna’nın kolundan tutup onu hayvana dokunmaya zorladı. Köpek o korkunç sesi çıkarmaya devam etti ama Johanna’nın elini koparmaya çalışmadı.

“Dün gece canını mı yaktım?”

Konunun aniden değışmesi Johanna’nın gözlerini kıpırtırmasına neden oldu. Yüzünün kızardığını görmemesi için kafasını eğdikten sonra, “Canımı yakmadın,” diye fısıldadı. “Sonrasında da sormuştun...”

Gabriel onun çenesini kaldırdı. Johanna’nın gözlerindeki ifade gülümsemesine neden oldu. Onun utanması hoşuna gidiyordu.

Gabriel’in gözlerindeki ifade ise Johanna’nın kalp atışlarını hızlandırıyordu. Onu öpmek istediğini sandı. Johanna, adamın onu öpmesini umduğunu fark etti.

“Benimle tekrar sevişmek isteyecek misin, lordum?”

“Seninle sevişmemi ister misin?” diye sordu.

Johanna uzun süre gözlerine baktıktan sonra yanıt verdi. Utangaç ya da zeki olmaya çalışmayacaktı. Böyle yapmaya kalkarsa berbat edeceğine karar verdi, çünkü Londra’da şaşalı bir hayat sürerken diğer genç leydiler gibi flört etme sanatını hiç öğrenmemişti.

“Evet,” diye fısıldadı, sesinin titrediğini duyunca içinden yüzünü buruşturdu. “Benimle tekrar sevişmeni istiyorum. O kadar da kötü değildi, lordum.”

Gabriel onun bu şakasına gülerek karşılık verdi. Johanna’nın yüzündeki hafif pembeliğin kıpkırmızıya dönüştüğünü gördü. Ancak genç kadının utancı doğruyu söylemesine engel olmamıştı. Gabriel ağacın gövdesinden uzaklaşıp onu öpmek için eğildi. Dudakları hafif bir dokunuşla dudaklarına değdi. Johanna ağzına doğru içini çekip ellerini onun omuzlarına koydu.

Bu kadar cesaretlendirme Gabriel için yeterliydi. Daha kendi niyetini bile anlamadan Johanna’yı kucığına aldı, kollarını beline sardı ve onu tekrar öptü. Dudakları Johanna’nın dudaklarını örttü ve tadına bakmak, okşamak ve onu deliye döndürmek için dilini içeri soktu. Genç kadın onun kollarında güçsüzleşti. Ona sarılıp Gabriel’i tutkuyla öptü. Johanna vücudunun kocasına bu kadar çabuk karşılık vermesine şaşırılmıştı. Kalp atışları hızlanmıştı; kolları ve bacakları karıncalanıyordu ve nefes almayı unutup duruyordu.

Gabriel de karısının verdiği tepkiye şaşırdı. Johanna kendini esirgemiyordu. Gabriel’in onu koruyacağına inanıyordu, yoksa bu kadar rahat davranmasına izin vermezdi. Tutkulu karşılığı onunkini de ateşledi, Tanrı yardımcısı olsun, kendine engel olacak kadar kontrolü yoktu.

Lanet olsun, bu tatlı işkenceye son veremezse, ona bura-

da sahip olacaktı. Aniden geri çekildi. Gözlerine bakmamalıydı. Tutkuyla kararmışlardı. Onu tekrar öpmek zorunda kaldı.

Sevişmelerine en sonunda son verince ikisi de sersemlemiş gibilerdi. Gabriel güçlükle nefes alıyordu. Johanna da öyle.

“Bana kendimi unutturuyorsun, lordum.”

Gabriel bunu bir iltifat olarak algıladı. Onu kucağından indirdikten sonra ayağı kalktı. Johanna hâlâ kendini toparlayamamıştı. Yüzü kıpkırmızıydı, örgüsünden çıkan saçlarını düzeltirken elleri titriyordu. Gabriel onun kendine çekidüzen vermesini izlemekten büyük bir keyif aldı.

Kadınların çok çabuk kızardıklarını düşündü. Özellikle de bu kadının.

“Saçım berbat halde,” dedi zorla Johanna onun gülümsemediğini fark edince. “Saçımı kesmek istiyorum... Senin izninle elbette.”

“Saçınla ne yaptığın beni ilgilendirmez. İznime ihtiyacın yok. Düşünmem gereken daha önemli meseleler var.”

Gabriel azarlamasını küçük bir öpücükle yumuşattı. Sonra eğildi ve Johanna’nın, Auggie’ye vermek istediğı taşı yerden alıp ona verdi. Çakıl taşını onun eline koymak zorunda kaldı. Evet, Johanna kıpkırmızıydı ve bu gerçek Gabriel’in hoşuna gidiyordu.

Karısına göz kırptıktan sonra dönüp tepeyi tırmanmaya başladı.

Johanna ekosesinin pilelerini düzeltti ve ona yetişmek için acele etti.

Gülümsemesine engel olamıyordu. Öpücüklerinin onu deli ettiğini Gabriel’in bildiğine karar verdi, çünkü adamın

yüzünde saf, erkeksi bir memnuniyet vardı. Fakat onun küstahlığı Johanna'nın umurunda değildi.

Her şey yolunda olacaktı. Johanna tepeyi tırmanırken birçok kez içini çekti. Evet, diye içinden geçirdi, Gabriel'le evlenmek doğru bir karardı.

Johanna, Gabriel'in yanına her yaklaştığında Dumfries'in hırladığını fark etmeyecek kadar neşeliydi. İri yarı hayvan bile neşesini bozamayacaktı.

Johanna hafifçe kocasının eline dokundu. Gabriel onun neyi ima ettiğini anlamadı. Johanna ona tekrar dokundu ama hâlâ anlamadı. Johanna da üstü kapalı hareketlerden vazgeçip elini tuttu.

Gabriel, Johanna orada değilmiş gibi davranıyordu. Tepenin üstüne odaklanmıştı, Johanna adamın aklının şimdiden yapması gereken işlerle meşgul olduğunu düşündü. Dikkatsizliğine aldırmadı ve işçilerin kulübelerine geldiklerinde onun elini bıraktı. Klanın önünde ona şefkat göstermesini istemeyeceğini düşündü. Gabriel onun elini tekrar tutunca şaşırdı. Parmaklarını hafifçe sıktıktan sonra adımlarını hızlandırdı ve ona ayak uydurmak için Johanna tekrar koşmaya başladı.

Tanrı aşkına, çok mutluydu. Evet, doğru şeyi yapmıştı. İyi kalpli bir adamla evlenmişti.

YEDİNCİ BÖLÜM

Bir canavarla evlenmişti.

Johanna kocasıyla geçirdiği üç uzun ayın ardından bu can sıkıcı sonuca vardı. Gabriel son derece kötü kalpliydi. Fazlasıyla inatçıydı, asla fikirlerinden şaşmıyordu ve epey mantıksız emirler veriyordu. Bunlar onun iyi özellikleriydi. Johanna'ya işe yaramazmış gibi davranıyordu. Parmağını kıpırdatmaya bile izni yoktu, hizmetkârlar ona el pençe divan duruyorlardı ve adamlarından biri ona daima göz kulak oluyordu. İki ay kadar bu saçmalığa katlandıktan sonra sinirine hakim olamadı. Fakat itiraz etse de işe yaramadı. Gabriel onu dinlemedi. Evlilikle ilgili görüşleri çok tuhaftı. Onu kilit altında, güvende tutmak istiyordu ve Tanrı biliyordu ki temiz hava almak için her dışarı çıktığında, onu içeri sokmaya çalışıyordu.

Akşam yemekleri dayanılmazdı. Etrafında kaos hüküm sürerken yemek boyunca itibarını korumasını bekliyordu. Birlikte akşam yemeği yediği adamların hiçbirisi nasıl davranmaları gerektiğini bilmiyordu. Gürültücü, kabalardı, korkunç ve iğrenç sesler çıkarıyorlardı.

Ve bunlar en iyi özellikleriydi. Johanna askerleri eleştirmedi. Klandan mümkün olduğunca ayrı kalmasının daha iyi olduğunu düşünüyordu. Ona göre onlara dahil olmaması huzur demekti ve bu elde etmeyi arzuladığı bir amaçtı.

Gabriel hâlâ onun ava gitmesine izin vermediği için günün büyük bir bölümünü yalnız geçiriyordu. Kocasını yayını ve okunu kaldırmanın onun gibi narin biri için fazla zorlayıcı olduğuna inanıyordu, Johanna onun bu gülünç fikrine nasıl karşı çıkabilirdi? Becerisinin körelmemesi için tepenin aşağısındaki bir ağacın gövdesine hedef yerleştirip yayı ve oklarıyla orada alıştırma yapmaya başladı. Bu silahta epey iyiydi ve hedef oyunlarında bir iki kez Nicholas'ı yenmekle gurur duyuyordu.

İşine bakarken kimse onu rahatsız etmiyordu. Kadınlar onu genellikle görmezden geliyorlardı. MacLaurinler düşmanlıklarını gizlemiyorlardı. Birkaç genç kadın Glynis adında kırmızı yanaklı ve beyaza dönük sarı saçlı, uzun boylu, iri yarı bir kadın olan liderlerinin izinden gidiyorlardı. Johanna yanlarından her geçtiğinde bir kadına yakışmayacak şekilde burnundan gülüyordu. Fakat Johanna, Glynis'in kötü bir kadın olduğunu düşünmüyordu. Onun sadece hanımına ihtiyacı yoktu. Tahmininde yanılmıyorsa, Johanna kadını suçlayamayacağını biliyordu. Glynis diğer kadınlarla birlikte sabahın erken saatlerinden hava kararana kadar ağaçların ötesindeki verimli tarlalarda çalışıp ekinleri toplarken, Johanna boş boş dolaşarak malikânenin tembel kraliçesi izlenimi veriyordu.

Hayır, ondan hoşlanmadıkları için Johanna kadınları suçlayamazdı. Gabriel kadınların ona dair düşüncelerinden bir ölçüde sorumluydu, çünkü hiçbiriyle iletişim kurma-

sına izin vermiyordu ama Johanna kendine karşı dürüst olduğunda, bu ayrıma izin verdiğini ve kadınların onunla ilgili düşüncelerini değiştirmek için hiçbir şey yapmadığını kabul ediyordu. Hiçbirine karşı dostça davranmaya çalışmamış, kendi nedenlerini sorgulamadan eski alışkanlıklara devam etmişti.

Kocasını izin vermediği için İngiltere'deyken de hiç yakın arkadaşı olmamıştı. Kendine Kuzey İskoçya'da her şeyin farklı olduğunu hatırlattı. Klan ortadan kaybolmayacak ya da taşınmayacaktı.

Üç aylık yalnızlığın ardından, huzurlu bir hayatı olmasına rağmen aynı zamanda yalnız ve sıkıcı olduğunu kabullendi. Onlara uyum sağlamak istiyordu. En çok da ilk eşinin yıkıp yok ettiği her şeyi yeniden inşa etmelerine yardım etmek istiyordu. Gabriel onun sorunları için endişe edemeyecek kadar her şeyi yeniden düzenlemekle meşguldü. Johanna sorunu kendisi çözecekti.

Johanna çıkmazının adını koyar koymaz, onu çözmeye koyuldu. Artık kendini klandan ayrı tutmak istemiyordu ve her fırsatta onlara katılmaya çalışacaktı. Doğası gereği utanıyordu, neredeyse acınacak kadar ama kadınlardan birinin aceleyle koştuğunu her gördüğünde kendini selam vermeye zorladı. MacBainler gülümseyerek ya da kibar bir sözle karşılık verirken, MacLaurinlerin çoğu onu duymamış gibi yapıyorlardı. Elbette bazı istisnalar vardı. Düğün gecesi banyo yapmasına yardım eden MacLaurin kadını Leila ve Megan ondan hoşlanıyor gibi görünüyorlardı ama diğerleri arkadaşlık teklifini her fırsatta geri çeviriyorlardı.

Kadınların tavırları kafasını karıştırıyordu. Onun hakkında fikirlerini değiştirmek için ne yapacağını bilmiyor-

du. Salı günü ona göz kulak olma görevi Keith'e geçtiğinde, adamı sorguladı.

"Benim için önemli olan bir konuda fikrini duymak istiyorum, Keith. MacLaurin kadınlarının beni kabul etmelerini sağlayamıyorum. Bana verebileceğin bir tavsiye var mı?"

Keith onu dinlerken çenesini kaşıdı. Johanna'nın, klanının ona karşı tavrından hoşlanmadığını görebiliyordu ama hislerini inciteceğini bildiği için nedenini açıklamaya çekiniyordu. Birkaç gün onu koruduktan sonra kendi tavrı yumuşamıştı. Hâlâ biraz ürkekti ama bazı MacLaurin kadınlarının sandığı gibi korkak değildi.

Tereddüt etmesi Johanna'nın dikkatinden kaçmadı. Klan üyelerinin duyabileceği mesafede oldukları için bu konuda konuşmak istemediğini düşündü.

"Benimle tepenin yukarısına doğru yürür müsün?"

"Elbette, leydim."

İkisi de avludan uzaklaşana kadar tek kelime etmedi. Keith en sonunda sessizliği bozdu. "Kuzey İskoçların hafızası güçlüdür, Leydi Johanna. Eğer bir savaşçı bir kötülüğün intikamını almadan ölürse, günün birinde oğlunun ya da torununun yanlışı düzelterceğine inandığı için huzur içinde olur. Düşmanlıklar asla unutulmaz, günahlar asla affedilmez."

Johanna'nın onun neden bahsettiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Fakat çok samimi görünüyordu. "Peki unutmamak önemli midir, Keith?"

"Evet, leydim."

Adam açıklamasını bitirmiş gibi görünüyordu. Johanna bıkkınlıkla kafasını iki yana salladı. "Hâlâ bana ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum. Lütfen tekrar dene."

“Pekâlâ,” diye karşılık verdi asker. “MacLaurinler ilk kocanızın adamlarının burada ne yaptığını unutmadılar.”

“Ve bu yüzden beni suçluyorlar, öyle mi?”

“Bazıları suçluyor,” diye itiraf etti. “İntikam almalarından endişelenmenize gerek yok,” diye hemen ekledi. “İntikam erkeklerin oyunudur. Kuzey İskoçyalılar kadınları ve çocukları rahat bırakırlar. Ayrıca kocanızın size dokunmaya kalkan kişiyi öldüreceği gerçeği de var.”

“Güvenliğimden endişe etmiyorum,” diye karşılık verdi. “Başımın çaresine bakabilirim. Ama geçmişin üstesinden gelemem. Burada olanları değiştiremem. Bu kadar keyifsiz görünmene gerek yok, Keith. Kadınlardan birkaçının kalbini kazandığımı düşünüyorum. İçlerinden birinin bana cesur dediğini duydum. Benden hoşlanmasaydı, benden böyle bir övgüyle bahsetmezdi.”

“O aslında bir övgü değil,” dedi Keith öfkeyle. “Buna inanmanıza göz yumamam.”

“Bana ne söylemeye çalışıyorsun?” diye sordu bıkkınlıkla.

MacLaurin askerinden doğru düzgün bir yanıt almak zor bir işti. Johanna onu endişelendiren her neyse aklında bir düzene sokmasını beklerken sabrını korudu.

Keith derin bir iç çekti. “Auggie’ye de akıllı diyorlar.”

Johanna kafasını evet anlamında salladı. “Auggie çok akıllı,” diye ona katıldı.

Keith kafasını iki yana salladı. “Aptal olduğuna inanıyorlar.”

“Öyleyse, neden ona akıllı diyorlar?”

“Çünkü değil.”

Johanna’nın yüzündeki ifade hâlâ anlamadığını gösteriyordu. “Kocanıza da merhametli diyorlar.”

“Böyle övüldüğünü duymak lordlarının hoşuna gider.”

“Hayır, leydim, hiç hoşuna gitmez.”

Hâlâ anlamıyordu. Keith cahil kalmasına izin vermenin acımasızca olacağını düşündü. “MacLaurin kadınlarının onun merhametli bir adam olduğunu düşündüklerini duyarsa, kocanız büyük bir öfkeye kapılır. Kadınlar, anlarsınız ya, ona en uygun olmayan ismi taktılar. Bu onların oynadığı aptalca bir oyun. Aslında lordlarının acımasız olduğuna inanıyorlar. Ona bu yüzden hayranlık duyuyorlar,” diye ekledi kafasını sallayarak. “Bir lider merhametli ya da iyi kalpli olarak bilinmek istemez. Bunu bir zayıflık olarak görür.”

Johanna yavaşça dikleşti. Kadınların oyununun ardındaki anlamı anlamaya başlıyordu.

“Söylediklerin doğruysa, o halde Auggie’nin...”

“Aptal olduğunu düşünüyorlar.”

En sonunda anladı. Keith, Johanna’nın kafasını çevirmeden gözlerinin dolduğunu gördü. “O halde, onlara göre cesur değilim. Bir korkağım. Şimdi anlıyorum. Vaktini ayırıp açıkladığın için teşekkür ederim, Keith. Senin için zor olduğunu biliyorum.”

“Leydim, lütfen size cesur diyen kadının adını bana verin...”

“Hayır,” dedi Johanna kafasını iki yana sallayarak. Askere bakamıyordu. Büyük bir utanca kapılmıştı. “Bana biraz izin verir misin? İçeri döneceğim.”

Johanna’nın onun iznine ihtiyacı yoktu ama arkasını dönüp hızla tepeden aşağı indi. Aniden durup askere döndü. “Bu konuşmadan kocama bahsetmemeni tercih ederim. Bazı kadınların oynadığı aptalca oyunlar gibi önemsiz meselelerle meşgul olmasına gerek yok.”

“Bahsetmem,” dedi Keith. Johanna’nın ondan bu konuşmayı lorduna aktarmasını istemediği için rahatlamıştı, çünkü hakareti öğrenirse MacBain’in neler yapabileceğini biliyordu. Acımasız davranışın MacLaurin kadınlarından geldiğini bilmek askeri çok sinirlendirdi. Liderleri olarak birçok çatışan görevin ağır yükünü hissediyordu. Elbette, MacBain’e sadık kalacağına yemin etmişti ve lordunu korumak için gerekirse canını verebilirdi. Bu sadakat onun eşi için de geçerliydi. Leydi Johanna’nın zarar görmemesi için ne gerekiyorsa yapardı.

Fakat aynı zamanda klan üyelerinin lideriydi ve MacLaurin sorunlarının MacBainler tarafından değil, MacLaurinler tarafından çözüleceğine inanıyordu. Kadınların Leydi Johanna’ya karşı acımasızlıklarını lorduna söylemesi kendisini hain gibi hissetmesine neden olurdu. Keith sorun çıkaranların Glynis ve destekçileri olduklarını biliyordu. Kadınlarla sert bir konuşma yapmanın zamanı geldiğine karar verdi. Onlara hanımlarına saygılı davranmalarını emredecekti.

Johanna odasına çıkıp günün geri kalanını orada geçirdi. Öfke ve kendine acıma arasında gidip geldi. Kadınların acımasızlıkları yüzünden duygularının incindiğinden emindi ama ağlamasının asıl sebebi bu değildi. Hayır, asıl canını sıkan haklı olmaları ihtimaliydi. Gerçekten bir korkak mıydı?

Hiçbir yanıtı yoktu. Odasında saklanmak istiyordu ama kendini akşam yemeği için aşağı inmeye zorladı. Gabriel avdan dönmüş olacaktı ve Keith de orada olacaktı, ikisinin de herhangi bir sorunu olduğunu düşünmelerini istemiyordu.

Salon askerlerle doluydu. Çoğu odanın sağında yan yana

duran iki uzun masadaki yerlerini almışlardı. Yerdeki yeni ahşabın ve çam kokan taze çalılıarın kokusu iki günlük siyah ekmekten yapılan kocaman tepsilerde salona taşınan yemeklerin kokularına karışıyordu.

Salona girdiğinde kimse ayağa kalkmadı. Bu manzara canını sıktı. Ancak adamların kasten kabalık ettiklerini sanmıyordu. Birkaçı onu görünce el salladılar. Askerler odaya bir leydi girdiğinde ayağa kalkmaları gerektiğinin farkında değillerdi.

Bu iki gruptaki gururlu ve iyi adamların tek bir klan gibi hissetmeleri için ne olması gerektiğini merak etti. Ayrı kalmak için çok uğraşıyorlardı. MacLaurin askerlerinden biri fıkra anlatınca, sadece diğer MacLaurin askerleri güldü. MacBainlerden hiçbiri gülümsemedi bile.

Ayrı masalarda oturuyorlardı. Gabriel bir masanın başındaydı ve sağında ona ayrılan tabure hariç diğerlerinde birer MacBain askeri oturuyordu. MacLaurinlerin hepsi diğer masada oturuyorlardı.

Bu gece Gabriel onu fark etmemişti bile. Ellerinde bir parşömen vardı ve kaşlarını çatarak mesajı okuyordu.

Johanna kocasını bölmedi. Adamları o kadar dalgın değillerdi.

“Gillevey ne istiyor?” diye sordu Calum lorduna.

“Leydim, kendisi güneyimizdeki klanın lordu olur,” diye açıkladı Keith diğer masadan bağırarak. “Mesaj ondan geldi,” diye ekledi. Bunun üzerine dikkatini lorduna çevirdi. “Yaşlı adam ne istiyormuş?”

Gabriel mesajı okumayı bitirdikten sonra parşömeni yuvarladı. “Mesaj Johanna için.”

Genç kadın şaşkınlıkla gözlerini ardına kadar açtı. “Benim için mi?” diye sordu parşömene uzanırken.

“Okuma biliyor musun?” diye sordu Gabriel.

“Biliyorum,” diye yanıtladı. “Öğrenmek için direttim.”

“Neden?” diye sordu kocası.

Johanna omuzlarını silkti. “Çünkü yasaktı,” diye fısıldadı. Raulf’un onunla her fırsatta alay ettiğini ve işe yarar bir şey öğrenemeyecek kadar cahil olduğunu söylediği için haksız olduğunu kanıtlamak uğruna okuma-yazma öğrendiğini söylemedi. Onun açısından sessiz bir başkaldırı olmuştu, çünkü Raulf okuma ve yazma gibi zor bir işi başardığını hiçbir zaman bilmemişti. Öğretmeni Raulf’a söyleyemeyecek kadar ondan korkuyordu.

Gabriel parşömeni Johanna’ya vermedi. “Randolph Goode adında bir baron tanıyor musun?” diye sorarken kaşlarını iyice çatı.

Johanna’nın eli havada asılı kaldı. Bir anda yüzünün rengi soldu. Bayılacak gibi hissetti ve sakinleşmek için nefes aldı.

Ona hemen yanıt vermeyince Gabriel, “Johanna?” diye üsteledi.

“Onu tanıyorum.”

“Mesaj Goode’dan,” dedi Gabriel. “Gillevrey ona buraya gelmesine izin vermezsem, sınırından geçmesine izin vermeyecek. Kim bu adam ve ne istiyor?”

Johanna endişesini gizleyemedi. Kalkıp odayı terk etmek istiyordu ama bu korkakça dürtüye teslim olmayı reddetti.

“Onunla konuşmak istemiyorum.”

Gabriel sandalyesinde arkasına yaslandı. Johanna’nın korkusunu görebiliyor ve paniğini hissedebiliyordu. Habere verdiği tepkiden hiç hoşlanmamıştı. Güvende olduğunun farkında değil miydi? Lanet olsun, başına bir şey gelmesine izin vermeyecekti.

Derin bir nefes verdi. Anlaşılan Johanna güvende olduğunu bilmiyordu. Zamanla, o ve adamlarının onu kötülüklerden koruyacağını öğrenecekti. Ona güvenmeyi de öğrenecekti, o zaman İngiltere'den gelen mesajlar korkmasına neden olmayacaktı.

Gabriel küstahlaştığının farkındaydı. Umurunda değildi. Şu an tek istediği karısını sakinleştirmekti. Korktuğunu görmekten hoşlanmıyordu. Bir amacı daha vardı. Gerçeği duymak istiyordu.

"Bu baron seni bir şekilde rencide mi etti?"

"Hayır."

"O kim, Johanna?"

"Onunla konuşmayacağım," dedi tekrar. Sesi titredi.

"Bilmek istiyorum..."

Johanna kafasını iki yana sallayınca sorusu yarım kaldı. Gabriel uzanıp ona karşı gelmesine engel olmak için Johanna'nın çenesini tuttu.

"Beni dinle," diye emretti. "Onu görmek ya da onunla konuşmak zorunda değilsin."

Gabriel kısık ve hararetli bir sesle ona bu sözü verdi.

Temkinli ve emin değilmiş gibi görünüyordu. "Ciddi misin? Buraya gelmesine izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Ciddiyim."

Johanna fark edilir şekilde rahatlamıştı. "Teşekkür ederim."

Gabriel onu bırakıp tekrar arkasına yaslandı. "Şimdi soruma cevap ver," diye emretti. "Baron Goode denen bu adam kim?"

Salondaki bütün askerler susmuş, onları izliyordu. Hepsi hanımlarının korktuğunu görebiliyorlardı. Nedenini bilmek istiyorlardı.

“Baron Goode İngiltere’de güçlü bir adam,” diye fısıldadı Johanna. “Bazıları Kral John kadar güçlü olduğunu söylüyor.”

Gabriel onun devam etmesini bekledi. Birkaç dakika geçtikten sonra Johanna’nın ona başka bir şey söylemeyeceğini fark etti.

“Kral’a sadık bir baron mu?” diye sordu.

“Hayır,” diye yanıtladı Johanna. “John’dan nefret eder. Goode’yle kralları hakkında aynı fikirde olan birçok baron var. Birlik oldular ve bazıları Goode’nin liderleri olduğunu söylüyor.”

“Başkaldırıdan bahsediyorsun, Johanna.”

Johanna kafasını iki yana sallayıp bakışlarını kucağına çevirdi. “Bu sessiz bir başkaldırı, lordum. İngiltere çalkantıda ve Arthur’un kral olması gerektiğine inanan birçok baron var. John’un yeğeniydi. Babası Geoffrey, John’un ağabeyiydi. Oğlu doğmadan birkaç ay önce öldü.”

Calum açıklamayı anlamaya çalıştı. Kafası karışmış gibi kaşlarını çatı. “Leydim, bize Kral Richard öldüğünde, Geoffrey’nin kral olması gerektiğini mi söylüyorsunuz?”

“Geoffrey, John’dan büyüktü,” diye yanıtladı. “Tahta çıkma sırası ondaydı, çünkü Richard’ın oğlu yoktu. Ama Geoffrey çoktan ölmüştü. Bazıları oğlunun tahta çıkmayı hak ettiğine inanıyor. Hatta Arthur’u desteklediler bile.”

“Öyleyse, baronlar taht için kavga mı ediyorlar?” diye sordu Gabriel.

Johanna kafasını evet anlamında salladı. “Baronlar her fırsatta krallarını kışkırtıyorlar. John son birkaç yılda birçok düşman edindi. Nicholas günün birinde tam anlamıyla isyan çıkacağına inanıyor. Goode ve diğerleri toprakları Jo-

hn'dan kurtarmak için geçerli bir sebep arıyorlar. Beklemek istemiyorlar. John korkunç bir kral olduğunu gösterdi," diye ekledi fısıldayarak. "Kendi ailesinin üyelerine karşı bile vicdanı yok. Karışıklık sırasında öz babasına sırtını dönüp Fransa kralıyla ittifak kurduğunu biliyor muydun? Henry kalbi kırıldığı için öldü, çünkü o hep çocuklarının arasında ona en sadık olanın John olduğuna inanıyordu."

"Bütün bunları nasıl öğrendiniz?" diye sordu Calum.

"Kardeşim Nicholas'tan."

"Goode'nin seninle niye konuşmak istediğini hâlâ açıklamadın," diye hatırlattı Gabriel.

"John'u tahtından indirmesine yardımcı olabileceğimi düşünüyor olabilir. Elimden gelse bile yapmam. Artık hiçbir anlamı yok. Ailemi bu karışıklığa dahil etmeyeceğim. Eğer her şeyi anlatırsam... Nicholas ve annem acı çeker..."

"Neyi anlatırsan?" diye sordu kocası.

Johanna ona yanıt vermedi.

Calum dikkatini çekmek için onu dirseğiyle dürttü. "Arthur tahta çıkmak mı istiyor?" diye sordu.

"İstiyordu," diye yanıtladı Johanna. "Ama ben sadece bir kadınam, Calum. İngiltere'nin politik oyunları ile ilgilenmiyorum. Baron Goode'nin neden benimle konuşmak istediğini anlamıyorum. John'u tahtından etmesine yarayacak hiçbir şey bilmiyorum."

Yalan söylüyordu. Gabriel'in bundan hiç şüphesi yoktu. Johanna'nın dehşete kapıldığı belliydi.

"Goode sana bazı sorular sormak istiyor," dedi.

"Ne hakkında?" diye sordu Calum hanımı sessiz kalınca.

Gabriel yanıt verirken gözlerini karısından ayırmadı.

“Arthur,” dedi. “Artık Kral’ın yeğeninin öldürüldüğüne emin.”

Johanna ayağa kalkar gibi oldu. Gabriel onu kolundan yakalayıp olduğu yerde kalmaya zorladı. Titredliğini hissedebiliyordu.

“Goode’yle konuşmayacağım,” diye haykırdı Johanna. “Arthur dört yıl önce ortadan kayboldu. Baron’un Kral’ın yeğeninin akıbetiyle neden şimdi ilgilendiğini anlamıyorum. Ona söyleyebilecek hiçbir şeyim yok.”

Johanna, Gabriel’e şimdiden istediğinden daha çok şey söylemişti. Arthur’dan bahsederken geçmiş zaman kullanmıştı.

Johanna Kral’ın yeğeninin öldüğünü biliyordu. Gabriel, Arthur’un nasıl öldüğünü ve bu çirkin suçu kimin işlediğini bildiğini de düşünüyordu. Tahmini doğru çıkarsa, bunun sonuçlarını düşündü ve kafasını iki yana salladı. “İngiltere bizden çok uzakta,” dedi. “Buraya hiçbir baronun gelmesine izin vermeyeceğim. Ben sözümünden dönmem, Johanna. Hiçbiriyle konuşmayacaksın.”

Johanna kafasını evet anlamında salladı. Calum başka bir soru daha soracakken Lord’un sert bakışları ona engel oldu.

“Bu konuda daha fazla tartışmayacağız,” diye emretti. “Bana duvarın ilerleyişi hakkında rapor ver, Calum.”

Johanna konuşmalarını dinleyemeyecek kadar üzgündü. Midesi bulanıyordu, peynirden aldığı küçük parçayı güçlkle yuttu. Masada yaban domuzu ve tuzlanmış somondan kalanlar vardı ama daha fazla yemeye kalkarsa öğüreceğini biliyordu.

Yemeğine bakıp daha ne kadar masada oturmak zorunda kalacağını merak etti.

“Bir şeyler yemelisin,” dedi Gabriel ona.

“Aç değilim,” diye karşılık verdi. “Yatmadan önce bu kadar çok yemek yemeğe alışık değilim, lordum,” diye sebebini açıkladı. “İngiltere’de günün esas yemeği genellikle on ve öğleden sonra arasında servis edilir ve ilerleyen saatlerde hafif bir yemek yenir. Bu değişikliğe alışmak zaman alacak. Şimdi bana izin verir misin? Yukarı çıkmak istiyorum.”

Gabriel kafasını sallayarak izin verdi. Calum dik dik baktığı için Johanna ona da iyi geceler diledikten sonra kalkıp girişe doğru yürüdü. Dumfries’in merdivenlerin solunda yattığını gördü ve hemen yolunu değiştirip hayvanın etrafında geniş bir yarım daire çizdi. Köpeği geçene kadar gözlerini üzerinden ayırmadı ve sonra hızla yukarı çıktı.

Yatmaya hazırlanırken acele etmedi. Basit, karışık olmayan ritüelleri yerine getirmek sakinleşmesine ve korkusunu kontrol altına almasına yardımcı oluyordu. Kendini her küçük işe odaklanmaya zorladı. Şöminedeki ateşe iki odun attı ve yıkadıktan sonra oturup saçlarını fırçaladı. Bu işten nefret ediyordu. Karışan saçlarını açması çok uzun zaman alıyordu. Saçlarının ağırlığı yüzünden kafa derisi acıyordu, işi bittiğinde saçını öremeyecek kadar yorgundu.

Johanna’nın yapacak işi kalmayınca, sıradan şeyleri düşünmeye çalıştı, çünkü korkusunu uzaklaştırırsa, eninde sonunda ondan kurtulacağına inanıyordu.

“Gabriel haklı,” diye fısıldadı. “İngiltere buradan çok uzakta.”

Güvendeyim, diye içinden geçirdi, ve sessiz kaldığım sürece Nicholas ve annem de İngiltere’de güvende olmaya devam edecekler.

Johanna fırçasını masaya bırakıp haç çıkardı. Önce cesaret ve sonra ilahi rehberlik için dua etti ve son olarak kral olması gereken adama, Arthur’a dua etti.

Duasını bitirirken Gabriel odaya girdi. Karısını yatağın kenarında oturmuş şöminedeki alevleri izlerken buldu. Karpıyı sürgüledi, botlarını çıkardı ve sonra yatağın diğer tarafına yürüdü. Johanna kalkıp ona doğru döndü.

Johanna çok üzgün görünüyordu.

“Nicholas bana Kral John’un senden korktuğunu söyledi.”

Genç kadın bakışlarını yere çevirdi. “Bu fikre nasıl kapılmış?”

“Johanna?”

Kafasını kaldırıp ona baktı. “Evet?”

“Eninde sonunda bana bildiklerini anlatacaksın. Bunu senden istemeyeceğim. Bekleyeceğim. Hazır olduğunda bana sırrını söyleyeceksin.”

“Sana neyi söyleyeceğim, lordum?”

Gabriel içini çekti. “Seni bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu.”

Johanna karşı çıkmayı düşündü ama vazgeçti. Gabriel’e yalan söylemek istemiyordu.

“Artık evliyiz,” dedi. “Beni korumak sadece senin görevin değil, Gabriel. Ben de elimden geldiğince seni korumalıyım.”

Gabriel onun bu afallatıcı sözle ne demek istediğini bilmiyordu. Onu korumak mı? Lanet olsun, Johanna’nın aklında her şey ters işliyordu. Gabriel’in karısını ve arkasını kollaması gerekiyordu. Ona ve Alex’e bakabilmek için uzun yıllar boyunca hayatta olduğundan emin olacaktı.

“Kadınlar kocalarını korumaz,” dedi yüksek sesle.

“Bu kadın korur,” diye karşı çıktı Johanna.

Gabriel onunla tartışmak üzereyken Johanna onun dik-

katini başka yöne çekti. Tek kelime etmedi. Sadece sabahlığının kuşağını çözüp üstünden çıkardı. Altında hiçbir şey yoktu.

Gabriel'in nefesi kesildi. Tanrı aşkına, çok güzeldi. Arkasındaki alevlerin ışığı tenine altın rengi bir ışıltı vuruyordu. Görünüşünü bozan tek bir kusur bile yoktu. Göğüsleri dolgun, beli ince ve bacakları uzundu.

Gabriel giysilerini ne ara çıkardığını hatırlamıyordu. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıp kesik kesik solumaya başlayana kadar uzun, sessiz dakikalar boyunca ona baktı.

Johanna utancıyla mücadele etti. Yüzünün kızardığını biliyordu, çünkü sıcaklığını hissedebiliyordu.

İkisi de aynı anda örtülere uzandı. Sonra birbirlerine uzandılar. Gabriel onu kollarının arasına çektiğinde Johanna hâlâ dizlerinin üzerindeydi. Onu sırt üstü yatırıp üzerine çıktı ve öptü.

Johanna kollarını boynuna dolayıp ona sarıldı. Gabriel'in dokunuşuna çaresizce açtı. Bu gece onu istiyordu. Onun tesellisine ve kabullenişine ihtiyacı vardı.

Gabriel'in ise tatmin olmaya ihtiyacı vardı. Johanna'nın omuzlarını, sırtını ve bacaklarını sertçe okşadı. İpeksi tenini hissetmek onu ateşledi.

Johanna'nın karşılık vermesi için ikna edilmeye ihtiyacı yoktu. Gabriel'i okşamadan duramıyordu. Adamın vücudu çok sertti, teni epey sıcaktı, elleri ve ağzıyla onunla sevişme şekli birkaç dakika içinde onu telaşlı bir hale soktu.

Gabriel'leyken çekingen davranması mümkün değildi. Adam talepkar bir âşıktı, aynı anda hem sert, hem de nazikti. Sıcak dokunuşlarla Johanna'nın içindeki alevleri kö-rüklüyordu ve parmaklarını içine sokup başparmağıyla en hassas noktasını okşayınca çılgına döndü.

Gabriel onun elini tutup sert erkekliğine koydu. Johanna onu sıkınca, Gabriel kısık bir sesle inledi. Johanna'ya erotik övgüler fısıldadı ve onu nasıl okşamasını istediğini söyledi.

Gabriel bu tatlı işkenceye daha fazla dayanamayacaktı. Sertçe Johanna'nın ellerini uzaklaştırdı, kalçalarını kaldırıp içine girdi. Johanna zevkle inledi. Tırnaklarını adamın omuzlarına geçirdi ve onu daha fazla içine almak için gövdesini ona doğru yaklaştırdı. Gabriel neredeyse içine boşalmak üzereydi. Kendini tutmak için bütün iradesini kullanmak zorunda kaldı. Eli birleşen vücutlarının arasına girdi ve tatmin olana kadar parmaklarıyla onu okşadı. Sonra kendine izin verdi.

Orgazmı Gabriel'i tüketti. Johanna'nın içine boşalırken saf bir zevkle inledi. Johanna onun adını haykırıyor, o ise Tanrı'ya sesleniyordu.

Gabriel tatmin olduğunu belirten güçlü bir ses çıkararak karısının üzerine yığıldı. İçinde kaldı, az önce tecrübe ettiği mutluluğu henüz bırakmak istemiyordu.

Johanna da henüz kocasını bırakmak istemiyordu. Ona sarıldığında kendine değer verdiğini hissediyordu. Güvende olduğunu ve neredeyse sevildiğini de hissediyordu.

Çok geçmeden ağırlığı ezici olmaya başladı. En sonunda Johanna doğru düzgün nefes alabilmek için kenara kaymasını istedi.

Gabriel yeterince gücü olduğundan emin değildi. Bu düşünce hoşuna gitti. Yan tarafına dönerken onu da beraberinde çevirdi, sonra örtüleri üzerine çekip gözlerini kapattı.

"Gabriel?"

Adam ona yanıt vermedi. Johanna onun dikkatini çekmek için göğsünü dürttü. Homurdanarak karşılık verdi.

“Haklıydın. Zayıfım.”

Johanna adamın ona katıldığını duymayı bekledi. Gabriel hiçbir şey söylemedi. “Bir kuzey rüzgârı muhtemelen beni uçurur,” dedi birlikte oldukları ilk gece Gabriel’in ona fısıldadığı sözleri tekrar ederek.

Adam ise sessizliğini korudu. “Hatta biraz ürkek bile olabilirim.”

Johanna birkaç dakikalık sessizliğin ardından tekrar konuştu. “Ama diğerleri doğru değil. Doğru olmalarına izin vermeyeceğim.”

Johanna gözlerini kapatıp dua etti. Gabriel onun uykuya daldığını düşündü. O da aynısını yapmak üzereydi. Sonra Johanna’nın kendinden emin ama fısıltıdan ibaret sesi Gabriel’e ulaştı.

“Ben korkak değilim.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

“Kim sana korkak demeye cüret etti?”

Johanna kocasının gür sesini duyunca aniden uyandı. Gözlerini açıp ona baktı. Gabriel yatağın diğer tarafında durmuş dik dik ona bakıyordu. Giyinikti ve çok kızgın görünüyordu.

Merakının giderilmesi gerektiğini düşündü Johanna esneyerek. Yatakta doğrulup kafasını iki yana salladı. “Kimse bana korkak demedi,” dedi uykulu bir sesle.

“Öyleyse neden az önce...”

“Bilmen gerektiğini düşündüm,” diye açıkladı. “Ve kelimeleri söylemeliydim.”

Gabriel’in öfkesi bir nebze kayboldu. Johanna örtüleri itip yataktan kalkmaya başladı. Gabriel örtüleri geri çekip uykuya dönmesini emrederek ona engel oldu.

“Bugün dinleneceksin,” diye emretti.

“Yeterince dinlendim, lordum. Karın olarak sorumluluklarımı yerine getirme vakti geldi.”

“Dinlen.”

Tanrı aşkına, çok inatçıydı. Kaskatı duran çenesi onunla tartışmanın anlamsız olduğunu gösteriyordu. Bütün günü yatakta geçirmek gibi bir niyeti yoktu, ama bu konuda kocasıyla tartışmayacaktı.

Gabriel gitmek üzere arkasını dönünce, Johanna sorusuyla onu durdurdu.

“Bu güzel günde ne yapmayı planlıyorsun?”

“Daha fazla erzak için avlanacağım.”

“Tahıl gibi mi?” diye sordu. Yataktan kalkıp sabahlığına uzandı.

“Tahıl gibi,” dedi Gabriel.

Johanna sabahlığını giyip kuşağını belinde bağladı. Gabriel saçlarını yakasının altından çekmesini izledi. Hareketi kadını ve zarıftı.

“Tahıl nasıl avlanır?”

“Çalıyoruz.”

Johanna işitilebilir bir şekilde nefesini tuttu. “Ama bu günah,” dedi.

Karısının dehşet dolu ifadesi Gabriel’in hoşuna gitti. Çalmak Johanna’nın canını sıkmış gibiydi. Nedenini anlayamadı.

“Peder MacKechnie bunu duyarsa, seni pişman eder.”

“MacKechnie henüz geri dönmedi. O dönene kadar bütün günahları işlemiş olacağım.”

“Ciddi olamazsın.”

“Çok ciddiym, Johanna.”

“Gabriel, hırsızlık yaparak günah işleyemezsin,” dedi. “Ayrıca bunu tasarlayarak da günaha giriyorsun.”

Johanna ondan bir cevap bekliyor gibi görünüyordu. Gabriel omuzlarını silkti. Johanna kafasını iki yana salladı.

“Beni eleştirmek sana düşmez, kadın.”

Gabriel ondan bir özür bekliyordu. Aksine, Johanna’nın onunla çeliştiğini gördü. “Evet, söz konusu ruhun olduğunda seni eleştirmek bana düşer, lordum. Sana doğruyu göstermek benim görevim çünkü senin karınım ve bu yüzden ruhun için endişelenmem gerekir.”

“Bu saçmalık,” diye karşı çıktı Gabriel.

Johanna tekrar nefesini tuttu. Gabriel neredeyse kahkaha atacaktı ama tam zamanında kendine engel oldu. “Senin için endişelenmemi gülünç mü buluyorsun?” diye sordu genç kadın.

“Endişeleniyor musun?”

“Evet, elbette.”

“O halde, bana karşı bir şeyler hissetmeye başladın?”

“Öyle söylemedim, lordum. Kelimelerimi bana karşı kullanıyorsun. Ruhun için endişeleniyorum.”

“Endişelenmene ya da bana nutuk atmana ihtiyacım yok.”

“Bir kadının düşüncelerini belirtmeye hakkı vardır, değil mi?”

“Evet,” diye ona katıldı Gabriel. “Tabii, fıkri sorulduğunda.”

Johanna onun kısıtlamasına aldırmadı. “İhtiyacın olan şey için takas yapmalısın.”

Gabriel bıkkınlığını kontrol edemedi. “Takas edecek hiçbir şeyimiz yok,” dedi ona. “Ayrıca diğer klanlar sahip oldukları şeyleri koruyamıyorlarsa, erzaklarının alınmasını hak ediyorlar demektir. Yönteminiz böyle karıcığım. Zamanla alışırsın.”

Gabriel bu konuda daha fazla tartışmayacaktı. Ama Jo-

hanna'nın söyleyecekleri bitmemişti. "Kendini haklı çıkar-maya çalışıyorsun..."

"Dinlen," diye emretti Gabriel kapıyı arkasından kapatırken.

Johanna inatçı bir adamla evliydi. alma konusunu tekrar açmamaya karar verdi. Gabriel haklıydı. Ona ve klanların diğerk üyelerine ne yapacağını söylemek Johanna'ya dűşmezdi. Sonsuza dek cehennemde kalmak istiyorlarsa, kalacaklardı. Niye umursuyordu ki?

Johanna sabahı okları ve yayıyla alıştırma yaparak ve öğleden sonrayı Auggie'nin saçma ama epey eğlenceli oyununu oynayarak geçirdi.

Auggie onun tek arkadaşı olmuştu. Onunla sadece İskoçça konuşuyordu ve Johanna rahatladıka, dilin eskisi kadar zor gelmemeye başladığını fark etti. Yaşlı adam ona karşı sabırlı ve anlayışlıydı, sorduğu her soruya yanıt veriyordu.

Johanna ona Gabriel'in hırsızlığının canını ne kadar sıkı-tığını söyledi. Auggie onunla aynı fikirde değildi, aksine lordunun kurnazlığını övdü.

Bayırda uzun mesafeli atışlar yaparken endişesi hakkın-da konuşuyorlardı. Taşların çoğu darbenin etkisiyle parçalanıyordu.

"İngilizler rezervlerimizi yok ettiler. Lordumuz klanının bu kışı a geçirmediğinden emin olacak," dedi Auggie. "Nasıl buna günah dersin, genç hanım?"

"alıyor," diye karşı ıktı Johanna.

Auggie kafasını iki yana salladı. "Tanrı anlayacaktır."

"şatoya girmenin birden fazla yolu vardır, Auggie. Gabriel klanı doyurmanın başka bir yolunu bulabilir."

Yaşlı adam yuvarlak taşa doğru bastonunu konumlandırdı, bacaklarını ayırdı ve bastonu savurdu. Taşı ne kadar uzağa gönderdiğini görmek için güneşe doğru gözlerini kısıtı ve memnuniyetle kafasını salladıktan sonra hanımına döndü.

“Taşım bir okun üç katı uzaklığa gitti. Bunu geçmeye çalış, küçük endişeci. Bakalım taşını benimkinin yanına gönderebilecek misin?”

Johanna dikkatini oyuna verdi. Taşını onun kadar uzağa gönderince, Auggie şaşkınlıkla kahkaha attı. Johanna’nın fırlattığı taş onunkinin birkaç santimetre yakınında durdu.

“Bu oyundan anlıyorsun, genç hanım,” diye onu övdü Auggie. “Artık geri dönsek iyi olacak. Seni hakkım olmaya-
rak işlerinden alıkoydum.”

“Hiçbir işim yok,” dedi Johanna. Sopasını kolunun altına sokup arkadaşına doğru döndü. “Evi yönetmeyi elime almak istedim, ama kimse beni dinlemiyor. Yalnız MacBainler daha kibarlar. Onlara talimat verdiğimde gülümsüyorlar, sonra söylediklerimi umursamadan tekrar kendi işlerine bakıyorlar. MacLaurin hizmetkârları daha kaba, hem de utanç verici şekilde. Beni tamamen görmezden geliyorlar.”

“Lordumuz davranışları hakkında ne diyor?”

“Ona söylemedim. Söylemeyeceğim, Auggie. Bu sorunu ben çözmeliyim, o değil.”

Auggie, Johanna’nın koluna girdi ve dik tepeden aşağı inmeye başladılar. “Ne zamandır buradasın?”

“Neredeyse on iki hafta oldu.”

“Bir süredir hayatından memnunsun, değil mi?”

Johanna kafasını evet anlamında salladı. “Memnundum.”

“Neden?”

Johanna onun sorusu karşısında şaşırdı. Omuzlarını silkti. “Buraya gelmek beni özgür kıldı. Ve güvende,” diye ekledi hemen.

“Kanadı kırık bir kuğu gibiydin,” dedi Auggie. Eline hafifçe vurduktan sonra devam etti. “Sen gördüğüm en ürkek kadındın.”

“Artık ürkek değilim,” diye karşı çıktı. “En azından, seninleyken.”

“Değiştığını görebiliyorum. Diğerleri henüz göremiyor. Zamanla biraz girişkenliğinin olduğunu fark edecekler.”

Johanna, Auggie onu övdü mü yoksa yedi mi emin değildi. “Ama çalmak, Auggie. Kocam hakkında ne yapmalıyım?”

“Şimdilik onu kendi haline bırak,” diye önerdi adam. “Ufak tefek hırsızlıklara kızamadığım doğru. Lordum bana arpa getireceğine söz verdi ve günah olsun ya da olmasın, onu almak için sabırsızlanıyorum. İçkinin mayasını hazırlamak için,” diye ekledi kafasını sallayarak. “İngilizler bütün rezervlerimi içtiler, genç hanım.” Alaycı bir tavırla güldü, sonra ona yaklaşıp fisildadı. “Ama sıvı altının olduğu fiçileri bulamadılar.”

“Sıvı altın fiçileri mi?”

“Tepenin ötesindeki çamların arasında verdiğimiz mola-yı hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Hemen arkasında bir mağara var,” dedi. “Meşe fiçileriyle dolu.”

“Peki fiçilerde ne var?”

“Hayat suyu,” diye yanıtladı Auggie. “Şimdi on, hatta on beş yıldır mayalanan fiçiler. Tadı altın gibi olmalı. Günün

birinde seni oraya götürürüm, kendin görürsün. İngilizlerin orada olduklarını bilmedikleri için şimdiye kadar onlara el değmedi.”

“Kocamın mağaradan haberi var mı?”

Auggie uzun süre düşündükten sonra yanıtladı. “Ona söylediğimi hatırlamıyorum,” diye itiraf etti. “Ve eski MacLaurin kabile reislerinin fiçıları oraya sakladıklarını bilen tek kişi benim. Elbette, onlar da kimseye söylemediler, ama fark ettirmeden bir gün onları takip ettim. Aklıma bir şeyi koyduğumda sessiz olabilirim,” diye ekledi kafasını sallayarak.

“Mağaraya en son ne zaman gittin?”

“Birkaç yıl önce,” dedi Auggie. “MacBain ekosesini giydiğinde çok iyi oynadığını, ama MacLaurin renklerini giydiğinde hiç iyi atış yapamadığının farkında mısın, Johanna?”

Auggie elbette saçmalıyordu. Johanna’ya sataşmak adamın hoşuna gidiyordu. Johanna onun sevgisini böyle belli ettiğini düşündü.

Avluya ulaşır ulaşmaz Auggie tepeden aşağı indi. Johanna, Keith’i görünce selam verdi ve hızla yanından geçti. MacLaurin kadınlarının ona taktığı ismin ardındaki gerçek anlamı açıkladığından beri MacLaurin askerinin yanında kendini rahatsız hissediyordu.

Ayrıca kocası eve gelip ellerinin ne kadar kirli olduğunu fark etmeden onları yıkamak istiyordu. Görünüşü hakkında epey mantıksız olabiliyordu ama ondan çok az şey beklediği için Johanna mümkün olduğunca onu memnun etmeye çalışıyordu.

Johanna evin merdivenlerinden çıkmaya başladığı sırada birinin arkasından bağırıldığını duydu. Arkasını dönünce

askerlerin ona doğru koştuklarını gördü. Birkaçı kılıçlarını çekmişti.

Karışıklığın sebebini anlayamadı. “İçeri girin, leydim. Kapıyı arkanızdan kapatın,” diye bağırdı Keith. Johanna o anda askere ne karşı gelebilir ne de onu sorgulayabilirdi. Beklenmedik bir saldırı altında olduklarını düşünüp emirlerini yerine getirmek için acele etti.

Sonra kısık, ürkütücü bir uluma duydu. Tekrar arkasına döndü. Kocasının köpeğinin avluda yavaşça ilerlediğini gördü. Hayvanı görünce haykırdı. Dumfries kan içindeydi. Bulunduğu mesafeden sol arka bacağının parçalanmış olduğunu gördü.

Köpek ölmek için eve gelmeye çalışıyordu. Dumfries’in mücadelesini izleyen Johanna’nın gözleri doldu.

Askerler köpeğin etrafında geniş bir çember oluşturdular. “İçeri girin, Leydi Johanna,” diye bağırdı Keith. Birden onların ne yapmak üzere olduklarını anladı. Acısına son vermek için köpeği öldüreceklerdi. Temkinli bir şekilde köpeğe yaklaşımları her an birine saldırabileceğini düşündüklerini gösteriyordu.

Johanna köpeğin daha fazla zarar görmesine izin vermeyecekti. Askerlerden biri kılıcını kaldırıp köpeğe doğru hareket etti.

“Onu rahat bırak.”

Sesindeki öfke bütün askerlerin dikkatini çekti. Dönüp ona baktılar, ağızları açık bir şekilde durmalarından ne kadar şaşırdıkları ortadaydı.

Birkaç MacLaurin askeri köpekten uzaklaştı. Ancak MacBain askerleri yerlerinden kıımıldamadılar.

Keith basamaklara koştu. Johanna’nın kolundan tuttu. “Buna tanık olmanıza gerek yok,” dedi. “Lütfen içeri girin.”

Johanna kolunu askerden çekti. “Dumfries içeri girmek istiyor. Şöminenin yanında yatar. Oraya gidiyor. Kapıları açık tut, Keith. Bunu hemen yap.”

Son emrini bağırarak verdikten sonra diğer askerlere döndü. Dumfries’in adamlardan herhangi birinin ona yardım etmesine izin vereceğine inanmıyordu. Köpeğin çok acı çektiğini biliyordu, çünkü yavaşça merdivenlere doğru ilerlerken yürüyüşü tekrar tekrar aksıyordu.

“Leydim, en azından yanından uzaklaşın.”

“Adamlara içeri girmesine izin vermelerini söyle.”

“Ama leydim...”

“Emrimi yerine getir,” diye bağırdı Johanna. “Dumfries’e dokunan olursa, bana hesap vermek zorunda.”

Ses tonu Keith’e onunla tartışmasının anlamsız olduğunu söyledi. Emri verdikten sonra hanımının kolundan tutup onu girişin gerisine doğru çekmeye çalıştı.

“Kapılar, Keith. Onları açık tut.”

Johanna emri verirken gözlerini köpekten ayırmadı. Ana salonu ve üst kattaki odaları temizlemekle görevlendirilen iki MacLaurin kadını Leila ile Megan kapının girişine doğru koşular.

“Tanrı aşkına,” diye fısıldadı Megan. “Ona ne oldu?”

“Geri çekilin, leydim,” diye haykırdı Leila. “Zavallı Dumfries. Merdivenlerden çıkamıyor. Onu öldürmek zorunda kalacaklar...”

“Kimse ona dokunmayacak,” diye çıkıştı Johanna. “Megan, iğnemi ve ipliklerimi getir. Leila, yatağımın altında otlar ve ilaç kavanozlarıyla dolu bir eyer çantası var. Onu getir.”

Dumfries üçüncü basamakta yığıldı. İniltiler çıkararak tekrar doğrulmaya çalıştı. Acı acı bağlamakla ulumak ara-

sında gidip geliyordu. Johanna bu işkenceye daha fazla dayanamadı. Şöminenin yanına varıp dinlenmeye başladığında köpeğe yaklaşmayı umuyordu, ama onsuz içeri giremeyeceğini anladı.

Keith'in elinden kurtulup yardımına koştu. Köpek ona yaklaşınca yüksek sesle uludu. Johanna adımlarını yavaşlatıp elini uzattı ve hayvanı yatıştırmasını umduğu sözler fısıldadı.

Keith bir kez daha Johanna'yı içeri sürüklemeye çalıştı. Asker ona dokununca köpek daha yüksek sesle uludu.

Johanna, Keith'e geri çekilmesini emretti. Kafasını kaldırınca iki MacBain askerinin oklarını yaylarına geçirdiklerini gördü. İstese de istemese de, onu koruyorlardı. Eğer köpek onu ısırmaya kalkarsa, büyük bir zarar vermeden oklar onu öldürürdü.

Johanna'nın yaralı hayvana duyduğu şefkat, korkusuyla savaş halindeydi. Evet, çok korkuyordu; ama eğilip kollarını hayvana dolayınca kendi iniltilerine engel olamadı.

Köpek ulumayı bırakmadı, ama Johanna'nın ona yardım etmesine izin verdi.

Johanna kendi gücünün farkında değildi. Köpek ona yaslandı. Ağırlığı yüzünden neredeyse düşecekti, doğrulup bir kez daha kollarını ona doladı. Johanna onu ön ayaklarının arkasından tuttu. Eğilip onu tutarken yüzünün yan tarafını köpeğin ensesine bastırdı. Cesaretlendirici sözler söylemeye devam ederken köpeği yarı sürükleyerek geriye kalan basamaklardan çıkardı. Çok çaba harcamasını gerektiren bir işti, ama son basamaktan çıktıktan sonra köpek gücünü toplayıp ondan uzaklaştı. Tekrar uluyup açıklıktan içeri girdi.

Dumfries ana salona inen basamakların tepesinde tekrar durdu. Johanna bir kez daha yardımına yetişti ve onu basamaklardan indirdi.

Dumfries onlara doğru yürürken şömine rafına fırçalarıyla son rötuşları atan adamlar hemen geri çekildiler. Köpek şöminenin önündeki alanda iki kez daire çizdikten sonra inlemeye başladı. Yere uzanamayacak kadar acı içindeydi.

Megan, Johanna'nın istediği malzemeleri alıp geldi. Hanımı onu yatağın üstündeki battaniyeyi alması için geri gönderdi.

"Sandıktan yenisini getiririm, leydim," diye seslendi Megan.

"Hayır," dedi Johanna. "Yatağımdakini al. Kocamın kokusu Dumfries'i yatıştırır."

Birkaç dakika sonra Megan battaniyeyi hanımına verdi. Johanna yerde diz çöküp köpeğe bir yatak yaptı. İşini bitirince, örtüye hafifçe vurup köpeğe uzanmasını emretti.

Dumfries bir kez daha daire çizdi ve sonra yan tarafına yığıldı.

"Köpeği içeri aldınız, leydim," dedi Keith arkasından. "Bu büyük bir başarı."

Johanna kafasını iki yana salladı. "O kolaydı," diye yanıt verdi. "Sıradaki biraz daha zorlu. Yarasını dikeceğim. Açıkçası, bu işten korkuyorum. Dumfries anlamayacak."

Dumfries'in boynunun yan tarafını okşadıktan sonra sol arka bacağındaki derin yaraya yakından bakmak için dizlerinin üzerinde eğildi.

"Ciddi olamazsınız, leydim. Yarasına dokunursanız, köpek sizi öldürür."

"Umarım öyle olmaz," diye karşılık verdi Johanna.

"Ama ondan korkuyorsunuz," diye hatırlattı asker.

“Evet,” diye ona katıldı. “Korkuyorum. Ama bu hiçbir şeyi değıştirmmez, değil mi? Dumfries hâlâ yaralı ve yarasını dikmek zorundayım. Leila? İlaç kavanozlarını buldun mu?”

“Evet, leydim.”

Johanna kafasını çevirdi ve Leila ile Megan’ın yan yana en üst basamakta durduklarını gördü. Megan iğne ve iplik topunu tutuyordu ve Leila hanımının gri eyer çantasını koluna takmıştı.

“Onları bana getirin lütfen ve battaniyenin üzerine koyun.”

Leila ile Megan basamakların tepesinden hareket etmediler. Onlara işaret edince hanımlarına doğru hareket ettiler ama aniden durdular. Dumfries yine kısık sesle uluyordu. Çıkardığı ses Johanna’nın cehennemden kaçan bir iblisin çıkarabileceğini sandığı türden bir sestti. Epey ürkütücüydü.

Kadınlar daha fazla yaklaşmaya korkuyorlardı. Bunu fark etmek Johanna’yı şaşırttı. Köpeğı ürkütücü bulanın sadece kendisi olduğunu sanıyordu. Kadınları anlayışla karşıladı ve malzemeleri almak için yanlarına gitti.

“Dikkatli olun, leydim,” diye fısıldadı Leila.

Johanna kafasını evet anlamında salladı. Birkaç dakika sonra işe başlamaya hazırıldı. Keith üzerinde çalıştığı köpek tarafından ısırılma ihtimalini şansa bırakmayacaktı. Dumfries’in yanında diz çöktü ve hanımına zarar vermeye kalkarsa rahatlıkla köpeğın boynundan yakalayıp yere bastırabileceğı şekilde onu tuttu.

Köpek hem Johanna’yı hem de askeri şaşırttı. Onu kuralarken çıt çıkarmadı. Johanna ikisi için yeterince ses çıkarıyordu. Birçok kez fısıldayarak özür diledi ve temizleyici merheme batırdığı kare keten parçasını yarasına her değdir-

diğinde inledi. İlacın yaktığını biliyordu, o yüzden yoğun sıvıyı sürdüğü yeri her defasında üfledi.

Karışıklığa Gabriel de dahil oldu. Johanna iğneye iplik geçirdiği sırada kocasının sesini arkasında duydu.

“Ne oluyor burada?”

Johanna rahat bir nefes verdi. Kocasına bakmak için dizlerinin üzerinde döndü. Tanrı aşkına, onu gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti. Salonda ilerleyip karşısında durmasını izledi. Gabriel kocaman ellerini beline koydu. Bakışları köpeğine odaklandı.

Keith hemen ayağa kalktı. Peşinden ana salona giren diğer askerler Keith’e yer açmak için geri çekildiler.

“Sanırım Dumfries bir iki kurtla karşılaştı,” diye tahminde bulundu Keith.

“Sence hayvanımızı buldu mu?” diye sordu Calum. Keith’in yanına gitti.

Johanna işine döndü. İpliğe düğüm attıktan sonra iğneyi bıraktı ve ikinci ilaç kavanozuna uzandı.

Kesiğe sarı merhemden sürerken, “Başka bir hayvanın daha mı var, lordum?” diye sordu. Kesiğin tırtıklı kenarlarına iyileştirici merhemi yedirmek için kare şeklinde bir mendil daha kullandı.

“MacLaurinler kurtlardan birini evcil hayvanları olarak görüyor. Elin titriyor.”

“Titrediğini görebiliyorum.”

“Neden?”

“Köpeğin beni korkutuyor.”

Johanna ilacı yarasına sürmeyi bitirdi. Merhem kesiğin enfeksiyon kapmasına engel olacaktı. Ayrıca bölgeyi uyuşturmak gibi bir faydası vardı. Dumfries iğnenin battığını hissetmedi bile.

“Yine de onunla ilgileniyor, lordum.”

“Bunu görebiliyorum, Keith,” diye karşılık verdi Gabriel.

“Zor kısmı bitti,” dedi Johanna. “Dumfries artık onu kurcaladığımı hissetmeyecek. Ayrıca...”

“Ayrıca, ne?”

Johanna açıklamasını fısıldadı ama Gabriel onun ne dediğini anlamadı. Karısının yanına diz çöktü. Elini köpeğin boynuna koydu. Dumfries hemen parmaklarını yalamaya çalıştı.

Köpeği okşarken, “Ne dedin?” diye sordu karısına.

“Artık buradasın dedim,” diye fısıldadı. Gözlerini ona çevirip Gabriel’in küstah ifadesini görünce hemen sözüne devam etti. “Dumfries teselli bulacak. Seni çok seviyor, lordum. Onu koruyacağını biliyor olmalı.”

“Sen de biliyorsun, Johanna.”

Gabriel’in ona katılmasını beklediğini Johanna biliyordu. Yanındayken kendini güvende hissettiğini itiraf ederse, küstahlığıyla baş edemeyeceğini düşündü, o yüzden sessiz kaldı.

Yarayı dikerek kapatması çok uzun sürmedi. Gabriel geniş pamuklu bir bezi köpeğin etrafına dolamasına yardım etti. Bezin uçlarını birleştirdi.

“Buna uzun süre izin vermeyecek,” diye tahminde bulundu kocası.

Johanna kafasını evet anlamında salladı. Birden çok yorgun olduğunu hissetti. Korkunun gücünü tükettiğini düşündü.

Malzemelerini toplayıp ayağa kalktı. Arkasında meraklı kadınlar ve adamlardan oluşan bir kalabalık duruyordu. Johanna grubun içinde Glynis’in de olduğunu görünce hemen kafasını çevirdi.

“Köpeğini içeri taşıdı, MacBain. Evet, bunu yaptı.”

Johanna kalabalığın arasında ilerlerken Keith hikâyesinin daha abartılı bir halini anlattı. Johanna merdivenlerden hızla çıkıp koridorda odasına doğru ilerledi. Malzemelerini kaldırıp ellerini tekrar yıkadıktan sonra yatağa uzanmak için ayakkabılarını çıkardı. Birkaç dakika dinlendikten sonra akşam yemeğini yemek için salona dönmeyi umuyordu.

Fakat birkaç dakika içinde uykuya daldı. Gabriel onu kontrol etmek için gece boyunca iki kez odaya uğradı. En sonunda, Dumfries’in rahatça dinlendiğinden emin olduktan sonra gece yarısına doğru odaya geldi.

Kocası üzerini çıkarırken Johanna pek kıpırdamadı. Bir kez gözlerini açıp kaşlarını çatarak ona baktı, sonra tekrar uykuya daldı. Gabriel sandıktan yeni bir battaniye alıp karısının üzerine örttü ve sonra giysilerinin geri kalanını çıkarıp yatakta yanına uzandı.

Ona uzanmasına gerek kalmadı. Yatağa yerleşir yerleşmez, Johanna onun kollarının arasına doğru yuvarlandı. Gabriel onu kendine doğru çekince başını çenesinin altına soktu.

Gabriel, Keith’in ona anlattığı hikâyeyi aklında tekrarladı. Karısının kollarını Dumfries’e dolayıp onu basamaklardan çıkardığını hayal etmeye çalıştı.

Karısının gösterdiği cesaret hoşuna gitmişti. Yine de ileride bu tür risklere girmesini istemiyordu. Dumfries acı çekiyordu ve yaralı bir hayvana, ne kadar sadık olursa olsun, güvenilmemeliydi.

Yarın ona bir daha böyle risklere girmemesini emredecekti. Gabriel küçük narin gelini için endişe ederek uykuya daldı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gabriel ertesi sabah gözlerini açmadan karısının yatakta olmadığını anladı.

Lanet olsun, şafağı geçiyordu ve bir lord ve eş olarak yaktan ilk kalkan o olmalıydı. Ancak Johanna'nın muhtemelen alt katta onu beklediğini düşününce siniri hafifledi. Önceki gece Dumfries için endişeli görüldüğünü hatırladı. Johanna şu anda muhtemelen hayvanla ilgileniyordu.

Maclaruin ekosesi sandalyenin üzerindeydi. Johanna günleri karıştırmıştı, çünkü iki gün üst üste MacBain renklerini giymişti. MacLaurinlerin sorun çıkaracağı kesindi, lanet olsun, böyle önemsiz meselelere ayıracak vakti yoktu.

Keith ile Calum onu salonda bekliyorlardı. Girişte belirince lordlarını selamladılar.

“Karım nerede?”

Calum ile Keith endişeyle birbirlerine baktılar, sonra Calum yanıt vermek için bir adım öne çıktı. “Sizinle birlikte yukarıda olduğunu sanıyorduk, MacBain.”

“Yukarıda değil.”

“Öyleyse, nerede?” diye sordu Calum.

Gabriel dik dik askere baktı. “Ben de sana bunu sordum,” diye bağırdı.

Dumfries sahibinin sesini duyunca kafasını kaldırdı. Kuyruğunu yerdeki kuru otlara vurdu. Gabriel köpeğin yanına gidip bir dizinin üzerine çöktü ve köpeğin boynunun yan tarafına hafifçe vurdu.

“Seni dışarı taşımam mı gerekiyor, Dumfries?”

“Leydi Johanna köpeğinizi dışarı götürdü, lordum.” diye seslendi Leila kapının girişinden. Hemen basamaklardan indi, Keith ile Calum’a gülümsedikten sonra lorduna döndü. “Ona yiyecek ve su verdi. Köpeğinizin bugün daha iyi olduğunu söyledi.”

“Bu kadar kısa sürede daha iyi hissettiğini nereden biliyor?” diye sordu Keith.

Leila gülümsedi. “Ben de ona aynı soruyu sordum ve bana bugün daha güçlü uluduğunu söyledi. İyileştiğini böyle anlamış.”

“Nerede?” diye sordu Gabriel.

“Ata binmeye gitti,” diye yanıtladı Leila. “Kapalı ortamda kalamayacağı kadar güzel bir gün olduğunu söyledi.”

“Karım tek başına ata binmeye mi gitti?”

Gabriel yanıt vermelerini beklemedi. Salonu terk ederken kötü bir küfür homurdandı. Keith ile Calum peşinden gittiler.

“Hanımımıza bir şey olursa, bütün sorumluluğu üstleniyorum,” dedi Keith. “Buraya daha çabuk gelmeliydim. Bugün onu koruma görevi bendeydi,” diye ekledi açıklamak istercesine. “Lanet olsun, keşke olduğu yerde kalsaydı.”

“Ama MacBain ekosesi giyyordu,” diye seslendi Leila.

“Giymemesi gerekiyordu,” dedi Keith.

“Ama giyyordu, efendim.”

Calum çenesini kaşıdı. “Günleri karıştırmış,” dedi yüksek sesle. Yanından geçerken Leila’ya göz kırptıktan sonra Keith’e yetişmek için adımlarını hızlandırdı.

Gabriel sinirlenerek endişesini kontrol altına aldı. Son birkaç haftadır karısına karşı gayet netti. Johanna’nın dinlenmesi gerekiyordu. Kurtlarla dolu tepelerde tek başına ata binmesi dinlenmek anlamına gelmiyordu. Onu kilit altında tutması mı gerekecekti? Tanrı biliyordu ki, Gabriel onu bulur bulmaz bu soruyu soracaktı.

Baş seyis Sean, Lord’un ona doğru geldiğini görünce günün avı için hemen aygırını hazırladı. Kara güzelliği dışarı çıkarırken Gabriel onun yanına ulaştı. Dizginleri sertçe Sean’ın elinden alıp baş seyisin selamına homurdanarak karşılık verdikten sonra tek harekette aygırın sırtına bindi. At çayıra ulaştığında dörtmala koşuyordu.

Auggie gümbürdeyen toynakların sesini duyunca kafasını kaldırdı. Dizlerinin üzerine çökmüş az önce kazdığı çukurun yanındakine olan mesafesini ölçüyordu. Telaşla ayağa kalktı ve Lord’u bir adım ötesinde durunca eğilerek selam verdi.

“İyi günler, Lord MacBain.”

“Sana da iyi günler, Auggie,” diye karşılık verdi Gabriel. Çayıra göz gezdirdikten sonra bakışlarını tekrar yaşlı savaşçıya çevirdi. “Karımı gördün mü?”

“Onu şu anda görebiliyorum, MacBain.”

Auggie eliyle işaret etti. Gabriel eyerinde dönüp baktı. Johanna’yı hemen gördü. Kuzeydeki bayırdıydı, atının sırtında oturuyordu.

“Ne yapıyor?” diye kendi kendine homurdandı.

“Durumunu değerlendiriyor,” diye yanıtladı Auggie.

“Bu da ne demek?”

“Bilmiyorum, MacBain. Ben sadece onun sözlerini tekrarlıyorum. Bir saati aşkın bir süredir orada. Şimdiye kadar aklında her şeyi çözmüş olmalı.”

Gabriel kafasını evet anlamında salladı. Atını dürtüp koşmaya zorladı. “Ata binmek için güzel bir gün,” diye bağırdı Auggie.

“İçeride kalmak için daha güzel bir gün,” diye homurdanarak karşılık verdi Gabriel.

Johanna çayırdan aşağı inmek üzereyken kocasının bayıra geldiğini gördü. El sallayarak onu selamladıktan sonra dizginlerin üzerinde ellerini birleştirip yanına gelmesini bekledi.

Johanna, ona meydan okumaya fazlasıyla hazır olduğuna karar verdi. Beklentili bir şekilde derin bir nefes aldı. Yeni planını harekete geçirme vakti gelmişti. Biraz gergindi ama bu normaldi. Meydan okumaya hazır değildi. Ancak bu ona engel olmayacaktı. Tanrı biliyordu ki, kendi kaderinden o sorumluydu. Bu gerçeği kocasına açıklamak zorundaydı.

Johanna şafaktan bir saat önce uyanmış ve bu süreyi yapmak istediği değişiklikleri düşünerek geçirmişti. Çoğu kendi davranışlarını içeriyordu ama kocasının yapmasını istediği birkaç değişiklik de vardı.

Onu bu düşünceye iten Gabriel’in köpeği olmuştu. Johanna köpeğin yarasıyla ilgilenirken çok ilginç bir şey öğrenmişti. İlk gözlemi ulumasının aslında boş bir tehdit, bir şefkat belirtisi olduğuydu. İkinci olarak hayvandan korkmasına gerek olmadığını anlamıştı. Çekinmeden okşaması

ve tatlı bir söz söylemesi Dumfries'in sadakatini kazanması için yeterli olmuştu. Bu sabah, kurt köpeğini beslediği sırada elini yalarken şefkatle ulumuştı hayvan.

Sahibinden pek farksız sayılmazdı.

Kocasının çatık kaşları artık onu endişelendirmiyordu. Yanına ulaştığında Johanna kendisine bu gerçeği hatırlatmak zorunda kaldı.

"Sana dinlenmeni emretmişim," diye çıkıştı öfkeli bir sesle.

Johanna onun düşmanca selamına aldırmadı. "Günaydın, lordum. İyi uyudun mu?"

Gabriel ona öylesine yakındı ki, sağ bacağı sol kalçasına değiyordu. Johanna onun çatık kaşlarına çok uzun süre dayanamayınca bakışlarını kucığına çevirdi. Adamın sert bakışlarının dikkatini dağıtmasını istemiyordu. Kocasına söyleyecek çok şeyi vardı ve bütün düşüncelerini hatırlaması önemliydi.

Gabriel karısının sırtındaki deri çantadaki yayını ve oklarını fark etti. Yanına silahını almasının ihtiyatlı olduğunu düşündü, tabii bir saldırı durumunda doğru nişan alabilirse. Ağaca asılı bir hedefte alıştırma yapmak farklıydı, asıl önemli olan hareket halindeki bir hedefi vurmaktı... Aç bir kurt ya da kızgın, saldırıya geçmiş bir ayı gibi. Bu düşünceler tepelerin ötesinde dolaşmasının ne kadar tehlikeli olduğunu ona bir kez daha hatırlattı ve suratı biraz daha asıldı.

"Talimatlarımı açıkça göz ardı ediyorsun, Johanna. Sana dışarı çıkman için izin..."

Johanna eyerinin yan tarafına doğru eğilip uzandı ve parmak uçlarıyla hafifçe onun boynunu okşadı. Dokunuşu kelebek kadar hafifti ve Gabriel'in karşı koymasına fırsat

vermeden bitti, ama konsantrasyonunu bozmayı başarmıştı.

Dokunuşu Gabriel'i şaşırtmıştı. Johanna geriye çekilip ellerini birleştirdi ve ona gülümsedi.

Gabriel düşüncelerinden arınmak için kafasını iki yana sallamak zorunda kaldı. Sonra en başından başladı.

"Tehlikeler hakkında en ufak bir fikrin yok..."

Johanna aynı şeyi tekrar yaptı. Boynunu okşayarak kasten Gabriel'in dikkatini dağıtıyordu. Elini geriye çekemeden Gabriel yakaladı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Seni okşuyorum."

Gabriel bir şey söyleyecekken vazgeçti. Johanna'ya uzun süre bakıp ne olduğunu anlamaya çalıştı.

"Neden?" diye sordu en sonunda temkinli bir ifadeyle.

"Şefkat göstermek istedim, lordum. Dokunuşumdan rahatsız mı oldun?"

"Hayır," diye kükredi.

Johanna'yı çenesinden tutup ona doğru yaklaştı. Dudakları uzun ve sert bir öpücükle genç kadının dudaklarını kavradı.

Johanna ağırlığını ona verip kollarını Gabriel'in boynuna doladı ve öpücük derinlik kazanırken ona tutundu.

Johanna nasıl olduğunu anlamadı; ama kocası nihayet geri çekildiğinde, Gabriel'in kucağında oturuyordu.

Kocasının sıkı sıkı tuttuğu Johanna, tekrar Gabriel'in göğsüne yığıldı, hafifçe içini çekip memnuniyetle gülümsedi.

İçinden kakhaha atmak geldi. Tanrı aşkına, işe yaramıştı. Çok önemli bir teoriyi kanıtlamıştı. Gabriel ve köpeği as-

linda birbirlerine çok benziyorlardı. Kocas da köpeği gibi tehditler savurmaktan hoşlanıyordu.

“Bir kadının kocasına şefkat göstermeye izni vardır.”

Johanna, Gabriel’in onu onayladığını belli ettiğini düşündü. Tanrı aşkına, kulağa çok küstah geliyordu. Ona bakabilmek için uzaklaştı.

“Bir erkeğin karısını ata binmeye götürmesine izin var mıdır?”

“Elbette. Bir erkek ne isterse yapabilir.”

Bir kadın da, diye içinden geçirdi Johanna. “Neden hep bu kadar ciddisin, lordum? Yeterince gülümsemediğin doğru.”

“Ben bir savaşçıyım, Johanna.”

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, ona detaylı ve mantıklı bir açıklama yaptığına inanıyordu.

Johanna’yı tekrar atına bindirdi. “Nadiren gülümsüyorsun,” dedi Gabriel. “Neden?”

“Bir savaşçının eşiyim, lordum.”

Johanna ona bu iğneli açıklamayı yaptıktan sonra gülümsedi. Gabriel de sırtmasına engel olamadı.

“Gülümseyince çok yakışıklı oluyorsun, lordum.”

“Ama sen yakışıklı adamlardan hoşlanmazsın, unuttun mu?”

“Hatırlıyorum. Sana iltifat etmeye çalışıyordum, bayım.”

“Neden?”

Johanna ona yanıt vermedi.

“Burada tek başına ne yapıyordun?”

Johanna ona bir soruyla karşılık verdi. “Bir saatini ayırıp benimle ata biner misin? Auggie’nin bana bahsettiği bir mağarayı arıyorum. İçinde bir hazine var.”

“Peki neymiş bu hazine?”

Johanna kafasını iki yana salladı. “Önce mağarayı bulmama yardım etmelisin. O zaman sana içinde ne olduğunu söylerim. Ne kadar meşgul olduğunu biliyorum, ama bir saatten bir şey olmaz, değil mi?”

Gabriel kaşlarını çatarak bu isteği düşündü. Bugün için belirlediği önemli işleri vardı ve elbette onlar önce gelmeliydi. Keyif için ata binmenin hiçbir anlamı yoktu. Üretken değildi.

Fakat güzel karısıyla birkaç dakika geçirme fikri ona çok çekici geldi ve kesinlikle bundan daha fazla zaman ayıramazdı.

“Önden git, Johanna. Seni takip edeceğim.”

“Teşekkür ederim, lordum.”

Johanna minnettar görünüyordu. Küçük narin karısı ufak zevklerden büyük bir keyif alıyordu. Gabriel ricasını kabul etmeden önce düşündüğü için birden kendini canavar gibi hissetti.

Johanna onun fikrini değiştirmesine izin vermeyecekti. Onunla baş başa konuşabilmek için onu topraklarından ve sorumluluklarından uzaklaştırmak istiyordu. Dizginleri tutup atını tepeden aşağı sürdü.

Becerikli bir biniciydi. Bunu fark etmek Gabriel’i şaşırtmıştı. Johanna açık alan becerileri için fazla narin görünüyordu.

Gabriel ormana ulaşana kadar geride kalmaktan memnundu. Sonra öne geçti.

Mağaranın girişini ararken zikzak çizdiler. Bir saatlik aramanın ardından Johanna pes etmeye hazırды. “Bir dahaki sefere Auggie’den bizimle gelmesini isteyeceğim. O yolu gösterir.”

Ağaçların arasından çıkıp vadiye bakan bir akarsuyun yanındaki dar açıklıkta durdular.

“Geri dönmeye hazır mısınız?” diye sordu Gabriel.

“Önce seninle konuşmak istiyorum, lordum, bu kadar aç olmasaydım, günün geri kalanını burada geçirmen için sana yalvarırdım. Burası çok güzel. Vadinin ne kadar yeşil ve bereketli olduğunun farkında mısınız?” Gözleri hınzırlıkla parlarken sözüne devam etti. “Ve yıl boyunca ılık bir iklim sürdüğünü düşününce kendimi her gün şanslı hissediyorum. Evet, aynen öyle.”

Hevesi Gabriel’in hoşuna gitmişti. Daha önce onu hiç bu kadar neşeli görmemişti. Bu içini ısıttı. Tanrı biliyordu ki onun içinden de geri dönmek gelmiyordu.

“Açlığını dindirebilirim, karıcığım.”

Johanna dönüp ona baktı. “Avlanacak mısınız?”

“Hayır. İhtiyacımız olan her şey yanımda.”

Gabriel atından indikten sonra onun da yere inmesine yardım etti. “Çok zayıfsın, Johanna. On iki kilo bile değilsin.”

Johanna onun eleştirisine aldırmadı. “Böbürlendiğin yiyecekler nerede, kocacığım? Gökyüzünden yağacağını mı düşünüyorsun?”

Gabriel kafasını iki yana salladı. Johanna onun eyerinin kapağını açıp düz metal bir tabak çıkarmasını izledi. Eyerin arkasında iple bağlı bir çanta vardı.

Johanna’ya açıklığa yürümesini işaret etti. O da atlarının dizginlerini dallardan birine bağladıktan sonra karısına katıldı.

“Ekoseni çıkar, Johanna. Onu battaniye olarak kullanacağız. Çamların yanına, yere ser.”

“Sanırım bu uygun olmaz.”

Johanna’nın sesindeki küstah ton uygun olup olmamasını umursamadığını gösteriyordu. Tasasız hali Gabriel’i şaşırttı ve bu değişikliğe neyin sebep olduğunu öğrenmeye karar verdi. Johanna genellikle çekingendi.

Johanna birkaç dakika sonra, ekosenin üzerine oturmuş Gabriel’in yemeklerini hazırlamasını izliyordu. Gabriel turba ve ince dallardan ateş yakmıştı ve metal tabağı ateşin ortasına koydu. Sonra bir avucuna keseden yulaf ezmesini döktü, dereden aldığı suyu ekledi ve hemen yoğun bir yulaf keki oluşturdu. Karışımı tabağa döktü ve o pişerken bir tane daha hazırladı.

Yulaf kekinin tadı Johanna’ya göre pişmiş tozlu çubuk gibiydi, ama kocası zahmete girip yemeği hazırladığı için tadının ne kadar kötü olduğunu ona belli etmedi.

Gabriel yulaf ezmesini yerken Johanna’nın yüzünün girdiği şeklin komik olduğunu düşündü. Genç kadın birkaç kez yemeği yutmak için dereye gidip su içti ve kekin yarısını yedikten sonra doyduğunu söyledi.

“Yanında yemek getirmen çok düşünceli bir davranış,” dedi.

“Her savaşçı sırtında yiyeceğini taşır, Johanna.” Johanna’nın yanına oturup sırtını ağacın gövdesine yasladıktan sonra ekledi. “Av ya da savaş için ihtiyacımız olan her şeyi yanımıza alırız. Kuzey İskoçyalılar kendilerine yetmesini bilirler. Şımarık İngiliz askerleri gibi ekmeğe, şaraba ya da tencereler ve kazanlarla dolu at arabalarına ihtiyacımız yok. Ekoselerimiz bizim çadırımız ya da battaniyemiz olur ve ne yemek istersek, onu topraklardan alırız.”

“Ya da diğer klanlardan çalarsınız, değil mi?”

“Evet.”

“Bir şeyi izinsiz almak yanlıştır.”

“Bu bizim yöntemimiz,” diye açıkladı Gabriel bir kez daha.

“Diğer klanlar da sizden alıyor mu?”

“Bizde istedikleri hiçbir şey yok.”

“Hepsi birbirinden alıyor mu?”

“Elbette.”

“Bu çok barbarca,” dedi Johanna yüksek sesle. “Lordlar ihtiyaç duydukları şeyler için takas yapmaz mı?”

“Bazıları yapıyor,” diye yanıtladı Gabriel. “Yılda iki kez Moray Firth yakınlarında konsey toplantısı olur. Düşman olmayan klanlar katılır. O zaman fazlasıyla takas yapıldığını duydum.”

“Duydun mu? O halde o toplantılara katılmıyorsun?”

“Hayır.”

Johanna onun daha fazla açıklamasını bekledi. Gabriel ise sessizliğini korudu. “Davet edilmedin mi?”

Gabriel bu olası hakaret karşısında kızmış gibiydi. “Bütün lordlar davetlidir, karıncığım.”

“Öyleyse, neden katılmadın?”

“Ne vaktim ne de katılmak için isteğim vardı. Ayrıca, daha önce de birkaç kez açıkladığım gibi takas edecek hiçbir şeyimiz yok.”

“Ya olsaydı?” diye sordu. “O zaman konsey toplantılarına katılır mıydın?”

Gabriel omuzlarını silkerek karşılık verdi.

Johanna derin bir nefes verdi. “Peder MacKechnie çalmak hakkında ne söylüyor?”

Karısı Peder’in fikri hakkında çok endişeleniyor gibi gö-

rünüyordu. “Sandığın gibi bizi eleştirmiyor. Tartışmanın faydasız olacağının farkında. Hayatta kalma içgüdüğü affedilebilir günahlar gibi önemsiz endişelerden önce gelir.”

Kocasının tavrı karşısında Johanna çok şaşırdı. Aynı zamanda onu kıskanıyordu. Sürekli günah işleyip işlemekten endişe etmemek güzel olmalıydı.

“Peder MacKechie alışılmadık bir din adamı.”

“Neden böyle söyledin?”

“O çok kibar. Bu onu sıra dışı kılıyor.”

Gabriel onun bu sözü üzerine kaşlarını çatı. “İngiltere’deki pederler nasıl?”

“Acımasız.” Bu sözü söyler söylemez suçluluk hissetti, çünkü tanıdığı birkaç kötü kalpli adamla Tanrı’nın bütün adamlarını bir tutmuştu. “Sanırım aralarında iyi kalpli olanlar da vardır,” diye ekledi kafasını sallayarak. “Tanrı’nın gözünde kadınların son sırada yer aldığına inanmayan çok iyi adamlar olduğuna eminim.”

“Kadınlar ne?”

“Tanrı’nın gözünde son sıradalar,” diye açıkladı Johanna. Dikleşti ama kafasını kaldırmadı. “Kiliseyle aramın iyi olmadığını bilsen iyi olur, Gabriel.”

Johanna ona kötü bir itirafta bulunuyormuş gibi davranıyordu. “Neden, Johanna?”

“Ben bir isyankârım,” diye fısıldadı.

Gabriel gülümsedi. Johanna kocasının onun şaka yaptığıını düşündüğünü sandı. “Ben bir isyankârım,” diye tekrarladı. “Kilisenin öğrettiği hiçbir şeye inanmıyorum.”

“Ne gibi?” diye sordu.

“Tanrı’nın kadınları öküzlerden daha az sevdiğine inanmıyorum.”

Gabriel daha önce hiç bu kadar mantıksız bir şey duymamıştı. “Kim sana...”

Johanna onun sözünü kesti. “Piskopos Hallwick bana önemsizliğimi hatırlatmak için Tanrı’nın hiyerarşisini sıralamayı çok severdi. Gerçek alçakgönüllülüğü ve itaatkârlığı öğrenmediğim takdirde, meleklerle asla uyuyamayacağımı söylerdi.”

“Bu piskoposa mı günah çıkarıyordun?”

“Bir süreliğine,” diye yanıtladı Johanna. “Raulf’un önemli konumu nedeniyle, Piskopos onun danışmanı ve günah çıkardığı kişiydi. Birçok ceza verirdi.”

Gabriel onun korkusunun sebebini şimdi anlıyordu. Öne doğru eğilip elini Johanna’nın omzuna koydu. Genç kadın irkilerek tepki verdi.

“Bu cezaları açıkla,” diye emretti.

Johanna kafasını iki yana salladı. Konuyu açtığına pişman olmuştu. “Alex eve ne zaman dönecek?”

Gabriel onun konuyu bilerek değiştirdiğinin farkındaydı. Onu kendi haline bırakmaya karar verdi. Karısının çok tuhaf endişeleri vardı ve ellerini ovuşturmasına bakılırsa, Piskopos Hallwick endişe listesinin en tepesinde yer alıyordu.

“Alex duvar tamamlandığında eve dönecek,” diye yanıtladı Gabriel. “Bu soruyu bana dün de sordun. Yanıtımı mı unuttun?”

“Muhtemelen yarın da sorarım.”

“Neden?”

“Bir erkek çocuğunun babasıyla yaşaması gerekir. Beklemekten memnun mu? Annesinin ailesiyle mutlu mu? Ona bakan bu insanlara güveniyor musun? Alex kadar küçük bir çocuğun babasının ilgisine ihtiyacı vardır,” dedi Johanna.

Bu tür sorular sorarak aslında ona hakaret ediyordu. Johanna, onun oğlunu kâfirlerin eline bırakacağını mı sanıyordu?

Gabriel onun saygısızlık etmeye çalıştığına inanmıyordu. Yüzündeki ifade çocuk için ne kadar endişelendiğini gösteriyordu.

“Alex mutsuz olsaydı ya da kötü muamele görseydi, bana söylerdi.”

Johanna şiddetle kafasını iki yana salladı. “Hayır, sana söylemeyebilir. Sessizce acı çekebilir.”

“Neden sessizce acı çeksin?”

“Çünkü utanır. Böylesine acımasız bir muameleyi hak edecek kadar kötü bir şey yaptığını düşünebilir. Onu eve getir, Gabriel. Onun yeri bizim yanımız.”

Gabriel, Johanna’yı kucığına alıp çenesini yukarı kaldırdı. Ona uzun süre bakıp aklından neler geçtiğini anlamaya çalıştı.

“Onu bizi ziyaret etmesi için eve getireceğim.”

“Ne zaman?”

“Haftaya,” diye söz verdi Gabriel. “O zaman mutsuz olup olmadığını ya da kötü muamele görüp görmediğini sorarım.”

Gabriel, sözünü kesmemesi için elini Johanna’nın ağzına götürdü. “Ve,” diye kesin bir tonla ekledi, genç kadın kafasını sallamaya cesaret edince, “bana gerçeği söyleyecek. Şimdi bir sorumu yanıtlamanı istiyorum, Johanna.”

Gabriel elini çekti, Johanna’nın evet anlamında kafasını sallamasını bekledikten sonra “Sessini çıkarmadan ne kadar acı çektin?” diye sordu.

“Yanlış anladın,” dedi. “Harika bir çocukluk geçirdim.

Ebeveynlerim düşünceli ve sevgi dolu insanlardı. Babam üç yıl önce öldü. Onu hâlâ çok özleyorum.”

“Peki annen?”

“Şimdi yapayalnız. Biliyor musun, Nicholas bana ona iyi bakacağına söz vermeseydi, buraya gelmeyi asla kabul etmezdim. O çok sadık bir evlat.”

“Baron’la evliyken sanırım aileni sık sık görebilmişsindir ama buradan annenin evine olan mesafe yılda bir kereden fazla ziyaret etmene izin veremeyeceğim kadar uzak, karı-cığım.”

“Annemi ziyarete gitmeme izin verir misin?”

Johanna çok şaşırmış görünüyordu. “Seni götürürüm,” diye yanıt verdi Gabriel. “Ama yılda sadece bir kez. Ailenle bir İngiliz ile evli olduğundaki kadar sık görüşmeyi bekleyemezsin.”

“Ama o zaman annemle ya da babamla hiç görüşmedim.”

Şaşıрма sırası Gabriel’deydi. “Kocan onları ziyaret etmene izin vermedi mi?”

Johanna kafasını iki yana salladı. “O zaman onlarla görüşmek istemedim. Artık geri dönebilir miyiz? Geç oluyor ve seni önemli işlerinden yeterince alıkoydum.”

Gabriel öfkeyle kaşlarını çattı. Johanna ona hiç mantıklı gelmiyordu. Yılda bir kez annesinin evine dönebileceğini söylediğinde çok mutlu olmuştu, ama Baron’la evli olduğu yıllarda akrabalarını görmemeyi tercih ettiğini söyleyerek kendisiyle çelişiyordu.

Gabriel kaçamak yanıtlardan hoşlanmazdı. Ondan tam bir açıklama yapmasını isteyecekti.

“Johanna,” diye hırıltıyı andıran bir sesle başladı. “Kendinle çelişiyorsun. Bilmecelerden hoşlanmam...”

Johanna kucağında duran ellerini birbirinden ayırıp Gabriel'in boynunun yan tarafına dokunmak için uzandı. Gabriel onun bu hareketi karşısında şaşırды, ama dikkatini dağıtmasına izin vermedi. Sözüünü kesmemesi için elini tutup konuşmaya devam etti. "Söylediğim gibi..."

Johanna diğer eliyle onun boynunun diğer tarafını okşadı.

Gabriel'in dikkati dağıldı. Disiplinsizliği yüzünden bıkkınlıkla nefesini verdikten sonra diğer elini de tutup Johanna'yı kendisine doğru çekti ve öptü.

Sadece tadına bakmayı düşünmüştü, ama ateşli karşılığı onu daha fazlasını istemesine neden oldu. Giderek daha talepkar oldu. Dudakları Johanna'nın dudaklarının üzerinde gezdi ve dili onunkiyile savaştı.

Johanna daha fazlasını istiyordu. Ellerini ondan çekip boynuna doladı. Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi ve ona doğru huzursuzca hareket ederek yaklaşmaya çalıştı.

Dokunuşuna verdiği tatlı karşılık Gabriel'in kendisini unutmamasına neden oldu. Geri çekilmesi büyük bir çaba gerektirdi. Çekici dudaklarının onu baştan çıkarmasına izin vermemek için gözlerini kapattı ve bıkkınlıkla inledi.

"Şimdi sırası değil." Sesi sertti.

"Hayır, elbette değil." Johanna'nın sesi ise fısıltıdan ibaretti.

"Buradaki tehlikeler..."

"Evet, tehlikeler..."

"İşlerim var."

"Seni önemli sorumluluklarından alıkoyduğum için utanmaz olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Evet, öylesin," diye sırtarak ona katıldı Gabriel.

Adam Johanna'nın dikkatini dağıtıyordu. Neden bir an önce geri dönmelerini sıralarken kalçasının yan tarafını okşuyordu.

Johanna, Gabriel'in ona söylediklerine odaklanmakta zorlanıyordu. Ufak tefek şeyler araya giriyordu. Temiz erkeksi kokusu. Gabriel doğa gibi kokuyordu. Bu çok çekiciydi.

Sesi de öyleydi. Tok ve güçlüydü. Sesindeki kabalık onu ürkütmüyordu. Açıkçası, epey tahrik ediciydi.

"Gabriel?"

Lord, elini Johanna'nın kalçasında biraz daha yukarı çıkardı. "Ne oldu?"

"Seninle aldığım önemli kararlar hakkında konuşmak istiyordum."

"Bana daha sonra söyleyebilirsin, Johanna."

Johanna kafasını iki yana salladı. "Burada kurtlar var mı?" diye sordu.

"Bazen," diye yanıtladı Gabriel.

"Endişeli görünmüyorsun."

"Atlar bizi zamanında uyarır. Tenin ipek gibi."

Johanna onun çenesini öpmek için tekrar yaklaştı. Gabriel elini onun bacaklarının buluştuğu noktaya hareket ettirdi. Johanna içgüdüsel bir şekilde bacaklarını araladı. Lord, öpücüğü ıslak ve ateşli bir hal alırken Johanna'nın yumuşaklığını avuçlayıp okşamaya başladı.

Giysilerini çıkarmak çok vakit aldığı için bıktırıcıydı ve eteklerini bir arada tutan bağcıkları çekiştirince birbirlerine girdiler. Gabriel görevi devraldı. Onun kadar beceriksizdi, ama daha güçlüydü. Saten çamaşırını yırttı.

Gabriel iyice sabırsızlanmıştı. Daha fazla bekleyemezdi.

Johanna'yı kucağına oturmaya zorladı, onu yukarı kaldırdıktan sonra kendisine hakim oldu.

“Beni içine al,” diye emretti boğuk bir fısıltıyla. *Şimdi* diye bağırarak istese de, “hazır olduğunda,” dedi.

Johanna kocasının omuzlarını tuttu ve yavaşça üzerine oturdu. Gabriel tamamen içine girene kadar birbirlerinin gözlerine baktılar.

Zevk neredeyse dayanılmazdı. Johanna gözlerini sımsıkı kapatıp hafifçe inledi. Onu öpmek için eğilince, içine sıcak bir dalga hücum etti. Johanna bilerek tekrar hareket etti.

Tanrı aşkına, yavaş ve saldırgan hareketleri Gabriel'i çılgına çeviriyordu. Johanna'yı kalçarından tutup ona ne yapmasını istediğini gösterdi. Sevişmeleri telaşlı bir hal aldı. İkisi de kontrollerini kaybettiler. Gabriel ondan önce doyuma ulaştı ve elini birleşen bedenlerinin arasından aşağı indirip onu okşayarak Johanna'nın da tatmin olmasını sağladı. Johanna etrafında kasıldı ve kafasını boynuna gömdü. Orgazmı onu tüketirken Gabriel'in adını fısıldadı.

Gabriel birkaç dakika ona sarıldıktan sonra çenesini yukarı kaldırıp onu sertçe öptü. Dili tembel bir şekilde onunla sevişti. Ve sonra geri çekildi.

Johanna'ya kendini toplaması için fazla zaman tanımadı. Onu bir daha öptükten sonra giyinmesini isteyip günün hızla ilerlediğini söyledi.

Tavrının onu incitmesine izin vermemeye çalıştı. Biraz daha oyalanmak istiyordu, ama sorumluluklarının onu beklediğinin farkındaydı.

Derede yıkanıp giyindiler ve birlikte atlarının yanına döndüler.

“Bir daha tek başına dolaşmaya çıkmayacaksın, Johanna. Bunu yasaklıyorum.”

Johanna onun bu talimatını ne kabul etti ne de reddetti. Gabriel, Johanna'ya sertçe baktıktan sonra onu atının sırtına bindirdi. Johanna çantasının askılarını omuzlarına yerleştirdi, yayını koluna geçirdi ve dizginleri ellerinden aldı.

"Araziye döndüğümüzde, dinleneceksin."

"Neden?"

"Çünkü sana dinlenmeni söyledim."

Johanna'nın içinden onunla tartışmak gelmiyordu. Fakat böyle kızgın bir şekilde ayrılmalarına da izin vermeyecekti. "Gabriel?"

"Evet?"

"Birlikte vakit geçirmek hoşuna gitti mi?"

"Neden bana böyle bir soru soruyorsun? Sana dokunmaktan hoşlandığımı anlamış olman gerekir."

Gabriel onu üstü kapalı bir şekilde övdükten sonra, atının yanına gidip eyerine bindi.

"Belli değildi," dedi Johanna.

"Belli olmalı," diye karşı çıktı Gabriel.

Gabriel, Johanna'nın iltifat duymayı beklediğini düşündü. Anında aklı durdu. Havadan sudan muhabbet etmekte ya da kadınları etkilemekte hiç iyi değildi. Yine de genç kadının yüzündeki umutsuz ifadeye bakılırsa biraz daha övmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Bu küçük molalarının keyifsiz bir şekilde sonlanmasını istemiyordu.

"Bana görevlerimi unutturuyorsun."

İşte, bu gerçek onun için ne kadar baştan çıkarıcı olduğuna Johanna'yı ikna etmeliydi.

Johanna için ise bu bir suçlama gibi geldi. "Özür dilerim, Gabriel. Bir daha olmaz."

"Sana iltifat ediyordum, aptal kadın."

Johanna gözlerini şaşkınlıkla ardına kadar açtı. “Öyle mi?”

Anlaşılan ona inanmıyordu. “Elbette, bu bir iltifattı. Bir lord sorumluluklarını sık sık unutmaz. Böyle bir disiplinsizlik karışıklığa sebep olur, o yüzden, sana gerçekten iltifat ediyordum.”

“Kükreyerek iltifat edilmez, lordum. Anlamamamın sebebi bu olmalı.”

Gabriel homurdandı. Johanna bu kaba sesin ne anlama geldiğini bilmiyordu. Ancak tartışma bitmişti. Gabriel atını harekete geçirmek için sol kalçasına vurdu.

Ahıra ulaşana kadar Gabriel onunla bir daha konuşmadı. Sonra Johanna’ya dinlenmesini istediğini hatırlattı.

“Neden dinlenmeliyim? Dermansız değilim, lordum.”

“Hastalanmanı istemiyorum.”

Kaskatı çenesi onunla tartışmasının faydasız olacağını gösteriyordu. Ancak Johanna konuyu boş veremeyecek kadar sinirlenmişti. “Mantıksız davranıyorsun. Bütün günü yatakta geçirmek istemiyorum. Gece uyuyamam.”

Gabriel, Johanna’yı yere indirdikten sonra elini tutup onu kaleye doğru çekti. “Salondaki şöminenin yanında oturmana izin verebilirim. Hatta istersen, dikiş dikebilirsin.”

Gabriel’in zihninde oluşan görüntü hoşuna gitti. Johanna’nın bu tür kadınsı şeyler yaptığını hayal ederken gülümsedi.

Fakat karısı ona dik dik bakıyordu. Johanna’nın onun önerisine verdiği tepkiye o kadar şaşırdı ki Gabriel kahkaha attı.

“Günlerimi nasıl geçirmem konusunda epey kesin fikir-

lerin var, lordum. Onları nereden bulduğunu merak ediyorum. Annen şöminenin yanında oturup dikiş mi dikerdi?”

“Hayır.”

“Peki günlerini nasıl geçirirdi?”

“Ağır iş yaparak. Öldüğünde çok gençti.”

Gabriel’in yüz ifadesi ve ses tonu bu konuda daha fazla konuşmak istemediğini gösteriyordu. Çocukluğu hakkında çok hassas olduğu belliydi. Ancak, bu basit açıklama bile zihninin nasıl çalıştığı konusunda ona fikir veriyordu. Ağır iş yapmak annesinin ölümüne neden olmuştu... Gabriel bu yüzden mi onun günlerini dinlenerek geçirmesini istiyordu?

Johanna daha fazla üzerine gitmemesi gerektiğini biliyordu ama merak ihtiyatlı davranmasına engel oldu. “Annemi sever miydin?”

Gabriel ona yanıt vermeyince, Johanna farklı bir soru denedi. “O öldükten sonra seni kim büyüttü?”

“Hiç kimse ve herkes.”

“Anlamıyorum.”

Gabriel onun sorularından kaçmaya çalışıyormuş gibi adımlarını hızlandırdı. Aniden durup ona döndü.

“Anlamana gerek yok. İçeri gir, Johanna.”

Kocasını istediği zaman epey kaba olabiliyordu. Gabriel, emrine itaat edip etmeyeceğini görmek için arkasına bile bakmadan Johanna’yı düşüncelerinden çıkardı.

Johanna birkaç dakika basamaklarda durup kocasını düşündü. Onu anlamak istiyordu. Artık onun karısıydı ve bu yüzden onu neyin mutlu ettiğini, neyin sinirlendirdiğini bilmesi önemliydi. Bu gerçekleri çözdükten sonra, ona nasıl karşılık vereceğini bilecekti.

“Neden suratınız asık, leydim?”

Johanna irkildi, sonra dönüp Keith’e gülümsedi. “Beni korkuttun,” dedi bariz bir şekilde ortada olan şeyi dile getirerek.

“Niyetim sizi korkutmak değildi,” dedi MacLaurin askeri. “Üzgün olduğunuzu fark ettim ve keyfinizi yerine getirebilecek bir şey yapıp yapamayacağımı merak ettim.”

“Lordunuzu düşünüyordum,” dedi. “Çok zor bir adam.”

“Evet, öyledir,” diye ona katıldı Keith.

“Aklının nasıl çalıştığını anlamak istiyorum.”

“Neden?”

Johanna omuzlarını silkti. “Doğrudan sorular işe yaramıyor,” dedi. “Yine de, şatoya girmenin birden fazla yolu var.”

Keith onu anlamadı. “Evet, iki giriş var, kilere giden yolu da sayarsanız üç.”

“Bu araziye kastetmiyordum,” diye açıkladı Johanna. “Her zaman istediğini elde etmenin birden fazla yolu vardır. Anlamıyor musun?”

“Yine de kaleye iki giriş var, leydim,” diye inatla diretti Keith.

Johanna derin bir nefes verdi. “Boş ver, Keith.”

Asker konuyu değiştirdi. “Bugün Auggie’yle yürüyüşe gidecek misiniz?”

“Belki,” diye yanıtladı genç kadın. Hızla basamaklardan çıkıp içeri girdi. Keith kapıları açmak için önden koştu.

“Bugün perşembe, leydim.”

Hatırlatmadan edememişti. Johanna gülümsedi. “Evet, öyle,” diye ona katıldı. “İzninle. Dumfries’i kontrol etmek istiyorum,” diye ekledi asker yanından ayrılmayınca. Johan-

na adamın onun planlarını bilmek istediğini sandı. Gerçekten de Gabriel'i bir bekçiye ihtiyacı olmadığına ikna etmesi gerekiyordu. Keith ile Calum sürekli peşinde dolaşarak onu aptal ediyorlardı. Bu sabah ata binmek için sinsî davranmak zorunda kalmıştı, ama aynı numaraya tekrar başvuramayacağını biliyordu. Artık adamları gözleri üzerindeydi. Ayrıca istediğini elde etmek için hileye başvurmak hiç onurlu bir davranış değildi.

Johanna çantasını sırtından çıkardı ve oklarının olduğu keseyle yayını basamakların köşesine koydu.

"O halde perşembe olduğunu biliyordunuz?" dedi Keith.

"Hiç düşünmedim, bayım. Bu o kadar önemli mi?"

Keith kafasını evet anlamında salladı. "Bugün MacLaurin renklerini giymeniz gerekirdi."

"Evet. Ama dün..."

"Dün MacBain ekosesini giydiniz, leydim. Çok iyi hatırlıyorum."

Johanna askerin onun hatasından hoşlanmadığını görüyorlardı. "Önemli olduğunu hatırlıyorum, öyle değil mi?"

"Evet."

"Neden?"

"Klanlardan birine hakaret etmek istemezsiniz, değil mi?"

"Hayır, elbette istemem. Bundan sonra unutmamaya çalışırım, hatama dikkat ettiğin için teşekkür ederim. Hemen yukarı çıkıp değiştireceğim."

"Ama günün yarısı bitti, leydim. MacBain ekosesi üzerinde kalabilir. Yarın ve sonraki gün MacLaurin renklerini giyersiniz. Bu hakareti düzeltir."

“MacBain renklerini gün aşırı giymeli, Keith. MacBain’in eşinin sizin renklerinizi iki gün üst üste taşıması kabul edilemez.”

Calum kapının girişinden böyle duyurdu. Johanna önerisini kabul etmek üzereyken, Keith’in ifadesi vazgeçmesine neden oldu. Calum’dan daha sinirli görüldüğü için ona katılmaya karar verdi.

Ancak askerlerin ikisi de fıkriyle ya da kabul etmesiyle ilgilenmiyorlardı.

“Calum, Keith’in haklı olduğunu düşünüy...”

“İki gün üst üste senin klanının renklerini giymeyecek.”

“Giyecek,” diye karşı çıktı Keith dik dik bakarak. “O herkesle iyi geçinmek istiyor, Calum. Onu örnek alsan iyi edersin.”

“Fikrin çabuk değişti, değil mi? Olduğu yerde durmasını istediğini söyleyli bir saat bile olmadı.”

“Amacım hakaret etmek değildi. Nerede olduğunu bilmek işimi kolaylaştırır...”

“Ne zamandır bir kadınla, üstelik ufak tefek bir kadınla ilgilenmek zor bir iş oldu? Düşündüm de, ne zamandır hanımın nerede olacağına sen karar veriyorsun? Artık bir MacBain olduğuna göre, onun nerede olacağına karar vermek benim...”

“Hiç kimse nerede olacağıma karar veremez.”

Askerler onun itirazına aldırmadılar. Kendilerini tamamen ateşli tartışmaya kaptırmışlardı. Johanna onları yatıştırırmayı düşünmüştü. Fakat şimdi ikisini de boğazlamak istiyordu.

Johanna klandaki herkesle, inatçı komutanlarla bile iyi geçineceğine yemin ettiğini kendine hatırlattı. Ona aldır-

madıkları için yavaşça geri çekildi. Fark etmediler. O zaman arkasını dönüp hızla basamaklardan indi ve Dumfries'in dinlendiği şömineye doğru gitti.

"Kuzey İskoçyalıların her konuda tuhaf düşünceleri var, Dumfries," diye fısıldadı. Diz çöküp köpeği okşadı. "Yetişkin adamlar niye kadınların ne giydiklerini önemsiyorlar? Anladığım kadarıyla bana verebileceğin bir yanıt yok. Hırlamayı kes. Doğru düzgün iyileştiğinden emin olmak için sargılarının altına bakacağım. Canını yakmayacağım. Söz veriyorum."

Köpeğin yarası iyileşiyordu. Sargısını düzelterip onu biraz övünce Dumfries kuyruğunu yere vurmaya başladı.

Keith ile Calum tartışmalarına dışarıda devam ediyorlardı. Johanna yukarı çıkıp MacLaurin ekosesini giydikten sonra ana salona dönüp akşam yemeği hazırlıklarına yardım etti. Neyse ki bugünkü görev sırası Leila ile Megan'daydı. Diğer kadınlar onu dinlemezlerdi. Kızıla dönük sarı saçlı hoş bir kadın olan Janice en kabalarıydı. Ricasının ortasında Johanna'ya sırtını dönüp uzaklaştırdı. Kathleen, hanımına karşı soğuk tavır sergileyen bir başka MacLaurin'di. Johanna kadının tavrını nasıl değiştireceğinden emin değildi, ama denemeye kararlıydı.

Leila ile Megan, MacLaurinlerin birlik olarak onu göz ardı etmeleri kuralına istisnalar. Johanna'ya yardım etmeye hevesli görünüyorlardı. Hanımları olarak onu kabullemeleri Johanna'nın onları daha çok sevmesine neden oluyordu.

"Ne yapmak istiyorsunuz, leydim?" diye sordu Leila.

"Masalar için bir etek dolusu yabani çiçek toplamanı istiyorum," dedi Johanna. "Megan, sen ve ben masaların örtülerini sereceğiz ve içi oyuk ekmekleri çıkaracağız."

“Salon güzel görünüyor, değil mi?” diye sordu Megan.

Johanna ona katıldı. Ayrıca temiz de kokuyordu. Çam kokusu yerdeki kuru otların taze kokusuyla karışıyordu. Salon en az elli savaşıyı barındıracak kadar genişti. Fakat çok az eşyayla döşenmişti. Johanna bu gerçeği fark ettiği sırada yüksek arkalıklı iki sandalye taşıyan iki asker merdivenlerden indi.

“Onları nereye yerleştireceksiniz?” diye sordu Megan.

“Şöminenin yanına,” diye yanıtladı adamlardan biri. “Lordumuzun emirlerini yerine getiriyoruz.”

Megan kaşlarını çatı. Beyaz örtüyü masanın üzerine serdi ve kumaşı düzeltmek için eğildi. “Nedenini merak ediyorum...”

Johanna onun sözünü kesti. Kumaşın diğer ucundan tutup uzun masanın öteki tarafına doğru çekti. “Şöminenin yanında dikiş dikmemi istiyor,” diye açıkladı. Sonra iç çekti. Askerler sandalyeleri odada taşıdılar. Dumfries hırlamaya başladı. Adamların ikisi de gençti ve köpeğin tehdidi karşısında ikisi de bariz bir şekilde irkildiler. Köpeğin etrafından daha geniş bir açıyla dolaşmak için yollarını değiştirdiler.

Johanna onların korkularını anlayabiliyordu. Adamlara Dumfries’in onlara zarar vermeyeceğini söylemeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Örtüyü düzeltmekle meşgul olduğu için fark etmemiş gibi yaptı.

Sandalyeleri şöminenin önünde birbirine bakacak şekilde yerleştirdiler. Adamlar onlara teşekkür eden hanımlarına eğilerek selam verdikten sonra hemen salonu terk ettiler.

Sandalyelerin dolgun oturakları ve sırt yastıkları vardı. Johanna bir sandalyenin MacBain, diğerinin MacLaurin ekosesiyle kaplı olduğunu fark etti.

“Tanrı aşkına, ekoseleri değiştirdiğim gibi oturduğum sandalyeleri de değiştireceğimi mi sanıyorsunuz?”

“Anlayamadım, leydim?” Megan ekmekleri masaya koyarken duraksadı. “Ne söylediğinizi anlayamadım.”

“Kendi kendime söyleniyordum,” diye açıkladı Johanna. Megan’ın elindeki ekmeklerin yarısını alıp diğer masaya gitti.

“Lordumuzun rahatınızı düşünmesi çok nazik bir davranış değil mi? Çok meşgul olsa da sizin için sandalyeleri getirmelerini düşünmüş.”

Megan’ın onun kocasının düşünceli davranışını takdir etmediğini sanmaması için, “Evet,” diye hemen ona katıldı Johanna. “Sanırım bu gece duvar kilimi üzerinde çalışmaya başlayacağım. Bu kocamın hoşuna gider.”

“Siz onu memnun etmeyi isteyen iyi bir eşsiniz.”

“Hayır, Megan, çok iyi bir eş değilim.”

“Elbette, öylesiniz,” diye karşı çıktı Megan.

Gabriel içeri girdiği sırada MacLaurin kadınının sözünü işitti. En tepedeki basamakta durdu ve karısının arkasına dönüp onu fark etmesini bekledi. Masaya her taburenin önüne gelecek şekilde içi oyuk ekmekler koymakla meşguldü.

“İyi bir eş itaatkâr olur.”

“İtaatkâr olmak kötü bir şey mi?” diye sordu Megan.

Acı verici konuyu hafife almaya çalışarak, “Bana uygun bir şey gibi gelmiyor,” diye yanıtladı Johanna.

“Bana gayet itaatkâr görünüyorsunuz,” dedi Megan. “Hiç kimseye karşı çıktığınızı görmedim, leydim, özellikle de eşinize.”

Johanna kafasını evet anlamında salladı. “Hislerimi

önemsemediğini kanıtladığı için istediklerini yapmaya çalıştım. Şöminenin yanında oturup dikiş dikmem onun hoşuna gidecek ve bu işten keyif aldığım için isteğini yerine getireceğim.”

“Çok iyi düşünmüşsün, karıcığım.”

Gabriel düşüncesini dile getirdi. Johanna arkasına dönüp kocasına baktı. Utancından yüzü kızardı. Kötü bir şey yaparken yakalanmış gibi hissetti kendini.

“Saygısızlık etmiyordum, lordum.”

“Saygısızlık ettiğini düşünmedim.”

Johanna uzun süre ona bakıp ne düşündüğünü tahmin etmeye çalıştı. Gabriel’in yüz ifadesi belirsizdi, ona kızgın mıydı, yoksa onunla eğleniyor muydu, anlayamadı.

Johanna utancından yüzü kızarmışken onun için çok hoş bir manzara oluştuyordu. Endişeli görünüyordu. Bu yüzden Gabriel gülümsemedi. Evlendiklerinden beri karısının çok ilerleme kaydettiğini düşündü. Üç aydan kısa süre içinde, ona karşı duyduğu korkuyu yenmişti. Artık onu gördüğünde titremiyordu. Yine de onun için fazla ürkekti ama Gabriel zamanla ve sabırla bu kusurunu da geride bırakmasını umuyordu.

“İstedğin bir şey mi var, kocacığım?”

Gabriel kafasını evet anlamında salladı. “Burada bir şifacımız yok, Johanna. İğne ve iplikle başarılı olduğunu kanıtladığına göre Calum’u dikmeni istiyorum. Eğitmeye çalıştığı tecrübesiz bir asker kolunu kesmiş.”

Johanna malzemelerini almak için hemen merdivenlere koştu. “Yardım etmekten mutluluk duyarım. İhtiyacım olan şeyleri alıp hemen aşağı döneceğim. Zavallı Calum. Çok acı çekiyor olmalı.”

Tahmininde yanıldığını anladı. Johanna ana salona döndüğünde, Calum onu bekliyordu. Taburelerden birine oturmuştu ve etrafını saran kadınların ilgisinin tadını çıkarıyordu.

Leila'nın Calum'un durumuna çok üzüldüğü Johanna'nın dikkatinden kaçmadı. Masanın diğer tarafında durmuş, topladığı çiçekleri düzenliyor gibi yapıyordu. Gözleri pusluydu ve sürekli askere bakıp duruyordu. Calum ona aldırımıyordu.

MacLaurin kadınının MacBain askerinden hoşlandığı belliydi. Hislerini belli etmemeye çalışıyordu. Johanna bunun Calum'un ona ilgi göstermemesinden mi yoksa Leila'nın bir MacLaurin ve Calum'un bir MacBain olmasından mı kaynaklandığını merak etti. Emin olduğu tek bir şey vardı. Leila perişandı. Johanna müdahale etmenin ona düşmediğini biliyordu ama Leila çok iyi bir kadındı ve gerçekten ona yardım etmek istiyordu.

Birden başka bir MacLaurin kadını Johanna'nın yanından hızla geçti.

"Seni dikmekten memnuniyet duyarım, Calum," diye seslendi Glynis. Johanna'ya *Cesur* lakabını takan kadın askere gülümsüyordu. "Bir MacBain olmanın benim için önemi yok. Yine de iyi iş çıkarırım."

Johanna kaskatı kesildi ve hızla odada ilerledi. "Lütfen kenara çekil," diye emretti. "Calum'la ben ilgilenirim. Leila? Bana bir tabure getir."

Gabriel salona geri döndü, kalabalığı görünce hemen onları dağıttı.

Johanna adamın yarasını inceledi. Calum'un sol omzundan başlayıp dirseğinin biraz üzerinde biten uzun ve dar bir kesikti. İyileşmesi için dikiş gerektirecek kadar derindi.

“Canın acıyor mu, Calum?” diye sordu anlayışla dolu bir sesle.

“Hayır, leydim, hiç acımıyor.”

Johanna ona inanmadı. Malzemelerini masaya koyup askerin yanındaki tabureye oturdu. “O halde neden suratını buruşturuyorsun, bayım?”

“Lordumu hayal kırıklığına uğrattım,” diye açıkladı Calum fısıldayarak. “Bu kesik dikkat etmediğimin bir kanıtı.”

Calum ona açıklamayı yaptıktan sonra omzunun üzerinden kaşlarını çatarak Leila’ya baktı. Kadın hemen bakışlarını yere çevirdi. Johanna askerin dikkatsizliğinden MacLaurin kadınının sorumlu olup olmadığını merak etti.

Yarasının üzerinde çalışırken Calum irkilmedi bile. Kesiği temizlemesi uzun sürdü, ama dikmesi pek zaman almadı. Leila sargı bezi olarak kullanması için beyaz pamuklu bir bezden uzun parçalar kesmesine yardım etti.

“İşte,” dedi Johanna işini bitirince. “Eskisi gibi oldun, Calum. Sargının ıslanmasına izin verme ve lütfen ağır şeyler kaldırarak dikişlere yük bindirme. Sargı bezini her sabah değiştireceğim,” diye ekledi kafasını sallayarak.

“O işle kendisi ilgilenebilir.”

Gabriel şöminenin yanına geldi. Köpeğini selamlamak için dizinin üzerine çöktü.

“Sargı bezini ben değiştirmeyi tercih ederim, lordum,” diye seslendi Johanna. Calum’un ayağa kalkabilmesi için geri çekildikten sonra masanın öteki tarafına geçti. Leila çiçekleri masanın üzerinde karışık bir halde bırakmıştı. Johanna onları solmadan porselen bir vazoya koyacaktı.

“Emirlerime karşı gelme, hanım.”

Gabriel ayağa kalkıp askere doğru döndü. Salonu terk

etmesini emrederken sesi öfke doluydu. “İşinin başına dön, Calum. Yeterince vakit kaybettin. Leila, olduğun yerde kal. Gitmeden önce seninle konuşmak istiyorum.”

Kocasının sesindeki sertlik Johanna’yı şaşırttı. Askere çok kızdığı belliydi ve öfkesinin bir kısmı Leila’ya da taşıyordu. MacLaurin kadını etkilenmiş görünüyordu. Johanna kadına acıdı ve onu savunmak istedi. Leila’nın yaptığı, Lord’un hoşuna gitmeyen şeyin ne olduğunu öğrenmesi gerekecekti.

“Calum’a ağır bir şey kaldırmamasını söyledim, lordum.”

“Duvarda çalışacak.”

“Taş taşımamasını mı kastediyorsun?” Johanna’nın sesi dehşete kapılmış gibi çıkmıştı.

“Evet.” Gabriel’in sesi ise kötüydü.

“Taşıyamaz.”

“Taşıyacak.”

Johanna bir çiçek alıp vazoya koydu. Ne yaptığına dikkat etmiyordu. Bütün dikkati kocasına dik dik bakmaya vermişti.

Johanna adil olmadığına karar verdi. Kocasını Calum’un yarasının ne kadar ciddi olduğunu farkında değildi sadece. “Kesik epey derindi, lordum. Çalışmaması gerekir.”

“Kolunu kaybetse bile umurumda değil, hanım. Çalışacak.”

“Dikişleri patlar.”

“Tek elini kullanabilir ya da taşları tekmeleyebilir, ne yaparsa yapsın. Leila?”

“Evet, Lord MacBain?”

“Çalışan askerlerimin dikkatini dağıtmayacaksın. Beni anlıyor musun?”

Kızın gözleri doldu. “Evet, Lord MacBain. Anlıyorum. Bir daha olmayacak.”

“Olmadığından emin ol. Şimdi gidebilirsin.”

Leila hafifçe eğilerek selam verdikten sonra dönüp gitti. “Hanımınıza yardım etmem için yarın gelmemi ister misiniz?”

Johanna evet demek üzereydi. Gabriel yanıtıyla ona engel oldu. “Gerek yok. MacBain kadınlarından biri senin işini devralacak.”

Leila koşarak salondan çıktı. Johanna kocasına çok sinirlendi. Vazoya bir çiçek daha soktukten sonra dönüp ona kafasını salladı.

“Duygularını incittin, lordum.”

“Duyguları ölmez,” diye çıkıştı.

“Bu da ne demek?”

“Gel, Dumfries. Dışarı çıkma zamanı.”

Johanna çiçeklerin geri kalanını vazoya soktukten sonra kocasının çıkmasını engellemek için koştu ve onun bir adım önünde durdu.

Ellerini beline koyup gözlerinin içine bakabilecek şekilde kafasını geriye attı.

Karısı hiç de ürkek davranmıyordu. Tanrı biliyordu ki, gözleri ateş saçıyordu. Gabriel karısının gösterdiği tepkiden öylesine memnun oldu ki, içinden sırtlamak geldi.

Aksine suratını astı. “Emirlerimi mi sorguluyorsun?”

“Sanırım öyle, lordum.”

“Buna iznin yok.”

Johanna yaklaşımını değiştirdi. “Fikrimi belirtmeye iznim var,” diye ona hatırlattı. “Ve bana kalırsa, eleştirinle Leila’yı utandırdın.”

“Merak etme, ölmez,” diye çıkıştı Gabriel.

Çok zor olsa da, Gabriel’in öfkeli bakışları onu caydırmadı. “İyi bir eş muhtemelen konuyu kapatırdı,” diye fısıldadı.

“Evet, öyle yapardı.”

Johanna içini çekti. “Öyleyse, çok iyi bir eş değilim, Gabriel. Leila’nın seni bu kadar sinirlendirecek ne yaptığını bilmek istiyorum.”

“Neredeyse askerimin ölümüne neden oluyordu.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

“Ama bilerek yapmadığına eminim,” diye kadını savundu Johanna.

Yüzleri arasında sadece birkaç santimetre kalana kadar ona doğru eğildi. “Suç Calum’da. Sevgini kazanmış gibi görünüyor, hanım. Ne yaptığına dikkat etmiyordu.”

Johanna dikleşti. “Karıştıgım küçük kazayı, eğitim yaptığınız sırada oradan geçmemi mi kastediyorsun?”

“Evet.”

“Bu konuyu açman kabalık,” dedi.

Gabriel kaba davranıp davranmaması umurunda değilmiş gibi görünüyordu. “Hayatta kalmak hislerin incinmesinden daha önemlidir,” diye homurdandı.

“Bu doğru,” dedi Johanna.

Dumfries güçlü bir havlamayla tartışmalarını böldü. Gabriel dönüp köpeğini çağırdı ve karısına bir kez bile bakmadan odayı terk etti.

Johanna günün geri kalanı boyunca bu konuşmalarını düşündü. Kocasının klan halkı hakkındaki kararlarına karışmaması gerektiğini biliyordu. Fakat kendisine engel ola-

mamıştı. Evli oldukları birkaç ay içinde hem Calum'u hem de Leila'yı çok sevmişti.

Doğrusu davranışına kendisi bile şaşkındı. Geçmişte hiçbir bağ kurmamayı öğrenmişti çünkü ilişki kurmak önemsemeyi gerektiriyordu ve ilk eşinin o zaman ona karşı kullanabileceği bir silahı daha olurdu. Çalışanlarına karşı şefkat göstermesi onları tehlikeye atardı.

Chelsea, Johanna'nın ilk dersi olmuştu. Aşçının asistanıydı, Johanna'nın yaşlarındaydı ve çok iyi huylu bir kızdı. Raulf, Johanna'nın mutfaktaki işlere yardım etmekten keyif aldığını biliyordu. Ona çok zeki olduğu ve işinden zevk aldığı için Chelsea'yle vakit geçirmekten ne kadar hoşlandığını söylemişti.

Bir sabah Chelsea bir yumurta kırmıştı. Aşçı kaybı Raulf'a bildirmişti. O gün öğleden sonra Raulf kızın bacasını kırmıştı. Piskopos Halwick böylesine ciddi bir suç için uygun bir ceza olduğunu söylemişti.

Ancak burada her şey gece ve gündüz kadar farklıydı. Burada güvenliklerinden endişe duymasına gerek kalmadan arkadaş edinebilirdi Johanna.

Peder MacKechnie akşam yemeğinde onlara katıldı. Güney İskoçya ve Kuzey İskoçya arasında yolculuk yapmaktan yorgun görünüyordu ama İngiltere'de olan son olaylar hakkında paylaşmak istediği birçok haber vardı.

Askerler hep bir ağızdan konuşuyorlardı ve Peder'in söylediklerini duymak zordu.

"Papa'nın Kral John'u idam edeceği kesin," dedi Peder MacKechnie sesini duyurmak için neredeyse bağırarak. "Ülke yakında hacir altına alınacak."

"Böylesine katı bir muameleyi hak edecek ne yaptı?" diye sordu Johanna.

“John kendi adamını Canterbury’nin baş piskoposu yapmaya kararlıydı. Papamız müdahale etmesine izin veremeyecek. Kararını duyurdu, anladığım kadarıyla İngiltere’ye yabancı biri ve bu seçimine çok sinirlenen John adamın İngiltere’ye girmesine izin vermemeleri için emir verdi.”

MacLaurin askerlerinden biri diğer askerlerin çok komik bulduğu küçük bir şaka yaptı. Johanna tekrar söz almadan önce ikinci masadan gelen kahkahaların dinmesini beklemek zorunda kaldı.

“Ülke hacir altına alınırsa ne olur?”

“Acısını halk çekecek, elbette. Pederlerin çoğu İngiltere’yi terk etmek zorunda kalacaklar. Ayinler yapılamayacak, günahlar çıkarılamayacak ve nikâhlar kıyılamayacak. Papa Hazretleri sadece yeni doğan masumların vaftiz edilmelerine ve ölmek üzere olanların günah çıkarmasına izin verecek, tabii aileler dini töreni zamanında yapacak bir peder bulabilirlerse. Üzücü bir durum, Leydi Johanna, ama Kral bu zor şartlardan pek rahatsız olmuş gibi görünmüyor.”

“Muhtemelen ödeşmek için kiliselerden çalmaya kalkacaktır,” diye Gabriel öngöründe bulundu. Johanna ona katıldı.

Peder MacKechnie bu olasılık karşısında şaşırılmış görünüyordu. “Bunu yaparsa cehennemde yanar,” diye homurdandı.

“O çoktan ruhunu kaybetmiş, Peder.”

“Emin olamazsın, genç hanım.”

Johanna bakışlarını indirdi. “Hayır, bundan emin olamam.”

Peder MacKechnie konuyu değiştirdi. “Prens Arthur öldü,” dedi. “Bazıları dört yıl önce Paskalya döneminde öldüğünü düşünüyor.”

Peder MacKechnie duraksadı. “Prens’in öldürüldüğü söyleniyor.”

Gabriel, Johanna’yı izlemeye başladı. Yüzünün renginin süt kadar beyazladığını fark etti.

“Öldürülmüş olmalı,” dedi Calum.

“Evet, ama baronların canını sıkan soru...”

“Onu kimin öldürdüğü,” diye cümlesini tamamladı Calum.

“Kesinlikle,” diye ona katıldı Peder.

“Şimdi neler söyleniyor?” diye sordu Gabriel.

“Baronların çoğu Kral John’un Arthur’u öldürttüğüne inanıyorlar. Elbette, yeğeninin başına ne geldiğini bilmediğini iddia ediyor.”

“Onu öldürtmek için güçlü bir sebebi olan tek kişi Kral,” dedi Calum.

“Olabilir,” dedi Peder MacKechnie.

“İyi bir iş çıkardığımız günün şerefine içelim,” diye seslendi Keith.

MacLaurin askerleri kadehlerini ellerine alıp ayağa kalktılar. MacBain askerleri de onları izledi. İki masanın ortasında buluşup kadehlerini tokuşturdular ve sonra kara biralardan geriye kalanı kafalarına diktiler. İçkinin büyük bir bölümüyse yere döküldü.

Johanna izinlerini isteyip masadan kalktı. Yarisını tamamladığı duvar kiliminin, iğne ve ipliklerinin olduğu çantasını alıp salona döndü. Sandalyelerden birinde oturup işe başladı.

Çuval bezine ilk dikişi atar atmaz kalkması söylendi.

“MacBain sandalyesinde oturuyorsunuz, leydim,” dedi Keith. Ellerini arkasında birleştirmiş bir şekilde Johan-

na'nın karşısında duruyordu. Kumandanlarının arkasında üç MacLaurin askeri daha vardı. Işığın engel oluyorlardı ve hepsi de ciddi bir hata gibi gördükleri şey yüzünden oldukça endişeli görünüyorlardı.

Johanna içini çekti. "Nerede oturduğum önemli mi, Keith?"

"Evet, leydim. Bu gece MacLaurin renklerini giyiyorsunuz. MacLaurin yastığında oturmalısınız."

Komutanlarının yanında olan üç asker hemen kafalarını evet anlamında salladı.

Hoşnutsuz görünen askerlere gülmeli mi yoksa bağırmalı mı bilemedi. Ne yapacağını görmeyi bekleyen gruba bir sessizlik çöktü.

"Bırakın nerede oturmak istiyorsa, orada otursun," diye bağırды bir MacBain askeri.

Johanna durumu gülünç buldu. Askerlerin etrafından kocasına bakıp ona yol göstermesini umdu. Gabriel onu izliyor ama olanlara karşı bariz bir tepki vermiyordu. Kararı ona bıraktığını düşündü.

MacLaurinleri yatıştırmaya karar verdi. Ne de olsa perşembeydi. "Dikkat çektiğin ve bana karşı sabırlı olduğun için teşekkür ederim, Keith."

Sesinin içten çıkmasına özen gösterdi. Fakat sesindeki neşeyi tamamen gizleyemedi. Ayağa kalkınca adamlar geri çekildiler. Hatta biri onun yerine çantasını çekmek için eğildi.

Johanna şöminenin diğer tarafına geçip MacLaurin sandalyesine oturdu. Eteklerini yerleştirdi, açılan pililerden birini düzelttikten sonra duvar kilimini tekrar eline alıp işine geri döndü.

Başını el işine doğru eğmişti. MacLaurinler hâlâ onu izlediği için bütün dikkatini işine vermiş gibi yaptı. Onayladıklarını belirten birkaç kaba homurdanma duyunca gülmek için alt dudaklarını ısırarak zorunda kaldı.

Peder MacKechnie gecenin geri kalanı boyunca Gabriel'in yanından ayrılmadı. Diğer klanlarda olanlar hakkında lordunu bilgilendiriyordu. Johanna konuşmayı büyüleyici buldu. Konu anlaşmazlıklardı ve görünüşe bakılırsa, Kuzey İskoçya'daki neredeyse her klan bir tür tartışma içindeydi. Peder'in sıraladığı anlaşmazlık sebepleri daha da şaşırtıcıydı. En ufak ihlal ya da hakaret sinirlerin gerilmesine neden olabiliyordu. Hapşırarak bile savaşa girmek için yeterli bir sebepti.

"Kuzey İskoçyalılar savaşmaktan hoşlanıyorlar, değil mi, Peder?" Johanna kafasını el işinden kaldırmadan soruyu sordu.

Peder MacKechnie, MacLaurin askerlerinin salondan çıkmasını bekledikten sonra ona yanıt verdi. Johanna adamların gittiklerini gördüğüne sevindi. Çok gürültücü ve kabaydılar, kelimeleri bağırarak söylemeden herhangi bir konuda konuşmak imkânsızdı.

Adamlar gider gitmez huzurlu bir sessizlik çöktü. Hiçbiri hanımlarına selam vermeye kalkmadılar. Alınmamaya çalıştı, ne de olsa, en azından kocasına biraz saygı göstermişlerdi.

Peder'e sorduğu soruyu tekrarladı. "Evet, savaşmaktan hoşlanıyorlar," dedi Peder MacKechnie.

"Sizce neden?"

"Bu onurlu bir davranış olarak görülüyor," diye açıkladı Peder.

Johanna dikişlerden birini kaçırınca kaşlarını çattı ve hatasını düzeltmeye koyuldu. Kocasına Peder'le aynı fikirde olup olmadığını sorarken gözlerini el işinden ayırmadı.

"Evet, onurlu bir davranış," dedi Gabriel.

İkisinin de fikirlerini aptalca buldu. "İnsanların kafalarını birbirlerine vurmaları onurlu mu kabul ediliyor? Nedenini anlayamıyorum, lordum."

Gabriel gülümsedi. Johanna'nın kelime seçimi bıkkın ses tonuyla birleşince onu neşelendirdi.

"Savaşmak Kuzey İskoçyalılara hayran oldukları o becerilerini sergileme fırsatı veriyor, genç hanım," diye açıkladı Peder. "Cesaret, liderlerine bağlılık ve dayanıklılık."

"Hiçbir savaşçı yatağında ölmeyi istemez," diye araya girdi Gabriel.

"Bunu günah olarak görürler," dedi Peder.

İğnesini bırakıp adamlara baktı. Ona şaka yaptıklarına emindi. Ancak ikisi de son derece ciddi görünüyorlardı. Yine de ikna olmadı. "Bu hangi günah oluyor?" diye sordu şüpheli bir şekilde.

"Tembellik," dedi Gabriel ona.

Neredeyse burnundan gülecekti. Tam zamanında kendine hakim oldu. "Bu saçmalığa inanacağımı sandığınıza göre saf olduğumu düşünüyor olmalısınız," diye alay etti.

"Evet, safsın, Johanna, ama şaka yapmıyoruz. Yatağımızda ölmeyi günah olarak görüyoruz."

Johanna onun bu saçmalığa inanmadığını anlaması için kafasını iki yana salladıktan sonra işine geri döndü. Peder haberleri vermeye devam etti. Gabriel odaklanmakta zorlanıyordu. Bakışları karısına gidip geliyordu.

Johanna onu büyülüyordu. Gabriel'in göğsü daha önce

hiç hissetmediği bir memnuniyetle kabardı. Çok genç, aptal ve yalnızken, her gece geleceğini düşünerek uykuya daldı. Sahip olacağı aileyle ilgili hayaller kurardı. Eşi ve çocuklar sadece ona ait olacaktı ve elbette şatosunda yaşayacaklardı. Gabriel sık sık karısının şöminenin yanında oturup kadınsı işlerle meşgul olduğunu zihninde canlandırdı... Dikiş dikmek gibi.

Küçük bir çocukken zihninde beliren görüntüler boş hayatının acı gerçeklerinin onu bunaltmasına engel oluyordu. Hayaller onu hayatta tutuyordu.

Evet, o zamanlar çok genç ve toydu. Ancak zaman ve eğitim onu katılaştırmış ve bu tür aptalca hayallere artık ihtiyacı olmadığını anlamıştı. Artık birine ait olma ihtiyacı hissetmiyordu. Sadece kendine güvenmeyi öğrenmişti. Hayaller zayıflar içindi. Evet, diye içinden geçirdi, artık güçlüydü ve hayallerini unutmuştu.

O ana dek. Karısına bakarken hayalleri canlanmıştı.

Gabriel gerçeğin hayallerden çok daha iyi olduğuna karar verdi. Johanna kadar güzel bir eşi olacağını hiç düşünmemişti. Memnuniyetin ne olduğundan, nasıl hissedeceğinden ya da onu koruma arzusunun ne denli güçlü olacağından tamamen habersizdi.

O sırada kafasını kaldıran Johanna kocasını ona bakarken yakaladı. Adamın yüz ifadesi onu şaşırttı. Önemli bir düşünceye kendini kaptırmış gibi dalgın dalgın ona bakıyordu. Evet, can sıkıcı bir şey düşünüyor olmalıydı, çünkü kaşları giderek daha da çatıldı.

“Biraz daha *uisgebreatha* alabilirim,” dedi Peder MacKechnie. “Sonra yatmaya çekileceğim. Tanrım, bu gece çok yorgunum.”

Johanna Peder'e hizmet etmek için hemen ayağa kalktı. Gabriel'in arkasındaki duvara yaslı sandıkta İskoç içkisiyle dolu bir sürahi vardı. Sürahiyi masaya götürüp onun kadehini doldurdu.

Sonra kocasının kadehini doldurmak için döndü. Fakat Gabriel kafasını iki yana sallayarak içkiyi reddetti.

Peder MacKechnie içkisinden büyük bir yudum alır almaz suratını buruşturdu. "Bu en fazla bir haftalık olmalı," diye şikâyet etti. "Tadı ekşi yemek gibi."

Gabriel gülümsedi. "Auggie'ye şikâyet etmelisin. İçki onun kazanlarından geldi."

Peder'in yaşlanmayla ilgili sözü Johanna'nın ilgisini çekti. "İçkinin ne kadar beklediği önemli mi?"

"İçki bekletilir, genç hanım," diye düzeltti Peder. "Yaşlanmaz. Ve evet, önemlidir. Bazı uzmanlar ne kadar uzun bekletilirse, o kadar iyi olacağını söylerler."

"Ne kadar?" diye sordu.

"Meşe fiçılarında en az on ya da on iki yıl," dedi Peder MacKechnie. "Elbette, iyi bir tat elde etmek için bu kadar uzun süre beklemeyi ancak sabırlı bir adam göze alır."

"İçki o zaman daha değerli mi olur?"

Johanna içki sürahisini masaya bıraktı. Peder'in içkisini bitirip ona yanıt vermesini beklerken kocasının yanında durdu.

Elini Gabriel'in omzuna koydu. Bakışları Peder'in üzerindeydi ve Gabriel kadının ona nasıl dokunduğunun farkında olduğunu bile sanmıyordu. Farkında olmadan gösterdiği şefkat Gabriel'in hoşuna gitti, çünkü bu ona karşı duyduğu korkuyu yendiğinin bir kanıtıydı. Ve bunun önemli bir ilk adım olduğuna karar verdi. Güvenini ka-

zanacaktı. Ah, Johanna'nın da ona güvenmesini istediğini hatırlıyordu, ama ona küstah bir şekilde emir verir vermez güvenin kazanılması gereken bir şey olduğunu anlamıştı. Gabriel sabırlı bir adam olduğuna inanıyordu. Bekleyecekti. Bu sırada karısı ne kadar şanslı olduğunu anlayacak ve korumasının kıymetini bilecekti. Ona güvenmeyi öğrenecekti ve bu güvenle birlikte sadakat gelecekti.

Bir erkeğin eşinden isteyebileceği tek şey buydu.

Peder konuşmaya başlayınca düşüncelerinden koptu. "İçki bekletildiğinde daha çok değer kazanır. Erkekler saf *uisgebreatha* için canlarını verebilirler. Kuzey İskoçyalılar içkilerini çok ciddiye alırlar. Bu yüzden ona hayat suyu diyorlar, genç hanım."

"Bekletilmiş içki ticarete başka şeylerle takas edilebilir mi?"

"Johanna, bu konuyla neden ilgileniyorsun?" diye sordu Gabriel.

Johanna omuzlarını silkti. Ona Auggie'nin bahsettiği sıvı altın fiçılarından söylemek istemiyordu. Önce arkadaşından izin almalıydı. Ayrıca fiçıların hâlâ mağarada olduğunu önce kendi gözleriyle görmeliydi. Üstelik Gabriel için harika bir sürpriz olurdu ve eğer Johanna'nın tahmin ettiği kadar değerliyse, kocasının karşılığında erzak alabileceği bir şey olurdu."

"Peder, bu gece üst kattaki boş odada kalarak bizi onurlandırır mısınız?" diye sordu Johanna.

Peder bakışlarını lorduna çevirdi. Daveti ondan duymayı bekledi.

"Rahat bir yatak, Peder," dedi Gabriel.

Peder MacKechnie gülümsedi. "Geceyi rahat bir yatakta

geçirmekten mutluluk duyarım,” dedi. “Evinizi bana açmanız çok misafirperver bir davranış.”

Peder MacKechnie ayağa kalkıp lorduna selam verdikten sonra eşyalarını almaya gitti. Johanna sandalyesine yürüdü ve duvar kilimiyle iğnesini alıp çantasına koydu. Gabriel girişin yakınında onu bekledi.

“El işini sandalyede bırakabilirsin, karıcığım. Kimse ona dokunmaz.”

Dumfries salona döndü, merdivenlere doğru ilerleyen Johanna’nın yanından geçerken ona hırladı. Yoluna devam etmeden önce köpeği okşadı.

Gabriel, Johanna’nın peşinden merdivenlerden çıktı. Yatmaya hazırlanırken düşünceli görünüyordu. Ateşe bir odun attıktan sonra kalktı ve şöminenin rafına yaslanıp onu izledi.

“Ne düşünüyorsun?”

“Şunu bunu.”

“Bu doğru düzgün bir yanıt değil, Johanna.”

“Buradaki hayatımı düşünüyordum.”

“Fazla zorlanmadan alıştın,” dedi. “Mutlu olmalısın.”

Johanna sabahlığının kuşağını bağlayıp kocasına döndü. “Henüz alışmadım, Gabriel. Doğrusu, arafta yaşıyorum. İki dünyanın arasında kaldım,” diye ekledi kafasını sallayarak.

Kocasını yatağın diğer tarafına oturup botlarını çıkardı.

“Bugün seninle bu konuda konuşmak istiyordum,” dedi Johanna. “Ama yeterli zamanın yoktu.”

“Bana tam olarak ne söylemeye çalışıyorsun?”

“Sen ve diğerleri bana bir ziyaretçiymişim gibi davranıyorsunuz, Gabriel. En kötüsü de, öyleymişim gibi davranmam.”

“Johanna, hiç mantıklı konuşmuyorsun. Yatağıma yabancıları almam. Sen bir ziyaretçi değil, benim karımsın.”

Johanna bakışlarını ateşe çevirdi. Kendisinden tiksiniyordu. “Neyi fark ettim biliyor musun? Kendimi koruyacağıma söz verirken, tamamen kendime odaklandım. Yarın günah çıkarmaya gidip Tanrı’dan af dilemeliyim.”

“Kendini korumak için endişe etmene gerek yok. Seninle ilgilenmek benim görevim.”

Johanna sinirine rağmen gülümsedi. Gabriel hakarete uğramış gibi konuşuyordu.

“Hayır, kendi başımın çaresine bakmak benim görevim.”

Gabriel onun bu fikrini duymaktan hoşlanmadı. Asık suratı ateş kadar kızgındı. “Seninle ilgilenemeyeceğimi söyleyerek beni kasten sinirlendirmeye mi çalışıyorsun?”

Johanna hemen onu yatıştırmaya kalktı. “Elbette, hayır,” diye yanıtladı. “Beni koruduğun için memnunum.”

“Kendinle çelişiyorsun, kadın.”

“Kafanı karıştırmaya çalışmıyorum, Gabriel. Ben sadece bazı şeyleri aklımda çözmeye çalışıyorum. Bir insan açsa ve yiyecek bir şeyi yoksa, gece gündüz yiyecek bulup bulamayacağını düşünerek endişelenir. Bu doğru değil mi, kocacığım?”

Gabriel omuzlarını silkti. “Sanırım.”

“Uzun süre, korkunun içimi kemirmesine izin verdim. O kadar uzun bir süre korkuyla yaşadım ki, beni kontrol etmeye başladı, ama artık güvendeyim ve başka şeyleri düşünmeye vaktim oldu. Anlıyor musun?”

Gabriel anlamıyordu. Onun kaşlarını çatıldığını görmekten de hoşlanmıyordu. “Söylediğim gibi beni mutlu ediyorsun. Endişelenmene gerek yok.”

Johanna çileden çıktı. Sırtı kocasına dönük olduğu için gülümsemesinin sorun olmayacağını düşündü. “Gabriel, bunu duymak senin için şaşırtıcı olabilir ama beni endişelendiren seni memnun edip etmemek değil.”

Gabriel şaşırdığı kadar sinirlendi de. “Sen benim karım-sın,” diye ona hatırlattı. “Bu yüzden beni memnun etmeyi istemek senin görevin.”

Johanna içini çekti. Kocasının onun açıklamaya çalıştığı şeyi anlamadığını biliyordu. Onu suçlayamazdı. Kendisi bile anlamakta zorlanıyordu.

“Niyetim hakaret etmek değildi, lordum.”

Kulağa içten geliyordu, bu yüzden Gabriel memnun oldu. Arkasından ona yaklaşıp kollarını beline doladı. Sonra eğilip boynunun yan tarafını öptü.

“Şimdi yatağa gel. Seni istiyorum, Johanna.”

“Ben de seni istiyorum, Gabriel.”

Johanna arkasına dönüp kocasına gülümsedi. Gabriel onu kollarına alıp yatağa taşıdı.

Yavaşça seviştiler ve ikisi de tatmin olunca birbirlerine sarılarak kaldılar.

“Beni mutlu ediyorsun, kadın.” Gabriel’in boğuk sesi sefkatliydi.

“Bu lafını unutma, lordum, çünkü ileride seni mutlu etmediğim zamanlar olacağından eminim.”

“Bu bir endişe mi yoksa kehanet mi?”

Johanna dirseğinin üzerinde doğrulup Gabriel’in boynunun yan tarafını okşadı. “Hayır, sadece doğruyu söylüyorum.”

Sorusuyla Gabriel’in dikkatini yarın yapacağı şeylere çevirdi. Lord planlarını başka biriyle tartışmaya alışık değildi,

ama onu mutlu etmek istiyordu ve o yüzden planladığı av ve adamlarıyla çalmayı düşündükleri malzemelerden detaylı bir şekilde bahsetti.

Johanna ona nutuk atmayacağına söz verdi. Fakat sessizliği birkaç dakikadan daha uzun sürmedi ve kendini dürüstlük değerleri hakkında bir konuşma yaparken buldu. Kıyamet Günü'nde Tanrı'nın gazabına uğrayacağından bahsetti. Gabriel onun cehennem azabı hakkındaki konuşmasından pek etkilenmedi. Konuşmasının ortasında esnemeye başladı.

“Lordum, güzel ve dürüst bir yaşam sürmene yardımcı olmak benim görevim.”

“Neden?”

“Cennete gidebilmen için, elbette.”

Gabriel kakhaha attı. Johanna pes etti. Kocasının ruhu için endişelenerek uykuya daldı.

ONUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah aşağı indiğinde Johanna'nın ilk fark ettiği şey duvar kilimi oldu. Yarısını tamamladığı duvar kilimi paramparçaydı. Çantası da bir bütün halinde değildi. Suçlu çuval saplarından birini çiğnemekle meşguldü. Diğer sapı çoktan midesine indirmişti.

Dumfries yaramazlık yaptığının farkındaydı. Johanna onun adını haykırıp üzerine doğru yürüyünce sandalyelerden birinin altına girmeye çalıştı. Sandalye yere devrildi. Dumfries ulumaya başladı ve Megan mutfaktan koşarak geldi.

Köpek cehennemden gelen bir iblis gibi bağıırıyordu. Çıkardığı korku dolu ses çatıdaki tahtaları sarmaya yetecek kadar yüksekti. Ses Megan'ı çok korkuttu. Köpek ona dikkat etmese de, duvar kilimini almak için eğildiğinde hâlâ çok temkinliydi.

Gürültüyü duyan Keith ile Calum koşarak içeri girdiler. En üst basamakta aniden durdular. Gabriel hemen arkalarındaydı. Askerleri bir kenara itip basamaklardan indi.

Johanna, Dumfries’le çekişme savaşına girmişti. Köpek kazanıyordu. Johanna çantasını onun ağızından kurtarmaya çalışıyordu. Kpeğın yutmaya çalıştığı sap yüzünden boğulmasından endişeleniyordu.

“Tanrı aşkına, Megan, hanımının duvar kilimine ne yaptın?” diye sordu Keith ellerinde tuttuğı şeyin ne olduğunu anlayınca. Kaşlarını atarak MacLaurin kadınına bakıp kafasını iki yana salladı.

Johanna dikkatini köpekten ayırmadan Keith’e bağırdı. “Bayım, gerçekten de onu Megan’ın yediğini mi sanıyorsun?”

Calum gülmeye başladı. Johanna dengesini yitirip arkası üstü düştü. Gabriel onu yakaladı. Onu yolundan kaldırıp köpeğine döndü. Johanna köpeğın önünde durmak için kocasının etrafından doladı.

“Gabriel, sakın köpeğine vurmaya aklından geçirme.”

Calum’un kahlkahasına rağmen sesini duyurmak için bağırarak konuşmuştu. Gabriel’in içinden ona bağırmak geliyormuş gibi görünüyordu.

“Ona vurmak gibi bir niyetim yok. ekil yolumdan, kadın, ellerini ovuşturmayı da bırak. Onu incitmeyeceğim. Dumfries, kes şu lanet olası ulumayı.”

Johanna yerinden kımıldamadı. Gabriel onu yolundan kaldırdıktan sonra dizinin üzerine çöküp sapı kurtarabilmek için kpeğı ağızını amaya zorladı. Dumfries bırakmak istemiyordu. Karşı ıkarcasına uluduktan sonra en sonunda pes etti.

Gabriel kpeğı teselli etmesine izin vermedi. Ayağı kalıp onu omuzlarından tuttu ve ondan veda öpücüğü vermesini diledi.

“Adamlarının önünde mi?” diye fısıldadı.

Gabriel evet anlamında kafasını salladı. Johanna’nın yüzü kızarmaya başladı. Adam ona uzun bir öpücük verdi, ardından iç çekti. Geri çekildiğinde Johanna biraz sersemlemişti.

“Yorgun görünüyorsun, hanım. Dinlenmelisin.”

Gabriel kapıdan çıkarken böyle söyledi. Johanna peşinden gitti.

“Ciddi olamazsın, lordum.”

“Ben her zaman ciddiymdir, leydim.”

“Ama yataktan yeni kalktım. Herhalde şimdiden kestirmemi istiyor olamazsın.”

“Dinlenmeni umuyorum,” diye omzunun üzerinden seslendi Gabriel. “Ve ekoseni değiştir, Johanna. Yanlış olanı giymişsin.”

“Bugün cuma, leydim,” diye ekledi Calum hatırlatmak ister gibi.

Johanna bir leydiye yakışmayan, işitilebilir şekilde içini çekti. Megan adamlar gidene kadar bekledikten sonra hanımının yanına koştu. “İçeri girip oturun, Leydi Johanna. Aşırıya kaçmak istemezsiniz.”

Johanna’nın içinden haykırmak geldi. Bu isteğine engel oldu. “Tanrı aşkına... Megan, sana hasta gibi mi görünüyorum?”

MacLaurin kadını dikkatle onu inceledikten sonra kafasını iki yana salladı. “Açıkçası, bana çok sağlıklı görünüyorsunuz.”

“Oturup dinlenecek misin?” diye sordu Johanna.

“Yapmam gereken işler var,” diye yanıtladı Megan. “Oturacak zamanım yok.”

“Benim de,” diye homurdandı Johanna. “Bu evi idare etmekle ilgilenmeye başlamamın vakti geldi de geçiyor. Bütün zamanımı kendime ayırıyordum. Ancak her şey değişecek. Şu andan itibaren.”

Megan hanımını daha önce hiç bu kadar buyurgan görmemişti. “Ama leydim, kocanız dinlenmenizi emretti.”

Johanna kafasını iki yana salladı. Akşam olana kadar bitirmeyi istediği işleri listeledi, Megan’ın yanına iki hizmetkâr daha almasına izin verdi ve sonra akşam yemeği hakkında aşçıyla görüşeceğini söyledi.

“Lütfen odamdan yayımı ve oklarımı getir,” dedi Johanna. Kalenin arkasına doğru ilerledi. “Aşçının keyfi yerindeyse, akşam yemeğinde tavşan yahnisi olacak. Auggie’yi benimle birlikte ava çıkmaya ikna edebileceğime eminim. Öğlene doğru dönerim, Megan.”

“Ava gidemezsiniz, leydim. Kocanız gitmenizi yasakladı.”

“Hayır, yasaklamadı,” diye karşı çıktı Johanna. “O sadece dinlenmemi tavsiye etti. Bir kez bile ava gitmekten bahsetmedi, değil mi?”

“Ama...”

“Lordundan şüphe etme. Ve endişelenmeyi bırak. Göz açıp kapayıncaya kadar döneceğime söz veriyorum.”

Megan kafasını evet anlamında salladı. “On adım atamadan Keith sizi görür... Yoksa bugün sizden sorumlu olan Calum muydu?”

“Umarım ikisi de görev sırasının diğerinde olduğunu sanıyordur.”

Hızla arka kapıdan çıkıp sola döndü ve mutfağın olduğu binaya doğru avluda ilerledi. Kendini aşçıya tanıttı ve ta-

nışmaları bu kadar uzun sürdüğü için özür diledi. Aşçının adı Hilda'ydı. Kızıl saçlarına ak düşmüş yaşlı bir kadındı. Üzerinde MacBain ekosesi vardı. Johanna'nın göreviyle ilgilenmesini takdir ediyormuş gibi görünüyordu ve ona kileri gezdirdi.

“Şansım yaver gider ve birkaç tavşan avlayabilirsem, bu akşamki yemek için onları hazırlayabilir misin?”

Hilda kafasını evet anlamında salladı. “Çok iyi tavşan yahnisi yaparım,” diye gururlandı. “Ama en az on tavşana ihtiyacım var. Kilolularsa, dokuz tane yeter.”

“O halde bana şans dile,” diye seslendi Johanna. Ana salona dönüp Megan’dan yayını ve oklarını aldıktan sonra tekrar arka kapıdan dışarı çıktı.

Uzun yolu seçip ahırların etrafından dolaştı. Sean onun için atını eyerlemek istemedi. Gülümseyerek ve çayırdan ayrılmayacağına söz vererek onu ikna etti. Gabriel’in iznini aldığını ima etti. Bu tam olarak yalan sayılmazdı, sadece biraz uydurmaydı, ama yine de kendini suçlu hissetti.

Auggie için de bir kısrak hazırlattı. Onunla ava çıkmayı kabul edeceğini düşünerek haddini aşıyor olabilirdi ama vakit kaybetmek istemiyordu. Auggie ona katılmayı kabul ederse, ahıra geri dönmek zorunda kalmayacaktı. Keith ya da Calum o zaman ona kesinlikle engel olurlardı.

Auggie çayırın ortasında atış yapmak için hazırlanırken Johanna ona engel oldu.

“Tavşan avlamaya gitmek istemiyorum,” dedi.

“Seni daha kolay ikna edebileceğimi umuyordum,” diye karşılık verdi Johanna. “Tavşanlarımızı ararken, belki bana gizli mağaranın nerede olduğunu gösterebileceğini düşünmüştüm. Dün onu bulamadım.”

Auggie kafasını iki yana salladı. “Bayır boyunca sana eşlik ederim, genç hanım, ve sana yolu tekrar gösteririm ama bugün beni oyunumdan ancak bu kadar ayırmana izin verebilirim.”

Auggie ata bindi, Johanna’dan dizginleri aldı ve önden ilerlemeye başladı.

“Sıvı altın fiçilerinden kocama bahsetmek için iznini istiyorum,” dedi.

“Bu bir sır değildi, genç hanım.”

“İçkiyi lordunla paylaşmaya razı mısın? Onu erzak karşılığında takasta kullanabilir.”

“İçki lorduma ait. MacBain’e hayatımı borçluyum ama sen bunu bilemezsin. MacBainlerin çoğu geçerli bir sebep uğruna bağlılık yemini ederler. MacBain onlara gururlarını geri verdi. Ondan hiçbir şeyi esirgeyemem, özellikle de Kuzey İskoçya içkimizi. Hatta isterse, onun için oynadığım bu oyunu bile bırakırım,” diye ekledi. dramatik bir şekilde kafasını sallayarak.

Auggie bayırın tepesinde durup kuzey yamacından aşağı sıralanan ağaçlara doğru işaret etti. Johanna’ya yamacın dibindeki çarpık çamdan başlayarak yukarı doğru ağaçları saymasını söyledi. On ikiye ulaşınca onu durdurdu.

“Aradığın yer orası, o ağaçların arası,” dedi. “Aramaya çıktığında yukarıdan dolaştın, değil mi, genç hanım?”

“Evet,” diye yanıtladı Johanna. “Lütfen tekrar düşünüp bana eşlik eder misin?”

Auggie ikinci kez teklifini geri çevirdi. “Bırak genç askerler seni takip etsin, Johanna. Ve sakın MacLaurinlere sıvı altından bahsetme. Hazineyle ne yapacağına lordumuz karar versin.”

“Ama MacLaurinler artık klanımızın bir parçası, Auggie,” diye karşı çıktı.

Yaşlı MacBain savaşçısı burnundan güldü. “Yanımızda burunları havada dolaşıyorlar,” dedi. “Kendilerini çok üstün görüyorlar. Hiçbiri dışlanmadı, anlarsın ya.”

“Anlamıyorum,” dedi Johanna. “İngilizlere karşı kocamın onlara yardım etmesi için yalvardıklarını duydum...”

“Bu doğru,” diye sözünü kesti Auggie. “Babası Lord MacLaurin’di. Elbette, evlilik dışı doğan oğlunu hiçbir zaman kabullenmedi, ölüm döşeğinde son nefesini vermeyi beklerken bile. MacLaurinler doğal olarak MacBain’in evlilik dışı doğduğunu unuttular. Sanırım damarlarında MacLaurin kanı dolaştığını biliyorlar. Yine de geri kalanımız için işe yaramazlar.”

Johanna kafasını iki yana salladı. “MacLaurinleri kurtarmak için savaş sırasında MacBain savaşçılarının liderlerinin yanında savaştıklarını sanıyorum.”

“O zaman çok fazla kazanırdın, bu doğru, lordumuzun yanında savaştık.”

“MacLaurinler bu gerçeği unuttular mı?”

Johanna, MacLaurinlerin tavırları yüzünden sinirlense de belli etmemeye çalıştı. Auggie gülümsedi. “MacBainlerin adına sinirlendin, değil mi, genç hanım? Sen de bizden biri oluyorsun.”

Auggie’nin güzel gözlerindeki ışıltı gülümsemesine neden oldu. Övgüsü ve onun hakkındaki düşünceleri önemliydi. Onu tanıdığı kısa süre içinde arkadaşlığına ve rehberliğine değer vermeye başlamıştı. Auggie vaktini ayırıp onu dinliyordu. Doğrusu, ondan başka dinleyeni yoktu. Ayrıca, ona hiçbir zaman dinlenmesini tavsiye etmemişti.

“Bu kez neden suratını astın?”

Johanna kafasını iki yana salladı. “Durumumu düşünüyordum,” dedi.

“Yine mi? Sürekli durumunu düşünmekten şiddetli bir baş ağrısı edineceksin. İyi avlanmalar, Johanna,” dedi Auggie başını eğerek. Atını döndürüp çayırına geri döndü.

Johanna atını öteki tarafa sürdü. Auggie’nin ona gösterdiği yola ulaşmak üzereyken beyaz bir tavşan hızla açıklığa çıktı. Dizginleri sol dizinin altına sıkıştırıp okuna uzandı ve yayına takıp nişan aldı. Tavşan yere serilirken bir diğeri sıçrayarak yoluna çıktı.

Bir şey hayvanları korkutup saklandıkları yerden kaçırmış olmalıydı, çünkü yirmi dakikadan kısa süre içinde sekiz tumbul ve bir tane cılız tavşan yakaladı. Derenin kenarında durup oklarını yıkadıktan sonra tekrar kesesine koydu. Tavşanları bir iple eyerinin arkasına bağladı.

Eve giderken üç Maclaruin askeri ona yetiştiler. Genç savaşçılardı, muhtemelen hâlâ eğitim çağındaydılar, çünkü hiçbirinin yüzünde ya da kollarında yara yoktu. Adamların ikisi sarışındı. Üçüncü savaşçının koyu renk saçları ve berak yeşil gözleri vardı.

“Lordumuz yalnız başınıza dolaştığınızı duymaktan hoşlanmayacak, leydim,” dedi sarışın askerlerden biri. Johanna onu duymamış gibi yaptı. Eyerine bağladığı ipi çözüp tavşanları askere verdi.

“Bunları açşıya götürür müsün? Tavşanları bekliyor.”

“Elbette, leydim.”

“Adın ne, bayım?”

“Niall,” diye yanıtladı asker. Diğer sarışın genç adama işaret edip, “Onun adı Lindsay,” dedi. “Ve arkamdaki de Michael.”

“Sizinle tanıştığıma sevindim,” dedi Johanna. “Şimdi izinle. Bu patikayı takip etmek istiyorum.”

“Neden?” diye sordu Michael.

“Bir şey arıyorum,” dedi Johanna askere bilerek üstü kapalı bir yanıt vererek. “Fazla sürmez.”

“Lordumuzun ne yaptığınızdan haberi var mı?” diye sordu Michael.

“Planlarımdan söz edip etmediğimi hatırlamıyorum,” diye açıkça yalan söyledi Johanna.

Niall beraberindekilere döndü. “Avları kaleye götürürken hanımımızla kalın.”

Johanna ona eşlik etmelerine memnundu. Dikkatini işine verip ormanda ilerledi. Patika daraldı ve sonra çalıların yolunu engellediği bozuk parçalara dönuştü. Güneşin tepesinde kemerli yeşil bir güneşlik gibi birleşen dalların arasından süzölüyordu. Etrafını saran güzelliği fısıldayarak övdüğünü duyan genç askerler gülümsediler.

“Kilisede değıliz, leydim,” diye seslendi Michael. “Sesinizi alçaltmanıza gerek yok.”

“Tam olarak ne arıyorsunuz?” diye sordu Lindsay.

“Bir mağara,” diye yanıtladı Johanna.

Patika ikiye ayrıldı. Johanna atını sola saptırdıktan sonra askerlere diğer yöne gitmelerini emretti. Ancak iki askerde yanından ayrılmadılar.

“Öyleyse, burayı işaretleyin, böylece geri döndüğümüzde hangi yola saptığımızı hatırlarız.”

Örgüsünü tutan kurdeleyi çözüp Michael’a verdi. Asker mavi kurdeleyi alçak dallardan birine bağlamakla meşgulken, Johanna’nın kısırağı huzursuzlanmaya başladı. Rachel kulaklarını düzleştirdi, patikanın yan tarafına doğru çekilir-

ken güçlü bir şekilde burnundan soludu. Johanna dizginlerini sıkıca tutup kısırağına uslu olmasını söyledi.

“Bir şey onu korkuttu,” dedi. Kısırağını korkutan şeyin ne olduğunu görmek için omzunun üzerinden baktı. O sırada Michael’ın atı Rachel’in telaşını fark edip şaha kalktı.

“Açıklığa dönsek iyi olacak,” dedi Lindsay. O da kendi atını kontrol altında tutmak için uğraşıyordu.

Johanna bu öneriyi kabul etti. Dizleriyle Rachel’ı dürtüp kısırağı döndürmeye çalıştı.

Rachel aniden fırladı. Atı çalıların arasına dalarken Johanna zar zor kafasını eğmeye fırsat bulabildi. Kısırağını yatıştıramadı. Johanna aynı anda hem hayvanı kontrol altına almaya hem de çalıları engellemeye çalıştı.

Bu ani huzursuzluğa neyin sebep olduğunu bilemiyordu. Askerlerden biri ona seslendi. Ancak ne söylediğini anlayamadı. Rachel sola dönüp dörtlünela koşmaya devam etti. Johanna bir ses daha duydu, omzunun üzerinden bakmak için döndü ama askerleri göremedi. Tekrar arkasına döndü ve başka bir dalı engellemek için elini yüzünün önüne koydu. Engeli kenara itemedi. Johanna eyerinden havalandı. Yana doğru uçup yapraklı bir çalının altına düştü. Nefesi kesildi. Kısık bir sesle inleyerek doğruldu. Çalının bir kısmı bacağının altından kurtulup yüzüne çarptı. Bir leydiye yakışmayan şekilde söylenip ayağa kalktı. İncinen sırtını ovuşturmaya çalıştı.

Johanna, Lindsay ile Michael’ın yardımına geleceklerini umdu. Kısırağını hiçbir yerde göremiyordu. Orman ürkütücü bir şekilde sessizdi, askerlerin farklı bir yöne gittiklerini düşündü. muhtemelen hâlâ atının peşindelerdi. Rachel’a yetişip hanımlarının olmadığını görene kadar beklemek zo-

runda kalacaktı. O zaman onu aramak için döneceklerine emindi.

Johanna yayını ve oklarını alıp askerleri beklemek için alçak bir kayaya oturdu. Havaya yer tezeğinin ağır kokusu ve taze çam iğnelerinin kokusu sinmişti. Johanna uzun süre bekledikten sonra açıklığa yürümek zorunda kalacağını anladı. Ancak atı koşarken birkaç kez yön değiştirdiği için hangi yöne gideceğinden emin değildi.

“Muhtemelen günün geri kalanı boyunca daireler çizeceğim,” diye homurdandı Johanna.

Gabriel ona çok kızacaktı. Onu suçlayamazdı. Ormanda dolaşmaya çıkmak hiç güvenli değildi, özellikle de ortalıkta dolaşan yabani hayvanlar varken.

Her ihtimale karşı yayına bir ok takıp yürümeye başladı. Yaklaşık on beş dakika sonra başladığı yere döndüğünü sandı. Sonra fikrini değiştirdi. Önündeki kaya, onun oturduğundan çok daha büyüktü. Doğru yöne gittiğini düşünüp tekrar yürümeye başladı.

Mağarayı tesadüfen buldu. Yolunu engelleyen başka bir büyük kayanın önünde durmuş sağa mı yoksa sola mı gitmesi gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Açıklık sol tarafındaydı ve yüksekliği boyu kadardı. İki yanında uzun, ince ağaçlar vardı.

Johanna mağarayı bulduğu için o kadar heyecanlandı ki temkinli olmayı unuttu. Neredeyse koşarak içeri girdi. Koridoru tavandaki çatlaklardan içeri süzülen günışığı aydınlatıyordu. Patikanın sonuna ulaşınca mağara kaledeki ana salon genişliğinde bir odaya açıldı. Solunda kırık basamaklara benzeyen duvardan çıkan dar kayalardan oluşan raflar vardı. Sağ tarafında ise fiçılar duruyordu. Yuvarlak fiçılar-

dan en az yirmi adet, belki daha fazla vardı. Onları mağara-ya saklayan kabile reisleri yanlarına yatırmıştı. En alttakiler kayanın üzerinde duruyordu. Fıçılar mağaranın tepesine kadar ulaşan bir piramit oluşturmuştu.

Zaman meşeyi çürütmemişti. Aslına bakılırsa mağaranın içi epey kuruydu.

Bulduğu hazine Johanna'yı çok sevindirdi. Kaleye kadar koşup Gabriel'e gelip bu hazineyi görmesini söylemek istedi.

Kocasının çıktığı avdan dönmesini beklemek zorunda kalacağını hatırladı. Bunun üzerine içini çekti. "Köpeğe köpek denir, Gabriel," diye kendi kendine homurdandı. Avlanmıyordu. Çalışıyordu. Evet, yine hırsızlık yapmaya gittiği günlerden biriydi, ama sonuncusu olduğu kesindi, çünkü ne olursa olsun, ona takas sanatını öğretecekti.

Evet, istese de, istemese de onun ruhunu kurtaracaktı.

Johanna askerlerin gelip onu almalarını beklemek için dışarı çıktı. Kayanın yanına gidip tepesine tırmandı. Devasa ağacın gövdesine yaslandı ve kollarını göğsünde bileştirip bekledi.

Askerlerin onu bulmak için acele etmedikleri kesindi. Bir saat geçtikten sonra sabrı tükenmeye başladı. Evin yolunu kendisinin bulması gerekeceğini düşündü.

Johanna ağaçtan uzaklaştı, omzundaki yayını düzeltti, kayadan aşağı atlamak üzereyken tam karşısındaki çalılardan arasından bir hırıltı geldiğini duydu. Donup kaldı. Ses giderek arttı. Ürkütücü ses ona Dumfries'i hatırlattı, ama bunun Gabriel'in köpeği olmadığını biliyordu. Köpek kaledeydi. Bu gürültüyü çıkaran bir kurt olmalıydı.

Sonra ona bakan gözleri gördü. Sarılardı.. İçinden çılgılık

atmak gelse de, Johanna ılık atmadı. İçinden kaçmak da geliyordu, ama buna cesaret etmedi.

Küçük açıklıktan başka bir hıırtı geldi... Bir başka çift, kasvetli, sarı göz ona bakıyordu. Hırılı etrafında yankılanmaya başladı. Johanna arkasında bir hareket hissedince etrafının sarıldığını anladı.

Onu kurban etmek için bekleyen kaç kurt olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Panie kapılmadı. Bu samalıa ayıracak vakti yoktu.

Johanna o anda hakkında inanılmaz bir Şey keşfetti. Uabiliyordu. Tanrı biliyordu ki, ağacın dallarına utuuna emindi. Tırmandığını hatırlamıyordu. Neredeyse güvenli bir yere çekilmek üzereyken, akıllı kurtlardan biri ekosesinin ucunu yakaladı. Onu geri çekmek için uratı. Çenesi kumaa kenetlendi, kararlı bir Şekilde kafasını ileri ve geri sallıyordu. Johanna kendini bir dalın üzerine attı ve oklarının yere düşmemesi için bir eliyle çantasının tepesini kapatırken diğeriyle aaca tutundu. Temkinli bir pozisyondu. Ayaklarıyla kurdun dişleri arasında sadece birkaç santimetre vardı.

Aşağı bakmaya cesaret edemedi. Bacaklarını dala dolayıp ekosesinin onu tuzaa düŐürmemesi için kemerini çözme-ye çalıştı. Bu uzun dakikalar aldı ve işini bitirdiğinde, kumaşın kurtların arasına düşmesine izin verdi.

Nihayet özgürdü. Sızlanarak tırmanmaya devam etti, nihayet güvende olduğuna ikna olduğu bir yüksekliğe ulaşıncaya, kalın dal ve ağacın gövdesi arasındaki bir oyuğa yerleşti.

En sonunda aşağı bakacak kadar cesaretini toplayabildi. Kalbi mide boşluğuna düşmüş gibi hissetti. Tanrı aşkına, aşağıda en az altı kurt vardı. Uluyarak, ona ve birbirleri-

ne hırlayarak ağacın etrafında daireler çiziyorlardı ve belki de liderleri olan bir tanesine kıyasla Dumfries yavru köpek gibi kalıyordu. Gördüğü şeyi inkâr edercesine kafasını iki yana salladı. Kurtlar bu kadar büyük olamazlardı. Değil mi?

Ağaca da tırmanamazlardı... Yoksa tırmanabilirler miydi? Dev kurt kafasını ağacın gövdesine vurmaya başladı. Johanna bunun son derece saçma bir şey olduğunu düşündü. Diğer iki kurt ekosesini parçalıyordu. Onlar da deliye dönmüş gibilerdi.

Onu rahat bırakacakmış gibi görünmüyorlardı. Johanna uzun süre durumu için endişelendi. Nihayet güvende olduğu gerçeğini kabullenince, Michael ve Lindsay için endişelenmeye başladı. Bir kurt sürüsünün içine dalmalarını istemiyor ve atların geldiğini duyunca canavarların gidip gitmeyeceklerini bilmiyordu. Evet, bunlar canavardı ve hiç kimseden ya da hiçbir şeyden korkup kaçacak gibi görünmüyorlardı.

Sol tarafında bir hareket Johanna'nın dikkati çekti. Kurtlardan biri mağaranın girişindeki kayalığa tırmanmıştı. Hayvan üzerine atılmaya hazırlanıyor gibi görünüyordu. Johanna kurdun aradaki mesafeyi kapatıp kapatamayacağını bilmiyordu. Ancak öğrenmek için beklemeyecekti. Omzundaki yayı alıp bir ok yerleştirdi ve duruşunu hafifçe değiştirip nişan aldı.

Kurdu havada yakaladı. Ok hayvanın gözüne saplandı. Kurt yere düşüp diğerlerinden birkaç adım öteye serildi. Hemen ölen hayvanın üzerine üşüştüler.

Sonraki yirmi dakika içinde Johanna üçünü daha öldürdü. Kurtların zeki hayvanlar olduklarını öğrenmişti. Bunlar zeki değillerdi. Aşağısında kaldıkları sürece oklarının hedefi

olamazlardı, çünkü dallar görüş alanını engelliyordu, ama arka arkaya kayanın üzerine tırmanıp ona ulaşmak için ağaca atıldılar. Dördüncü kurt da önceki üç kurdun izinden gidince Johanna yavaş algıladıklarını fark etti.

Oku yayında tutmaktan parmakları acıyordu. Dev kurdun görüş alanına girmesini istiyordu. Ona göre, Dumfries'i yaralayan kurt oydu. Neden bu çıkarıma vardığını bilmiyordu. Belki de dişlerini ona gösterdiğinde azı dişlerinde gördüğü kurumuş kara kan lekesi yüzündendi. Hayvandan ziyade bir iblise benziyordu. Gözlerini ondan hiç ayırmamıştı. Çok acımasız görünen bir hayvandı. Johanna tiksinti ve korkuyla ürperdi.

"Hayvan dedikleri sensin, değil mi?"

Elbette kurdun yanıt vermesini beklemedi. Endişe verici durumu yüzünden aklını kaçırp kaçırmadığını merak etmeye başlamıştı. Ne de olsa artık iblislerle konuşuyordu. Davranışı içini çekmesine neden oldu.

Kurt neden gitmiyordu? Michael ve Lindsay neredeydiler? Herhalde onu unutmuş olamazlardı, değil mi?

Johanna bugünün daha da kötüleşebileceğini sanmıyordu.

Yanılmıştı, çünkü yağmuru hesaba katmamıştı. Günışığının gittiğini fark etmeyecek kadar meşguldü ve Tanrı biliyordu ki gökyüzüne bakıp yağmur bulutlarını fark edecek kadar vakti olmamıştı. Kendini kurtlardan korumaya o kadar odaklanmıştı ki başka bir şey düşünmeye fırsatı olmamıştı. Ancak önemi yoktu. Yağmurun yağacağını önceden bilmesi hiçbir şeyi değiştirmez, yine de ıslanırdı.

Ağaçların arasından şimşek çaktı. Bunu şiddetli bir sağanak izledi. Dallar su yerine domuz yağıyla yağlanmış gibi

kayganlaşmaya başladı. Johanna kollarını ağacın gövdesine dolayamıyordu. Aşağı kaymaktan korktuğu için duruşunu değiştirmeye çekiniyordu.

Canavar hâlâ ağacın dibinde bekliyordu. Johanna'nın elleri yayını ve okunu sıkıca tutmaktan titremeye başladı. Parmaklarına kramp girdi.

Birinin ona seslendiğini duydu. Yaratıcısına fısıldayarak şükrettikten sonra bağırarak karşılık verdi. Tuhaftı, ama kocasının sesini duyduğunu sanmıştı. Elbette, bu mümkün olamazdı. Çünkü Gabriel avdaydı.

Ona doğru yaklaşan atların sesi en sonunda kurdu gitmeye ikna etti. Johanna hazırды. Şimşek ağaçtan uzaklaşır uzaklaşmaz oku serbest bıraktı. Hedefini ıskaladı. Hayvanın gövdesine nişan almıştı, ama oku sırtına isabet etti. Kurt acıyla uluyarak ona döndü. Johanna hayvanı acısından kurtarmak için acele etti. Çantasından bir ok daha alıp yayına yerleştirdi ve tekrar nişan aldı.

Öldürmekten hoşlanmıyordu. Cehennemden çıkmış bir şeytana benzese de kurt da Tanrı'nın canlılarından biriydi. Ondan daha yüce bir amaca hizmet ediyordu –ya da ona öyle söylenmişti– ve bu amacın ne olduğuna dair en ufak bir fikri olmasa da suçluluk hissetti.

Johanna'nın oku havada hızla ilerleyip kurdu öldürürken, MacBain askerleri patikanın köşesini dönüp karşısında belirdiler. Hayvan okun gücüyle havaya sıçradı ve sonra savasçıların atlarının önünde yere serildi.

Johanna sırtını ağacın gövdesine yaslayıp yayını bıraktı. Parmaklarındaki ağrıdan kurtulmak için ellerini kasıp gevşetti. Birden midesinin bulandığını hissetti. Derin bir nefes alıp dalın etrafından aşağıdaki askerlere baktı.

Gücünü biraz toplayınca, onu bu kadar uzun beklettikleri için adamlara günlerini gösterecekti. Ardından, ondan özür diledikten sonra bu utanç verici olaydan lordların bahsetmemeleri için söz vermelerini isteyecekti. Tanrı biliyordu ki, her birinden bu sözü alacaktı.

“İyi misiniz, leydim?”

Askerlerin yüzünü göremedi. Fakat Calum’un sesini tanıdı.

“Evet, Calum,” diye seslendi. “Gayet iyiyim.”

“Sesi pek iyi gelmiyor,” dedi Keith, “hayvanımızı öldürmüşsünüz,” diye de neredeyse bağırarak ekledi.

MacLaurin askeri çok şaşırmış gibiydi. Johanna bir açıklama yapmak zorunda olduğunu hissetti. Askerlerden herhangi birinin hayvanları öldürmekten haince bir zevk aldığını düşünmelerini istemiyordu.

“Görüldüğü gibi değil,” diye seslendi aşağıya doğru.

“Onları öldürmediniz mi?”

“Onun oklarına benziyor,” dedi Keith.

“Beni rahat bırakmadılar, bayım. Onları öldürmek zorunda kaldım. Lütfen kimseye söylemeyin, özellikle de lordumuza. Bu tür önemsiz meselelerle uğraşamayacak kadar meşgul.”

“Ama leydim...”

“Calum, bana karşı gelme. Kibar olacak havamda değilim. Zor bir gün geçirdim. Sadece bana sırrımı saklayacağına dair söz ver.”

Johanna’nın eteği dala takıldı. Onu kurtarmaya çalışırken, askerlerin ona söz vermelerini bekledi. Adamlar ona söz verene kadar daldan aşağı inmeyecekti.

Gabriel çok kızacaktı. Tepkisini düşünmek bile tüylerini diken diken ediyordu.

Adamlar hâlâ ona söz vermemişlerdi. “Sizden çok fazla şey istemiyorum,” diye homurdandı.

Calum kakhaha atmaya başladı ve Johanna’nın bunun nedenini anlaması uzun sürmedi.

Gabriel’in çoktan haberi vardı.

“Aşağı in. Hemen.”

Kocasının sesindeki öfke onu neredeyse ağaçtan düşürecekti. Johanna suratını buruşturdu. Ağaçtaki oyuğa yaslanıp kocasından ve gazabından saklanmayı umdu. Hemen ne yaptığını anladı, ağzının içinde bir leydiye yakışmayan sözler homurdandıktan sonra öne doğru eğildi. Önündeki dalı kenara itip aşağı baktı. Bakmamış olmayı diledi. Gabriel’i hemen gördü. Kafasını kaldırmış ona bakıyordu. Elleri eyer kaşındaydı ve pek sinirli görünmüyordu.

Fakat Johanna gerçeğin hiç de öyle olmadığını biliyordu. Kocasını kabaca emir verirken sesindeki öfkeye hakim olamamıştı.

Atı Keith ve Calum’un atlarının arasındaydı. Johanna dalı bırakıp ağacın gövdesine yaslandı. Utancından yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. Anlaşılan, askerlerden sırrını saklamalarını isterken Gabriel oradaydı.

Artık bir tür açıklama yapması gerektiğinin farkındaydı ve yeterince vakti olursa, mantıklı bir şey düşüneceğinden emindi. Johanna bir şey düşünene kadar yerinden kıpırdamamaya karar verdi.

Öfkesini kontrol altında tutmak için Gabriel konsantre olmak zorunda kaldı. Etrafına bakıp bir kez daha ölü kurtları saydı ve gözlerinin ona bir oyun oynamadıklarından emin oldu. Sonra tekrar ona baktı.

Emrini yerine getirmek için henüz hareket etmemişti.

Tanrı biliyordu ki edemezdi. Kurtların tehdidi henüz sona ermemiştir. Aşağıda hâlâ ona saldırmak için bekleyen bir kurt vardı.

“Johanna, buraya gel.”

Johanna onun sert tonundan hoşlanmadı. Gabriel’e bunu söyleyebilirdi ama fikrini umursayacağını sanmıyordu. Onu dinlemesinin en iyisi olacağını düşündü.

Ne yazık ki, bacakları onu dinlemeyi reddetti. Uzun süredir bacaklarıyla dala tutunduğu için ağacın gövdesinden aşağı kaymayı deneyince, jöleye dönüşmüşler gibi hissetti.

En sonunda, Gabriel gelip onu almak zorunda kaldı. Adamın, Johanna’nın ellerini daldan ayırması gerekti. Johanna bir türlü bırakamıyordu.

Gabriel, Johanna’nın kollarını kendi boynuna doladı ve sonra onu kendine doğru çekti. Bir kolunu beline dolarken ikisinin de kaymasına engel olmak için diğerini dalın üzerine attı.

Uzun süre kımıldamadı. Johanna, Gabriel’in vücudunun sıcaklığı onu ısıtana kadar bu denli üşüdüğünü fark etmemiştir. Titriyordu.

Gabriel de titriyordu. Sinirden titreyecek kadar mı ona kızmıştı?

“Gabriel?”

Sesindeki korku Gabriel’in çözülmesine neden oldu. “Benden korkmayı bırak, kadın,” dedi kısık ve öfkeli bir sesle. “Tanrı biliyor ki, aklını başına getirmek için seni boğazlamak istiyorum, ama sana zarar vermeyeceğim.”

Gabriel’in azarlaması Johanna’nın canını sıktı. Onun hoşnutsuz olmasına neden olan hiçbir şey yapmamıştı... Belki verdiği saçma dinlenme emrine uymamak dışında. Evet, içinden geçirdi, tavsiyesini dinlememiştir.

“Senden korkmayı çoktan bıraktım,” diye Gabriel’in boynunun yan tarafına doğru homurdandı. Johanna bunun üzerine içini çekti. Gabriel dürüstlüğe meyilliydi ve ona gerçeği söylemezse daha çok sinirleneceğine emindi.

Adamın herhangi bir şeyi boğazlamaya hazır görüldüğü bir gerçektir. “Genellikle senden korkmuyorum,” diye ekledi Johanna hemen. “Neden bana bu kadar kızgınsın?”

Gabriel onun sorusuna cevap vermedi. Veremezdi. Hâlâ Johanna’ya bağırma riski vardı. Öfkesini kontrol altına alana kadar bekledikten sonra onu böylesine korkutarak hayatından yirmi yıl çaldığını ona açıklayacaktı.

Kocasını sıkıca tuttu. Sorusu anlaşılan onu üzümüştü. Johanna bunun nedenini anlayamadı. Ne de olsa, zihin okuyamıyordu. Bu gerçeğe dikkatini çekmeyi düşünse de, vazgeçti. Gabriel’i daha çok sinirlendirmek dışında hiçbir işe yaramazdı. Onun karısıydı ve bu yüzden onu yatıştırmayı denemeliydi.

Konuyu değiştirmeye karar verdi. Onu memnun edecek bir övgüyle başlamaya karar verdi. “Haklıydın, lordum. Orman kurtlarla dolu.”

Bu ona söylemek için yanlış bir şeydi. Gabriel ona daha sıkı sarılıp işitilebilir bir şekilde titrek bir nefes verince bu sonuca vardı.

“İslanmana neden oluyorum, lordum,” diyerek dikkatini kurtlarla ilgili talihsiz gerçekten uzaklaştırmaya çalıştı.

“Sırılsıklamsın,” diye çıkıştı Gabriel. “Ateşlenecek ve bir hafta içinde öleceksin.”

“Ölmeyeceğim,” dedi. “Kuru giysiler giyerim ve eski halime dönerim. Beni nefessiz bırakıyorsun, bey. Lütfen kollarını gevşet.”

Gabriel onun isteğine aldırmadı. Küfretti, sonra aniden hareket etti. Johanna sıkıca onun boynuna tutunup gözlerini kapattı. Aşağı inerken dalların yüzüne çarpmaması için endişelenme işini ona bıraktı.

Gabriel yürümesine izin vermedi. Onu atına kadar taşıyıp yukarı kaldırdıktan sonra eyerine oturttu. Bunu yaparken nazik olduğu pek söylenemezdi.

Johanna hemen iç etekliklerini düzeltmeye çalıştı. Kuşmaş tenine yapışmıştı. O anda doğru düzgün bir leydiye benzemediğini biliyordu, ama aşağı bakıp elbisesinin göğüslerine nasıl yapıştığını görünce nefesi kesildi. Hemen parmaklarını saçlarının arasında gezdirip göğsünü örtmesi için saçlarını öne doğru çekti.

Neyse ki askerler ona dikkat etmiyorlardı. Gabriel ona sırtını dönüp kurtların kaldırılmalarını emretti. Calum ve Keith atlarından atlayıp kurtların boyunlarına ip bağladılar.

“Onları tepeye sürükleyin ve yakın,” diye emretti Gabriel. Johanna’nın kısırağının dizginlerini Lindsay’e atıp diğer askerlere ve ona kaleye dönmelerini emretti.

Gabriel karısıyla bir dakika yalnız kalmak istiyordu.

Calum ona anlayışla baktıktan sonra uzaklaştı. Gerçekten de Johanna’nın başının dertte olduğuna inanıyordu. Keyifsiz ifadesine bakılırsa, Keith de öyle düşünüyordu.

Johanna başını dik tutup ellerini birleştirdi ve kontrol-lüymüş gibi yaptı.

Gabriel askerleri gidene kadar bekledikten sonra ona döndü. Johanna’nın ona bakması için elini üst bacağına koydu.

“Bana söylemek istediğin hiçbir şey yok mu, hanım?”

Johanna kafasını evet anlamında salladı. Gabriel bekledi. “Evet?” dedi en sonunda.

“Keşke sinirin yatışsa.”

“Duymak istediğim bu değil.”

Johanna elini onun elinin üzerine koydu. “Benden bir özür bekliyorsun, değil mi? Pekâlâ, öyleyse. Dinlenme önerine uymadığım için özür dilerim.”

“Öneri mi?”

“Bana bağırmana gerek yok, bey. Bu çok kaba.”

“Kaba mı?”

Gabriel’in onun sözlerini neden tekrar etme ihtiyacı hissettiğini anlamadı. Gabriel de onun kurtlarla karşılaşmasına rağmen neden histerik olmadığını anlayamıyordu. Neler olabileceğinin farkında değil miydi? Tanrı aşkına, bunu düşünmesine engel olamıyordu. Johanna vahşi hayvanlar tarafından parçalanabilirdi.

“Johanna, bir daha yanında sana eşlik eden biri olmadan kaleden uzaklaşmayacağına dair bana söz vermeni istiyorum.”

Sesi boğuktu. Ona bağırmamaya çalıştığı için sesinin böyle çıktığını düşündü. Eğer bu çıkarımı doğruysa, o halde kocası hislerini önemsiyor olmalıydı.

“Lordum, evine mahkum olmak istemiyorum,” diye açıkladı. “Ava gitmek için bir hileye başvurdum. İstedğim gibi eve girip çıkabilmeliyim.”

“Hayır.”

“Bana eşlik eden biriyle olabilir mi?”

“Lanet olsun, kadın, ben de öyle...”

“Önerdin mi?”

“Önermedim. Senden söz vermeni istiyorum.” Johanna onun eline hafifçe vurdu. Ancak Gabriel yatıştırılmak istemiyordu. Parçalanmış ekosesinin bulunduğu ağacın dibine

işaret etti. “Ekosen kadar kolay ve çabuk bir şekilde param-parça edilebileceğini anlamıyor musun?”

Johanna gerçeği nihayet idrak etti. Gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu. Gabriel, en sonunda tehlikenin boyutunu anladığını sandı. Kafasını yukarı ve aşağı salladı. “Evet, ölebilirdin, hanım.”

Johanna gülümsedi. Görmeyi umduğu tepki bu değildi. Etrafındaki tehlikeleri anlamazsa, ona temkinli olmayı nasıl öğretecekti?

Gabriel bıkkınlıkla kaşlarını çatı. “Bir eşimin olmasına alışmaya çalışıyorum, Johanna. Bu değişimi zorlaştırıyor-sun. Tanrı aşkına, neden gülümsüyorsun?”

“Sinirlenmenin sebebinin kaybolmam olduğunu yeni anladım, lordum. Dinlenme önerini göz ardı ettiğim için kızdığını sanıyordum. Şimdi anlıyorum,” diye ekledi kafasını sallayarak. “Beni önemsemeye başladığın bir gerçek. Kalbin yumuşadı, değil mi, kocacığım?”

Bu tür aptalca çıkarımlara ulaşmasına izin vermeyecekti. Kafasını iki yana salladı. “Sen benim eşimsin ve seni daima koruyacağım. Bu benim görevim, Johanna. Ama her şeyden önce ben bir savaşçıyım. Bu önemli gerçeği unutmuş gibisin.”

Johanna’nın onun neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu. “Savaşçı olmanla bana karşı takındığın tavrın ne ilgisi var?”

“Gönül meseleleri beni ilgilendirmez,” diye açıkladı Gabriel.

Johanna omuzlarını dikleştirdi. “Beni de ilgilendirmez,” diye karşılık verdi fikrinin onu incittiğini düşünmemesi için. “Ve ben de etrafımda olmana alışmaya çalışıyorum.”

Gabriel, Johanna'nın bakışlarından onu incittiğini görebiliyordu. Uzanıp ensesinden tutarak onu kendine doğru çekti ve sertçe uzun uzun öptü. Johanna kollarını onun etrafına dolayıp öpücüğüne karşılık verdi. Kocasını geri çektiğinde neredeyse atından düşecekti. Gabriel onun düşmesine engel olmak için ellerini beline koydu.

"Gitmeden önce bana söz ver."

"Söz veriyorum."

Johanna'nın ona hemen söz vermesi neşesini yerine getirdi. Fakat bu çok uzun sürmedi. Johanna'nın göz göre göre onu çileden çıkardığını düşünmeye başlamıştı.

"Tam olarak sana ne için söz verdim, lordum?"

"Yanında sana eşlik eden biri olmadan kaleden ayrılmayacağına söz verdin!"

Gabriel bağırarak istememişti, ama Tanrı biliyordu ki, Johanna onu deli ediyordu. Son on dakikadır neyi tartışıyorlardı?

Johanna parmaklarını Gabriel'in boynunun yan tarafında dolaştırdı. Kocasının suratı iyice asıldı, tek istediği onu biraz yatıştırmaktı. Şefkatli okşamalarına birkaç övgü ekledi.

"Beni öptüğünde bana her şeyi unutturuyorsun. Bu yüzden sana verdiğim sözü unuttum, lordum."

Gabriel gerçeği itiraf ettiği için Johanna'yı suçlayamazdı. Gabriel'in de onun öpücüklerinden etkilendiği zamanlar olmuştu. Elbette, karısının ondan etkilendiği kadar sık değil.

Johanna bacağını eyerin üzerinden atıp aşağı inmeye çalıştı. Gabriel yerinden kıpırdamaması için belinden sıkıca tuttu.

“Sana bir şey göstermek istiyorum,” dedi Johanna. “Bugünkü küçük olayı unutmanın uzun süreceğini düşündüğüm için yarına kadar beklemek istiyordum, ama vazgeçtim. Gabriel. Sana şimdi göstermek istiyorum. Sürprizimin keyfini yerine getireceğine eminim. Aşağı inmeme izin ver.”

“Bugünkü olayı asla unutamayacağım,” diye homurdandı adam. Yere inmesine yardım ederken asık suratı değişmedi ve ondan uzaklaşmaya başladığında elini tuttu.

Gabriel uzanıp eyerinden Johanna’nın yayını aldıktan sonra onu mağaraya doğru takip etti. Girişten geçmekte zorlandı. Kayaların arasındaki boşluktan zorla sığıdı ve kafasını eğmek zorunda kaldı ama mağaranın içine ulaşıp fiçileri görünce karısının onu soktuğu zor durum yüzünden homurdanmayı bıraktı.

“Artık takas yapmak için bir şeyin var,” dedi Johanna. “Ve bundan sonra çalmak zorunda kalmayacaksın. Buna ne dersin, lordum?”

“Ah, Johanna, av keyfimi elimden aldın,” diye karşılık verdi Gabriel.

Johanna bunu duymaktan hoşlanmadı. “Ruhunu kurtarmak benim görevim lordum ve Tanrı biliyor ki, benimle işbirliği yapsan da yapmasan da bunu deneyeceğim.”

Gabriel kahkaha attı. Ses mağaranın içinde yankılanıp taştan taş çarptı.

Karısının bu hazineyi bulmak için mağaraya tek başına girdiğini anlayınca kadar Gabriel’in neşesi sürdü.

“Vahşi bir hayvanın yuvasına girebilirdin!” diye bağırdı aniden.

Tavrındaki ani değişiklik karşısında Johanna şaşırdı. Ko-

casından bir adım geri çekildi. Gabriel hemen ses tonunu yumuşattı. “Kurtlar peşinden içeri girselerdi, ne yapacaktın?”

Johanna onun öfkesini kontrol etmekte zorlandığını görebiliyordu. Gabriel gerçekten de iyi kalpli bir adamdı. Onun bağırmasından hoşlanmadığını biliyordu ve bu yüzden Johanna’ya uyum sağlamaya çalışıyordu.

Gabriel’in bakışlarına bakılırsa, bunun onu mahvettiği çok açıktı.

Johanna gülümsemeye cesaret etmedi. Konuyu ciddiye almadığını düşünebilirdi.

“Bu doğru lordum, bu ihtimali hiç düşünmedim. Mağarayı bulduğumda o kadar heyecanlandım ki temkinli olmayı unuttum. Yine de,” diye ekledi hemen sözünü kesmeye hazır gibi görününce, “sanırım bir şey olmazdı. Evet, bana bir şey olmazdı,” diye ekledi kafasını sallayarak. “Muhtemelen o fiçilerin üzerine çıkardım. O korkunç hayvanlardan kaçmak için ağaca tırmandım. Neredeyse başaramayacaktım. Biri ekosemin ucundan yakaladı ve...”

Kocasının yüzündeki ifade bu tür detaylara girmemesi gerektiğini gösteriyordu. Gabriel yine çileden çıkacak gibiydi.

Johanna adamın onu önemsemeye başladığını farkındaydı. Kabul etmek istesin ya da istemesin, Gabriel’in kalbi ona karşı yumuşuyordu. Gabriel onu önemsemeseydi, bu kadar kızmazdı, değil mi?

Kocasının şefkatinin kanıtı Johanna’nın hoşuna gitti, ama bunun kendisi için ne kadar çok şey ifade ettiğini anlayınca bocaladı. Endişelenmeye başladı. Neden kocasının ona karşı ne hissettiğini bu kadar önemsiyordu? Onun da

kalbi kocasına karşı yumuşuyor muydu? Tanrı aşkına, bu barbara âşık olmaya mı başlamıştı?

Bu olasılık onu şaşırttı. İtiraz edercesine kafasını iki yana salladı. Bu kadar hassas olmasına izin vermeyecekti.

Gabriel onun kaşlarını çatıldığını gördüğüne sevindi. Johanna da bembeyaz olmuştu. Gabriel memnuniyetle kafasını salladı. Kadın nihayet başına gelebilecekleri anlıyordu.

“Sağduyudan tamamen yoksun olduğunu sanıyordum,” diye homurdandı.

“Yeterince sağduyum var,” diye gururla karşılık verdi Johanna.

Gabriel onunla tartışmayacaktı. Onu mağaranın dışına sürükledi. Johanna beklerken hayvanların içeri girememesi için girişi taşlarla kapattı.

Atının sırtında önünde oturarak kaleye döndüler. Bayıra ulaştıklarında güneş hâlâ parlıyordu.

Johanna kendini endişelerini bir kenara itmeye zorladı. Ne de olsa, hislerini kontrol edebilirdi ve Gabriel’i sevmek istemiyorsa, Tanrı biliyordu ki, onu sevmeyecekti.

“Yayın kadar gerginsin, karıcığım. Elbette, nedenini anlayabiliyorum. Bugün ölümle burun buruna geldiğini nihayet anlıyorsun. Sırtını bana yasla ve gözlerini kapat. Dinlenmelisin.”

Johanna onun söylediğini yaptı. Ancak son sözü söyleyen o oldu. “Bir kez bile öleceğimi düşünmedim, lordum. Eninde sonunda, senin ya da diğer askerlerin beni bulacağınızı biliyordum. Ağaçta güvendeydim.”

“Yine de, endişelendin,” dedi Gabriel.

“Elbette, endişelendim. Aşağıda vahşi kurtlar daireler çiziyordu.”

Johanna yine geriliyordu. Gabriel onu sıktı. “Beni hayal kırıklığına uğrattığını düşündüğün için de endişelendin,” dedi.

Johanna gözlerini devirdi. Kocasının kocaman bir egosu olduğu kesindi. “Seni hayal kırıklığına uğrattığımı düşündüğümü mü sanıyorsun?”

Johanna’nın sesinde işittiği neşeye Gabriel kaşlarını çatmıştı. “Evet, elbette,” diye yanıtladı.

“Neden?”

“Ne neden?”

“Neden seni hayal kırıklığına uğrattığımı sandım?”

Gabriel derin bir nefes verdi. “Gereksiz yere endişelenmeme neden olduğunu anladın,” diye yanıtladı.

“O halde benim için endişelendiğini kabul ediyorsun.”

“Lanet olsun, kadın, sana endişelendiğimi söyledim.”

Johanna gülümsedi. Gabriel’in sesi yine sertleşti. Dönüp yüzüne bakmadı, ama suratını astığını biliyordu. Onu yatıştırmak amacıyla koluna hafifçe vurdu.

“Gereksiz bir sıkıntı olduğunu düşünsen de benim için endişelendiğini bildiğime sevindim.”

“Aynen öyleydi.”

Johanna onun sert karşılığına aldırmadı. “Yine de bana güvenmeyi öğrenmelisin, lordum. Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

“Şaka kaldıracak halde değilim, Johanna.”

“Şaka yapmıyordum.”

“Evet, yapıyordun.”

Johanna onunla tartışmaya çalışmaktan vazgeçti. Bu konuyu birkaç dakika düşündükten sonra, kendi başının çaresine bakabileceğine inanmadığı için kocasını suçlayamaya-

cağına karar verdi. Onunla ilk tanıştığında bir korkak gibi davranmıştı ve o zamandan beri çok ürkekti. Hayır, birinin ona göz kulak olmasına ihtiyacı olduğunu düşündüğü için Gabriel'i suçlayamazdı. Ancak zamanla onun fikrinin değişmesini umuyordu. Kocasının, onu sürekli zayıf biri olarak düşünmesini istemezdi.

“Johanna, mağaradaki fiçilerden kimseye bahsetmeni istemiyorum.”

“Nasıl istersen, kocacığım. Onlarla ne yapacağını biliyor musun?”

“Bunu daha sonra, akşam yemeğinin ardından konuşuruz,” diye söz verdi.

Johanna kafasını evet anlamında salladı. Sonra konuyu değiştirdi. “Beni nasıl buldunuz? Ava gittiğini sanıyordum.”

“Planlarımız değişti,” diye açıkladı Gabriel. “MacInnes lordu ve on askerinin sınırimızı geçtikleri görüldü.”

“Evine geleceklerini mi düşünüyorsun?”

“Evet.”

“Ne istiyorlar?”

“Buraya geldiklerinde öğreneceğim,” diye yanıtladı Gabriel.

“Peki ne zaman gelecekler?”

“Bugün öğleden sonra.”

“Akşam yemeğine kalacaklar mı?”

“Hayır.”

“Onları yemeğe davet etmemek kabalık olur.”

Gabriel omuzlarını silkti. İlgisizliği Johanna'yı caydırmadı. Karısı olarak kocasına nezaket kurallarını öğretmenin onun görevi olduğunu düşündü.

“Hizmetkârlarına misafirlerin için masada yer ayırmalarını söylerim,” dedi.

Gabriel'in ona karşı çıkmasını bekledi ama sessiz kalınca çok şaşırdı.

Johanna dikkatini m n y  planlamaya verdi. Aniden aklına bir fikir geldi.   itilebilir bir   ekilde nefesini tuttu. "Tanrı aşkına, Gabriel, MacInnes klanından   almadın, değil mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Gabriel onun sesindeki   aşkınlığa gülümseyerek.

Johanna rahatlayarak tekrar onun göğsüne yaslandı. "O halde buraya savaşmak için geldiklerini d    nerek endi elenmemize gerek yok."

"Sadece on askerle mi sava acaklar? Hayır, bu bir endişe değil," dedi yavaşça.

Gabriel'in sesindeki ne e Johanna'nın gülümsemesine neden oldu. Kocas  artık daha keyifliydi. Belki de, misafirleri olacağı için ne eliydi.

Johanna gecenin güzel geçtiğinden emin olacaktı. Birkaç tav an daha avlamazsa, herkese yetecek kadar tav an yahnisi olmayacaktı. Bu düşünceyi bir kenara attı. Tav anların birkaç saat kısık ateşte pişirilmesi gerekecekti, yoksa etleri yenilemeyecek kadar sert olurdu ve zaten bunun için yeterince vakteleri yoktu. Johanna giysilerini deği tirdikten sonra a  ıyla bu konuda g r   meye gitmeye karar verdi. Hilda yemeğin herkese nasıl yeteceğinden emin olacağını bilirdi ve elbette Johanna da hazırlıklara yardım etmeyi teklif edecekti.

Bu gecelik MacLaurin askerlerinden kurtulmayı isterdi.   ok g r  lt c , rahatsız edici ve son derece kabalardı. Birbirleriyle geçirme yarışına girmeleri epey tiksinti vericiydi.

Yine de, duygularını incitmek istemiyordu. Onlar artık

Gabriel'in klanıydı, o nedenle, onlar da dahil edilmeliydiler.

Avluya ulaştılar. Attan önce Gabriel indi, sonra dönüp ona yardım etti. Johanna'yı olması gerekenden daha uzun süre tuttu. Kocasının onu bırakmasını beklerken gülümse-di.

"Johanna, daha fazla yaramazlık yapmayacaksın. İçeri girip..."

"Tahmin etmeme izin ver, lordum," diye sözünü kesti Johanna. "Dinlenmemi istiyorsun, değil mi?"

Gabriel gülümsedi. Tanrı biliyordu ki, hoşnutsuz olduğunda çok çekiciydi. "Evet, dinlenmeni istiyordum."

Eğilip Johanna'yı öptükten sonra arkasını dönüp atını ahıra götürdü.

Johanna kocasının gülünç emirlerine karşı başını iki yana salladı. Akşam yemeğinde konukları olacakken, nasıl dinlenebilirdi?

Hemen içeri koşup yayını ve çantasını basamakların dibinde duvara yasladı ve sonra odasına çıktı. Kuru giysiler giymesi fazla zamanını almadı. Saçları doğru düzgün öremeyeceği kadar ıslaktı. Ensesinden bir kurdeleyle topladıktan sonra tekrar aşağı koştu.

Megan kapıların yanında durmuş dışarı bakıyordu.

"Ne yapıyorsun, Megan?"

"MacInnes askerleri geldiler."

"Bu kadar çabuk mu?" diye sordu Johanna. Megan'ın yanına gitti. "Kapıları açıp onları içeri almalı mıyız?"

Megan kafasını iki yana salladı. Hanımının dışarı bakabilmesi için kenara çekildikten sonra "Ters giden bir şey var, leydim," diye fısıldadı. "Kaşlarını nasıl çattıklarına ba-

kın. Ama lordumuza bir hediye getirmişler. Lord'un kucağındaki çuvalı görüyor musunuz?"

"Bakmama izin verin," diye fısıldadı Peder MacKechnie iki kadının arkasından.

Johanna arkasına dönünce Peder'e çarptı. Sakarlığı yüzünden ondan af diledikten sonra konuklarını neden gözetlediklerini açıkladı.

"Davranışları çok çelişkili," dedi. "Hepsinin suratı asık, ama lordun için bir hediye getirmiş gibi görünüyorlar. Belki de, gösteriş olsun diye kaşlarını çatmışlardır."

"Hayır, bu olamaz," diye karşılık verdi Peder MacKechnie. "Kuzey İskoçyalılar İngilizlere hiç benzemezler, genç hanım."

"Ne demek istiyorsunuz, Peder? Ne giyerlerse giysinler, erkekler her yerde aynıdır."

Peder kapıyı kapadıktan sonra ona yanıt verdi. "İngilizlerle olan tecrübelerimde ilginç bir özellik fark ettim. Her zaman davranışlarının ardında gizli bir güdü var."

"Peki ya Kuzey İskoçyalıların?" diye sordu.

Peder MacKechnie gülümsedi. "Biz basit bir grubuz. Ne görüyorsan, oyuz. Anlıyor musun? Gizli güdülere ayıracak vaktimiz yok."

"MacInnes askerleri kızgın oldukları için kaşlarını çatıyorlar," diye araya girdi Megan. "Hileye başvuracak kadar akıllı değiller."

Peder ona katıldığını belirterek kafasını salladı. "Hileye başvurmayız. Lord MacInnes birinin hızla vurmaya çalıştığı bir eşek arısı kadar kızgın görünüyor. Çok gergin olduğu açık."

"O halde onu yatıştırmak için elimizden geleni yapmalı-

yız. Ne de olsa o bizim misafirimiz,” dedi. “Megan, lütfen git ve aşçıya akşam yemeğinde on bir kişi daha olacağını söyle. Hazırlıklar için yardımımızı teklif etmeyi unutma. Birazdan mutfağa uğrayacağım.”

Megan hanımının isteğini yerine getirmek için aceleyle gitti. Arka kapıda koridora doğru ilerlerken, “Aşçı bu zahmete aldırmas,” diye seslendi omzunun üzerinden. “Ne de olsa, o bir MacBain. Şikâyet etmemesi gerektiğini bilir.”

Johanna bu şaşırtıcı söze kaşlarını çatı. Aşçının MacBain ya da MacLaurin olmasının ne önemi vardı? Megan çoktan ortadan kaybolduğu için Johanna ondan daha sonra doğru düzgün bir açıklama yapmasını istemeye karar verdi.

Peder kapıları açınca dikkatini çekti. Arkasında durdu. “Hangisi lord?” diye sordu fısıldayarak.

“Benekli atın sırtında oturan pörtlek gözlü yaşlı adam,” diye yanıtladı Peder MacKechnie. “Kocan içeri girmelerine izin verip vermeyeceğine karar verene kadar burada kalsan iyi olur, genç hanım. Dışarı çıkıp onlarla konuşacağım.”

Johanna kabul edersesine kafasını salladı. Kapının arkasından Peder’i izlemeye devam etti. Peder MacKechnie basamaklardan inip gür bir sesle onları selamladı.

MacInnes askerleri Peder’e aldırmadılar. Yüz ifadeleri kaya gibiydi. Johanna davranışlarını günahkâr buldu. Hiçbiri atlarından inmeye tenezzül etmemişti. Tavırlarının ne kadar kırıcı olduğunun farkında değiller miydi?

Johanna dikkatini lordlarına çevirdi. Peder MacKechnie haklıydı. Adamın pörtlek gözleri vardı. Yaşlıydı, cildi kırışık ve kaşları gürdü. Bakışlarını Gabriel’e dikti. Johanna kocasının açıklıkta ilerlediğini gördü. MacInnes askerlerine birkaç adım kala durdu.

Lord, Gabriel'i çileden çıkaran bir şey söylemiş olmalıydı. Kocasının yüz ifadesi karanlık ve buz gibi bir hal aldı. Johanna daha önce bu bakışı hiç görmemişti. Ürperdi. Gabriel savaşa girmeye hazır görünüyordu.

MacBain savaşçıları lordlarının arkasında durdular. MacLaurinler de onlara katıldı.

MacInnes lordu adamlarından birine işaret etti. Asker hemen atından inip liderinin yanına gitti. Lorduna benziyordu, Johanna onun oğlu olabileceğini düşündü. Johanna, askerin, lordunun kucağındaki uzun çuvalı kaldırmasını izledi. Asker ağırlığı kollarında dengeledikten sonra dönüp benekli atın önünden dolaştı. Gabriel'in birkaç adım önünde durdu ve çuvalı kaldırıp yere attı.

Çuval anında açıldı. Toz havaya uçtu ve dağılınca, Johanna, Lord'un hediyesinin ne olduğunu gördü. Kan içinde ve moraran yüzü güçlkle tanınan bir kadın çuvalın içinden çıkıp yere yayıldı. Çıplaktı ve bütün vücudu izler içindeydi.

Johanna kapıdan geriye çekildi. İnilti çıkardı. Kusacağını sandı. Perişan haldeki kadının görüntüsü onu öylesine etkiledi ki, içinden utancından ağlamak ve öfkesinden haykırmak geldi.

İkisini de yapmadı. Aksine yayına ve okuna uzandı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Johanna'nın elleri titriyordu, tek düşünebildiği bu çirkin suçu işleyen pisliği öldürdüğünde doğru nişan almaktı.

Gabriel de öfkeyle titriyordu. Eli kılıcının kabzasına gitti. Bir Kuzey İskoçyalının böylesine korkakça bir davranışla kendini küçük düşürebileceğine inanamıyordu. Ancak kanıtı tam karşısındaydı.

Lord MacInnes artık çok küstah görünüyordu. Gabriel önce onu öldürmeye karar verdi.

“Bu kadını öldüresiye döven sen misin?”

Soruyu sormadı, adeta kükredi.

MacInnes lideri kaşlarını çatarak tepki gösterdi. “Ölmedi. Hâlâ nefes alıyor.”

“Bundan sen mi sorumlusun?” diye sordu Gabriel tekrar.

“Evet,” diye bağırarak karşılık verdi Lord. “Ben sorumluyum.”

Kılıcını çekmeye başlayan Gabriel adamın bu davranışıyla gurur duyduğunu düşündü. Lord MacInnes onun bu

hareketini fark edince birden zayıf duruşunu değiştirdi. Hemen kadını dövme sebebini açıklamaya başladı.

“Clare MacKay babası tarafından evime yerleştirildi,” diye bağırdı. “En büyük oğlum Robert’la evlenmek için bağlılık yemini etti.” Atının yanında duran askeri işaret ettikten sonra sözlerine devam etti. “İki klanımızı birleştirip tanınması gereken bir güç olacaktım ama sürük üç ay sonra senin askerlerinden biri tarafından kirletildi, MacBain. Gerçeği inkâr etmek işe yaramaz, çünkü üç adamım senin ekoseni görmüş. Clare MacKey adamla bir gece geçirmiş. Önce yalan söyleyip geceyi kuzenlerinde geçirdiğini iddia etti. Ona inanacak kadar aptaldım. Ama hamile olduğunu anlayınca, günahıyla övünecek yüzüzlüğü gösterdi. Öyle değil mi, Robert?”

“Evet, bu doğru,” diye yanıtladı oğlu. “Bir fahişeyle evlenmeyeceğim,” diye bağırdı. “Bir MacBain onu kirlettiğine göre, onu ancak bir MacBain alabilir.”

Robert kararını duyurduktan sonra bakışlarını kadına çevirdi. Yanındaki yere tükürdü, ardından ellerini beline koyup sırtarak bilinçsiz kadının tepesinde durdu.

Botlu ayağını geriye çekti ve kadına sert bir tekme atmak amacıyla öne doğru götürmeye başladı.

Bir ok ona anında engel oldu. Robert tiz bir çıplık atıp geri çekildi. Ok kalçasına saplanmıştı. Onu yaralayanın kim olduğunu görmek için bağırarak döndüğü sırada ellerini bacağına götürdü.

Johanna kalenin en tepesindeki basamakta duruyordu. Gözleri askerin üzerindeydi. Yayına bir ok daha geçirdi ve adamı görüş alanında tuttu.

Onu öldürmek için bir bahane arıyordu.

Herkes onu izliyordu. Robert kadını tekmelemek için ayağını geriye çektiğinde Gabriel müdahale etmek için öne çıkmıştı. O askere vuramadan, ok adama isabet etti. Dönüp karısının yüzündeki ifadeyi görünce hemen yanına koştu.

Diğerlerinden hiçbiri uzun süre kıınıldamadılar. Mac-Laurinlerin az önce tanık oldukları şeyin karşısında şaşır-dıkları belliydi. MacBainler de en az onlar kadar şaşır-mış ve etkilenmiş görünüyorlardı.

Yaraladığı asker kadına yaklaştı. Johanna onu tekrar in-citmeye çalışacağını sandı.

Bunun olmasına izin veremezdi. “Onu tekrar tekmele-meye kalkarsan, Tanrı’ya yemin ederim ki, oku kara kalbine saplarım.”

Sesindeki öfke bütün askerlerin dikkatini çekti. Robert hemen geri çekildi. Peder hızla koşup kadının yanında diz çöktü. Haç çıkarıp bir dua okudu.

“O aptal,” diye fısıldadı Robert.

Gabriel’in destekçileri onun bu sözünü duydular. Mac-Bain askerlerinden üçü öne çıktı. Calum elini sallayarak geri çekilmelerini işaret etti.

“Lordumuz ne yapılacağına karar verecek,” diye emretti.

Keith, Calum’un yanında durdu. Kendini kontrol ede-medi. “O aptal değil,” diye bağırdı. “Ama lordumuzun karı-sı hakkında ne düşündüğünü bildiğinden emin olacağım.”

“Oğlum hakaret etmedi,” diye Lord MacInnes onu sa-vundu. “Sadece doğruyu söyledi. Gözlerine bak. Aklını ka-çırdığı ortada. Üstelik ne uğruna, size soruyorum? Yerdeki sadece bir fahişe.”

Gabriel artık karısından başka kimseye dikkat etmiyor-du. Basamaklara ulaştı ama ona dokunmadı. Yanında dur-du.

Johanna kocasına aldırmadı. Lord MacInnes görüş alanında olacak şekilde yavaşça döndü.

Adamın çirkin yüzünün bembeyaz olduğunu görünce sevindi. Kalın dudakları endişeli bir şekilde büzüşmüştü.

“Bu kadını döven hanginizdi?”

Lord ona yanıt vermedi. Bakışlarını önce soluna sonra sağına çevirdi. Sanki kaçacak bir yer arıyordu.

“Onu öldüremezsin.”

Gabriel sadece onun duyabileceği şekilde fısıldayarak emrini vermişti. Johanna onun emrine bariz bir tepki göstermedi.

Gabriel emrini tekrarladı. Karısı kafasını iki yana salladı. Kocasıyla konuşurken Lord’un görüş alanında kalmasına dikkat etti.

“Kadının bu muameleyi hak ettiğine inanıyor musun? Akılsız öküzlerden daha önemsiz olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bana bu tür sorular sormaman gerektiğini biliyor olmalısın,” diye karşılık verdi Gabriel. “Bana yayını ve oklarını ver.”

“Hayır.”

“Johanna...”

“Yaptıklarına bak!” diye bağırdı genç kadın.

Sesindeki üzüntü Gabriel’in kalbinin sızlamasına neden oldu. Karısı kendini tamamen kaybetmek üzereydi. Bunun olmasına izin veremezdi.

“Rahatsız olduğunu görmelerine izin verme,” diye emretti. “Bu onlar için zafer olur.”

“Evet,” diye fısıldadı Johanna. Elleri titriyordu ve hafifçe inledi.

“Burada ne kadar vakit kaybedersek, genç kadın o kadar ilgisiz kalır. Bana silahını ver.”

Johanna boş veremedi. “Ona zarar vermelerine müsaade edemem. Anlamıyor musun? Ona yardım etmeliyim. Biri- nin bana yardımcı olması için dua ettim. Ama kimse bana yardım etmedi. Ne var ki ben ona yardım edebilirim. Buna mecburum...”

“Onu incitmelerine izin vermeeyceğim,” diye söz verdi Gabriel.

Johanna tekrar kafasını iki yana salladı. Gabriel farklı bir yaklaşım denemeye karar verdi. Basamaklarda ona katıldı- ğından beri bir saat geçmiş gibi geliyordu ama aslında bir- kaç dakikadır orada olduklarını biliyordu. Zamanın onun için önemi yoktu. Johanna’nın kontrolünü geri kazanma- sının ne kadar süreceği umurunda değildi. Aşağılık MacIn- nes askerleri beklemek zorundaydılar. Gabriel elbette silahı onun elinden alabilirdi. Fakat bunu yapmak istemiyordu. Silahı ona Johanna’nın vermesini istiyordu.

“Pekâlâ,” dedi Gabriel. “Adamlarıma her birini öldürme- lerini emredeceğim. Bu hoşuna gider mi?”

“Evet.”

Gabriel şaşkınlığını gizleyemedi. Derin bir iç çektikten sonra dönüp emri verdi. Blöf yapmaktan hoşlanan biri de- ğildi. Johanna kâfirlerin öldürölmelerini istiyorsa, isteğini yerine getirecekti. Lanet olsun, zaten bir mazeret arıyordu. Karısını memnun etmek yeterince iyi bir nedendi.

“Calum,” diye seslendi.

“Evet, MacBain?”

“Hayır,” diye bağırdı Johanna.

Gabriel ona döndü. “Hayır mı?”

Johanna'nın gözleri doldu. "Onları öldüremeyiz."

"Evet, öldürebiliriz."

Johanna kafasını iki yana salladı. "Öfkemizin hareketlerimizi kontrol etmesine izin verirsek onlardan farkımız kalmaz. Midemi bulandırıyorlar."

Sesinin gücü geri döndü. Gabriel memnuniyetle kafasını evet anlamında salladı. "Önce bana yayını ve okunu ver."

Johanna yavaşça kollarını indirdi. Daha sonra olan şey onu o kadar şaşırttı ki, tepki göstermek için bile fırsatı olmadı. Gabriel silahı ellerinden alıp yarı döndü, nişan aldı ve oku inanılmaz bir hız ve kesinlikle yaydan fırlattı.

Bunu acı dolu bir uluma izledi. Ok Johanna'nın yaraladığı MacInnes askerinin omzundaki hedefini buldu. Lord'un oğlu Robert kemerindeki hançeri çıkarmıştı ve silahı savurunca bu hareketi Gabriel'in dikkatini çekti. Ne Calum ne de Keith'in uyarmak için fırsatları oldu.

Lord MacInnes oğlunun adına öfkeye kapıldı ama Gabriel'in öfkesi daha şiddetliydi. Johanna'yı arkasına itti, yayı yere atıp kılıcına uzandı.

"Topraklarımı terk et, MacInnes, yoksa seni burada öldürürüm."

MacInnes askerleri hiç vakit kaybetmeden gittiler. Gabriel avlu temizlenene kadar Johanna'nın yerinden kımlıdymasına izin vermedi.

"Keith, sınırimıza kadar onları takip etmeleri için on MacLaurin askeri gönder," diye emretti.

"Nasıl isterseniz, MacBain," diye seslendi Keith.

Kocası hareket eder etmez, Johanna etrafından dolaşıp merdivenlerden hızla aşağı indi. Açıklığı geçti, koşarken kuşağını çözdü. Hırpalanan kadının yanında diz çökene ka-

dar ekosesini çıkardı ve kumaşla üzerini örttü. Elini kadının boynunun yan tarafına koydu, nabzının attığını fark edince hissettiği rahatlamayla neredeyse ağlayacaktı.

Peder MacKechnie, Johanna'nın omzuna elini koydu. "Onu içeri götürsek iyi olacak," diye fısıldadı.

Calum dizinin üzerine çöküp kadını kaldırmak için öne doğru eğildi. Johanna askere bağırды. "Sakin ona dokunma!"

"Burada kalamaz, leydim," diye karşı çıkan Calum huzursuz hanımını ikna etmeye çalıştı. "Onu içeri taşımama izin verin."

"Gabriel onu taşır," dedi Johanna. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Sana bağırarak istemezdim, Calum. Lütfen affet. Zaten onu kaldırmaman gerekir. Dikişlerini patlatırsın."

Calum kafasını evet anlamında salladı. Hanımı ondan özür dilediği için hem şaşkın hem de memnundu.

"Öldü mü?" diye sordu Keith.

Johanna kafasını iki yana salladı. Gabriel o sırada onu ayağa kaldırdı ve MacKay kadını kollarına almak için yere eğildi.

"Dikkat et," diye fısıldadı Johanna.

"Onu nereye götüreyim?" diye soran Gabriel baygın kadını kucağına alarak doğruldu.

"Benim odamı ona verin," diye öneride bulundu Peder MacKechnie. "Bu gece yatacak başka bir yatak bulurum."

"Sizce bunu atlatabilecek mi?" diye sordu Calum avluda lordunu takip ederken.

"Nereden bilebilirim?" diye sordu Gabriel.

"Atlatacak," dedi Johanna ve haklı çıkmak için dua etti.

Calum kapıları açmak için önden koştu. Johanna kocasının peşinden içeri girdi. Arka kapıdan gelen Hilda koridor-da ilerliyordu. Hanımını görünce ona seslendi.

“Bu geceki akşam yemeği misafirleri için sunacağımız mönü hakkında sizinle konuşabilir miyim?”

“Misafirimiz olmayacak,” dedi Johanna. “MacInneslerin varlığına katlanmaktansa şeytanla ya da Kral John’la akşam yemeği yemeyi tercih ederim.”

Hilda’nın gözleri kocaman oldu. Johanna kocasının peşinden merdivenlerden çıkarken duraksadı. “Herkes bağırıyorum, Hilda. Lütfen beni affet. Bugün kendimde değilim.”

Hilda’nın özrünü kabul etmesini beklemeden yukarı çıktı. Birkaç dakika içinde misafirleri yatağına yerleştirildi. Kadının kırık kemiği olup olmadığını kontrol ederken Gabriel karısının yanında durdu.

“Kırığı yok gibi görünüyor,” diye fısıldadı Johanna. “Ama başına aldığı darbeler beni endişelendiriyor. Şakağının üstündeki şişliğe bak, Gabriel. Hasarın ne kadar ciddi olduğunu bilmiyorum. Hiç uyanmayabilir.”

Johanna kocası kesmesini emredene kadar ağladığını fark etmedi. “Kendini kaybetmenin ona hiçbir faydası olmaz. Senin gözyaşlarına değil, yardımına ihtiyacı var.”

Elbette Gabriel haklıydı. Johanna ellerinin tersiyle yanaklarındaki ıslaklığı sildi. “Neden saçlarını o şekilde kesmişler?”

Uzanıp kadının kafasının yan tarafına dokundu. Clare MacKay’in gür, koyu kahverengi saçları vardı. Dümdüz uzanıyordu ama kulaklarını bile örtmüyordu. MacInness adamları makas kullanmamışlardı. Saçlarının uçları tırtıklıydı. Aksine, bir bıçak kullanmışlardı.

Johanna kadının utanç duyması için bu yola başvurdularına karar verdi. Evet, bu çirkin davranışın arkasındaki sebep buydu.

“Hâlâ nefes alıyor olması mucize,” dedi Gabriel. “Elin-den geleni yap, Johanna. Peder MacKechnie’ye artık içeri girebileceğini söyleyeceğim. Onun için son kez dua etmek isteyecektir.”

Johanna’nın içinden inkâr etmek istercesine haykırmak geldi. Sadece ölümün kapısında dolaşan zavallı ruhlar için pederler son kez dua ederlerdi. Mantığı Johanna’ya bunun doğru bir davranış olduğunu söylüyordu. Fakat kadın hâlâ nefes alıyordu ve Johanna iyileşmeme ihtimalini aklından bile geçirmek istemiyordu.

“Sadece önlem olarak.” Gabriel işbirliği yapması için ısrar etti.

“Evet,” diye fısıldadı, “sadece önlem olarak.” Dikleşti. Ardından, “Onu biraz daha rahat ettireceğim,” dedi. Bir su sürahisi ve sandıktan bir kâse almak için odada ilerledi ve onları yatağa taşıdı. Ayaklarının yanında yere koyacaktı ama Gabriel düşünceli bir şekilde sandığı ona yaklaştırdı. Birkaç keten parçası almak için odada hızla hareket ederken kocası kapıya yöneldi.

Gabriel sürgüye uzandı, sonra aniden durdu. Arkasını dönüp karısına baktı. Johanna artık ona dikkat etmiyordu. Yatağa dönüp kenarına oturdu ve bezlerden birini az önce kâseye döktüğü suya batırdı.

“Bir soruma cevap ver,” diye emretti Gabriel.

“Evet?”

“Hiç böyle dayak yedin mi?”

Johanna yanıt verirken kocasına bakmadı. “Hayır.”

Gabriel nefesini tuttuğunun farkında değildi. Johanna'nın yanıtını duyduktan sonra yavaşça nefesini verdi.

Sonra Johanna yanıtını detaylandırdı. "Nadiren yüzüme ya da kafama vururdu. Ama bir keresinde, o kadar dikkatli olmadı."

"Peki vücudunun geri kalanı?"

"Giysilerim morlukları gizliyordu," diye yanıtladı.

Johanna'nın açıklamasının onu nasıl etkilediğine dair hiçbir fikri yoktu. Gabriel çok sarsılmıştı. Johanna'nın tekrar evlenmeyi kabul etmesi bile onun için hayret vericiydi. Lanet olsun, üstelik ona güvenmesini istemişti. Şimdi kendini tam bir aptal gibi hissediyordu. Onun yerinde olsaydı, bir daha kimseye güvenmeyeceğine emindi.

"Yara izi olmayacak," diye fısıldadı Johanna. "Yüzündeki kanın büyük bir bölümü burnu kanadığı için bulaşmış. Burnunu kırmamış olmaları bir mucize. Güzel bir kadın, değil mi, Gabriel?"

"Yüzü neye benzediğini söyleyemeyecek kadar şiş," diye yanıtladı.

"Saçını kesmemeliydiler."

Bu küçük cezayı aklına takmış gibiydi Johanna. "Saçını kesmeleri en hafif suçları, Johanna. Onu dövmemeleri gerekirdi. Köpekler bile bundan daha iyi muamele görüyorlar."

Johanna kafasını yukarı ve aşağı salladı. *Ve öküzler*, diye içinden geçirdi.

"Gabriel?"

"Evet?"

"Seninle evlendiğime memnunum."

Johanna kocasına nasıl hissettiğini söylerken ona baka-

mayacak kadar utandı ve bu yüzden bezdeki suyu son damlasına kadar sıkmakla ilgileniyormuş gibi yaptı.

Gabriel gülümsedi. “Memnun olduğumu biliyorum, Johanna.”

Küstahlığı gerçekten kontrolden çıkıyordu. Yine de Johanna’nın içini ısıtmıştı. Genç kadın kafasını salladıktan sonra işine geri döndü ve Clare MacKay’ın yüzündeki kanı temizlemeye başladı. İşini yaparken teselli edici sözler fısıldadı. Clare’in onu duyabileceğini sanmıyordu ama tekrar tekrar güvende olduğunu söylemek Johanna’ya kendini iyi hissettiriyordu. Bir daha kimsenin onu incitmeyeceğine söz verdi.

Gabriel kapıyı açtığı anda koridoru kadınlarla dolu bir halde buldu. Hepsinin üzerinde MacBain ekosesi vardı.

Hilda grubun önünde duruyordu. “Kadının bakımına yardımcı olmak istiyoruz,” dedi.

“Siz içeri girmeden önce Peder MacKechnie son duasını etmeli,” diye emretti Gabriel.

Peder kalabalığın arkasında bekliyordu. Lordunun sözlerini duyunca hemen izinlerini isteyerek kadınların arasından ilerledi. Odaya girer girmez yatak ucuna koşup çantasını oraya bıraktı ve uzun, ince, mor bir atkı çıkardı. Atkının püsküllü uçlarını öptü, fısıldayarak dua edip boynuna taktı.

Gabriel kapıyı kapatıp aşağı indi. Calum ve Keith merdivenlerin sonunda onu bekliyorlardı.

Lordlarının peşinden ana salona ilerlediler.

Gabriel şöminenin önündeki ekoseyi gördü. Köpeği kayıptı. “Dumfries nerede?”

“Dışarıda dolaşıyor,” dedi Calum.

“Bu sabah erkenden çıktı,” diye ekledi Keith.

Gabriel kafasını iki yana salladı. Johanna köpeğin gittiğini fark etseydi, olay çıkarırdı. Dikişleri için endişelenirdi.

Kendini daha önemli konulara odaklanmaya zorladı. “Calum, bütün MacBain askerlerini topla,” diye ona emretti. “Her birinin Clare MacKay’e dokunmadıklarını bana söylemelerini istiyorum.”

“Peki onlara inanacak mısınız...”

Lordu kaşlarını çatınca Keith’in sorusu yarım kaldı. “Savaşçılarımın hiçbirini bana yalan söylemeyecek, Keith,” diye bağırdı Gabriel.

“İçlerinden biri gerçekten kadınla geceyi geçirdiğini itiraf ederse, o zaman ne yapacaksınız?”

“Bu seni ilgilendirmez, Keith. Lord MacKay’e gidip bugün burada olanları anlatmanı istiyorum.”

“Kızının ölmek üzere olduğunu söyleyeyim mi, yoksa gerçeği yumuşatayım mı?”

“Ona kızının son duasının edildiğini söyle.”

“Peki ona bir MacBain’in...”

“Ona MacInnes’in suçlamalarını olduğu gibi anlat,” diye emretti Gabriel, sabrının tükendiği belliydi. “Lanet olsun, keşke fırsatım varken aşağılık herifi öldürseydim.”

“Öldürseydiniz, savaşa girmek zorunda kalırdınız,” diye dikkatini çekti Keith.

“Çoktan savaş ilan edildi,” diye bağırdı Gabriel. “Lord’un oğlunun karımı öldürmeye çalıştığını o kadar kolay unutaçağımı mı sanıyorsun?”

Sorusunu bitirdiğinde sesi iyice yükselmişti. MacLaurin savaşçısı kafasını iki yana salladı. “Hayır, lordum,” dedi aceleyle. “Unutmayacaksınız ve bu konuda yanınızdayım.”

“Elbette yanımda olacaksın,” diye karşılık verdi Gabriel.

Calum bunun üzerine bir adım öne çıktı. “Bir MacBain’in Clare MacKay’i kirlettiğine inanırlarsa, MacKayler de savaş ilan edebilirler.”

“Adamlarımdan hiçbiri böylesine onursuz bir şey yapmaz,” diye çıkıştı Gabriel.

Calum ona katılırcasına kafasını salladı. Keith ikna olmadı. “MacInnes sizin ekosenizin görüldüğünü söyledi.”

“Bize yalan söylüyordu,” diye karşılık verdi Calum.

“Lord MacInnes ayrıca Clare MacKay’ın geceyi bir MacBain’le geçirdiğini itiraf ettiğini söyledi,” dedi Keith.

“O halde, kadın yalan söylüyor,” dedi Calum.

Gabriel askerlerine döndü. “İkinize de görevler verdim. Onları yerine getirdiğinizden emin olun.”

Askerler hemen salonu terk ettiler. Gabriel uzun süre şöminenin yanında kaldı.

Büyük bir sorunu vardı. Adamlarından hiçbirinin Clare MacKay’i kirletmekten sorumlu olmadıklarına emindi.

Ancak bir MacBain ekosesi görülmüştü... Üç ay önce.

“Lanet olsun,” diye kendi kendine homurdandı Gabriel. Lord MacInnes gerçeği söylüyorsa, bunun ancak tek bir cevabı olabilirdi, bu lanet olası karışıklıktan sadece tek bir adam sorumlu olabilirdi.

Nicholas.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Clare MacKay ertesi sabah ancak uyanabildi. Johanna, Gabriel odaya gelip onu neredeyse sürükleyerek götürene kadar neredeyse bütün gece kadının yanında kalmıştı. Hil-da nöbeti hanımından devraldığına memnundu.

Johanna odaya yeni dönmüş ve Clare'in yatağının yanındaki sandalyeye oturmuşken, kadın gözlerini açıp onunla konuştu.

“Bana fısıldadığını duydum.”

Johanna irkildi. Hemen yerinden fırlayıp Clare'in yanına gitti.

“Uyanmışsın,” diye fısıldadı büyük bir rahatlamayla.

Clare kafasını evet anlamında salladı. “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Johanna.

“Her yanımda ağrıyor.”

Johanna kafasını yukarı ve aşağı salladı. “Tepeden tırnağa morlukların var,” diye karşılık verdi. “Boğazın da acıyor mu? Sesin boğuk geliyor.”

“Çok bağırdım,” dedi Clare. “Biraz su içebilir miyim?”

Johanna bir kadeh getirmek için koştı. Clare'in doğrulmasına yardım etti. Elinden geldiğince nazik olmaya çalıştı, ama kadın yine de acıdan suratını buruşturdu.

"Burada bir peder mi vardı? Birinin dua ettiğini duyduğumu sandım."

"Peder MacKechnie senin için son duanı okudu," diye açıkladı Johanna. Kadehi sandığın üzerine koyup tekrar sandalyesine oturdu. "Kurtulup kurtulamayacağını bilmiyorduk. Sadece önlem amacıyla yaptık," diye vakit kaybetmeden ekledi.

Clare gülümsedi. Güzel beyaz dişleri ve koyu kahverengi gözleri vardı. Yüzü hâlâ epey şişti ve Johanna hareket etmemeye çalışmasından hâlâ acı çektiğini görebiliyordu.

"Sana bunu kim yaptı?"

Clare gözlerini kapattı. Bir soru sorarak yanıt vermekten kaçındı. "Dün gece... Güvende olduğumu söyledin. O ke-limeleri bana fısıldadığını hatırlıyorum. Doğruyu mu söylüyordun? Burada güvende miyim?"

"Evet, elbette güvendesin."

"Neredeyim?"

Johanna kendini tanıttıktan sonra olanları açıkladı. Onun Robert MacInnes'in bacağına, kocasının ise omzuna sapladığı oklardan bilerek bahsetmedi. Açıklamasını bitirdiğinde Clare tekrar uykuya dalmıştı.

"Sonra konuşuruz," diye söz verdi. "Şimdi uyu, Clare. Bizimle istediğin kadar kalabilirsin. Hilda birazdan sana yiyecek bir şeyler getirecek..."

Johanna, Clare MacKay'in derin uykuya daldığını anlayınca konuşmayı bıraktı. Örtüleri kadının üzerine örtüp sandalyesini geriye ittikten sonra odadan çıktı.

Johanna odaya girdiğinde Gabriel botlarına uzanıyordu.

“Günaydın, lordum,” diye onu selamladı. “İyi uyudun mu?”

Gabriel kaşlarını çatarak karşılık verdi. Johanna pence-reye gidip kürkleri çekti. Gökyüzündeki sarı renkten şafağı birkaç dakika geçtiğini tahmin etti.

“Sana yatakta kalmanı söylemiştim,” dedi Gabriel. “Uykuya dalmamı bekledikten sonra yine mi gittin?”

“Evet.”

Gabriel’in suratı iyice asılmıştı. Johanna onu yatıştırmaya karar verdi. “Aşağı inmeden önce birkaç dakika dinlenmeyi düşünüyordum. Çok yorgunum.”

“Yarı ölü gibi görünüyorsun.”

“Görünüşümün önemi yok,” demesine rağmen Johanna’nın elleri saçına gitti ve buklelerini örgüsüne sokmaya çalıştı.

“Buraya gel, Johanna.”

Johanna odada ilerleyip Gabriel’in karşısında durdu. Ekosesini yerinde tutan kemerini çözmek için uzandı.

“Olduğun yerde kalacaksın,” dedi.

Johanna onun ellerini itmeye çalıştı. “Canın istediğinde raftan alabileceğim bir mücevher ya da biblo değilim, lordum.”

Gabriel, Johanna’nın çenesini tutup onu öpmek için eğildi. Niyeti kaşlarını çatmayı bırakmasını sağlamaktı, ama yumuşak ve çekici dudakları ona amacını unutturdu. Kollarını karısına dolayıp onu kendine doğru çekti.

Öpücükleri Johanna’nın dizlerinin boşalıp sersemlemesine neden oldu. Kollarını kocasının beline dolayıp ona sıkıca sarıldı. Onu bütün düşüncelerinden arındırmasına

izin vermenin sorun olmayacağına karar verdi. Ne de olsa, Gabriel onun kocasıydı. Ayrıca, onu öperken ne suratını asabiliyor ne de nutuk atabiliyordu.

Üzerini ne ara çıkardığını ya da yatağa nasıl girdiğini hatırlamıyordu. Gabriel onu taşımış olmalıydı. O da giysilerini çıkarmıştı. Adam onu vücuduyla örttü, yüzünü ellerinin arasına alıp ona yakıcı bir öpücük verdi. Dilini ağzının içinde hareket ettirip onunkine sürttü.

Johanna ona dokunmaya, parmak uçlarının altında sıcak tenini hissetmeye ve üst kollarındaki ve omuzlarındaki sert kaslarını okşamaya bayılıyordu. Kollarını kocasına doladığında onun gücünü ve kudretini yakalamış gibi hissediyordu.

Johanna için bir mucize, bir ilhamdı. Gabriel en sağlıklı savaşçılar kadar güçlüydü ama buna rağmen ona her dokunduğunda son derece nazikti.

Johanna, Gabriel'in kontrolünü kaybetmesine neden olmasına bayılıyordu. Bunun doğru olduğunu tahmin etmesine gerek yoktu, Gabriel ona söylemişti. Onunlayken... Kendini özgür ve tamamen dizginsiz hissediyordu, çünkü kocası o ne yapmak istiyorsa ondan hoşlanıyor gibi görünüyordu.

Gabriel de ona kontrolünü kaybettiriyordu. Johanna isteklerini haykırarak dile getiren biri değildi, ama ona sataşmayı bırakıp onunla birleşmek için harekete geçtiğinde, onu bu tatlı işkenceye son vermeye zorlayacak kadar vahşiydi.

Gabriel onun içine girdiğinde Johanna haykırınca hemen durdu. "Tanrım, Johanna, amacım..."

"Tanrım, umarım amacın buydu," diye fısıldadı Johan-

na. Tırnaklarını adamın kürekkemiğine geçirdi. Bacaklarını kalçalarına dolayıp onu içine hapsetti. “Gabriel, şimdi durmanı istemiyorum. Hareket etmeni istiyorum.”

Gabriel ölüp cennete gittiğini sandı. Johanna’nın emrine aldırmayıp dirseklerinin üzerinde doğrularak kadının gözlerinin içine baktı. Orada tutku gördü ve neredeyse o anda kontrolünü kaybedecekti. Tanrı aşkına, Johanna çok güzeldi... Ve çok özveriliydi.

“Tutkulu bir kadınsın.” Gabriel onu kışkırtmaya çalışıyordu, ama sesi boğuk çıktı. Huzursuzca ona doğru hareket edince, “Bu hoşuma gidiyor,” diye inleyerek ekledi.

Gabriel onu tutuşturmuştu ve şimdi onu tatmin etmeyi reddettiği gibi kendini de tutuyordu.

“Lordum bu eylem senin katılımını da gerektiriyor,” diye haykırdı Johanna, artık çileden çıkmak üzereydi.

“Önce seni deli etmeyi düşünüyordum,” dedi Gabriel de boğuk bir fısıltıyla.

Ancak bunun boş bir böbürlenme olduğu anlaşıldı, çünkü Gabriel uzun ve tutkulu bir öpücük için onu kendine doğru çekip kışkırtıcı bir şekilde hareket edince aklını kaybetmek üzere olanın kendisi olduğunu düşündü.

Birlikte doyuma ulaştılar. Johanna zevk dalgaları ardı ardına vururken kocasına sarıldı. Güçlü kollarında kendini güvende, tatmin olmuş ve neredeyse sevilmiymiş gibi hissetti. Bu daha önce tecrübe ettiğinden ve mümkün olduğunu sandığından çok daha fazlasıydı.

İçini çekerek uykuya daldı.

Gabriel onu ezerek öldürmüş olabileceğini sandı. Johanna onun kollarında tamamen gevşemişti. Yan tarafına dönüp adını fısıldadı. Genç kadın ona yanıt vermedi. Fa-

kat nefes alıyordu. Tutkudan kendinden mi geçmişti? Bu olasılık hoşuna gittiği için Gabriel gülümsedi. Elbette, gerçek sebebini biliyordu. Johanna bitkin düşmüştü. Gecenin büyük bir bölümünü yeni sorumluluğunun başında nöbet tutarak geçirmişti.

Eğilip alnından öptükten sonra yataktan kalktı. “Dinleneceksin,” diye fısıldadı. Sonra gülümsedi. Küçük kadın ona itaat ediyordu. Elbette emrini duymamıştı, derin uykundaydı ama bu, yine de itaat edeceğini bildiği bir emir verdiği için kendini mutlu hissetmesini sağladı.

Gabriel karısının üzerini örttü ve giyinip sessizce odadan çıktı.

Gün yeterince güzel başlamıştı ama çok geçmeden kötüye gitti. Ana salonda lordunu bekleyen Calum, Baron Goode’nin Johanna’yla görüşmek istediğini belirten bir mektubun geldiğini haber verdi. Talebi getiren haberci yine Lord Gillevrey’den gelmişti ve Gabriel’in yanıtını duymak için Calum’un yanında bekliyordu.

“Baron topraklarının sınırında mı bekliyor?” diye sordu askere.

“Hayır, lordum. Bir temsilci gönderdi. Amacı Leydi Johanna’yı İngiltere sınırının yakınında Baron Goode’yle görüşmeye ikna etmek.”

Gabriel kafasını iki yana salladı. “Karım hiçbir yere gitmeyecek. Baron Goode’yle görüşmek istemiyor. İngiltere artık onun geçmişinin bir parçası ve o sadece buradaki geleceğiyle ilgileniyor. Lorduna aracı olduğu için teşekkür ettiğimi söyle. İngilizlerin onu rahatsız etmesine üzüldüm. Baron’u ve adamlarını topraklarımdan uzak tutma çabasının karşılığını ona vermenin bir yolunu bulacağım.”

“Temsilciye tam olarak ne söylememi istiyorsunuz?” diye sordu asker. “Her kelimesini ezberler ve konuştuğunuz şekilde aktarırım, Lord MacBain.”

“Ona karımın hiçbir baronla görüşmeyeceğini ve onu rahatsız etmeye devam etmelerinin gerçekten aptalca olacağını söyle.”

Haberci Lord’u eğilerek selamladıktan sonra salonu terk etti. Gabriel, Calum’a döndü. “Bundan karımın haberi olmayacak. Baron’un yine ona ulaşmaya çalıştığını bilmesine gerek yok.”

“Nasıl isterseniz, lordum.”

Gabriel kafasını evet anlamında salladı. İngiliz baronun sinir bozucu haberini geride bırakmaya çalışsa da günü iyi geçmedi. MacLaurinler işlerinin hiçbirini yapmıyorlardı ve öğlene kadar üç kaza oldu. Askerler dalgınlardı; büyük bir hakerete uğramışlar ve MacBain askerleriyle yan yana durmaya katlanamıyorlarmış gibi davranıyorlardı. İçinde bulundukları karışıklıktan MacBainleri sorumlu tuttukları çok açıktı.

Tuhat olsa da, MacLaurinler savaşmayı pek sevmiyorlardı. Gabriel tavırlarını çok şaşırtıcı buluyordu. Son İngiliz kuşatmasında sahip oldukları her şeyi kaybettikten sonra savaş isteklerini yitirdiklerini düşünüyordu. Yine de Gabriel onların tavırlarını utanç verici buluyordu. Kuzey İskoçyalılar savaştan kaçınmamalı, onu kucaklamalıydılar.

Klanların kaynaşması sandığından uzun sürüyordu. Bütün değişikliklere alışmaları için her klan üyesine zaman tanımayı istiyordu, ama şimdi fazla ılımlı olduğunu fark ediyordu. Bundan sonra her şey değişecekti. Destekçileri ya aralarındaki anlaşmazlıkları çözecekler ya da hoşnutsuzluğuna katlanacaklardı.

Duvardaki çalışma kaplumbağa hızında ilerliyordu. Sıradan bir günde, bir MacBain askeri üç MacLaurin askerinin yaptığı işi yapıyordu. Ancak bugün sıradan bir gün değildi. MacLaurinler yaşlı adamlar gibi homurdanıyorlardı. Dikkatlerini işlerine vermedikleri açıktı ve kayda değer hiçbir şey yapmıyorlardı.

Gabriel'in sabrı tükenmek üzereydi. Küstah askerlerden birkaçına meydan okumak üzereyken, Calum yanma gelip bir başka habercinin geldiğini söyledi.

Gabriel tekrar gününün bölünmesini kaldıracak havada değildi. Birkaç MacLaurin askerin kafasını birbirine vurmaya tercih ederdi. Aldığı haber pek umurunda değildi. Ancak karısının hoşuna gideceğini sanıyordu.

Johanna'nın mutlu olmasını istiyordu. Bunun onun için neden bu kadar önemli olduğundan emin değildi, ama mutluluğunun önemli olduğunu kabul edecek kadar dü-rüsttü.

Lanet olsun, iyice yumuşuyordu. Gabriel gitmesine izin verdiğinde, haberci tir tir titriyordu. Dumfries koşarak salona girince adamın dikkati dağıldığı için İngiltere'ye iletmesini istediği mesajı ona tekrar ettirdi. Köpek hırladı; adam koşarak kaçtı ve Gabriel sabahtan beri ilk kez gülüm-sediğini fark etti.

Johanna'nın habere verdiği tepkiye şaşırılmıştı. Ona söylemek için akşam yemeğine kadar bekleyecekti ama haberci kapalı kapılardan koşarak çıkmaya çalıştığı sırada aşağı indi-ği için yabancıнын ne istediğini bilmek istedi.

Dumfries adamın topuklarında hırıliyordu. Johanna misafirlerinin maruz kaldığı tavır karşısında hayret etti. Köpe-ği kenara itip adam için kapıları açtı. Ona iyi günler dilese

de, onu duyduğunu sanmıyordu. Deli gibi koşarak avluyu yarılamıştı ve Gabriel'in kahkahasının sözlerini bastırdığına emindi.

Kapıları kapatıp basamaklara doğru yürüdü. Noel sabahı güzel hediyeler alan bir adam gibi kocası şöminenin yanında sırtıyordu. Johanna ona doğru kafasını iki yana salladı.

"Misafirlerimizi korkutmak hiç kibar değil, lordum."

"O bir İngiliz, Johanna," diye açıkladı. "Davranışları için yerinde bir muamele gördüğüne inanıyor olmalı."

Johanna endişeli görünüyordu. Hemen basamaklardan inip kocasının yanında gitti. "O bir haberciydi, değil mi? Kimden haber getirmiş? Kral John'dan mı? Yoksa Baron Goode bir istek daha mı gönderdi?"

Bir dakikadan kısa süre içinde endişesinin yerini korku aldı. Gabriel kafasını iki yana salladı. "Kötü haber getirmedim, hanım. Mesaj annenden."

Johanna, Gabriel'in elini tuttu. "Hasta mı?"

Gabriel hemen onu sakinleştirdi. Korktuğunu görmekten nefret ediyordu. "Annen hasta değil," dedi. "En azından, ben hasta olduğumu sanmıyorum," diye ekledi. "Hasta olsaydı, buraya gelmezdi, öyle değil mi?"

"Annem buraya mı geliyor?"

Johanna soruyu bağırarak sormuştu. Gabriel çok şaşırdı. Karısı bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu. Böyle tepki vereceğini hiç düşünmemişti.

"Bu haberden hoşlanmadın mı?"

"Oturmalıyım."

Johanna sandalyelerden birine yığıldı. Gabriel onun yanına gidip karşısında durdu. "Bana cevap ver, hanım. Eğer bu haberden hoşlanmadıysan, Calum'un haberciyi yakalayıp ona isteğini reddetmesini söyletirim."

Johanna hemen ayaklandı. “Böyle bir şey yapmayacaksınız. Annemi görmek istiyorum.”

“Öyleyse neyin var? Neden kötü bir haber almış gibi davranıyorsun?”

Johanna kocasına dikkat etmiyordu. Aklında bir sürü düşünce dolaşıyordu. Evini organize etmesi gerekecekti. Evet, bu iş her şeyden önce geliyordu. Dumfries’in yıkanması gerekecekti. Köpeğe nasıl davranması gerektiğini öğretecek kadar zamanı var mıydı? Johanna köpeğin annesine hırlamasına izin veremezdi.

Gabriel karısının omuzlarından tutup ona yanıt vermesini istedi. Johanna ondan sorusunu tekrarlamasını istedi.

“Neden bu iyi bir haber değil?”

“Bu harika bir haber,” diye karşılık verdi Johanna. Gabriel’e, Johanna’nın aklını kaçırdığını düşündürecek bir bakış attı. “Annemi dört yıldır görmüyorum, Gabriel. Bu çok mutlu bir kavuşma olacak.”

“Öyleyse, Tanrı aşkına neden hasta gibi görünüyorsun?”

Johanna, Gabriel’in ellerini omuzlarından itip şöminenin önünden bir ileri bir geri yürümeye başladı. “O buraya gelmeden önce yapmam gereken çok şey var,” diye açıkladı. “Dumfries’in yıkanması gerekecek. Kalenin her yanının temizlenmesi gerek. Köpeğin anneme hırlamasına izin veremem, Gabriel. Ona uslu durmasını öğretmek zorundayım. Tanrım, nezaket kuralları.” Aniden arkasına dönüp kocasına baktı. “MacLaurinlerin nezaketten haberi yok.”

Son cümlesini sızlanarak söylemişti. Gabriel onun şaşkın davranışı karşısında gülmeli mi yoksa suratını mı asmalı bilemedi.

En sonunda gülümsedi. Karısı kaşlarını çatarak karşılık

verdi. “Anneme hakaret edilmesine izin veremem,” diye çıkıştı.

“Kimse ona hakaret etmeyecek.”

Johanna buna inanmıyormuş gibi burnundan güldü. “Hayal kırıklığına uğramasına da izin veremem. Beni iyi bir eş olmam için o eğitti.” Ellerini beline koyup bekledi. Kocasının söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. “Ee?” dedi inatçı bir şekilde sessiz kalmaya devam edince.

Gabriel de içini çekti. “Ne?”

Bıkkınlığı bariz bir şekilde, “Bana iyi bir eş olduğumu söylemen gerekiyor,” diye haykırdı Johanna.

“Pekâlâ,” diye onu teselli etti. “Sen iyi bir eşsin.”

Johanna kafasını iki yana salladı. “Hayır, değilim,” diye itiraf etti.

Gabriel gözlerini devirdi. Johanna’nın ondan ne beklediğini bilmiyordu. Sakinleştğinde ona söylemesini umdu ve sabırla bekledi.

“Görevlerimi ihmal ediyordum. Ama hepsi geride kaldı. Bu gece akşam yemeğinde adamlarına nezaket kurallarını öğreteceğim.”

“Johanna,” diye ikaz eder gibi bir tonla konuşmaya başladı Gabriel. “Adamlar...”

“Sakın karışma, Gabriel. Endişelenmene gerek yok. Askerlerin talimatlarını dinleyecekler. Akşam yemeğinde evde olacak mısın?” diye sordu.

Gabriel onun bu sorusu karşısında şaşırdı. Şimdi evdeydi, lanet olsun, ve akşam yemeği birkaç dakika içinde servis edilecekti. Yine de karısının çok şaşkın olduğunu kendine hatırlattı. Belki de, saatin kaç olduğunun farkında değildi.

“Zaten evdeyim,” diye ona hatırlattı. “Ve akşam yemeği...”

Johanna onun cümlesini bitirmesine izin vermedi. “Gitmelisin.”

“Ne?”

“Git ve Alex’i getir, lordum. Sana karşı yeterince sabırlı oldum,” diye ekledi kaşlarını çatıldığını görünce. “Annem buraya geldiğinde oğlun evde olmalı. Muhtemelen Alex’in de yıkanması gerekecek. Onu Dumfries’le dereye sokarım. Oğluna görgü kuralları olarak ne öğrettiklerini ancak Tanrı bilir. Muhtemelen hiçbir şey öğrenmemiştir.” Duraksayıp içini çekti. “Git ve onu getir.”

Johanna ona bu emri verdikten sonra salondan çıkmaya kalktı. Gabriel onu yakalayıp arkasına dönmeye zorladı.

“Bana emir veremezsin, kadın.”

“Huysuzluk çıkarmak için bu fırsatı değerlendirdiğine inanamıyorum, lordum. Bugün seni yatıştırmak için vaktim yok. Yapmam gereken önemli işlerim var,” diye ekledi. “Alex’in eve gelmesini istiyorum. Annemin karşısında beni utandırmak mı istiyorsun?”

Johanna bu olasılık onu afallatmış gibi görünüyordu. Gabriel işitilebilir bir şekilde içini çekti. Kendi annesini doğru düzgün hatırlamıyordu ve bu yüzden Johanna’nın bir ziyaret yüzünden neden bu kadar tedirgin olduğunu anlayamıyordu. Ancak, her şeyin yolunda gitmesinin onun için çok önemli olduğu açıktı.

Ve karısının mutlu olmasını istiyordu. Ona gerçek sebebi söylemeye karar verdi.

“Alex duvar bitene kadar akrabalarının yanında kalacak...”

“Duvarın bitmesi çok uzun zaman alıyor,” diye sözünü kesti.

“Başka bir sebebi daha var.”

“Nedir?”

“MacLaurinler ve MacBainler anlaşmazlıklarını çözene kadar burada olmasını istemiyorum. Alex’in herhangi bir hakarete maruz kalmasını istemiyorum.”

Johanna, Gabriel ona bu açıklamayı yapana kadar ellerinden kurtulmaya çalıştı. Sonra hareketsiz bir şekilde durdu. Yüzünde duyduklarına inanamıyormuş gibi bir ifade vardı.

“Neden biri Alex’e hakaret etmek istesin ki? O senin oğlun, değil mi?”

“Muhtemelen.”

“Onu sahiplendin. Artık fikrini değiştiremezsin. Alex babası olduğuna inanıyor, Gabriel...”

Lord, ona talimat vermesine engel olmak için eliyle Johanna’nın ağzını kapattı. Şefkat dolu bir gülümsemesi vardı, çünkü narin karısı bir kez bile Alex’in evlerindeki yerini reddetmemişti. Hatta, adil bir muamele görmesini istiyordu.

Ancak çocuğu uzakta tutma nedenlerini bilmeyi hak ediyordu. Gabriel onu sandalyeye doğru çekti. Oturduktan sonra Johanna’yı kucağına aldı.

Genç kadın hemen uysallaştı. Kocasının kucağında oturmaya alışık değildi. Her an biri içeri girip onları birlikte görebilirdi. Bu olasılık onu bir iki dakika endişelendirse de, çok geçmeden endişesini bir kenara itti. Başkalarının düşüncesini neden önemseyecekti ki? Ne de olsa Gabriel onun kocasıydı. Bu onun hakkıydı. Üstelik, onu tutması hoşuna gidiyordu.

Gabriel’den sandığından daha çok hoşlanmaya başladığı bir gerçektir.

“Hayal kurmayı bırak,” diye emretti Gabriel onun yüzündeki ifadeyi görünce. Boşluğa bakarken hayal kuruyormuş gibi görünüyordu. “Sana açıklamak istediğim bir şey var.”

“Evet, kocacığım?”

Johanna kollarını onun boynuna dolayıp tenini okşama-ya başladı. Gabriel ona durmasını söylese de emrine alırmadı. Kocasını kaşlarını çattı.

“MacLaurin askerleri İngilizlerle savaşmak için çaresizce bir lidere ihtiyaç duyarken, bana bir birlik gönderdiler.”

Johanna kafasını evet anlamında salladı, Gabriel’in ona zaten bildiği şeyleri neden anlattığını anlayamadığı için şimdi de o kaşlarını çatmıştı. Yine de Lord’un sözünü kesmedi. Çok dikkatli görünüyordu ve onun neden lord olduğunu bildiğini söyleyerek Gabriel’in sözünü kesmesi kabalık olurdu. Nicholas ona durumu açıklamıştı ve Peder MacKechnie de ona detayları anlatmaktan mutluluk duymuştu.

Ayrıca Gabriel ilk kez onunla endişelerini paylaşıyordu. Farkında olsun ya da olmasın, onu hayatına dahil ediyordu ve bu önemliydi.

“Lütfen devam et,” dedi Johanna.

“Savaş bittikten ve İngilizler artık bir tehdit olmaktan çıktıktan sonra MacLaurinler liderleri olmamdan memnunnlardı. Elbette onlara bir seçenek verilmedi,” diye ekledi kafasını sallayarak. “Destekçilerimi kabul etmediler.”

“MacBain askerleri İngilizlere karşı MacLaurinlerle savaşmadılar mı?”

“Savaştlar.”

“Öyleyse, MacLaurinler neden şimdi minnettar değiller? Unuttular mı?”

Gabriel kafasını iki yana salladı. “Bütün MacBainler savaşamazlar. Auggie onlara bir örnek. Artık savaşamayacak kadar yaşlı. Zamanla MacLaurinler ve MacBainlerin uyum sağlamayı öğreneceklerini sandım, ama artık bunun olmayacağını anlıyorum. Sabrım tükenmek üzere, hanım. Adamlar ya birbirleriyle anlaşacaklar ya da hoşnutsuzluğuma katlanmak zorunda kalacaklar.”

Gabriel açıklamasını bitirdiğinde Dumfries gibi hırliyordu. Johanna onun boynunun yan tarafını okşadı. “Hoşnutsuz olduğunda ne olur?”

Gabriel omuzlarını silkti. “Genellikle birini öldürürüm.”

Johanna, Gabriel’in ona şaka yaptığına emindi. Gülümse-di. “Evimde kavgaya izin vermem, lordum. Başka bir yerde öldürmen gerekecek.”

Gabriel, onun az önce söylediği şey karşısında o kadar şaşırdı ki, emrine karşı gelemedi. Johanna kaleden evi olarak söz etmişti. Bu bir ilkti, çünkü bu ana kadar her şeyden onun olarak söz etmişti. Gabriel, kasıtlı olsun ya da olmasın, Johanna’nın kendini her şeyden ayrı tutmasının canını ne kadar sıkıldığını fark etmemiştir.

“Burası senin evin mi?”

“Evet,” diye yanıtladı Johanna. “Değil mi?”

“Evet, senin,” diye katıldı. “Johanna, burada mutlu olmanı istiyorum.”

İtirafı karşısında kendisi bile şaşırmış gibiydi. Bunu fark edince biraz keyfi kaçtı.

“Şaşırmış gibisin,” dedi. Tanrı aşkına, gözleri çok güzeldi. Bütün gün boyunca kocasını izlemekten asla sıkılmayacağını, aksine bundan mutluluk duyacağını düşündü. Gerçekten de yakışıklı bir şeytandı.

“Şaşırdım,” diye itiraf etti Gabriel.

Birden içinden Johanna’yı öpmek geldi. Dudaklarını çok çekici buluyordu. Gözlerini de. Gördüğü en berrak maviydi. Hatta ona kaşlarını çatması bile hoşuna gidiyordu. Bu aptalca detayı fark ettiğinde düşüncelerini toplamak için kafasını iki yana sallamak zorunda kaldı. Kadınlar kocalarına hoşnutsuzluklarını asla belli etmemeliydiler... Değil mi?

“Bazı erkekler eşlerinin mutlu olmalarını isterler,” dedi Johanna yüksek bir sesle. “Babamın annemi mutlu etmek istediği kesindi.”

“Peki annen ne istiyordu?”

“Babamı sevmeyi,” diye yanıtladı.

“Sen ne istiyorsun?”

Johanna kafasını iki yana salladı. Ona onu sevmek istediğini söylemeyecekti. Böyle bir açıklama onu savunmasız kılardı... Değil mi?

“Ne istediğini biliyorum,” dedi dikkatini kendi hislerinden çekmek amacıyla. “Şöminenin yanında oturup geceleri dikiş dikmemi ve günlerimi dinlenerek geçirmemi istiyorsun. Senin istediğin bu.”

Johanna, Gabriel’in kollarında neredeyse kaskatı kesilmişti. Artık onun boynunu da okşamıyordu. Saçını çekiyordu. Gabriel uzanıp elini tuttu ve kucağına indirdi.

“Unuttuğum bir şey daha var,” dedi. “Bıraktığın yerde kalmamı istiyorsun, değil mi?”

“Benimle alay etme, hanım. Hiç havamda değilim.”

Johanna onunla alay etmiyordu, ama ona bunu söylemenin iyi bir fikir olacağını sanmıyordu. Onu daha fazla sinirlendirmek istemiyordu. İstedikini yapmasına izin vermesi için keyfinin yerinde olması gerekiyordu.

“Bir balığın derisini yüzmenin birden fazla yolu vardır,” dedi.

Gabriel, Johanna’nın neden bahsettiğini bilmiyordu. Onun da neden bahsettiğini bildiğini sanmıyordu. Bu yüzden ondan açıklamasını istemedi.

“Zamanla birbirimize alışacağımızı sandım,” dedi Gabriel.

“Bizden MacLaurinler ve MacBainlermişiz gibi söz ediyorsun,” diye karşılık verdi Johanna. “Bana alışıyor musun?”

“Sandığımdan uzun sürüyor,” dedi ona.

Gabriel bilerek onu kızdırıyordu. Johanna ne kadar üzüldüğünü belli etmemeye çalışıyordu. Ancak kanıt gözlerindeydi. Şimdi alev mavisidyiler. Evet, kızgındı.

“Evlilikle ilgili pek deneyimim yok,” diye ona hatırlattı.

“Benim var,” diye karşılık verdi Johanna.

Gabriel kafasını iki yana salladı. “Evlili değildin. Mahkumdun. Arada fark var.”

Johanna bu mantığa karşı çıkamazdı. Adeta mahkumdu. Ancak, geçmişi düşünmek istemiyordu. “İlk evliliğimin bu konuyla ne ilgisi var?”

“Konu tam olarak ne?”

“Alex,” dedi Johanna. “Sana balığın derisini yüzmenin her zaman birden fazla yolu olduğunu açıklıyordum. Anlamıyor musun?”

“Nasıl anlamamı bekliyorsun? Burada kimse balığın derisini yüzmez.”

Johanna, Gabriel’in bilerek kalın kafalılık ettiğini düşündü. Akıllıca deyimlerden hoşlanmadığı kesindi. “MacLaurinlerin doğru düzgün davranmaları için güç kullanmayacağım. Başka yöntemlerim var.”

Johanna konuyu düşündüğünü görebiliyordu. Bu avantajı kullanmaya karar verdi. “Sana güvenmemi söyledin. Hatta bana bunu emrettin,” diye ona hatırlattı. “Şimdi ben de sana aynı emri veriyorum. Alex’e bakabileceğime güven. Lütfen onu eve getir.”

Gabriel ona karşı gelemezdi. “Pekâlâ,” diye içini çekerek kabul etti. “Onu yarın getireceğim, ama sadece kısa bir ziyaret için buraya gelecek. Her şey yolunda giderse, o zaman kalabilir. Yoksa...”

“Her şey yolunda gidecek.”

“Onu riske atamam.”

“Hayır, elbette atmamalısın.”

Johanna kucağından kalkmaya çalıştı. Gabriel onu tutarak durdurdu.

“Johanna?”

“Evet?”

“Bana güveniyor musun?”

Johanna uzun süre gözlerinin içine baktı. Gabriel onun cevap vermeden önce soruyu düşündüğünü sandı. Bu ihtimal rahatsız ediciydi. Üç ay aşkın bir süredir evlililerdi ve bu Johanna’nın ona güvenmeyi öğrenmesi için kesinlikle yeterli bir süreydi.

“Tereddüt etmenden hoşlanmıyorum,” diye çıkıştı Gabriel.

Johanna bu gerçekten pek rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Yüzünün yan tarafına dokundu. “Hoşlanmadığımı görebiliyorum,” diye fısıldadı. “Gabriel, sana güveniyorum.”

Öne doğru eğilip onu öptü. Şefkatine ek olarak sesindeki şaşkınlık Gabriel’in gülümsemesine neden oldu.

“Bana güveniyor musun?”

Johanna’nın ciddi olduğunu anlayana kadar neredeyse kahkaha atacaktı. “Bir savaşçı kimseye güvenmez, Johanna, lordu hariç, elbette.”

“Erkeklerin eşlerine güvenmeleri gerekir, değil mi?”

Gabriel bilmiyordu. “Buna gerek olduğunu sanmıyorum.” Çenesini ovuşturduktan sonra “Hayır, bu aptalca olur,” diye ekledi.

“Gabriel?”

“Evet?”

“Bana saçlarımı yoldurtacaksın.”

“Affedersiniz, hanımım,” diye seslendi Hilda kapının girişinden. “Biraz vaktinizi alabilir miyim?”

Johanna hemen kocasının kucağından kalktı. Aşçıya dönüp salona girebileceğini söylediğinde yüzü çoktan kızarmıştı.

“Clare’in yanında kim oturuyor?”

“Şu an yanında Peder MacKechne var,” dedi Hilda. “Onunla konuşmak istedi.”

Johanna kafasını evet anlamında salladı. Gabriel ayağa kalktı. “Neden bana uyandığını söylemedin?”

Gabriel ona karşılık vermesi için fırsat vermeden merdivenlere doğru yöneldi. Johanna peşinden koştu. “Ona burada kalabileceğine dair söz verdim,” dedi.

Kocası ona karşılık vermedi. Johanna, Dumfries’i yolundan çekip kocasının peşinden merdivenlerden çıktı.

“Ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu.

“Sadece konuşacağım, Johanna. Endişelenmene gerek yok.”

“Uzun uzun konuşacak durumda değil, lordum, ve şu

anda Peder MacKechnie'ye günah çıkarıyor olabilir. Onlara mani olmamalısın."

Peder dışarı çıkmak için kapıyı açarken Gabriel odaya ulaştı. Peder MacKechnie yanından geçerken ona başıyla selam verdi. Johanna kocasının hemen arkasındaydı.

"Onunla konuşurken burada bekleyeceksin," diye emretti Gabriel.

"Ama senden korkabilir, kocacığım."

"O halde korkacak."

Kapıyı karısının yüzüne kapattı. Johanna'nın, kabalığı yüzünden Gabriel'e kızmaya fırsatı bile olmadı. Clare MacKay için çok endişeleniyordu.

Kulağını kapıya dayayıp dinlemeye çalıştı. Peder MacKechnie kafasını iki yana sallayıp onu kapıdan uzaklaştırdı.

"Kocana onunla konuşması için izin ver," diye tavsiye etti. "Şimdiye kadar Lord'un bir kadına asla zarar vermeyeceğini anlamış olman gerekir."

"Ah, bunu biliyorum," dedi Johanna telaşla. "Ama Clare MacKay'in bundan haberi yok, öyle değil mi?"

Peder'in ona verecek bir yanıtı yoktu. Bunun üzerine Johanna konuyu değiştirdi. "Clare günah çıkardı mı?"

"Evet."

Johanna'nın omuzları düştü. Peder MacKechnie bunun tuhaf bir tepki olduğunu düşündü. "Günah çıkarmak dini bir gerekliliktir," diye hanımına hatırlattı. "Kurtuluş istedi."

"Neyin karşılığında?" diye sordu Johanna fısıldayarak.

"Sorunu anlamıyorum, genç hanım."

"Cezası," dedi. "Sert bir ceza aldı, değil mi?"

"Cezasını açıklayamayacağımı biliyorsun," dedi.

"Piskopos Hallwick verdiği cezalarla böbürlenmeyi se-verdi," dedi Johanna.

Peder ondan birkaç örnek vermesini istedi. Johanna onu en tiksindiren cezayı sona sakladı. “Bir yumurtaya karşılık bir bacak,” dedi. “Piskopos ilk kocama bir hizmetkâr kıza vermesi gereken cezayı söyledikten sonra kahkaha atmıştı.”

Peder MacKechnie ona birçok soru sordu ve hepsini yanıtlayınca kafasını iki yana salladı.

“Bunları işittiğim için utanç duydum,” diye itiraf etti, “çünkü bütün pederlerin Tanrı’nın yeryüzündeki önemli işlerini yapan iyi adamlar olduklarına inanmak istiyorum. Piskopos Hallwick, Tanrı’nın karşısında durup hesap verdiğinde kasten başvurduğu acımasızlıkları açıklamaya çalışacak.”

“Ama Peder, kilise Piskopos’un arkasında. Cezalarını kiptan alıyor. Hatta sopasının uzunluğu bile onda yazıyor.”

“Neden bahsediyosun? Ne sopası?” diye sordu Peder büyük bir şaşkınlıkla.

Johanna neden bahsettiğini adamın nasıl bilmediğini anlayamadı. “Kilise bir kadının ve kocasının nasıl davranmaları gerektiğini belirler,” dedi ona. “İtaatkâr bir kadın iyi ve kutsal bir eştir. Kilise kadınların dövülmesini onaylar ve hatta bu tür cezaları önerir, çünkü kadınlar itaatkâr olmazlarsa kocalarını yönetmeye kalkarlar.”

Johanna nefes almak için duraksadı. Bu konuda konuşmak onu üzüyordu ama Peder’in onun üzüntüsünü görmesini istemiyordu. Adam ona neden rahatsız olduğunu sorabilirdi ve o zaman karanlık ve kesinlikle ölümcül bir günahı itiraf etmek zorunda kalırdı.

“Kilise elbette cinayet işlemeyi hoş karşılamıyor. Bir erkek karısını öldüresiye dövmemeli. Yumruk yerine sopa tercih edilmeli. Metal değil, ahşap olmalı ve boyu bu ölçüyü geçmemeli.”

Johanna ona ölçüyü göstermek için ellerini uzattı.

“Bu kuralları nereden duydun?”

“Piskopos Hallwick’ten.”

“Kilisedeki herkes bunlara inanmaz...”

“Ama inanmaları gerekiyor,” diye sözünü kesti Johanna, artık tedirginliği barıyordu. Ellerini ovuşturuyor ve kontrolünü kaybetmesine ne kadar az kaldığını Peder’e belli etmeye çalışıyordu.

“Neden genç hanım?”

Neden anlamıyordu? Ne de olsa o bir pederdi ve kadınlarla ilgili kurallara aşina olmalıydı.

“Çünkü kadınlar Tanrı’nın gözünde son sırada yer alıyorlar,” diye fısıldadı.

Peder MacKechnie yüz ifadesinin kontrollü olmasına özen gösterdi. Johanna’nın kolundan tutup onu koridorda yönlendirdi. Lordunun dışarı çıktığında karısını bu halde görmesini istemiyordu.

Basamakların yanındaki duvarda bir bank vardı. Peder oturduktan sonra yanına işaret etti. Johanna hemen oturdu. Başını eğdi ve ekosesinin pilelerini düzeltmekle ilgileniyormuş gibi yaptı.

Peder MacKechnie hanımının kendini toplaması için bir iki dakika daha bekledikten sonra ondan son cümlesini açıklamasını istedi.

“Tanrı’nın gözünde kadınların son sırada yer aldıklarını nereden biliyorsun?”

“Hiyerarşi,” diye açıkladı. Başını hiç kaldırmadan ona öğretilenleri tekrarlardı. Sözleri bittiğinde bile Peder’e bakmayı reddetti.

Peder sırtını duvara yasladı. “Pekâlâ,” diye söze başladı.

“Bana aklımda evirip çevirmem gereken uzun bir liste verdin. Söylesene, Johanna. Kafasız öküzlerin gerçekten...”

“Akılsız öküzler, Peder,” diye sözünü kesti.

Peder kafasını evet anlamında salladı. “Pekâlâ,” diye kabul etti. “Akılsız öküzlerin cennette kadınlardan daha üst sırada olduklarına gerçekten inanıyor musun?”

Peder MacKechnie çok iyi bir adamdı. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Fakat sonuçları ne olursa olsun Peder’e yalan söylemeyecekti.

“Hayır,” diye fısıldadı Johanna. İnkârının onu nasıl etkilediğini görmek için kafasını kaldırdı. Peder dehşete düşmüş gibi görünmüyordu. Johanna nefes alıp hızla “Bunların hiçbirine inanmıyorum,” diye ekledi. “Kâfirim, Peder ve cehennemde yanacağıma eminim.”

Peder kafasını iki yana salladı. “Ben de inanmıyorum,” dedi. “Bunlar korkak adamlar tarafından uydurulan saçmalıklar.”

Johanna da arkasına yaslandı. Peder MacKechnie’nin tavrı karşısında gerçekten şaşırmıştı. “Ama kilisenin öğretileri...”

“Öğretileri insanlar yorumlar, Johanna. Bu önemli gerçeği sakın unutma.” Peder, Johanna’nın elini tuttu, “Kâfir değilsin,” dedi. “Ve şimdi söyleyeceklerimi dinlemen istiyorum. Tek bir Tanrı var, Johanna, ama O’na bakmanın iki yolu var. İngiliz yolu ve Kuzey İskoçya yolu.”

“Aradaki fark ne?”

“İngilizlerin bazıları acımasız bir Tanrı’ya dua ederler,” diye açıkladı Peder MacKechnie. “Çocuklar O’ndan korkmaları aşılaraq yetiştirilirler. Bir sonraki hayattaki kötü sonuçları için günah işlememeleri öğretilir. Kuzey İskoçya-

lılar farklıdır, ama Tanrı tarafından daha az sevildikleri söylenemez. *Klan* kelimesinin anlamını biliyor musun?”

“Çocuklar,” diye yanıtladı.

Peder kafasını evet anlamında salladı. “Çocuklarımıza Tanrı’yı sevmelerini öğretiriz, O’ndan korkmalarını değil. Nazik, iyi kalpli bir babayla özleşleştirilir.”

“Peki bir Kuzey İskoçyalı günah işlerse?”

“Pişman olursa, affedilir.”

Johanna uzun süre Peder’in açıklamasını düşündükten sonra tekrar konuştu. “O halde Tanrı’nın kadınları her şeyden daha az sevdiğine inanmadığım için lanetlenmedim?”

Peder gülümsedi. “Hayır, lanetlenmedin,” dedi. “Senin de her erkek kadar değer var. Doğruyu söylemek gerekirse, genç hanım, Tanrı’nın bir listeye ya da hiyerarşiye bağlı kaldığına inanmıyorum.”

Johanna bu şekilde düşünen tek kişi olmadığını ve Piskopos Hallwick’in öğretilerine inanmayı reddettiği için kâfir olmadığını duyunca o kadar rahatladı ki, içinden ağlamak geldi. “Tanrı’nın kadınların dayak yiyerek itaatkârlığa yönlendirilmesini istediğine inanmıyorum,” diye fısıldadı. “Yine de kilisenin kadınlara karşı neden bu kadar çok acımasızca kuralları olduğunu anlayamıyorum.”

Peder MacKechnie içini çekti. “Korkak adamlar bu tür kuralları uyduruyorlar.”

“Neden korkuyorlar, Peder?”

“Kadınlardan, elbette. Sakın bunu başkalarına tekrarlama, Johanna, ama Tanrı’nın bazı erkek kulları kadınların üstün olduklarına inanıyor. Avantajın onlarda olmasını istemiyorlar. Kadınların bedenlerini kullanarak istediklerini elde ettiklerine inanıyorlar.”

“Bazı kadınlar muhtemelen böyle yapıyorlar,” diye ona katıldı. “Ama sadece bazıları.”

“Evet,” dedi Peder. “Kadınlar kesinlikle daha güçlüler. Kimse bu gerçeği inkâr edemez.”

“Daha güçlü değiliz,” diye karşı çıktı Johanna, Peder’in ona şaka yaptığına emin olduğu için artık gülümsüyordu.

“Evet, güçlüsünüz,” diye karşılık verdi Peder MacKechnie. Gülümsemsi bulaşıcıydı, o yüzden o da sırtımasına engel olamadı. “Doğum sancısı çekselerdi, birçok erkeğin çocuk sahibi olacağını düşünüyor musun?”

Johanna kahkaha attı. Peder akıl almaz bir tablo çizmişti.

“Kadınlara bu hayatta birçok zorluk verildi,” diye devam etti Peder MacKechnie. “Ama hepsinin üstesinden geliyorlar, hatta böylesine kısıtlayıcı çevrelerde bile gelişmenin bir yolunu buluyorlar. Onlar seslerini duyurmak konusunda kesinlikle erkeklerden daha akıllılar, genç hanım.”

Clare MacKay’ın odasının kapısı açıldı ve Gabriel dışarı çıktı. Dönüp kapıyı arkasından kapattı.

Johanna ve Peder MacKechnie ayağa kalktılar. “Teşekkür ederim, Peder,” diye fısıldadı. “Çok zor bir sorunu çözme yardımcı oldun.”

“Kocanın yüzündeki ifadeye bakılırsa, sanırım onun da sorunlarını çözmek için biraz yardıma ihtiyacı var.” Peder bu sözünü fısıldadıktan sonra lorduna dönüp sesini yükseltti. “Görüşmeniz iyi geçti mi, Lord MacBain?”

Gabriel’in yüzündeki sert ifade görüşmenin iyi geçmediğinin yeterli bir kanıtıydı. Johanna, Peder MacKechnie’nin sadece diplomatik olmaya çalıştığını düşündü.

Gabriel kafasını iki yana salladı. “Bu durumdan sorumlu adamın adını vermeyi reddediyor,” dedi.

“Belki de adını bilmiyordur,” dedi Johanna içgüdüsel bir şekilde Clare MacKay’i savunarak.

“Bana askerle bir gece geçirdiğini söyledi, Johanna. Gerçekten de adını sormadığını mı düşünüyorsun?”

“Gabriel, bana karşı sesini yükseltmene gerek yok.”

Johanna kocasına iyice kaşlarını çattıktan sonra Clare’in odasına gidebilmek için etrafından dolaşmaya çalıştı. Kocasını onu kolundan yakaladı.

“Bırak dinlensin,” diye emretti. “Sorularım sırasında uykuya daldı.” Sonra dikkatini Peder’e çevirdi. “Dayaktan yüzü şişmemiş olsaydı, adamlarımın her birinin buraya gelip ona bakmalarına izin verirdim. Belki de onu bu şekilde görmeleri anılarını canlandırır.”

“O halde, bir MacBain’in bundan sorumlu olduğuna...”

“Hayır, adamlarımdan birinin sorumlu olduğuna inanmıyorum,” dedi Gabriel. “Adamlarım onurludur.”

“Clare onun bir MacBain olduğunu mu söyledi?” diye sordu Johanna.

Kocasını kafasını iki yana salladı. “O soruma da yanıt vermedi,” dedi.

“MacBain, Keith MacKay topraklarından döndü!”

Calum girişten haberi verdi. Gabriel Peder’i selamladıktan sonra karısının kolunu bırakıp aşağı indi. Kapıları neredeyse menteşelerinden sökercesine açıp dışarı çıktı. Calum lorduna yetişmek için koştu. Kapılar iki savaşçının arkasından sertçe kapandı.

Johanna bir sonraki saati dikişlerini aldığı Dumfries’le boğuşarak geçirdi. Bir bebek gibi sızlanıyordu; onu kurcalamayı nihayet bitirdiğinde uzun süre onu yatıştırmaya çalıştı. Johanna yerde oturuyordu. Dumfries anlaşılan ne

kadar iri olduğunun farkında değildi, unkü kuağına ık-maya çalışıyordu.

Johanna köpek kadar korkunç koktuğuna emindi ve Dumfries'in doğru düzgün bir şekilde yıkanmasının zamanının geldiğine karar verdi. Megan ona bir ip getirdi. Johanna bir ucunu köpeğin boynuna bağlayıp çantasından gl kokulu sabununu aldı ve köpeği arka kapıdan çıkarıp tepenin aşağısına indirdi.

Suyun kenarında Glynis'le karşılaştı. Johanna zaten huzursuzdu. Clare MacKay için sürekli endişeleniyordu ve Dumfries'in utanç verici davranışları bütün gücünü tke-tiyordu. Onu sürüklemekten kolları ağrımaya başlamıştı. Johanna daha iyi bir ruh halinde olsaydı, öfkesini kontrol edebileceğine inanıyordu.

Glynis hanımını doğru düzgün selamladıktan sonra Clare MacKay'i sordu. "O fahiŐenin lordumuzla aynı çatı altında yatmasına izin vermiyorsunuz, değil mi?"

Johanna birden durdu. YavaŐa dönüp MacLaurin ka-dınınına baktı. "Clare MacKay bir fahişe değil!" diye kadına bağırdı. şefkat gösterdiği takdirde Glynis'in bir sonraki ha-yatında alacağı ödüller hakkında bir iki etkili fikir söylemek üzereyken vazgeçti. Glynis poposuna iyi bir tekneyi hak ediyordu. Johanna bu dürtüsüne karşı koydu ve aksine ks-tahlığını tekmelemeye karar verdi.

"Sana karşı sesimi yükseltmek istemezdim, Glynis, ne de olsa Clare MacKay'in bir fahişe olduğuna inanman se-nin suçun değil. Yine de lakabın düşünüldüğünde baŐkala-rını yargılamadan önce bütün gerçekleri bilmen gerektiğini sanıyordum. MacLaurinler bu kadar değerli olmasaydın, sana bu ismi vermezlerdi, değil mi?" diye sordu. Duvar-da dizili diğer kadınlara başıyla işaret etti.

Glynis kafasını iki yana salladı. Şaşkın ve temkinli görünüyordu.

Johanna tatlılıkla gülümsedi. “Sadece Lord MacInnes’in Clare’in onursuz davrandığını belirten sözlerini işittik, adamın bize söylediği her şeye inanacak değiliz, değil mi? Clare evimde kalabilir. Ona saygılı bir şekilde davranılmasını bekliyorum. Şimdi izninle. Dumfries ile Rush Creek’e gidiyoruz. İyi günler, Glynis.”

Johanna ipi sıkıca tutup uzaklaştı. İçinden saymaya başladı. Arkasındaki kadınların kendi aralarında fısıldaştıklarını duyabiliyordu. Glynis’in merakına birkaç saniyeden daha uzun süre dayanabileceğini sanmıyordu.

Yanıliyordu. Johanna ona ulaşmadan MacLaurin kadını seslendi.

“Nasıl bir lakap duydunuz, leydim?”

Johanna yavaşça arkasına döndü. “Glynis, bildiğini sanıyordum. Sana *Saf* diyorlar.”

Glynis işitilebilir şekilde nefesini tuttu ve fark edilir derecede rengi soldu. Yalanı yüzünden Johanna’nın kendini suçlu hissetmesi gerekirdi. Fakat hissetmedi. MacLaurin kadını sinsi hakaretleriyle çok zeki olduğunu sanıyordu. Johanna’nın takma isimlerin asıl anlamlarının tam tersi anlamına geldiğini bildiğinden habersizdi.

“Dumfries,” diye fısıldadı, “yarına kadar sinirden deliye dönmesine izin vereceğiz. Belki Glynis oyununun ne kadar acımasızca olduğunu anlar. O zaman ona bu ismi uydurduğumu söyleyeceğim.”

Suçluluk duygusu Johanna’nın o kadar uzun süre beklemesine izin vermedi. Köpeği yıkamayı bitirdiğinde, kendini berbat hissetti. O an üzerine yıldırım düşse, doğruca cehenneme gideceğine emindi.

Glynis'in kulubesine gidip günahını itiraf etmeye karar verdi. Dumfries derede yaramazlık yaptığı için tepeden tırnağa ıslanmıştı, o nedenle kuyuya ilerlerken birkaç kişinin tuhaf bakışlarına maruz kaldı.

"Leydim, size ne oldu?"

Soruyu soran Leila'ydı. Köpekten geri çekildi ve hanımının cevap vermesini beklerken gözlerini hayvandan ayırmadı.

"Dumfries'i yıkadım. Beni dereye itti," diye açıkladı Johanna. "Aslına bakarsan, iki kez. Glynis nerede yaşıyor? Onunla konuşmak istiyorum."

Leila kulübeyi işaret etti. Johanna köpeği yanında sürüklerken inatçılığı yüzünden homurdandı. Kulübeye vardı, yüzüne düşen saçlarını iterken bir dakika tereddüt ettikten sonra yapıyı yumrukladı.

Glynis kapıyı açtı. Hanımını görünce gözleri kocaman oldu. Johanna Glynis'in gözlerinin yaşlı olduğunu fark etti. Tanrı aşkına, acımasızca sözü yüzünden ağlamış mıydı? Johanna'nın suçluluk duygusu arttı. Biraz da şaşırdı, çünkü Glynis iri yarı bir kadındı, neredeyse erkek gibi bir yapısı vardı ve ağlayacak türden biri olduğunu hiç düşünmemişti.

O sırada Glynis'in kocasının masada oturduğunu gördü. Kocasının ona söyleyeceklerini duymasını istemiyordu.

"Bana biraz vaktini ayırır mısın, Glynis? Seninle baş başa konuşmak istiyorum."

"Evet, elbette," diye karşılık verdi Glynis. Omzunun üstünden baktıktan sonra hanımına döndü. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. Johanna onun da kocasının konuşmalarını duymasını istemediğini düşündü.

Tanıştırıldılar. Glynis'in kocası karısından yirmi santi-

metre daha kısaydı. Kızıl saçlıydı, yüzünde ve kollarında çilleri ve güzel beyaz dişleri vardı. Gülümsemesi içten görünüyordu.

Johanna içeri davet edildi. Elinden geldiğince nazik bir şekilde reddedip berbat halini mazeret gösterdi.

Aksine, Glynis'in dışarı gelmesini istedi. MacLaurin kadını kapıyı arkasından kapatınca, Johanna yaklaşmasını işaret etti.

Glynis yürümeye başlar başlamaz durdu. Dumfries'in kısık hırıltısının onu korkuttuğu belliydi.

Johanna köpeğe hırıldamayı kesmesini emrettikten sonra ondan özür diledi.

"Buraya o lakabı uydurduğumu söylemek için geldim. Kimse sana *Saf* demiyor," dedi. "Bunu seni kızdırmak için yaptım, Glynis ve günaha girdiğim için üzgünüm. Gereksiz yere seni üzdüm ama sana bir ders verdiğimi düşünüyordum. Benim yerimde olmanın nasıl bir his olduğunu anladın, değil mi?"

Glynis sorusuna yanıt vermedi ama yüzü bembeyaz oldu. Johanna kafasını iki yana salladı. "Benim için o lakabı uyduranın sen olduğunu biliyorum. Ayrıca, bana *Cesur* dediğini, ama aslında bir korkak olduğumu ima ettiğini de biliyorum."

"Bu öncedendi, leydim," diye kekeledi Glynis.

"Neyden önce?"

"Sizi yeterince tanımadan ve korkak olmadığınızı anlamadan önceydi."

Johanna bu övgünün onu etkilemesine izin vermeyecekti. Glynis'in bu zor durumdan kurtulmaya çalıştığına emindi.

“Aptalca oyunların umurumda değil,” dedi kafasını sallayarak. “Peder MacKechnie Kuzey İskoçyalıların hislerini asla gizlememeleriyle övünüyor. Dalavereye başvurmuyorlar.”

Devam etmeden önce kelimenin anlamını açıklamak zorunda kaldı. “Bu özelliğe hayran olduğumu anladım, Glynis. Korkak olduğumu düşünüyorsan, o halde bunu yüzüme söyleyecek kadar cesur ol. Aptalca oyunlar uydurma. Bunlar insanın canını yakıyor, ayrıca, İngilizlerin yapabileceği türden şeyler.”

Glynis biraz daha kafasını sallarsa, Johanna boynunun kırılacağını düşündü.

“Lordumuza söylediniz mi?” diye sordu kadın.

Johanna hayır dercesine kafasını salladı. “Bu mesele onu ilgilendirmes.”

“İnsanlara isim takmayı bırakacağım, leydim,” dedi Glynis bunun üzerine. “Ve acımasızlığım sizi üzdüyse, özür dilerim.”

“Benim acımasızlığım seni üzdü mü?”

Glynis uzun süre yanıt vermedi. Sonra kafasını evet anlamında salladı. “Üzdü,” diye fısıldadı.

“Öyleyse, ödeşdik. Auggie aptal değil,” diye ekledi. “Gerçekten çok akıllı. Onunla biraz vakit geçirseydin, bunu anlardın.”

“Evet, leydim.”

“İşte,” dedi Johanna. “Sorunu çözdük. Sana iyi günler, Glynis.”

Selam verdi ve gitmek üzere arkasını döndü. Glynis patikanın sonuna kadar onu takip etti. “Dumfries’e dikiş atıp onu iyileştirene kadar size *Cesur* dedik, leydim. Sonra adınızı değiştirdik.”

Johanna sormamaya kararlıydı, ama merakı galip geldi.
“Peki bana hangi ismi verdiniz?”

Duymak üzere olduğu hakarete kendisini hazırladı.

“Ürkek.”

“Ürkek mi?”

“Evet, leydim. Size *Ürkek* diyoruz.”

Johanna birden neşelendi. Eve dönene kadar gülümsedi.

Ona Ürkek diyorlardı. Bu güzel bir başlangıçtı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Johanna akşam yemeğine kadar kocasını görmedi. Basamaklardan ana salona indiğinde adamların iki uzun masaya çoktan yerleşmiş olduklarını gördü. Peder MacKechnie ve Keith yoklardı. Hizmetkârlar etlerin olduğu uzun tabakları masaya koymakla meşgullerdi. Koyun eti kokusu havaya sinmişti. Birden Johanna'nın midesi bulandı. Kendini kötü hissetmesinin nedeninin askerlerin davranışları olduğunu sandı. İçi oyuk ekmekler önlerine koyulmadan elleriyle yiyecekleri almaya başlamışlardı. Lordlarının onlara katılmasını ya da akşam yemeğinden önce Peder'in dua etmesini beklemiyorlardı.

Bu kadarı yeterdi. Annesi akşam yemeği masasında bu tür davranışlara tanık olursa kalp krizi geçirebilirdi. Johanna sevgili annesinin karşısında utanç duymayacaktı. Ölmeyi tercih ederdi. Ya da MacLaurin askerlerinden birkaçını öldürmeyi, diye içinden geçirdi. En kötülerini onlardı, ama MacBain askerlerinin de onlardan geri kalmamaya çalıştıkları kesindi.

Megan hanımının girişte durduğunu fark etti. Ona seslendi, ama Johanna'nın adamların gürültüsünden onu duymadığını fark edince onunla konuşmak için salonda ilerledi.

"Akşam yemeği yemeyecek misiniz?" diye sordu.

"Evet, elbette yiyeceğim."

"Leydim, iyi görünmüyorsunuz. Kendinizi iyi hissediyor musunuz? Un gibi bembeyaz oldunuz."

"İyiyim," diye yalan söyledi Johanna. Bulanık midesini kontrol altına almaya çalışarak derin bir nefes aldı. "Lütfen bana büyük bir kâse getir. Çatlamış olanlardan birini."

"Ne için, leydim?"

"Onu kırmam gerekebilir."

Megan hanımını yanlış anladığını düşündü. Ondan açıklamasını tekrar etmesini istedi. Johanna kafasını salladı. "Birazdan anlayacaksın," diye söz verdi.

Megan mutfığa koşup raftan ağır porselen bir kâse aldı ve hemen hanımının yanına döndü.

"Bu çatlamış," dedi. "İşinize yarar mı?"

Johanna kafasını evet anlamında salladı. "Geri çekil, Megan. Kıvılcımlar çıkmak üzere."

"Öyle mi?"

Johanna önce askerlere seslendi. Gürültüden onu duymayacaklarını biliyordu, ama en azından önce bir leydiye yakışır şekilde çaba göstermesi gerektiğini düşündü. Sonra ellerini birbirine vurmaya denedi. En sonunda ısıklık çaldı. Hiçbiri askerlerin dikkatini çekmedi.

Johanna diplomatik olmaya çalışmaktan vazgeçti. Kâse-yi kaldırıp odanın içinde fırlattı. Megan iştirilebilir şekilde nefesini tuttu. Kâse taş şömineye çarpıp yerde paramparça oldu.

Etki umduğu gibiydi. Salondaki bütün erkekler dönüp ona baktılar. Sessizlerdi, gözlerine inanamıyormuş gibi bakıyorlardı ve Johanna bundan daha memnun olamazdı.

“Dikkatinizi çekmeyi başardığıma göre, size vermek istediğim birkaç talimat var.”

Bazılarının ağzı açık kaldı. Calum ayağa kalkacak gibi oldu. Ona olduğu yerde kalmasını söyledi.

“Kâseyi bilerek mi fırlattınız?” diye sordu Lindsay.

“Evet,” diye yanıtladı. “Lütfen beni dinleyin,” dedi. “Burası benim evim ve bu yüzden kurallarına uymanızı istiyorum. Öncelikle lordunuz yerine oturup yemeği servis edilmeden hiçbiriniz yemeğe başlamayacaksınız. Beni anlıyor musunuz?”

Askerlerin çoğu kafalarını evet anlamında salladılar. Birkaç MacLaurin askeri rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Johanna onların asık suratlarına aldırmadı. Calum’un gülmüşediğini fark etti. Ona da aldırmadı.

“Peki ya lordumuz akşam yemeğine katılmazsa?” diye sordu Niall.

“O zaman, yemeye başlamadan önce hanımınızın yerine oturup yemeğinin servis edilmesini bekleyeceksiniz,” diye yanıtladı.

Sözlerini fark edilir bir homurdanma izledi. Johanna sabrını korumaya çalıştı.

Adamlar içi oyuk ekmeklerine döndüler.

“Açıklamalarımı bitirmedim,” diye seslendi Johanna.

Gürültü yine sesini bastırdı. “Megan, bana başka bir kâse getir.”

“Ama leydim...”

“Lütfen.”

“Nasıl isterseniz.”

Bir dakikadan olmadan Megan hanımına ikinci kâseyi getirdi. Johanna hemen onu da şömineye doğru savurdu. Gürültü yine herkesin dikkatini çekti. MacLaurin askerlerinden bazıları ona huysuzlukla baktılar. Karşılığında bir iki tehdidin uygun olacağına karar verdi.

“Bir sonraki kâseyi şömineye fırlatmayacağım,” dedi. “Beni dikkatle dinlemezseniz, içinizden birinin kafasına fırlatacağım.”

“Yemek yemek istiyoruz, leydim,” diye bağırdı askerlerden biri.

“Önce dikkatinizi bana vermenizi istiyorum,” diye karşılık verdi. “İyice dinleyin. Odaya bir leydi girdiğinde, erkekler ayağa kalkar.”

“Akşam yemeğimizi bize bunu söylemek için mi böldünüz?” diye bağırdı Lindsay. Gerginlikle gülüp yanında oturan askeri dirseğiyle dürttü.

Johanna ellerini beline koyup sözlerini tekrarladi. Sonra bekledi. En sonunda bütün askerlerin ayağa kalktıklarını gördüğüne sevindi.

Memnuniyetle gülümsedi. “Oturabilirsiniz.”

“Bize az önce kalkmamızı söylediniz,” diye homurdandı başka bir MacLaurin askeri.

Tanrı aşkına, gerçekten de kalın kafalıydılar. Bıkkınlığını gizlemeye çalıştı. “Bir leydi içeri girdiğinde ayağa kalkacak ve size izin verdiğinde oturacaksınız.”

“Peki içeri girer girmez dışarı çıkarsa ne yapacağız?”

“Ayakta durun, sonra oturun.”

“Bana gereksiz geliyor,” diye ekledi bir başka MacLaurin askeri.

“Bu sizi öldürse bile size birkaç görgü kuralı öğreteceğim,” diye duyurdu.

Calum gülmeye başladı, ama dik bakışları onu susturdu.

“Neden?” diye sordu Niall. “Neden doğru düzgün davranmamız gerekiyor?”

“Beni memnun etmek için,” diye çıktı Johanna. “Artık masalarımda geçirmek yok.”

“Geçiremez miyiz?” diye sordu Calum, şaşırmış görünüyor.

“Hayır, geçiremezsiniz!” dedi Johanna neredeyse bağırarak. “Başka kaba sesler de çıkaramazsınız.”

“Ama bu bir iltifat, leydim,” diye açıkladı Niall. “Eğer yemek ve içki güzelse, geçirmek övgü demektir.”

“Yemeğiniz hoşunuza giderse, ev sahibinize güzel bir yemek olduğunu söyleyin,” dedi. “Ve hazır yemek konusu açılmışken, bazılarınızın yanında oturanın tepsisinden yemek çaldığını görmeye dayanamıyorum. Bu işe derhal son vereceksiniz.”

“Ama leydim...” diye söze başladı Lindsay.

Johanna onun sözünü kesti. “Kadeh kaldırırken kadehlerinizi birbirine tokuşturmayacaksınız,” dedi. “Her yere bira dökülüyor.”

“Bunu bilerek yapıyoruz,” diye açıkladı Calum.

Bu itirafın üzerine gözleri kocaman oldu. Niall hemen nedenini açıklamaya kalktı. “Kadeh kaldırırken, kadehlerimizden biraz bira döküldüğünden emin oluruz. Böylece, eğer birinde zehir varsa, herkes ölür. Anlamıyor musunuz, leydim? Bunu kimsenin hileye başvurmayaacağından emin olmak için yapıyoruz.”

Duyduklarına inanamıyordu. MacLaurinler ve MacBainler birbirlerinden bu kadar şüpheleniyorlar mıydı?

MacLaurinler tekrar ona sırtlarını dönmeye başladılar. Johanna kabalıkları karşısında çileden çıktı. Sesini bastırmak için bilerek gürültü yapıyorlardı.

“Megan?”

“Getiriyorum, leydim.”

Johanna sürahiyi havaya kaldırıp MacLaurin masasına doğru döndü ve onu tam fırlatmak üzereyken elinden kapıldı. Arkasını dönünce Gabriel’i karşısında buldu. Keith ve Peder MacKechnie yanlarındaydılar.

Ne zamandır orada durduklarına dair hiçbir fikri yoktu, ama Peder MacKechnie’nin yüzündeki şaşkınlık yeterince uzun süredir arkasında olduklarını gösteriyordu.

Yüzünün kızardığını hissetti. Hiçbir kadın cadaloz gibi bağırırken ya da dikkat çekmek için bir şeyler fırlatırken ya kalanmayı istemezdi. Ancak Johanna utancının onu vazgeçirmesine izin vermeyecekti. Bunu o başlatmıştı ve Tanrı biliyordu ki, o bitirecekti.

“Tanrı aşkına, ne yapıyorsun, kadın?”

Tok sesi asık suratıyla birleşince Johanna yüzünü buruşturdu. Derin bir nefes alıp, “Bu işe karışma. Adamlara talimat veriyorum,” dedi.

“Kimse size dikkat etmiyor gibi görünüyor, leydim,” dedi Keith.

“Az önce bana bu işe karışmamamı mı söyledin...” Gabriel cümlesinin gerisini getiremeyecek kadar şaşkındı.

Johanna onun ne söylemek istediğini anladı. “Evet, bu işe karışmanı istemiyorum,” diye ona katıldıktan sonra dikkatini Keith’e verdi. “Ya dikkat ederler ya da hoşnutsuzluğumun sonuçlarına katlanırlar,” dedi.

“Hoşnutsuz olduğunuzda ne olur?” diye sordu MacLaurin askeri.

Johanna uygun bir yanıt düşünemedi. Fakat Gabriel'in hoşnutsuz olduğunda ne olduğuna dair verdiği yanıtı hatırladı.

"Muhtemelen birini öldürürüm," diye böbürlendi.

Bu sözüyle MacLaurin askerini etkilediğine emindi. Blöf yaptığını anlamaması için kafasını sallayıp tepkisini görmeyi bekledi.

Fakat tepkisi umduğu gibi değildi. "Yanlış ekoseyi giymişsiniz, leydim. Bugün cumartesi."

Birden içinden Keith'i boğmak geldi. Arkasından şiddetli bir geçirme sesi duyunca, sırtından bıçaklanmış gibi bir tepki verdi. İşitilebilir bir şekilde nefesini tuttu, kocasının elindeki sürahiyi kapıp adamlara döndü.

Gabriel herhangi bir hasar vermeden ona engel oldu. Sürahiyi Keith'e attıktan sonra onu kendine doğru çevirdi.

"Sana karışmamamı söyledim," diye fısıldadı.

"Johanna..."

"Burası benim evim mi yoksa değil mi?"

"Senin evin."

"Teşekkür ederim."

"Neden bana teşekkür ediyorsun?" diye sordu Gabriel temkinli bir şekilde. Bir iş çevirdiği belliydi. Gözlerindeki ışıltı ona böyle söylüyordu.

"Az önce bana yardım etmeyi kabul ettin," diye açıklık getirdi.

"Hayır, etmedim."

"Etmelisin."

"Neden?"

"Çünkü burası benim evim, değil mi?"

"Yine mi buna döndük?"

“Gabriel, evimi özgürce idare etmek istiyorum. Lütfen?” diye fısıldadı.

Gabriel içini çekti. Lanet olsun, ondan herhangi bir şeyi esirgemesi imkânsızdı. Neyi kabul ettiğinden bile emin değildi, ama yine de kafasını evet anlamında salladı.

“Daha ne kadar kâse ve sürahi fırlatacaksın?”

“Ne kadar gerekirse,” diye karşılık verdi.

Arkasına dönüp MacLaurin masasının başındaki askere doğru gitti.

“Keith, eğer bir uca geçersen ve Peder, sen de diğer uçtan kaldırırsan, koşup kapıları açarım. Beyler,” diye ekledi, gözleri masada oturan askerlerin üzerindeydi, “lütfen taburelerinizi taşıyarak yardımcı olun. Bu fazla vaktimizi almaz.”

“Ne yapmayı düşünüyorsunuz?” diye sordu Keith.

“Masayı dışarı taşımayı, elbette.”

“Neden?”

“MacLaurinlerin mutlu olmalarını istiyorum,” diye açıkladı. “Artık onlar klanımın bir parçası ve memnun olmaları gerektiğine inanıyorum.”

“Ama dışarı taşınmak istemiyoruz,” dedi Lindsay. “Neden taşınmayı istediğimizi düşünüyorsunuz? Lordumla yemek yeme şerefini yeni edindim. Burada kalmak istiyorum.”

“Hayır, istemiyorsun,” diye karşı çıktı Johanna. Savaşçının aklını karıştırmak için gülümsedi.

“İstemiyor muyum?”

“Hepiniz dışarıda daha mutlu olacaksınız, çünkü o zaman evimin kurallarına uymak zorunda kalmayacaksınız. Hayvan gibi yemek yiyorsunuz. Onlarla birlikte yemenizin bir mahsuru yok. Dumfries ona eşlik etmenizden memnun olacak.”

MacLaurinlerin hepsi Keith'e döndüler. Adam lorduna baktı, onun kafasını iki yana salladığını görünce boğazını temizledi. Hanımını bilgilendirmek ona düştü.

"Buradaki durumu anladığınızdan emin değilim, leydim. Kale çok uzun zamandır MacLaurin klanına ait."

"Artık bana ait."

"Ama leydim..." diye söze başladı Keith.

"Topraklarımızın ona ait olduğunu söyleyerek ne demek istiyor?" diye sordu Niall.

Johanna ellerini birleştirdi. Gabriel gidip yanında durdu.

"Açıklamaktan mutluluk duyarım, ama sadece bir kez açıklayacağım, o yüzden beni anlamaya çalışın," dedi. "Kralınız bu toprakları feda etti. Buradaki herkes bu gerçeği kabul ediyor mu?"

Askerler kafalarını sallayana kadar bekledi. "Kral John araziye bana verdi. Herkes bu gerçeği kabul ediyor mu?"

"Evet, elbette," diye Keith ona katıldı. "Ama görüyorsunuz ya..."

Cümlesini bitirmesine izin vermedi. "Böldüğüm için lütfen beni affet, ama bir an önce bu açıklamayı bitirmek istiyorum."

Dikkatini tekrar askerlere verdi. "Pekâlâ –lütfen bu kısma dikkat edin, çünkü sözlerimi tekrar etmekten nefret ederim– lordunuzla evlenince, arazi onun oldu. Ne kadar basit olduğunu anlıyor musunuz?"

Bakışlarını Lindsay'e çevirdi. Onu mutlu etmek için asker kafasını salladı. Johanna gülümsedi. Oda birden dönmeye başladı. Gözlerini kırptırıp karşısındaki yüzlere odaklanmaya çalıştı. Dengesini korumak için masanın kenarını tuttu. Şiddetli bir mide bulantısı hissetti ve sonra

geldiği gibi kayboldu. Etten, diye içinden geçirdi. Berbat koku midesini bulandırıyordu.

“Ne diyordun, genç hanım?” diye üsteledi Peder MacKechnie, hanımının adamların önünde gösterdiği cesareten gayet memnundu.

“Onu bu kadar sinirlendiren ne merak ediyorum?”

Johanna bu soruyu kimin sorduğunu bilmiyordu. MacBain masasından gelmişti. Bakışlarını o adamlara çevirip yanıtladı.

“Megan önceki gün beni şaşırtan bir şey söyledi,” dedi. “Bir süredir bunu düşünüyordum ve hâlâ neden böyle söylediğini anlamıyorum.”

“Ne dedim?” diye sordu Megan. Hanımına bakabilmek için hemen MacLaurin masasının öteki tarafına geçti.

“Bana aşçının bir MacBain olduğunu ve şikâyet etmemesi gerektiğini bildiği için istediğim her şeyi yapmaktan memnun olacağını söyledin. Elbette bunun ne anlama geldiğini merak ettim, ama sanırım şimdi anlıyorum. Hil-da’nın burada yaşamasına izin verildiği için minnettar olması gerektiğine inanıyordun. Öyle değil mi?”

Megan kafasını evet anlamında salladı. “Minnettar olması gerektiği doğru.”

MacLaurin askerleri hep birlikte kafalarını evet anlamında salladılar.

Johanna kafasını iki yana sallayarak onlara baktı. “Sanırım hepiniz yanlış anladınız. MacLaurinlerin bu kale ya da topraklar üzerinde hiçbir hakkı yok, ve, beyler, bu bir gerçek. Kocam da bir MacBain. Bunu unuttunuz mu?”

“Babası MacLaurinlerin lorduydu,” diye araya girdi Keith.

“O hâlâ bir MacBain,” diye tekrar dikkatlerini çekti.

“Çok anlayışlı davrandı. Benden daha sabırlı,” diye ekledi kafasını sallayarak. “Ne olursa olsun, MacBainler cömertçe siz MacLaurinlerin kalmanıza izin verdiler. Bu konuyu şimdi açmaktan nefret ediyorum ama önemli haberler aldım ve evi gerçekten düzene sokmak zorundayım. Gittiginizi görmek beni üzer ama kurallar itaat edemeyeceğiniz kadar zorsa, MacBainlerle anlaşıyorsanız, o halde fazla seçenek olduğunu sanmıyorum.”

“Ama MacBainler yabancı olanlar,” dedi Lindsay.

“Evet, öyleler,” diye katıldı Keith.

“Öyleydiler,” dedi Johanna. “Artık değiller. Anlıyor musunuz?”

Kimse anlamıyordu. Johanna son derece inatçı mı yoksa sadece cahil mi olduklarını merak etti. Anlamalarını sağlamak için son kez denemeye karar verdi.

Gabriel ona izin vermedi. Onu geri çekip bir adım öne çıktı.

“Burada lord benim,” diye askerlere hatırlattı. “Kimin kalıp gideceğine ben karar veririm.”

Keith hemen ona katılırcasına kafasını salladı. “Özgürce konuşabilir miyiz?”

“Evet,” diye yanıtladı Gabriel.

“Hepimiz size bağlılık yemini ettik,” diye sözde başladı. “Ama destekçilerinize sadık olduğumuz söylenemez. Savaştan bıktık ve tekrar savaşa girmeden önce yeniden inşa etmek istiyoruz. Ama MacBainler MacInnes klanıyla savaşa girdi ve şimdi öne çıkıp bu günahı kabul etmeyi reddediyorlar. Bu korkakça bir davranış.”

Calum hemen ayağa fırladı. “Bize korkak mı diyorsun?”

Tanrı aşkına, ne başlatmıştı böyle? Johanna’nın yine mi-desi bulandı. Ağzını açtığı için gerçekten pişmandı. MacLa-

urinlerden ikisi ayağa kalktılar. Bir kavga çıkmak üzereydi ve sebebi oydu. Gabriel de buna bir son vermek istiyormuş gibi görünmüyordu. Tehditkâr atmosferden hiç etkilenmemiş gibiydi, hatta neredeyse sıkılmış gibi görünüyordu.

Nihayet bir yüzleşme gerçekleşiyordu ve Gabriel bundan son derece memnundu. Her savaşçının öfkesini kusmasına izin verecek ve sonra olacakları açıklayacaktı. Kararını kabul etmeyenler gidebilirlerdi.

Ne yazık ki, Johanna olanlar yüzünden çok mutsuz görünüyordu. Yüzü bembeyazdı ve ellerini kavuşturmuştu. Gabriel tartışmayı dışarı taşımaya karar verdi. Emri vermek üzereyken karısı öne çıktı.

“Calum, Keith size korkak demedi,” diye haykırdı. Sonra bakışlarını MacLaurin askerlerine çevirdi. “Anlamıyorsun, bayım, çünkü Clare MacKay’ın babasıyla konuşmak için çoktan gitmiştiniz,” dedi aceleyle. “Kocam bütün destekçilerine Clare’le birlikte olup olmadıklarını sordu ve hepsi de kadını tanımadıklarını söylediler.”

“Peki her biri doğruyu mu söyledi?” diye meydan okudu Keith.

“Yanıt olarak sana bir soru soracağım,” diye karşılık verdi. “Lord MacInnes bir MacLaurin’i suçlasaydı ve her biriniz lordunuza inkâr etseydiniz, size inanmasını bekler miydiniz?”

Keith sorusuyla nereye varmak istediğini anlayacak kadar zekiydi. İstemeye istemeye kafasını evet anlamında salladı.

“Kocam ve ben destekçilerine inanıyoruz. Adamlar Clare MacKay’e dokunmadıklarını söylüyorlarsa, dokunmamışlardır. Seni anlamıyorum, bayım. Nasıl olur da kendinden biri yerine o kötü kalpli MacInnes’in sözüne inanırsın?”

Kimse bu soruya cevap veremedi. Johanna tekrar kafasını iki yana salladı. Kendini çok hasta hissediyordu. Yüzü yanıyor gibiydi ama kollarındaki tüyleri diken diken olmuştu. Kocasına yaslanmak istedi ama kendini tuttu çünkü iyi hissetmediğini bilmesini ve onu üzmemek istemiyordu. Ayrıca bir sonraki yılı yatakta geçirmek de istemiyordu, Gabriel'in dinlenme konusunda ne kadar takıntılı olduğunu bildiği için böyle bir şeyin olacağından emindi.

Johanna odasına çıkıp yüzünü yıkamaya karar verdi. Suyun onu kendine getireceğine emindi.

"Hepinizden az önce açıkladıklarımı düşünmenizi istiyorum," dedi. "Evimde önemsiz tartışmaların yaşanmasına göz yumamam. Şimdi izninizle. Odama çıkacağım."

Gitmek üzere arkasını döndü. Sonra duraksayıp tekrar arkasını döndü. "Bir leydi odadan ayrılırken, erkekler ayağa kalkar."

"Yine başlıyoruz," diye bir MacLaurin işitilebilir bir sesle fısıldadı.

"Ee?" diye belirtti Johanna.

Adamlar ayağa kalktılar. Johanna memnuniyetle gülümsedi. Sonra dönüp uzaklaştı. Oda aniden dönmeye başladı. Her şey eski yerine dönene kadar destek alabileceği hiçbir şey yoktu.

"Bana korkak dedin, Keith," diye homurdandı Calum.

"Sana korkak dediğime inanmak istiyorsan, inan, Calum," diye karşılık verdi Keith.

"Leydimizin aldığı önemli haber neymiş?"

"Gabriel?" Johanna'nın sesi çok zayıf olsa da, kocası onu duydu.

Ona doğru döndü. "Evet?"

"Tut beni."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gabriel yere düşmeden Johanna'yı yakaladı. Herkes aynı anda bağırışmaya başladı. Peder MacKechnie hanımının ne kadar hasta olduğunu görünce bayılacağını sandı.

“Masayı açın,” diye bağırdı. “Onu oraya yatıracağız.”

Niall ile Lindsay masa örtüsünün üzerini kollarıyla süpürdüler. Ekmekler ve yemekler havaya uçtu. Megan örtüyü masadan çekti.

“Biri bir şifacı getirsin,” diye bağırdı Niall. “Leydimin yardıma ihtiyacı var.”

“Şifacımız o,” diye bağırdı Calum.

“Neden bayıldı?”

“Sanırım buna biz sebep olduk,” dedi Lindsay. “Onu sinirlendirdik. Buna dayanamadı.”

Gabriel karısı için aşırı endişeli görünmeyen tek kişiydi. Johanna'nın yüzü solgun görünüyordu, ama gerçekten hasta olduğunu sanmıyordu.

Adamlar birbirlerine bağırma başladıklarında Johanna'nın ne kadar sinirlediğini fark etmişti. Tartışmadan hoş-

lanmadığını biliyordu ve bu yüzden bayılmasının adamların dikkatini çekmek için başvurduğu akıllıca bir yöntem olduğunu düşündü.

Elbette, biraz abartmıştı, yalnız kaldıklarında ona bunu söyleyecekti.

“Hepsi bizim suçumuz, evet, dikkatimizi çekmesi için kâse fırlatmak zorunda kaldı,” dedi Niall. “Görgü kurallarına uygun davranmamızı istiyor. Nedenini anlamıyorum, ama en iyisi onunla biraz daha işbirliği yapmak.”

“Evet,” dedi Michael adında başka bir MacLaurin. “Sürekli bayılıp durmasına izin veremeyiz. Lord MacBain bir dahaki sefere onu yakalayacak kadar yakınında olmayabilir.”

“Geri çekilin,” diye emretti Peder MacKechnie. “Genç kadına nefes alması için yer açın.”

“Nefes alıyor, değil mi?”

“Evet, Calum, nefes alıyor,” diye yanıtladı Peder. “Hanımın için bu kadar endişelenmen övgüye değer.”

“O bugün bizim hanımımız,” dedi Lindsay. “Bizim ekosemizi giyiyor.”

“Bugün cumartesi,” diye araya girdi Keith. “Yanlış ekoseyi giymiş.”

“Bir türlü doğru olanı giymiyor, değil mi?” diye sordu Calum.

“Neyi bekliyorsun, MacBain? Genç kadını masaya koy,” dedi Peder MacKechnie. “Hepiniz lordunuzun yolundan çekilin.”

Adamlar hemen geri çekildiler. Gabriel karısını masanın üzerine yatırır yatırmaz, hepsi tekrar öne çıktılar. En az yirmi yüz ona bakıyordu. Herkes Johanna için endişeliydi.

Gabriel’in içinden gülümsemek geldi. Askerlerin arala-

rında elbette bazı anlaşmazlıklar vardı ama hanımları için endişeleri ortaktı. Johanna ne doğuştan bir MacLaurin ne de MacBain'di. O İngilizdi. Eğer adamlar ona bile sadakatlerini gösterebiliyorlarsa, birbirleriyle geçinmeyi öğrenebilirlerdi.

“Neden gözlerini açmıyor?” diye sordu Niall.

“Bayılma işi henüz bitmiş gibi görünmüyor,” diye yanıtladı Peder.

“Onun için son duasını edecek misiniz, Peder?”

“Buna gerek olduğunu sanmıyorum.”

“Bir şey yapmamız gerekmez mi?” diye sordu Calum lorduna doğru kaşlarını çatarak. Karısını rahatsız eden şey neyse Gabriel’in onu düzeltmesini beklediği çok açıktı.

Gabriel kafasını iki yana salladı. “Bir iki dakika içinde kendine gelir.”

“Onu üzmemeliydik,” dedi Michael.

“Birden kolunu bir arı mı soktu?” Peder’in kaşlarını çatışığını fark edince Lindsay hemen başka bir kelime seçti.

“Davranışlarımız onu tetikledi,” diye gruba hatırlattı Bryan.

“Ama neden şimdi olduğunu merak ediyorum,” dedi Lindsay. “Leydim bu geceye kadar ne yaptığımızı umursamıyor gibi görünüyordu.”

“Annesi ziyarete geliyor.”

Lord haberi onlara duyurdu. Bu açıklamanın üzerine hepsi anladıklarını belirtircesine uzun bir “ah” çektiler.

“Doğru düzgün davranmamızı istemesine şaşmamalı,” dedi Michael kafasını sallayarak.

“Zavallı kadın,” diye fısıldadı Keith. “Onu annesinin önünde utandıracağımızdan endişeleniyor olmalı.”

“Bence de,” diye ona katıldı Calum.

“O halde, davranışlarımıza dikkat etsek iyi olacak,” dedi Lindsay. İçini çekti. “Ne de olsa, Hayvan’ı öldürdü.”

“Ve üç tanesini daha,” diye askere hatırlattı Keith. Gabriel, Johanna’nın baygınlığını daha ne kadar uzatacağını merak etmeye başladığı sırada genç kadın aniden gözlerini açtı.

Neredeyse çılgık atacaktı, ama tam zamanında kendine engel olup ışıtılebilir şekilde nefesini tuttu. Şaşkınlığının üstesinden gelmeye çalışırken ona bakan askerlere baktı.

Yemek masasının üzerine yatırıldığını anlaması bir iki dakikasını aldı. Oraya nasıl geldiğini bilmiyordu.

“Neden masanın üzerindeyim?”

“Yatağınızdan daha yakındı, leydim,” diye yanıtladı Calum.

“Bayıldınız,” diye ekledi Keith unutmuş olması ihtimaline karşılık.

“Neden bize annenizin ziyarete geleceğini söylemediniz?” diye sordu Niall.

Johanna sorusunu yanıtlamadan önce doğrulmaya çalıştı. Peder MacKechnie elini omzuna koyup onu geri yatırdı. “Olduğun yerde kalsan iyi olacak, genç hanım. Kocan seni yatağına taşımaktan memnuniyet duyar. Artık daha iyisin, değil mi?”

“Evet, teşekkür ederim,” diye karşılık verdi. “Gerçekten bayıldım mı? Daha önce hiç bayılmamıştım. Nedenini anlayamıyorum...”

Lindsay o sormadan kendine göre bir açıklama yapmaya karar verdi. “Davranışlarımız sizi bu hale getirdi, leydim.”

“Öyle mi?”

Asker kafasını evet anlamında salladı. “En az bir hafta yataktan çıkmamalı,” diye önerdi Keith.

“Yatağa giremem,” diye karşı çıktı Johanna.

Kimse itirazına aldırmadı. “Bana kalırsa, iki hafta yataktan çıkmamalı,” dedi Calum. “Ancak bu şekilde gücünü topladığından emin olabiliriz. Hatırlıyorsanız, çelimsiz,” dedi.

Adamlar kafalarını sallayarak ona katılınca, Johanna çileden çıktı. “Çelimsiz değilim,” diye neredeyse bağırarak duyurdu. “Peder, kalkmama izin verin. Yatağa giremem. Clare MacKay’in başında nöbet tutma sırası bende.”

“Onun başında nöbet tutmaktan mutluluk duyarım,” diye teklif etti Megan. “Sadece MacBain kadınlarının onunla ilgilenmeleri hiç adil görünmüyor. MacLaurin kadınlarının bu yüzden söylenmelerini istemezsiniz, değil mi, leydim?”

“Megan, şimdi bu endişeden bahsetmenin sırası değil,” diye homurdandı Keith.

“MacBain kadınları Clare’e yardım etmeyi teklif ettiler,” diye açıkladı Johanna.

“Ve şimdi de ben teklif ediyorum,” diye üsteledi Megan.

“O halde, teşekkür ederim ve yardımının çok makbule geçeceğinden eminim.”

Megan gülümsedi. Hanımının minnettarlığı karşısında memnun olduğu çok açıktı.

Johanna bu konuyu bir kenara itip dikkatini kocasına verdi. Bilerek ona bakmaktan kaçınıyordu, çünkü kaşlarını çatıldığını ve sana-zayıf-olduğunu-söylemişim hatırlatmasıyla üzerine geleceğini biliyordu. Zihinsel olarak kendini buna hazırlayıp bakışlarını ona çevirdi. Diğer askerlerden

daha iri yarı olduğu için kalabalığın içinde Gabriel'i bulması zor olmadı. Masanın sol tarafında Calum'un arkasında duruyordu.

Kocasının gülümsüyor olması Johanna'yı epey şaşırttı. Kızgın ya da en azından endişeli olduğundan emindi. Neşeli hali onu mutlu etmeliydi, ama mutlu olmadı. Ne de olsa, bayılmıştı ve Gabriel geçmişte onun için endişe duyduğunu birçok kez kanıtlamıştı. Ama şimdi mutlu görünüyordu. Bayılmasını eğlenceli mi bulmuştu?

Gabriel'e hoşnutsuz bir bakış attı, kocasının karşılığında ona göz kırpması aklını iyice karıştırdı.

"Anneniz buraya ne zaman geliyor?" diye sordu Keith o sırada.

MacLaurin askerine yanıt verirken gözlerini kocasından ayırmadı. "İki ya da üç ay içinde," diye tahminde bulundu. Sonra Peder MacKechnie'ye gülümseyip doğrulabilmek için nazikçe elini omzundan itti.

Calum onu kollarına almaya çalıştı. Keith masanın öteki tarafından ona yardım etti. Johanna birden her yöne çekildiğini hissetti.

En sonunda Gabriel müdahale etti. Calum'u kenara itip karısını kollarına aldı.

"Başını omzuma daya," diye emretti.

Yeterince hızlı hareket etmediği için başını oraya doğru itti.

Onu salondan çıkarıp üst kata taşıdı. Johanna yolun büyük bir bölümü boyunca itiraz etti. "Artık iyi hissediyorum," diye karşı çıktı. "Yürüyebilirim, bey. Beni yere bırak."

"Seni taşımak istiyorum," diye açıkladı. "Adamlarımı ikna etmek için girdiğin onca zahmetten sonra en azından bu kadarını yapmama izin ver."

“En azından mı?”

“Evet,” diye karşılık verdi.

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu Johanna’nın. Kocasının gülümsemesi ise iyice aklını karıştırıyordu. “Bayılmam hoşuna gitmiş gibi davranıyorsun,” dedi.

Gabriel yatak odalarının kapısını açıp onu içeri taşıdı. “Doğrusu, hoşuma gitti,” diye itiraf etti.

Johanna gözlerini ardına kadar açtı. “Ama genellikle benim için çok endişelenirdin, bütün gün dinlenmemi söyleyerek dırdır ederdin. Neden aniden değiştiğini merak ediyorum.”

“Ben dırdır etmem. Yaşlı kadınlar dırdır eder, savaşçılar değil.”

“Eskiden dırdır ediyordun,” diye karşı çıktı Johanna. Biraz sinirlenmesine engel olamadı. Kocasının kaba tavrı onu rahatsız etmişti. Bir erkeğin karısı bayıldığında biraz endişelenmesi gerekirdi, değil mi?

“Planın işe yaradı,” dedi. “Adamlarım tartışmalarını unuttular. Bu yüzden bayılma taklidi yaptın, değil mi?”

Sonra Johanna’yı neredeyse yatağa fırlattı. Genç kadın yerleşmeden önce iki kez yatakta yaylandı.

Kahkaha atmak istedi. İçinin rahatladığı kesindi. Gabriel sandığı kadar duygusuz bir adam değildi. Bayılma taklidi yaptığını sanıyordu.

Johanna kocasına yalan söylemek istemedi ama ona gerçeği söylemek de istemiyordu. Rol yapmadığını anlarsa, muhtemelen bir sonraki bahara kadar yataktan çıkmamasını emrederdi.

Kocasına ne katıldı ne de karşı çıktı. Sessizliğini ona katılmak olarak yorumlayacaksa, ona mani olmayacaktı.

Zaten Gabriel dikkatini başka şeylere vermişti. Botlarını çıkarıyordu.

“Akıllılığınla övünmeyecek misin?” diye sordu Gabriel.

Botlarını yere atıp kemerini çözmeye başladı. Bu sırada gözlerini ondan hiç ayırmadı.

“Yaşlı adamlar övünürler, lordum,” diye karşılık verdi Johanna. Bakışları kocasının belindeydi. “Savaşçıların eşleri değil.”

Tanrı aşkına, karısı onu çok mutlu ediyordu. Gabriel kendi sözlerini Johanna’nın ona karşı kullanmasına bayılıyordu. Johanna çok küstah olmaya başlamıştı. Bu tür davranışları ona karşı duyduğu korkuyu yendiğinin yeterli bir kanıtıydı.

Hâlâ kolayca kızarabiliyordu. Ve şu anda da yüzü kızarmıştı. Gabriel’in ne yapmayı düşündüğünü tahmin ediyordu. Yine de Gabriel onu daha çok utandırmak için söylemeye karar verdi. İyice utanacaktı, Tanrı biliyordu ki, bu kadınsı özelliğini çok seviyordu.

Yatağın yanında durup ona ne yapmayı planladığını detaylı bir şekilde söyledi. Erotik sözlerle boyadığı tablo Johanna’nın yüzünün yanmasına ve onunla nasıl sevişmek istediğini duymak tekrar bayılacağını sanmasına neden oldu.

Gabriel’in yüzündeki karanlık ve son derece tahrik edici ifade ona şaka yapmadığını söylüyordu. Yine de, emin olmak istedi.

“Kadınlar ve erkekler o şekilde sevişirler mi?”

Nefes nefese konuşuyor gibiydi, ama buna engel olmadı. Kalbi çılgınca atıyordu ve böyle bir şeyin mümkün olup olmadığına karar vermeye çalışırken kendi tutkusuyla mücadele ediyordu. Gabriel’in onun zihnine yerleştirdiği

düşünceler Johanna'yı hem şaşırtmış hem de heyecanlandırmıştı.

Gabriel onu ayağa kaldırıp giysilerini çıkarmaya başladı.

“Şaka yapıyorsun, değil mi, hanım?”

Gabriel kahkaha attı. “Hayır.”

“O halde erkekler ve eşler gerçekten...”

“Yapacağız,” diye karşılık verdi boğuk bir fısıltıyla.

Johanna ürperdi. “Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım...”

“Hoşuna gidecek,” diye söz verdi.

“Peki senin hoşuna gidecek mi?”

“Kesinlikle.”

“Ben ne...”

Karısı cümlesini tamamlamakta zorlandı. Çok sarsıldığı belliydi. O da sarsılmıştı. Tahrik olduğu kesindi. İç etekliklerini bir arada tutan küçük kurdeleleri çözmekle uğraşırken Gabriel'in hareketleri son derece tuhaftı.

Nihayet giysilerinin sonuncusunu da çıkarıp onu sertçe kendine doğru çekince Johanna memnuniyetle nefesi ni verdi. Gabriel sert organını onun bacaklarının birleştiği noktaya bastırmak için onu yukarı kaldırdı.

İçgüdüsel bir şekilde ona sarılana kadar hareket ederken, Gabriel zevkle inledi.

Birlikte yatağa yığıldılar. Gabriel onun üzerine çıktı. Ağırlığını iki yanında dengeleyip uzun ve sersemletici bir öpücük vermek için Johanna'ya eğildi. Dilleri birbirlerini okşadı ve en sonunda ipeksi boynunun yan tarafına öpücükler kondururken Johanna zevkten titrediğini hissetti.

Henüz onu sorularla sıkıştırması bitmemişti. Gabriel endişelendiğini ve bu yüzden net bir açıklama istediğini düşündü.

“Gabriel, gerçekten de ağzına beni... Oramdan mı öpeceksin?”

“Ah, evet,” diye fısıldadı Gabriel kulağına doğru. Hassas teninde çok tatlı ve sıcak olan nefesi Johanna’nın tutkuyla titremesine neden oldu.

“Sonra... Biliyorsun... Ben de seni orandan mı öpeceğim?”

Gabriel hareketsiz kaldı. Johanna endişelenmeye başladı. Kısa bir süre sonra kafasını kaldırıp ona baktı.

“Hiçbir şey yapmana gerek yok,” dedi ona.

“Yapmamı istiyor musun?”

“Evet.”

Bu kelimeyi yavaşça söylemişti, Tanrı aşkına, çok seksi bir adamdı. Johanna onu çoktan tatmin etmiş gibi hissetti. Uzanıp yüzünün yan tarafını okşadı. Gabriel eline doğru yaslandı.

Ona dokunmasından hoşlanıyordu. Johanna en az onun kocasını okşamaya ihtiyaç duyduğu kadar buna ihtiyacı olduğunu anladı.

Derin bir nefes verip kollarını kocasının boynuna doladı. Onu uzun bir öpücük vermek için kendine doğru çekmeye çalıştı, ama Gabriel karşı koydu.

“Johanna, buna mecbur değilsin...”

Johanna ona gülümsedi. “Hoşuna gidecek,” diye fısıldadı.

Gabriel başını Johanna’nın boynunun kıvrımına soktu. Kafasını kaldırıp kulak memesini ısırdı. “Hoşuma gideceğini biliyorum, ama...”.

Bu kez cümlesini tamamlamakta zorlanan oydu. Hepsi karısının suçuydu. Johanna elini aşağı indirip yavaşça onu

okşayarak uyardı. Gabriel titremekle meşgul olduğu için mantıklı düşünemiyordu.

Gabriel, Johanna'nın onun tadına bakmaktan hoşlanmayacağından endişeleniyordu. Johanna ürkek başladı ama çok geçmeden utangaçlığını yenip gayet hevesli davrandı.

Gabriel'i deli ediyordu. Karısı, onun cinsel organını ağzına aldığı anda Gabriel kalbinin durduğunu sandı. Johanna artık kontrolden çıkmıştı, ağızıyla ve diliyle onu okşarken hiç çekinmiyordu ve Tanrı aşkına, kocasını onu tatmin etmesi için çıldırtıyordu.

Gabriel bu tatlı işkenceye fazla dayanamadı. Ondan önce doyuma ulaştı, ama vücudunu sarsan kasılmaların etkisi geçince tekrar düşünmeye başladı ve bütün dikkatini karısını tatmin etmeye verdi.

Johanna'nın iniltilerinin yerini çok geçmeden haykırışlar aldı. Orgazmının şiddeti ona nefes almayı unutturdu. Johanna ona sarılıp daha fazlası için yalvarırken muhteşem işkencesine son vermesini isteyerek kendisiyle çelişti.

Tadına bakmak Gabriel'in saniyeler içinde sertleşip zonklamasına neden oldu. Birden onun içine girmek için telaşa kapıldı. Harekete geçip onu yatağa sabitledi ve bacaklarının arasına geçip dizlerinin üzerinde doğruldu. Kalçalarından tutup onu kaldırırken içine girdi.

Ölüp cennete gitmiş gibi hissetti. Johanna çok dardı, çok tatlı ve bereketliydi ve ona asla doyamayacağını biliyordu.

Şiddetli hareketleri yüzünden yatak gıcırdıyordu. Kesik kesik ve sertçe soluyorlardı ve Johanna tekrar doyuma ulaştığında çığlıkları kulaklarının çınlamasına neden oldu.

Gabriel tamamen tatmin olmuştu. Karısının üzerine yığılıp yüksek sesle inledi.

Kalbinin gümbür gümbür attığını duyabiliyordu. Halinden gayet memnundu ve fazlasıyla tatmin olmuştu. Karısına kendini tamamen unutturmuştu.

Johanna da ona aynı şeyi yapmıştı. Gabriel bu gerçeği fark edince kaşlarını çatı. Kendini karısından uzak tutmasının giderek imkânsızlaştığını fark etti. Onunla seviştikten sonra işinin başına dönüp onu aklından çıkarması mümkün değildi. Gecenin karanlığında sevişebileceği sıradan bir kadın olmaktan çıkmıştı. O karısıydı, lanet olsun, bundan çok fazlasıydı.

O, hayatının aşkıydı.

“Lanet olsun.”

Gabriel homurdandıktan sonra kafasını kaldırıp ona baktı. Johanna derin uykudaydı. Yüzündeki şaşkın ifadeyi ya da az önce ağzından kaçıracağı sözcüğü açıklamak zorunda kalmamasına sevindi.

Johanna’nın yanından ayrılamıyor gibiydi. Uzun süre onu izledi. Çok güzeldi. Ama Tanrı yardımcısı olsun, aklını kaybetmesinin ve ona âşık olmasının sebebi görünüşü değildi. Hayır, kalkanlarını unutmasına neden olan onun karakteriydi. Görünüş yaşla birlikte solardı, ama Johanna’nın kalbindeki ve ruhundaki güzellik her geçen gün daha da muhteşem oluyordu.

Onu tuzağına düşürmüş, hazırlıksız yakalamıştı ve kendini ondan korumak için artık çok geçti. Tanrı biliyordu ki eşit şartlarda olmadan bu kadar hassas olmasına izin veremeyecekti.

Gabriel kendini daha iyi hissetti. Planı ona mantıklı geldi. Onu kendine nasıl âşık edeceğinden emin değildi ama akıllı bir adamdı. Bir şeyler düşünecekti.

Eğilip Johanna'nın alnından öptükten sonra yataktan kalktı. Ekosesine uzanırken sevişmelerinin onu yorgun düşürdüğünü fark etti. Bu ihtimal esneyene kadar gülümsemesine neden oldu. Onun da karısını bitkin düşürdüğünü fark etti.

Giyinirken onu izledi, işi bitince acele etmeden Johanna'nın üzerini örttü. Lanet olsun, odadan çıkmadan önce onu son kez öptü. Utanç verici davranışı karşısında bir kez daha şaşırdı. Sevginin anlaşılmasız bir şey olduğunu düşündü. Belki de zamanla buna alıştırdı. Kapıyı sertçe kapatacağın tam zamanında kendine engel olup elinden geldiğince sessizce kapattı.

Lanet olsun, çok düşünceli davranmaya başlamıştı. Bu tiksinti verici özellik karşısında kafasını iki yana salladı. Karısını gerçekten sevdiğini kabul ettiğine göre karşısına daha ne tür şaşırtıcı şeyler çıkacağını merak etti. Gelecek onu endişelendiriyordu. Karısının üzerine titreyen bir eşe dönüşürse, birini öldürmek zorunda kalacaktı.

Evet, sevgi anlaşılmasız bir şeydi.

Johanna gece boyunca uyudu. Gabriel o uyanmadan önce odayı terk etmişti. Yalnız kalmasına sevindi. Kendini çok hasta hissediyordu, öğürmeden nefes alamıyordu. İki kez yataktan kalkmaya çalışsa da her defasında oda etrafında dönmeye başladı ve midesi hareket etmesine itiraz ederce-sine bulandı. Bulantısını bastırmak için derin derin nefes aldı. Fakat işe yaramadı. Lavaboya kadar gidip yüzünü ıslak bezle sildi ama bu da işe yaramadı. Johanna en sonunda kaçınılmazla mücadele etmekten vazgeçti ve lazımlığa doğru eğilip tekrar bayılacağını sanana kadar kustu.

Kusarken öleceğini sandı ama kusması bitince kendini şaşırtıcı bir şekilde iyi hissetti. Ne tür bir hastalığa yakalandıysa, ya aniden geçmişti ya da tuhaf belirtileri vardı. Onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlayana kadar kendini tedavi edemezdi.

Johanna kendini şımartan biri değildi ama endileşmişti. Önceki gece bayılmasının midesinin boş olması ve pişmiş etin berbat kokusuyla ilgisi olabileceğini düşündü. Fakat sabah da neredeyse bayılıyordu ve odadaki tek koku açık pencerelerden içeri gelen dışarının kokusuydu.

Hasta olduğunu düşünmemeye çalıştı. Ayını kaçırmıştı ve daha sonra Peder MacKechnie'nin yanına gidip rahatsız olduğunu açıklaması gerekeceğini biliyordu. Giyinmeyi bittirdiğinde yüzünü rengi normale dönmüştü. Saçlarını örüp odayı düzelttikten sonra Clare MacKay'ı görmeye gitti.

Ona kapıyı Hilda açtı. Johanna, Clare'in yatakta doğrulduğunu görünce gülümsedi. Yüzü hâlâ korkunç bir şekilde şişti ve sol tarafı çürükler yüzünden morarıp ve kararmıştı, ama gözleri bulanık değil berrak görünüyordu ve Johanna kadının başına aldığı darbenin kalıcı bir hasar bırakmadığını düşündü.

"Bu sabah nasılsın, Clare?" diye sordu Johanna.

"Daha iyiyim, teşekkür ederim," diye zayıf ve acınası bir sesle karşılık verdi MacKay kadını.

"Getirdiğim yemekten çok az yedi," diye araya girdi Hilda. "Boğazının çok acıdığını söylüyor. Ona bir tonik hazırlamak için mutfığa döneceğim."

Johanna kafasını, evet anlamında salladı. Gözlerini Clare'den ayırmadı. "Gücünü geri kazanmak için bir şeyler yemek zorundasın."

Clare omuzlarını silkerek karşılık verdi. Johanna, Hil-da'nın arkasından kapıyı kapattı ve hastasının yanına gidip yatağa oturdu.

"İyileşmek istiyorsun, değil mi?"

Clare yanıt vermeden önce uzun süre Johanna'ya baktı. "Sanırım iyileşmek zorundayım," diye fısıldadı. Sonra bile-rek konuyu değiştirmeye çalıştı. "Beni evinize almanız çok düşünceli bir davranış, Leydi Johanna. Henüz size doğru düzgün teşekkür edemedim. Çok minnettarım."

"Bana teşekkür etmene gerek yok," diye karşı çıktı Johanna. "İyileşmek zorunda olduğumu neden mutsuz bir şekilde söyledin?"

MacKay kadını ona yanıt vermedi. Gergin olduğu belliy-di, çünkü battaniyenin ucunu avucunda büküp duruyordu.

"Babam buraya gelecek mi?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Johanna. Uzanıp Clare'in elini tuttu. "Seni görmeye gelirse, onu gördüğüne sevinecek misin?"

"Evet, elbette," dedi Clare hemen.

Sesi pek samimi değildi. Johanna birkaç yanıt almaya kararlıydı, ama hırpalanan kâdından hiçbir şey talep etmeyecekti. Sabırlı ve anlayışlı olacaktı. En sonunda Clare'in ona neden bu kadar endişeli olduğunu söyleyeceğine emindi.

Şimdi onu yatıştırmaya karar verdi. "Korkmana gerek yok, biliyorsun. Burada güvendesin. Kimse seni incitmeyecek. Bebeğin doğduktan ve gücünü geri kazandıktan sonra, kocam ve bir karar vermene yardım edeceğiz. Burada istediğin kadar kalabilirsin. Söz veriyorum."

Clare'in gözleri doldu. "Çok yorgunum. Dinlenmek istiyorum."

Johanna hemen kalktı. Örtüleri kadının üzerine çekip endişeli bir anne gibi davranmaya başladı. Ateşinin olmadığından emin olmak için elini Clare'in alnına koydu, sonra hastasının içecek yeterince suyu olup olmadığına bakmak için sürahiyi kontrol etti.

Johanna odadan çıktığında Clare derin uykuda gibi görünüyordu. Hilda nöbeti devralmak için içeri döndü.

Johanna sabah, daha sonra Clare'le konuşmaya çalıştı, ama sorular sormaya başlar başlamaz Clare yine yorgun düşüp uykuya daldı.

O gün öğleden sonra Hilda'nın akşam yemeği hazırlıklarını denetleyebilmesi için nöbeti Megan devraldı. Johanna bir kez daha hastasını sorgulamayı düşündü, ama kocası oğluyla birlikte ana salona girince bunu ertelemek zorunda kaldı.

Johanna, Calum'un dikişlerini almayı yeni bitirmişti. Ona talimatlar verirken dikkatle onu dinlemesi için uğraşıyordu. Yerinde duramayan bir çocuk gibiydi, dışarı çıkmak için sabırsızlanıyordu.

"Bu merhemi bir hafta boyunca her sabah ve akşam süreceğine söz verene kadar hiçbir yere gidemezsin, Calum."

"Söz veriyorum," diye karşılık verdi asker. Hemen ayağa kalkıp merhemini olduğu kavanozu masada unutarak hızla odadan çıktı.

"Ben geldim!"

Alex bu önemli duyurusunu yaparken kollarını dramatik bir hareketle iki yana açtı. Gabriel oğlunun bu hareketine gülmekten kendini alamadı. Çocuğun özgüveniyle bir sorunu olmadığı çok açıktı. Elbette Gabriel eve dönerken ona birkaç kez Johanna'nın onu görmek için sabırsızlandığını söylemişti.

Karısının tepkisi de Gabriel'inki kadar eğlenceliydi. İştielebilir şekilde nefesini tuttu ve eteklerini kaldırıp Alex'i karşılamak için salonda koştu.

Küçük çocuk kendini onun kollarına attı. Ona sıkıca sarıldı. Çocuğun boyu Johanna'nın beline geliyordu. Çok sevimli bir küçük çocuktı ve eve dönmesine çok sevinen Johanna'nın gözleri doldu.

Gabriel ikisini bırakıp bir kez daha Clare MacKay'le konuşmak için yukarı çıktı. Kadını utandıran savaştının adını öğrenmeye kararlıydı. Ayrıca ona babasının onu eve götürmek için yarın geleceğini haber vermek istiyordu, yeterince güçlü olduğu sürece elbette.

Gabriel birkaç dakika sonra merdivenlerden indi. Clare hâlâ sorularına yanıt veremeyecek kadar hastaydı. O kadar bitkindi ki, onunla konuşmak istemesini açıkladıktan bir dakika sonra uykuya dalmıştı.

Johanna ile Alex merdivenlerin sonunda onu bekliyorlardı.

"Bir sorun mu var, kocacığım?" diye sordu suratının asık olduğunu görünce.

"MacKay kadınıyla her konuşmaya çalıştığımda, uykuya dalıyor. Sorularıma yanıt verecek kadar gücünü toplaması sence ne kadar sürer?"

"Bilmiyorum, Gabriel," diye yanıtladı. "Buraya geldiği gün halinin nasıl olduğunu gördün. İyileşmesi zaman alacak. Sabırlı ol," diye önerdi kafasını sallayarak. "Hayatta olması bir mucize."

"Umarım öyledir," diye ona katıldı. "Johanna, babası yarın onu eve götürmek için buraya gelecek."

Johanna bu habere sevinmedi. Kafasını iki yana salladı.

“Clare hiçbir yere gidebilecek durumda değil. Babası bunu anlamak zorunda.”

Gabriel karısıyla tartışacak havada değildi. Alex ona koştuğunda yüzünde gördüğü mutluluk için büyük bir zevk ve huzurla doldurmuştu. Önemli konular hakkında konuşarak bu buluşmayı bozmak istemiyordu. Clare’in geleceğini konuşmak için bu gece çok erkendi.

“Neden Alex’i dışarı çıkarmıyorsun, hanım? İçeride kalmak için çok güzel bir gün.”

Bütün dikkati oğlunun üzerindeydi. Alex, Johanna’nın elini tutuyor ve ona hayretle bakıyordu. Gabriel çocuğun bir anneye çok ihtiyacı olduğunu anladı. Johanna’nın da Alex’e ihtiyacı olduğu belliydi.

“Evet, güzel bir gün,” dedi Johanna. Gabriel’in gözleminde şefkatli bir ifade belirdi. Epey korunmasızdı. Oğluna karşı hissettiği sevgi çok açıktı.

Tanrı aşkına, Johanna bugün çok duygusaldı. Gözyaşlarına boğulacağını biliyordu ve kocasının görmemesi için kafasını çevirdi. Elbette, onu anlamazdı. Erkekler kadınların mutsuz ya da acı çektiklerinde ağladıklarını sanarlardı, ya da Johanna öyle olduğunu düşünüyordu, ama gözyaşları hissettiği müthiş mutluluk ve huzura karşı verdiği duygusal bir tepkiydi. Tanrı onu kutsasın. Kısırdı, ama artık sevebileceği bir oğlu vardı. Evet, Alex’i sevecekti, çünkü böyle mاسum bir çocuğa karşı kalbinin katı olması mümkün değildi.

“Atları görmeye gidebilir miyiz, anne?”

Johanna gözyaşlarına boğuldu. Hem Gabriel hem de oğlu dehşete kapıldılar. “Johanna, neyin var?” Kocası endişeyle sesini bağırır gibi yükseltmişti.

Üzölmesine kendisinin sebep olduğunu düşünerek, “Atları görmeye gitmek zorunda değiliz,” dedi Alex.

Johanna kontrolünü geri kazanmaya çalıştı. Ekosesinin ucuyla gözlerini kuruladıktan sonra açıklamaya çalıştı.

“Hiçbir şeyim yok,” dedi kocasına. “Alex bana anne dedi. Hazırlıksız yakalandım ve nedense bugün çok duygusalım.”

“Babam sana anne diye hitap etmemi söyledi,” dedi Alex. “Hoşuna gideceğini söyledi.”

Küçük çocuğun suratı asılmıştı. Endişelendiği belliydi. Johanna hemen onu teselli etti. “Baban haklı. Bana anne demelisin.”

“O halde neden bebek gibi ağlıyorsun?” diye sordu Alex.

Johanna gülümsedi. “Çünkü beni mutlu ediyorsun,” diye yanıtladı. “Alex, içeride vakit kaybetmeyelim. Hava çok güzel. Haydi atları görmeye gidelim.”

Gitmeye çalıştı. Gabriel uzanıp onu omuzlarından yakaladı. “Öncelikle oğlunu eve getirdiğim için bana teşekkür et,” dedi.

Johanna övgü istediğini sandı. “Sana sonra, hazır olduğumda teşekkür ederim, lordum.”

Ayak parmaklarının ucunda yükselip Gabriel’i öptü. Alex’in öğürür gibi bir ses çıkardığını duyunca kahkahalara boğuldu. Gabriel gülümsedi. Karısı ve oğlunun dışarı çıkmalarını izledi. Sonra onları izleyip en üst basamakta durdu. Karısını ve oğlunu tepenin aşağısında gözden kaybolana kadar izledi.

“Neden gülümsüyorsun, lordum?”

Peder MacKechnie basamakları tırmanıp lordunun yanında durdu.

“Ailemi izliyordum,” diye yanıtladı Gabriel.

Peder MacKechnie kafasını evet anlamında salladı. “Güzel bir ailen var, oğlum. Tanrı içinüzü kutsasın.”

Gabriel dindar bir adam değildi, ama Peder'in sözlerine katıldığını fark etti. Genç ve aptalken, bir ailesinin olması için dua ederdi. Şimdi Alex ve Johanna'ya sahipti. Bunun fazlasıyla adil olduğunu düşündü ve Tanrı'ya hakkını vermeye karar verdi. Ne de olsa, dualarına yanıt vermişti.

O sırada Johanna'nın avluda yankılanan kahkahası Gabriel'in düşüncelerini böldü. İçgüdüsel bir şekilde gülümse-di. Lanet olsun, neşesini duymak hoşuna gidiyordu.

Johanna kocasının onu dinlediğinden habersizdi. Alex dışarıda olduğu için o kadar hevesli ve heyecanlıydı ki, yavaş hareket edemiyordu. O kadar hızlı koşuyordu ki, topukları kalçalarına çarpıyordu. Johanna ona yetişmekte zorlanıyordu.

Öğleden sonrayı birlikte geçirdiler. Önce atları görmeye gittiler ve sonra Auggie'yi ziyaret etmek için çayıra indiler. Yaşlı savaşçı bayırdan yeni dönmüştü ve keyifsiz görünüyordu.

"Neden suratın asık, Auggie?" diye seslendi Johanna.

Alex savaşçının dik dik baktığını görünce hemen Johanna'nın eteklerinin arkasına saklandı.

"Bir şey yok, Alex," diye fısıldadı. "Auggie şikâyet etmekten hoşlanır, ama çok iyi kalplidir."

"Babam gibi mi?"

Johanna gülümsedi. "Evet," diye yanıtlarken Alex'in çok zeki bir çocuk olduğunu düşündü. Gözlemciydi de.

Auggie suratının neden asık olduğunu açıklamadan önce ikilinin yanına yaklaşmasını bekledi. "Oyunumdan vazgeçmeye hazırım," dedi dramatik bir şekilde kafasını sallayarak. "Taşları uzağa göndermek faydasız. Çoğu darbenin etkisiyle parçalanıyor. Havada dağılıyorlar. O zaman

hiç anlamı yok, değil mi? Arkanda saklanıp kocaman mavi gözlerle bana bakan kim?”

“Bu Alex,” diye yanıtladı Johanna. “Gabriel’in oğlunu hatırlıyor musun?”

“Elbette, çocuğu hatırlıyorum,” diye yanıtladı Auggie. “Ama hiç keyfim yok, Johanna. Bugün sana arkadaşlık edemem. Git ve beni mutsuzluğumla baş başa bırak.”

Johanna gülmemeye çalıştı. “Alex’e çayırdaki deliklere nasıl taş soktuğunu gösterecek kadar zamanını ayıramaz mısın?”

“Hayır, birkaç dakika bile ayıramam,” diye homurdansa da, Auggie küçük çocuğun yanına gelmesini işaret etti. “Bu bir çocuk oyunu değil. Kaç yaşındasın, evlat?”

Alex, Johanna’nın elini sıkıca tuttu. Yanından ayrılmaya hiç niyeti yoktu. Johanna onu Auggie’nin yanına götürmek zorunda kaldı.

“Alex kaç yaşında olduğunu bilmiyor,” diye açıkladı Johanna. “Sanırım dört ya da beş yaşında.”

Auggie dikkatle çenesini ovuşturdu. “Ağzını aç, evlat. Dişlerine bakmama izin ver. Sana kaç yaşında olduğunu söyleyebilirim.”

Johanna kahkahalara boğuldu. “O bir at değil,” dedi.

“Söz konusu dişler olduğunda, ikisi de aynı, en azından genç olanlar için bu geçerli.”

Alex kafasını geriye atıp ağzını açtı. Auggie onaylarcasına kafasını salladı. “Dişlerine iyi bakmışsın.”

“Babam yeşil yaprakla dişlerimi nasıl ovuşturmam ve yün bezle nasıl silmem gerektiğini bana öğretti,” diye karşılık verdi Alex. “Ama bazen unutuyorum.”

Auggie güneşe karşı gözlerini kısıp dikkatle bakmak için eğildi.

Uzanıp Alex'in ön iki dişini oynatmaya çalıştıktan sonra, "Sanırım beş yaşına yakın. Daha büyük olamaz. İlk dişleri hâlâ düzgün ve sıkı," diye açıkladı. "Altı yaşında olamayacak kadar küçük ve üç yaşında olmayacak kadar büyük. Evet, beş yaşına yaklaşıyor. Oyunum üzerine bahse girebilirim."

Nihayet Alex'e ağzını kapatabileceğini söyledi. Çocuk gözlerini Johanna'ya çevirdi. "Beş yaşında mıyım?"

"Neredeyse," diye yanıtladı Johanna. "Bir gün seçip doğum gününü doğru düzgün kutlamalıyız, Alex. O zaman resmen beş yaşında olacaksın."

Alex yüzü kırışık savaşımdan korkmayı bırakıp oyunu oynamak için yalvarmaya başladı. Auggie neredeyse iki saat boyunca çocuğa gözetmenlik etti. Alex *konsantrasyon* sözcüğünü anlamıyordu ve sürekli konuşup duruyordu. Auggie çocuğa karşı son derece sabırlıydı, ama arada sırada Johanna'ya doğru dik dik baktı. Alex, Auggie taş vurmak üzereyken ne zaman sessiz kalması gerektiğini bir türlü hatırlamıyor gibiydi.

Johanna tepeye oturup ikiliyi izledi. Auggie'nin geçmişle ilgili hikâyeler anlatmasını dinledi ve çok geçmeden Alex savaşıya hayran kaldı. Daha fazlasını duymak için yalvardı.

Güneş batıyordu, Johanna nihayet onlara seslenip eğlenmelerine son verdiğinde Alex esnemeye başlamıştı. Kalkıp ekosesinin pilelerini düzeltti ve Auggie'ye teşekkür etmeye yeltendi.

Daha sonra olanları hatırlamıyordu. Gözlerini açtığında Auggie ve Alex'i üzerine doğru eğilmiş ona bakarlar buldu. Alex ağlıyordu. Auggie yavaşça yüzünün yan tarafını okşuyor ve çocuğu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Johanna'nın ne olduğunu anlaması hiç uzun sürmedi.

“Tanrım, yine bayıldım, değil mi?”

“Yine mi?” diye sordu Auggie endişeyle kaşlarını çatarak. Hanımının doğrulmasına yardım etti. Alex hemen kucığına oturup göğsüne yaslandı. Johanna ona güven vermesine ihtiyacı olduğunu anladı. Kolunu çocuğa dolayıp ona hemen sarıldı.

“Şimdi çok iyiyim, Alex.”

“Daha önce de mi bayıldın?” diye üsteledi Auggie.

Johanna kafasını evet anlamında salladı. Bu hareket başının tekrar dönmesine neden oldu. “Dün gece,” diye yanıtladı. “Gabriel beni yakaladı. O kadar çabuk oldu ki, nasıl olduğunu anlayamadım.”

“Çabuk olduğuna eminim,” diye ona katıldı Auggie. Yerde Johanna’nın yanında oturdu ve kollarıyla sırtını desteklemeye devam etti. “Ayakta dururken bir anda ölü gibi yere yığıldın.”

Auggie çocuğun hatrına meseleyi hafife almaya çalışıyordu. Endişesini elinden geldiğince sakladı.

“Bana neler olduğunu anlamıyorum,” diye fısıldadı.

“En iyisi gidip Glynis’e görün,” diye tavsiye etti Auggie. “O birkaç iyileştirme yöntemi bilir.”

“Calum’un kolunu dikmek istediğine göre tecrübeli olmalı,” dedi Johanna. “Evet, yarın gidip onu görürüm.”

“Hayır,” diye karşı çıktı Auggie. “Şimdi git. Ben Alex’i eve bırakırım.”

Çenesinin inatçı duruşundan Johanna adamla tartışmanın faydasız olacağını anladı. “Pekâlâ,” diye kabul etti. Sonra dikkatini oğluna verdi.

“Alex bayılmamdan babana bahsetmeyelim, olur mu? Endişelenmesini istemeyiz, değil mi?”

“Çocuğa babasına söylememesini söylediğin için kendinden utanmalısın...”

“Auggie, ben Gabriel’in hislerini düşünüyorum,” diye karşı çıktı Johanna. “Endişelenmesini istemiyorum.”

Auggie kabul edercesine kafasını salladı. Elbette, lorduna olanları söyleyecekti ve hanımı tepki gösterirse ona hiçbir şey söylemeyeceğine dair söz vermediğini hatırlatacaktı.

Alex ile beraber, Glynis’in kapısına kadar Johanna’ya eşlik ettiler. Auggie kapıyı yumruklayıp MacLaurin kadını çağrısına yanıt verince onu orada bıraktılar.

“Leydi Johanna’nın sana söylemek istediği bir şikâyeti var,” dedi Auggie. “Gel, evlat. Akşam yemeği vakti geldi.”

“Sizi rahatsız eden bir şey mi yaptım, leydim?” diye sordu Glynis.

Johanna kafasını iki yana salladı. Glynis’in kocasının konuşmalarına kulak misafiri olmaması için girişin biraz ilerisindeki taş çıkıntıya işaret etti.

“Lütfen otur, Glynis,” dedi. “Bir arkadaşım hasta ve ona yardım etmek için ne yapılması gerektiğine dair fikrini istiyorum.”

Glynis hemen rahatladı. Çıkıntıya oturup ellerini kucağında birleştirdi ve Johanna’nın devam etmesini bekledi.

“Bu kadın sebepsiz yere iki kez bayıldı,” deyiverdi Johanna. MacLaurin kadınının karşısında durup bu habere vereceği karşılığı duymayı bekledi.

Glynis sadece kafasını evet anlamında salladı. Johanna bu tepkisinden ne çıkarması gerektiğini bilmiyordu.

“Kötü bir hastalık yüzünden ölecek mi?”

Johanna ellerini buruşturuyor ve Glynis’e ne kadar üzgün olduğunu belli etmemeye çalışıyordu.

“Olabilir,” diye karşılık verdi Glynis. “Tedavi önerisi vermeden önce daha fazla gerçeğe ihtiyacım var, leydim. Arkadaşınız genç ve yaşlı mı?”

“Genç.”

“Evli mi?”

“Evet.”

Glynis kafasını evet anlamında salladı. “Başka belirtiler var mı?”

“Ben... Uyandığında çok hastaydı ve hatta kustı. Sabahları midesi çok bulanıyor. Ama bulantısı olmadığında kendini çok iyi hissediyor.”

“Fikrimi söylemeden önce birkaç özel soru sormalıyım, leydim,” dedi Glynis hanımına fısıldayarak.

“Cevapları biliyorsam yanıtlarım,” diye karşılık verdi Johanna.

“Arkadaşınızın regli gecikti mi?”

Johanna kafasını evet anlamında salladı. “İki aydır gecikiyor, ama bu sıradışı değil, çünkü hiç düzenli olmadı.”

Glynis gülümsememeye çalışıyordu. “Göğüslerinin hassas olup olmadığını biliyor musunuz?”

Johanna yanıt vermeden önce neredeyse kendini kontrol edecekti. Tam zamanında engel oldu. “Belki biraz, ama çok değil.”

“Yeni mi evli?”

Johanna bunun tuhaf bir soru olduğunu düşündü. Kafasını evet anlamında salladı. “Sence yeni evli olmanın getirdiği baskı bu tür belirtilere sebep olabilir mi? Hiç sanmıyorum, Glynis, çünkü kadın daha önce de evliydi.”

“İlk eşinden çocuğu var mıydı...”

Johanna sorusunu tamamlamasını beklemedi. “Kadın kısır,” diye sözünü kesti.

“Belki de adam kısırdı,” dedi Glynis.

Johanna bu sözü nasıl yorumlaması gerektiğini bilemedi. Sonra Glynis başka bir soruyla dikkatini çekti. “Siz... Demek istediğim, arkadaşınız her zamankinden daha çok mu uyuyor?”

“Evet,” diye haykırdı Johanna. Glynis’in sormaya başladığı akıllıca sorular karşısında hayret etti. “Bu hastalığı daha önce de duydun, değil mi?”

“Doğrusu, duydum,” diye yanıtladı Glynis.

“Ölecek mi?”

“Hayır, leydim. Ölmeyecek.”

“Öyleyse, ne yapmalı?”

Johanna neredeyse ağlamak üzereydi. Glynis hemen onu rahatlatmıştı. Ona yanıtını verirken kocaman gülümsüyordu.

“Kocasına hamile olduğunu söylemeli.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Glynis'in böylesine güçlü ve kuvvetli bir kadın olması Tanrı'nın bir lütfuydu. Hızla ayağa kalktı ve hanımı başını taş duvara vurmadan onu yakaladı.

Bu güzel haber Leydi Johanna'yı bayıltmıştı. Birkaç dakika sonra Glynis'in yatağında gözlerini açtı. Ağzından çıkan ilk sözler şu oldu:

“Ben kısırım!”

Glynis hafifçe onun eline vurdu. “İlk eşinizden çocuğunuz olmamış olabilir, ama lordumuzdan hamilesiniz. Bütün belirtileri taşıyorsunuz, leydim. Şüphesiz, hamilesiniz.”

Johanna kafasını iki yana salladı. Zihni bu ihtimali kabul edemiyordu. “Kadınlar kısırdır, erkekler olmaz.”

Glynis burnundan güldü. “Erkekler öyle söyler,” diye homurdandı. “İkimizin bazı anlaşmazlıkları oldu, leydim, ama uzlaştığımızı düşünmek istiyorum. Sizi bir arkadaş olarak görüyorum, özellikle de MacLaurin ekosesini giydığınız günlerde,” diye sırtarak ekledi.

“Ben de arkadaşım olmandan memnunum, Glynis,”

diye karşılık verdi Johanna, kadının neden şimdi bu konuyu açtığını merak ediyordu.

Glynis sebeplerini açıklamakta gecikmedi. “Arkadaşlar birbirlerinin sırlarını tutarlar,” dedi. “O nedenle, ilk kocanızın daha önce başka kadınlarla birlikte olup olmadığını sormak istiyorum. Sizi utandırmaya çalışmıyorum, leydim, sadece gerçeği anlamaya çalışıyorum.”

Johanna doğruldu. “Evet, başka kadınlarla birlikte olurdu,” diye itiraf etti. “Sadece birkaç kadınla değil. Elinden geldiğince fazla kadınla birlikte olmaya kararlı görünüyordu. Karşımda kadınlarıyla hava atmaktan hoşlanırdı. Ama umursamazdım,” diye ekledi Glynis’in ona acıyormuş gibi baktığını görünce. “Kocamı sevmezdim. O kötü bir adamdı.”

“Asıl sormak istediğim, leydim, kadınlarla oynaması sonucunda evlilik dışı doğan bir çocuğunun olup olmadığını bilip bilmediğiniz?”

“Hayır, hiç çocuk doğmadı,” diye yanıtladı Johanna. “Raulf bana kadınların hamile kalmamak için bir karışım kullandıklarını söyledi. Benim de o karışımдан kullandığımı sanıyordu ve bilerek çocuk sahibi olma çabalarını baltadığıma emin olduğum için her ay öfke krizine girerdi.”

“Bu tür karışımlar var,” diye yanıtladı Glynis. “Kesinlikle hamilesiniz, leydim, o nedenle kısır olmadığınız sonucuna varabiliriz. Bu güzel haberi saklayacağım. Kocanıza ne zaman söyleyeceğiniz size kalmış. Lordumuz çok sevinecek.”

Johanna birkaç dakika sonra kulübeden ayrıldı. Glynis taş duvara kadar onu takip etti. Johanna birden arkasına döndü.

“Kocam tarlada çalışmama izin vermez,” dedi.

“Hayır, elbette vermez,” diye karşılık verdi Glynis. “Siz bizim hanımımızsınız. Sıradan işlerle meşgul olmamalısınız.”

“Dikiş dikebilirim,” dedi Johanna. Kafasını yukarı ve aşağı salladı. “Her gece şöminenin başında oturup ya duvar kilimim üzerinde çalışırım ya da el işi yaparım. Bir şeylerin üzerine... Çiçek işleyebiliirim,” diye ekledi.

“Ne söylemeye çalışıyorsunuz, leydim? Neden lafı uzaştırıyorsunuz?”

“Ekosenin altına safran rengi bluzlar giydiğini fark ettim ve senin için yakana bir dizi çiçek işlememi isteyip istemeyeceğini merak ediyordum.”

Glynis’in gözleri kocaman oldu. “Neden böyle bir şey yapmak...”

“Bütün gün tarlada çalışıyorsun, Glynis, ve minnettarlığımı göstermek için bir şey yapmak istiyorum. Bluzlarından birini salona getirirsen, bu gece üzerinde çalışmaya başlarım.”

Johanna onun yanıt vermesini bekleyemeyecek kadar utanıyordu. Neden birden bu kadar utandığını ya da kendinden emin olmadığını anlayamadı. Avluya çıkan patikada koşarken Glynis’e el salladı.

Tepeye ulaşınca yavaşladı. Durumunun ciddiyetini idrak etti. Eve olan mesafenin geri kalanını sersemlemiş bir şekilde katetti.

Auggie avlunun ortasında ona yetişti. “Bu gece akşam yemeğine geleceğim,” diye söze başladı. “Kocana söyleyeceğim...”

Fakat yüzündeki ifadeyi görünce lorduna Johanna’nın bayıldığını söyleyeceğine dair açıklamasını kesti.

Johanna kafasını iki yana salladı. “Bu gece ona söyleyeceğim,” diye söz verdi. “Hava alışılmadık bir şekilde serin olsa da, harika bir gün, değil mi, Auggie?”

“Genç hanım, buranın havasını öğrensen iyi olacak.”

Auggie ona havanın aslında sonbaharın başlangıcı için ılık olduğunu söylemek istedi. Keith ona hanımının Kuzey İskoçya’daki havanın yıl boyunca yaz kadar ılık olduğuna inandığını söylemişti. Askerlerin saflığı yüzünden Johanna’nın arkasından gülmelerini istemiyordu, ama Kuzey İskoçya’nın iklimi hakkında ona gerçeği söyleyemeden hanımı yanından geçip gitti, anlaşılan akıllı bir karış havadaydı. Ona gerçeği daha sonra söylemek için beklemeye karar verdi.

Johanna, Alex yemeğini yerken masada yanında oturdu. Büyüklerini bekleyemeyecek kadar küçüktü. Yemeğini bitirince, onu ellerini ve yüzünü yıkaması için mutfığa gönderdi.

Şöminenin yanında oturmaya gitti. Dumfries koşarak salona girdi. Johanna onu okşadı ve sonra biraz dikiş dikmek için sandalyeye yerleşti. Dumfries sandalyesinin yanında sertçe yere yattı ve başını ayakkabılarına yasladı.

Bir dakika sonra Alex yanına geldi. Yahni hâlâ yüzündeydi. Johanna ıslak bir bez alıp onu doğru düzgün temizledi. Onunla aynı sandalyeye oturmak istiyordu. Johanna ona yer açmak için kenara kaydı.

“Baban ve benimle burada mı kalmak istiyorsun, yoksa diğer akrabalarını özleyecek misin, Alex?”

“Burada kalmak istiyorum,” diye yanıtladı. Gürültülü bir şekilde esneyip Johanna’ya yaslandı ve el işi iğnesini izlemeye başladı.

“Ben de kalmanı istiyorum,” diye fısıldadı Johanna.

“Babam beni özlediğini söyledi.”

“O haklı. Seni özledim.”

Alex’in göğsü kabardı. “Beni özleyince bebek gibi ağladın mı?”

Johanna çocuğun seçtiği kelimelere gülümsedi. “Kesinlikle ağladım,” diye yalan söyledi. “Yatmadan önce sana bir hikâyeye anlatmamı ister misin?”

Alex kafasını evet anlamında salladı. “Hikâyeyi nereden öğrendin? Auggie’den mi?”

“Hayır,” diye yanıtladı Johanna. “Annem küçük bir kızken bana hikâyeye anlatırdı ve büyüyünce okumayı öğrendim ve...”

“Neden?”

“Ne neden?”

“Neden okumayı öğrendin?”

Johanna bakışlarını Alex’in yüzüne çevirdiği için kocasının salona girdiğini fark etmedi. Gabriel en üst basamakta durup karısını ve oğlunu izlerken birinin varlığını fark etmesini bekledi.

“Yasak olduğu için öğrendim,” diye yanıtladı Johanna. “Okumayı öğrenemeyecek kadar cahil olduğum söylendi ve bir süreliğine bu saçmalığa inandım. Sonra cesaretimi geri kazandım ve herkes kadar akıllı olduğumu düşündüm. Okumayı böyle öğrendim Alex ve büyüdüğünde, sana da öğreteceğim.”

Alex onun açıklamasını dinlerken ekosesiyle oynuyordu. Birden ağzını boğazının arkasını görebileceği kadar çok açarak esnedi. Johanna ona eliyle ağzını kapatmasını söyledikten sonra küçükken en sevdiği hikâyeyi anlatmaya başladı.

Alex bir dakikadan kısa süre içinde uykuya daldı. Başını göğsünün yan tarafına yasladı. Johanna ufaklığın kollarında olmasından o kadar memnundu ki, gözlerini kapatıp minnettarlığını belirten bir dua okudu. O da Alex kadar çabuk bir şekilde uykuya daldı.

Gabriel yatağa önce hangisini taşıyacağını bilemedi. Calum yardımına yetişti. Alex'i aldı.

Ufaklığın uyanmaması için, "Onu nereye yatırmamı istersin, MacBain?" diye kısık bir sesle sordu.

Gabriel'in hiçbir fikri yoktu. Clare ikinci odada yattığı için oğlunu oraya yerleştiremezdi.

Alex'in askerlerle yatmasını da istemiyordu. Çocuk çok ufaktı ve gece korkması ya da rahatsızlanma ihtimaline karşılık annesine ve babasına yakın olmalıydı.

"Şimdilik onu benim yatağıma yatır," dedi Gabriel. "Gece vaktine kadar bir şey düşünürüm."

Calum'un Alex'i salondan taşımasını bekledikten sonra dikkatini karısına çevirdi. Sandalyenin yanında diz çöküp ona uzandığı sırada aniden gözlerini açtı.

"Gabriel," dedi Johanna şaşkınlıkla. Gabriel okşanmış gibi hissetti.

"Yoksa rüyada beni mi görüyordun?"

Gabriel ona sataşmaya çalışıyordu ama sesi duygu yüklüydü. Bu kadını seviyordu. İçini çekti ve düşüncelerini kontrol altına almak için hafifçe kaşlarını çatı.

Johanna'yla birlikte olmak istiyordu. Fakat beklemek zorunda olduğunu biliyordu, o yüzden onu azarlamaya karar verdi. "Yukarı çıkmalısın, hanım. Çok yorgun olduğun belli. Çok iş yapıyorsun. Sana birçok kez dinlenmeni söyledim, ama açıkça bana..."

Johanna uzanıp parmak uçlarını yüzünün yan tarafına dokundurdu. Gabriel'in konsantrasyonunun bozulduğunu söylemeye gerek yoktu. Bunu bilerek yaptığını düşündü.

"Çok fazla şey yapmıyorum," diye yanıtladı. "Uyumuyordum. Sadece gözlerimi dinlendirirken güzel şeyler düşünüyordum. Buna hâlâ inanamıyorum, Gabriel. Bana imkânsız geliyor ve sana haberi verdiğimde..."

Aniden durdu ve yalnız olduklarından emin olmak için kocasının arkasına baktı. Bu özel anı başka kimseyle paylaşmak istemiyordu.

Alex'in yanında olmadığını anladığı anda Keith ve üç asker salona girdiler.

"Görüyorsun ya, uyuyordun," dedi Gabriel ona. "Calum'un oğlum yuvarı taşıdığını bile fark etmedin."

"O bizim oğlumuz," diye düzeltilti.

Kulağa güzel geliyordu. Johanna sahiplenici olmaya başlamıştı ve Gabriel bunun iyi bir işaret olduğunu düşünüyordu. Zamanla bu sahipleniciliğin onu da kapsamasını umuyordu.

"Evet, o bizim oğlumuz," diye ona katıldı Gabriel. "Şimdi bana haberi ver."

"Daha sonrasını beklemek zorunda."

"Şimdi söyle."

"Hayır."

Gabriel'in gözleri kocaman oldu. Ayağa kalkıp Johanna'yı da kaldırdı. "Bana karşı mı geliyorsun?"

Johanna gülümsedi. "Sayende bugünlerde her şeye karşı geliyorum, kocacığım."

Gabriel onun neden bahsettiğini bilmiyordu. Doğru düzgün bir açıklama yapması için onu daha sonra sıkıştır-

maya karar verdi. Şimdi onu haberi onunla paylaşmaya zorlamaya kararlıydı.

“Seni endişelendiren şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum. Bana şimdi söyleyeceksin,” diye emretti.

Gabriel yine küstahlaşmıştı. Tanrı yardımcısı olsun, Johanna onun bu kusurundan hoşlanmaya başlıyordu. “Endişelenmiyorum,” dedi. “Hazır olduğumda sana haberi vereceğim, lordum, daha öncesinde değil. Beni acele ettiremezsin.”

“Çayırda olanları lorduna söyleyecek misin?”

Auggie girişten yüksek sesle sorusunu dile getirdi. Johanna dönüp ona baktı. Yaşlı savaştı basamaklardan inip odada ilerlemeye başladı. Dumfries yüksek sesle hırlamaya başladı. Auggie de hırlayarak karşılık vererek onu susturdu.

“Evet,” diye seslendi Johanna. “Akşam yemeğinden sonra ona söyleyeceğim.”

“Söylemezsen, sabah gelip ben söyleyeceğim, genç hanım. Bundan emin olabilirsiniz.”

“Burada neler...”

Johanna, Peder’i yüksek sesle selamlayarak bilerek kocasının homurdanmalarına son verdi. “İyi akşamlar, Peder.” Sonra da kocasına fısıldayarak, “Bir kez olsun sabırlı ol. Söz veriyorum, çok iyi ödüllendirileceksin,” dedi.

Gabriel homurdandı. Johanna onun yüz ifadesinden kabul edip etmediğini anlayamadı. “Sana bu önemli haberi baş başayken vermek istiyorum.”

Gabriel en sonunda kafasını evet anlamında salladı. Gülmsememeye çalıştı. En sonunda karısının ona ne söylemek istediğini çözdiğünü sandı. Tanrı aşkına, çok iyi hissediyordu, aptal kadın nihayet kocasını sevdiğini fark etmiş olmalıydı.

Ona istediğini vermeye karar verdi. Yatak odalarının sakinliğinde ona haberi vermek istiyorsa, buna saygı duycaktı. Lanet olsun, akşam yemeğinin bir an önce bitmesini istiyordu. Onunla yalnız kalmak için sabırsızlanıyordu. Kadınlar eşlerini sevmek zorunda değillerdi, ama bu kadının onu sevdiğine karar verdi. Eğer perişan olacaksa, onun elinde perişan olmayı tercih ederdi.

“Aşk meseleleri çok kafa karıştırıcı,” diye kısık sesle homurdandı.

“Anlayamadım?” dedi Johanna, duyduğunu sandığı şeyi söylediğinden emin değildi.

“Boş ver,” diye çıkıştı Gabriel.

“Ruh halin buranın havası gibi, lordum,” dedi Johanna. “Öngörülemezsin.”

Gabriel omuzlarını silkti. Askerler salona girmeyi başlarken Johanna’nın dikkati dağıldı.

Johanna anında, davranışlarında ciddi bir kusur buldu. “Odaya girdiğinizde lordunuza ve eşine başınızla selam vermelisiniz.”

Talimatını yüksek sesle verdi ve sonra askerlerin kibar olmak için çaba harcıyıp harcamayacaklarını görmeyi bekledi. Ona sorun çıkarırlarsa, Megan’dan birkaç kâse daha getirmesini istemeye hazırdı.

Adamlar başlarını eğdiler. Johanna memnundu. Kocasını şöminenin yanında bırakıp MacBain masasına gitti. Bu gece lordlarıyla yemek yeme şerefine sahip olan iki genç asker çoktan yerlerine oturmuşlardı. Onlardan tekrar ayağa kalkmalarını istedi.

“Lordunuz ve eşi yerlerine oturmadan kimse yerine oturmayacak,” diye sabırla açıkladı.

Talimatı homurtularla karşılandı, ama en sonunda herkes isteğini yerine getirdi.

Johanna adamların üzerine fazla gitmek istemiyordu. Bu yüzden, akşam yemeği sırasında bağıarak konuştukları için onları azarlamadı. İlerlemelerinden epey memnundu. Adamlar kibar olmaya çalışıyorlardı. Yemek boyunca kimse-
nin geçirdiğini duymadı.

Auggie lorduna mağarada bekleyen sıvı altınla ne yapacağını sordu. Sorusunu kısık sesle sorduğu için herkes gizli bir şeylerin döndüğünü düşünüp alarma geçti.

Johanna hayret etti. Adamlar önceki gece bağırışlarına aldırmamışlardı, ama şimdi Auggie fısıldamaya başlar başlamaz bu durum dikkatlerini çekti. Bu gözlemi daha sonra kullanmak üzere aklının bir köşesine not etti.

“Auggie neden bahsediyor?” diye sordu Keith lorduna.

Gabriel sandalyesinde arkasına yaslanıp gruba mağaradaki fiçılardan bahsetti. Bu haber büyük bir gürültü ve te-
zahüratla karşılandı ve adamlar sakinleşince, Gabriel hazine için Auggie’ye teşekkür etmeleri gerektiğini söyledi.

“Gidip bu gece içmek için bir iki fiçı alalım,” diye önerdi Bryan hevesle.

Johanna kocasının Bryan’ın önerisini kabul etmesine ya da reddetmesine fırsat vermedi. Ayağa kalkıp askerlere kafasını iki yana salladı.

Askerler anında ayağa kalktılar. Davranışları etkileyiciydi.

“Gidiyor musunuz yoksa kalacak mısınız?” diye sordu Niall.

“Kalacağım,” diye yanıtladı. “Oturabilirsiniz, beyler.”

“Ama hâlâ ayaktasınız,” dedi Lindsay. “Bu bir hile, değil mi, leydim? Biz oturunca yine kâseler fırlatacaksınız.”

Johanna sabrını korumaya çalıştı. “Böyle bir şey yapmayacağım,” diye söz verdi. “Sadece dikkatinizi çekmek istedim.”

“Neden?”

Ona bu soruyu soran MacBain askerine kaşlarını çatarak baktı. “Eğer bir süre daha sabırlı olursanız, açıklayacağım. Fıçılar içmek için değil. İçki çok değerli. Onu ihtiyacımız olan malzemeleri almak amacıyla takas edeceğiz.”

Tartışma çıkmasını bekliyordu. Hayal kırıklığına da uğramadı. Herkes aynı anda bağırmaya başladı. Sadece Peder MacKechnie ve Gabriel sessiz kaldılar. İkisi de Johanna’nın adamları sakinleştirmesini gülümseyerek izliyorlardı.

“Bunu biraz düşününce, takas yapmanın tek seçeneğimiz olduğunu anlayacaksınız.”

“Ama neden onu takas yapmak isteyelim ki?” diye sordu Keith gürültüde sesini duyurmaya çalışarak.

Johanna onun sorusunu duyunca Keith’e döndü. “Çalmak günah, eğer içkiyi...”

Kimsenin onu dinlemediğini fark edince açıklama yapmayı bıraktı. Kocasına döndü. Yüzündeki ifade adamların davranışlarını çok eğlenceli bulduğunu gösteriyordu. MacLaurin ve MacBainlerin arasındaki gürültüde sesini duyurmak için ona doğru eğilip fıçıları neden takas yapmakta kullanacaklarını açıklamasını istedi.

Gabriel kafasını sallayarak kabul etti. Johanna ona teşekkür edip tekrar yerine oturdu.

“Sessiz olun!” Gabriel’in kükremesi yemek masasında kaba bir davranış olsa da, Johanna gayet etkili olduğunu düşündü. Adamlar tartışmayı bıraktılar.

Gabriel memnuniyetle kafasını salladıktan sonra karısı-

na döndü. “Şimdi içkinin dağıtımı hakkındaki düşünceni açıklayabilirsin.”

“Ama ben senin açıklamanı istiyorum.”

Gabriel kafasını iki yana salladı. “Anlamalarını sağlamak zorundasın,” diye emretti. “Ve hazır bu işe girişmişken, benim de anlamamı sağlasan iyi olacak.”

Johanna tekrar ayağa fırladı. “Bana katılmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?”

“Hayır, sana katılmıyorum.”

Gabriel, Johanna’nın şaşkınlığının geçmesini bekledikten sonra devam etti. “Çalmak geçmişte bizim için çok etkili oldu, Johanna. Bana öyle bakma. Sana ihanet etmedim.”

“Çalmak yanlışdır, değil mi, Peder?”

Peder kafasını evet anlamında salladı. “Doğruyu söylüyor, lordum.”

Adamlar tekrar ayağa kalkınca taburelerden çıkan gıcırta sesleri yüzünden Peder’i duymakta zorlandı.

“Kararınızı verir misiniz?” dedi Keith.

“Bu kez gidiyor mu?” diye sordu Niall herkesin duyabileceği bir fısıltıyla.

“Hiçbir yere gidiyormuş gibi görünmüyor,” dedi Calum yavaşça.

“Ah, oturun,” diye homurdandı Johanna.

Yerine oturana kadar emrine uymadılar.

Johanna kaşlarını çatarak kocasına bakmayı sürdürdü. “Hırsızlık yapmayı bırakır ve fiçileri klanımızın ihtiyacı olan şeyleri almak için takasta kullanmanız hem beni, hem de Tanrı’yı memnun eder.”

“Evet, Tanrı’yı memnun eder,” diye Peder MacKech-nie ona katıldı. “Böldüğüm için üzgünüm, ama bir önerim var.”

“Nedir, Peder?” diye sordu Gabriel.

“İhtiyacımız olanı almak için sadece birkaç fiçıyı kullanalım ve geri kalanını klan için saklayalım.”

Peder önerisini belirttikten sonra daha fazla tartışma çıktı. MacLaurinlerin çoğu onunla aynı görüşteydiler. Ancak MacBainler inatçı bir şekilde bütün hazineyi kendilerine saklamakta birlik olmuşlardı. Oyuncaklarını paylaşmak istemeyen çocuklar gibi davranıyorlardı. Ve ne yazık ki, Gabriel de bu gruptaydı.

Johanna saklamaya gerek duymadan dik dik kocasına bakıyordu. Gabriel ise ona gülmemeye çalışıyordu. Bu mesele karısı için çok önemli görünüyordu ve en sonunda onu memnun etmek için çalmaktan vazgeçebileceğine karar verdi.

“Pederimiz ne önerirse onu yapacağız,” diye emretti.

Johanna rahat bir nefes verdi. Gabriel ona göz kırptı. “Her zaman aklına eseni yapamayacaksın,” diye onu uyardı.

“Hayır, elbette yapmayacağım,” diye hemen ona katıldı. Kocasını onu o kadar mutlu ediyordu ki, masanın üzerinde uzanıp elini tuttu.

“İyi bir burna ihtiyacın olacak.”

Bu sözü Auggie söylemişti. Herkes dönüp ona baktı. Genç askerler neden bahsettiğini bilmiyorlardı. Diğerlerinin düşüncesini ilk dile getiren Lindsay oldu.

“İyi bir burun da ne, Auggie?”

“Bir uzman,” diye yanıtladı ve vurgulamak için kafasını salladı. “Hangi fiçileri saklamamız gerektiğini bize söyleyecek biri. En iyi fiçileri vermek istemezsiniz, değil mi?”

“Hayır, elbette istemeyiz,” dedi Niall.

“Peki bu uzman tadına baktığı bütün içkiyi içmeyecek mi?” diye sordu Bryan.

“İçkilerin tadından anlarım,” diye böbürlendi Lindsay. “Tadıcınız olmaktan mutluluk duyarım.”

Askerin önerisine herkes güldü. Gürültü dinince, Auggie açıkladı. “Uzman içkinin tadına bakmaz,” dedi. “Aromayı koklamak için burnunu kullanır. Sadece kokusundan içkinin iyi mi yoksa ekşi mi olduğunu anlar.”

“O halde Spencer’a danışmalıyız,” diye önerdi Calum. “MacBain ya da MacLaurinler arasında en büyük burunlu o.”

Auggie gülümsedi. “Burnun büyüklüğüyle değil, tecrübeli olmasıyla ilgisi var, oğlum,” dedi. “Önemli olan beceridir. Koku uzmanlığı öğretilir, ama en iyileri bu iş için doğal bir yeteneği olanlardır. Islay Adası yakınlarında haber gönderebileceğimiz bir koku uzmanı var, hâlâ hayattaysa tabii, güneyde MacDonnell olabileceğini düşündüğüm Güney İskoçya sınırına yakın başka bir koku uzmanı olduğunu duymuştum.”

“Bir yabancıнын buraya gelmesine izin veremeyiz,” diye karşı çıktı Calum. “Hazinemizi görür görmez, gidip lorduna söyler. O zaman MacDonnellar koşarak buraya gelirler.”

Johanna tartışmaya dikkat etmiyordu. Harika durumunu düşünüyordu. Bu gece birlikte yatağa girdiklerinde Gabriel’e bebek beklediğini söyleyecekti. Yüzündeki şaşkınlığı görebilmesi için mumların yandığından emin olacaktı. Eli ni karnına götürdü. Tanrı aşkına, bir bebeği olacaktı.

“O halde, anlaştık?”

Soruyu soran Gabriel’di. Herkes evet diye bağırırken Johanna, Peder MacKechnie’nin dehşet dolu yüz ifadesini yakaladı. Ona bakıyordu; dikkatini çeker çekmez başıyla kocasına işaret etti.

Karar verilen şey her neyse Peder'in hoşuna gitmemiştir.

"Neye karar verdiniz?"

"Tartışmayı dinlemiyor muydun?"

"Hayır."

"MacBain," diye seslendi Calum. "Koku uzmanına haber vermesi için bir haberci gönderemeyiz. Klan şüphelenir."

"Evet, neden bir koku uzmanı istediğimizi merak eder ve onu buraya kadar takip ederler," diye araya girdi Keith.

"Onu kaçırmamız gerekecek," diye önerdi Auggie.

"Kimi alıp götüreceğimizi nereden bileceğiz?" diye sordu Lindsay.

"Nevers'in peşindeyse, sizinle birlikte gelip hangisi olduğunu size gösteririm."

"Nevers mi? Bu nasıl bir isim?" diye sordu MacLaurinlerden biri.

"Gabriel, lütfen az önce neye karar verdiğinizi açıkla mısın?" diye belirtti Johanna.

"Bizim için en iyi fiçileri seçtikten sonra koku uzmanıyla ne yapacağımıza karar verdik," diye lordu yerine yanıtladı Calum.

"Evet, buna karar verdik," diye ekledi Keith.

"O halde, hepimiz aynı fikirde miyiz?" diye sordu Auggie. "Nevers'i kaçıracaksınız?"

Herkes Auggie'nin koku uzmanını kaçıрма planı hakkındaki görüşlerini bağırarak bildirirken Johanna sabırsızca parmaklarını masanın üstüne vurdu.

"Lütfen açıkla..." diye tekrar söz başladı.

"Fiçileri salona taşımamız gerekmez mi?" diye sordu Bryan aynı anda.

“Mağara nerede?” diye Keith sordu.

Johanna yanıt vermelerini daha fazla beklemeyecekti. Peder MacKechnie hâlâ endişeli görünüyordu. Nedenini öğrenmeye kararlıydı.

“Bir dakika lütfen,” diye bağırdı. “Keith, koku uzmanıyla ne yapacağınıza karar verdiğinizizi söyledin...”

“Hepimiz birlikte karar verdik,” diye düzeltti.

“Ve?” diye üsteledi.

“Ve ne, leydim?”

“Ne yapacaksınız? Koku uzmanı evine dönecek, değil mi?”

“Tanrı aşkına, hayır, leydim,” dedi Auggie. Bu fikir suratını buruşturmasına neden oldu.

“Evine dönemez, leydim.”

“Peki neden?” diye sordu.

“Lorduna figürleri söyleyebilir,” diye açıkladı Keith.

“Koku uzmanının konuşmasına izin veremeyiz,” diye araya girdi Bryan.

“Söyleyeceğinden eminiz,” diye katıldı Niall. “Yerinde olsaydım, lorduma söylerdim.”

Keith o sırada konuyu değiştirmeye çalıştı. Johanna ona izin vermedi. “Hâlâ soruma yanıt vermediniz,” diye üsteledi. “Adamla tam olarak ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

“Johanna, bu seni ilgilendirmez,” dedi Gabriel. “Neden şöminenin yanına gidip bir şeyler dikmiyorsun?”

Bilerek onun dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Johanna’nın şüphesi giderek arttı. “Dikiş dikecek havada değilim, lordum, ve biri soruma yanıt vermeden hiçbir yere gitmeyeceğim.”

Gabriel derin bir nefes verdi. “Çok inatçı bir kadınsın,” dedi.

Bütün askerler kafalarını salladılar, lordlarının gözlemine katıldıkları belliydi.

Peder neye karar verdiklerini hanımına söylemenin onun görevi olduğuna karar verdi. Başka kimse ona söyleyecek gibi görünmüyordu.

“Onu öldürmeyi düşünüyorlar, genç hanım.”

Johanna kulaklarına inanamadı. Peder’e cümlesini tekrarlattı. Sonra nefesini tutup ayağa kalktı ve şiddetle kafasını iki yana salladı.

“Bu karardan yana mıydın?” diye sordu kocasına.

“O bizim lordumuz, leydim,” dedi Calum. “O fikrini belirtmedi.”

“Lordumuz bekler, hepimiz önerilerimizi belirttikten sonra bir karara varır.”

“Günahkâr fikrinizi reddedecek,” dedi.

“Neden reddetsin, leydim? Bu mantıklı bir plan,” diye karşı çıktı Michael.

Gabriel koku uzmanını öldürme fikrine karşı çıkmayı düşünüyordu, çünkü adamın yardımını aldıktan sonra ona çirkin bir şekilde karşılık vermenin onurlu bir davranış olmadığına inanıyordu, ama karısının görevlerinde ona karışması fikrinden hoşlanmıyordu. Aynı zamanda, soruna uygulanabilir bir alternatif düşünmeye çalışıyordu.

“Kimse koku uzmanını öldürmeyecek.”

Birkaç asker Johanna’nın bu sözüne homurdanarak tepki gösterdi. “Ama leydim, ilk kez MacLaurinler ve MacBainler bir konuda hemfikirler,” dedi Keith.

Johanna öfkeye kapıldı. Gözlerini kocasından ayırmadı. “Doğru mu anlıyorum? Koku uzmanının becerisinden faydalanacak ve adam size yardım ettikten sonra onu öldürecek misiniz?”

“Öyle görünüyor,” diye lordu yerine yanıtladı Calum.

MacBain askeri planladıkları günahı itiraf ederken gülümseyecek kadar küstahtı.

“İyiliğin karşılığını böyle mi ödüyorsunuz?”

Sorusuna kimse karşılık vermedi. Dinleyicilerine göz gezdirdikten sonra kocasına döndü. Gabriel kafasını evet anlamında salladı. Anlaşılan, bu çirkin planı kabul ediyordu.

Johanna onu vazgeçirmek için mantığını kullanmaya karar verdi. “Gabriel, eğer çalmak günahsa, birini öldürmenin ne olduğunu düşünüyorsun?”

“Gereklilik,” diye yanıtladı.

“Değil.”

Johanna iyice çileden çıkmak üzereydi ve Gabriel kimse-
nin koku uzmanına zarar vermesine izin vermeyeceğini
ona söylemeliydi, ama Tanrı biliyordu ki sinirlendiğinde
çok sevimli oluyordu. Ürkek olduğunu nasıl düşünebil-
mişti? Tanıştıkları gün Johanna’nın nasıl davrandığını ha-
tırladı. O zaman çekingen ve çok korkaktı. Küçük narin ge-
lini kısa süre içinde çok yol katetmişti. Değişiklikler elbette
iyi anlamdaydı, ama bundan kısmen kendisinin de sorum-
lu olduğuna inanmak istiyordu. Johanna Kuzey İskoçya’ya
ilk geldiğinde kendini güvende hissetmiyordu, ama şimdi
kesinlikle güvende hissediyordu. Ayrıca, kendisine güveni-
liyordu. Johanna ondan hâlâ korksaydı, onunla bağırıp çağı-
rarak konuşmazdı.

“Gülebildiğine inanamıyorum, Gabriel. Aklını mı kaçırdın?”

“Beni gülümseten sensin, Johanna. Benimle evlendiğin-
den beri çok değiştin. Bu özelliklerin içinde hep vardı, ama

umursamazlık kalkanının arkasına onları çok iyi gizledin. Tanrı biliyor ki bana karşı çıktığında beni gururlandırıyor-sun. Evet, gerçekten gururlandırıyorsun.”

Johanna kazanmaya kararlı olduğu hararetle bir tartışmanın ortasındaiken Gabriel'in ona iltifat etmesine inanamıyordu. Hileye başvurduğunu düşündü. Evet, kocasının yaptığı şey buydu. Biraz övgüyle onun dikkatini dağıtmak istiyordu.

Gabriel'e uymayacaktı. “Sen de beni gururlandırıyor-sun,” diye çıkıştı. “Ama yine de koku uzmanını öldürecek-siniz. Sana karşı direneceğim, kocacığım, o yüzden pes et-sen iyi olur. Sen pes edene kadar vazgeçmeyeceğim.”

Birini öldürmeye hazır gibi görünüyordu ve Gabriel onun hedefi olabileceğini düşündü. Onu biraz daha kışkırtmadan edemedi. “Sırf seni memnun etmek için takas fikrini kabul etmeye karar verdim, ama koku uzmanı konusunda kararımdan vazgeçmeyeceğim.”

Lord'un duyurusu üzerine birkaç asker gürültülü bir şekilde homurdanarak onayladıklarını belirttiler.

“Adamın evine dönmesine izin veremeyiz. Fıçıları çalmaları için bir orduyla geri döner,” diye açıkladı Keith çatık kaşlarını ona çevirince.

“Hayır, buna izin veremeyiz,” dedi bir başka MacLaurin.

“Yine ayağa kalkıyor,” dedi Bryan.

“Tanrı aşkına...”

Adamlar aceleyle ayağa kalkarken homurdandılar. Johanna onlara aldırmadı. “Gabriel, koku uzmanı mağaranın yerini bilmezse, oraya götürülürken yolu görmezse, o zaman kimseyi fıçılara götüremez, değil mi? Bu yüzden...”

Geri kalanını kocasının akıl etmesine izin verdi. Gabriel

bir barbardı, evet, ama akıllı bir barbardı. Bunu iyice düşünüp neyi ima ettiğini çözecekti.

Calum ellerini masanın üzerine yapıştırdı. “Tanrım, bu çok akıllıca bir plan.”

“Biraz acımasız,” dedi Keith. “Yerinde olsaydım, sanırım öldürülmeyi tercih ederdim; ama hanımımız koku uzmanının hayatta kalmasına kararlıysa, bunun iyi bir alternatif olduğuna katılmak zorundayım.”

“O akıllı bir kadın,” dedi Auggie. Sesi gururla doluydu.

Johanna adamların bu kez neden bahsettiklerini bilmiyordu. Bakışları kocasına odaklandı. Gabriel ona uzun süre baktıktan sonra, “Onu öldürmemeye izin vermeyeceksin, değil mi, genç hanım?” diye sordu.

Sesi çaresizdi. Johanna bıkkınlığını görmesine izin verdi. “İzin vermeyeceğim, doğru.”

Gabriel uzun ve dramatik bir şekilde içini çekti. “Lanet olsun.”

Johanna, Gabriel’in bu cümlesinden kendisinin kazandığını düşündü. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. “Mantıklı olabileceğini biliyordum.”

O kadar rahatlamıştı ki, sandalyeye yığıldı. Adamların hepsi tekrar yerlerine oturdular.

“Önerine uyacağız,” diye duyurdu Gabriel.

“Acımasızca, ama adil.” Keith hanımını övüyormuş gibi konuştu.

“Acımasız mı?” Keith hiç mantıklı konuşmuyordu. Gabriel’in gözlerindeki ışıltı da hiç mantıklı gelmiyordu. Tartışmayı kaybettiği için memnun muydu?

Peder MacKechnie’nin nasıl bir tepki verdiğini görmek için ona baktı. Zafer kazandıkları için gülümsüyor olmalıydı. Fakat gülmüyordu. Yine endişeli görünüyordu.

Hemen gardım aldı. “Keith, acımasız demek tam olarak ne anlama geliyor?”

“Bu akıllıca bir plan, leydim, acımasız olsun ya da olmasın,” dedi Calum.

“Ne planı?”

“Bize söylediğiniz,” diye yanıtladı. “Hatırlamıyor musunuz?”

“Hatırlamakta sorun yaşıyor,” dedi Keith. “Günleri sürekli karıştırıp duruyor. Şimdi bile yanlış ekoseyi giymiş.”

“Lütfen biri bana planımı açıklayabilir mi?”

“Onu kör edeceğiz.”

Keith kötü haberi ona vermişti. Bunu bir dizi homurdanma izledi.

Johanna tekrar ayağa fırladı. Adamlar hemen ona katıldılar.

“Leydimi sandalyesine bağlamayı planlıyorum,” diye homurdandı Auggie. “İki de bir oturup kalkmaktan yorulmaya başladım.”

Johanna’nın başı şiddetle ağrımaya başladı. Bütün sabrı tükenmişti. Neredeyse kükreyerek adamlara oturmalarını emretti.

Bağırdığının farkındaydı elbette ve hemen sakinleşmeye çalıştı. Mantık, evet, diye içinden geçirdi, bu vahşilere mantıkla yaklaşacaktı.

“Kaleye girmenin her zaman birden fazla yolu vardır,” diye söze başladı, sesi boğuk çıkıyordu.

“Leydim,” diye sözünü kesti Keith. “Bunu daha önce de konuşmuştuk. Hâlâ anlayamadınız mı? Bir arka ve bir de ön kapımız...”

“Sessiz ol!” diye emretti Johanna bağırarak. Parmakları-

nı saçlarının arasında gezdirdi ve sesini alçaltıp konuşmaya devam etti. “Haykırmak istememe neden oluyorsunuz! Tanrı biliyor ki, avazım çıktığı kadar bağırarak istiyorum!”

“Zaten bağıriyorsunuz, leydim,” diye dikkatini çekti Lindsay.

Johanna derin bir nefes aldı. Ya mantığının sesinsini dinleyeceklerdi ya da bu uğurda ölecekti. Herhalde birkaçı fikirlerinin ne kadar yanlış olduğunu fark etmiş olmalıydılar. Diğerlerini ikna etmek ona bağlıydı. Ne de olsa, klanın üyeleriydiler ve bu yüzden onun sorumluluğundaydılar.

“Tanrı yardımcım olsun,” diye fısıldadı.

“Ne söyledi?” diye sordu Lindsay.

“Zavallı adamı kör etmeyi aklınızdan geçirebildiğinize inanamıyorum,” diye haykırdı.

“Bize bu fikri siz verdiniz, leydim.”

“Keith, elimde bir kâse olsaydı, yemin ederim ki...”

“Hanımını kızdırıyorsun,” diye Auggie onu uyardı.

Johanna kocasına döndü. “Kimse adamı kör etmeyecek. Buna müsaade edemem. Kaleye girmenin birden fazla yolu olduğunu söylediğimde adamlara bir ders veriyordum –Tanrı aşkına, Keith, bir daha girişler hakkında beni aydınlatmaya kalkarsan, yemin ederim sana bir şey fırlatacağım– söylemek istediğim, bey... Tanrım, ne diyeceğimi unuttum.”

“Kaleye nasıl gireceğinizi hatırlamaya çalışıyordunuz,” diye hatırlattı Bryan ona.

“Hayır, bunu hatırlamaya çalışmıyordum,” diye çıkıştı. “Size bir ders veriyordum, aptal herifler. Balığın derisini yüzmenin birden fazla yolu vardır, anlıyor musunuz ve eğer koku uzmanının mağarayı görmesini istemiyorsanız,

o zaman onu oraya götürmeden önce gözlerini bağlamanız yeterli olur.”

“Burada balığın derisini yüzmeyiz,” dedi Lindsay. “Balığı bütün olarak yeriz.”

Johanna askeri öldürmek istedi. Aksine dik dik bakarak onu susturdu.

“Onu sinirlendiriyorsun,” diye bağırdı Auggie. “Hastalığı düşünülürse, bu hiç iyi değil. Özür dile, evlat,” diye emretti.

“Gabriel, koku uzmanına zarar vermeyeceğinize dair söz vermeni istiyorum,” dedi Johanna.

Kocasını kaşlarını çatarak ona bakıyordu. Lindsay kekeleyerek özür diledi, Keith son kez kalenin girişlerini ona hatırlatması gerektiğini düşünürken, Calum İngilizlerin balıkları yemeden önce derilerini yüzüp yüzmediklerini dair merakını dile getirdi. Böyle bir şeyin cahil olduklarını gösterdiğine inanıyordu.

“Leydimin bugün bizim renklerimizi giymesi gerekmez mi?” MacLaurin askerlerinden en genci Michael hatasını yeni fark etmişti.

Keith kafasını evet anlamında salladı. “Bizim renklerimizi giymeli,” derken hatasını kabullenmiş gibiydi.

“Auggie, karımın hastalandığını söylerken ne demek istedin?”

“Bugün bayıldı, lordum,” diye açıkladı. “Ölü gibi yere serildi, gerçekten.”

Gabriel’in kükremesi salonda yankılandı. Herkes anında sessizleşti.

İki ay önce olsaydı, böyle bir davranış koşarak kaçmasına neden olabilirdi. Evet, dehşete kapılırdı. İçinden çok

yol katettiğini düşündü, çünkü Gabriel'in öfkesi artık onu sadece kızdırıyordu.

Bağırması yüzünden kulakları çınlıyordu. Elleriyle kulaklarını kapattı ve dik dik kocasına baktı. "Bunu yapmak zorunda mısın?" diye sordu.

Gabriel onun azarlamasına aldırmadı. "Gerçekten bayıldın mı? Bu kez rol yapmıyordun, değil mi?"

Johanna ona yanıt vermedi. "Neden herkes sürekli bağırarak zorunda? Hepinizi şimdi uyarıyorum," diye ekledi dinleyicilerine göz gezdirirken. "Annem buraya geldiğinde, kimse sesini fısıltıdan fazla yükseltmeyecek."

Adamlar onun emrine yeterince hızlı tepki vermeyince, Johanna, "Beni anlıyor musunuz?" diye bağırarak sordu.

Askerler aynı anda kafalarını evet anlamında salladılar. Johanna bir leydiye hiç yakışmayan bir şekilde homurdanarak memnuniyetini belirtti. Sonra Peder MacKechnie'nin gülümsediğini gördü. Elbette dikkati dağıldı, çünkü neyi bu kadar eğlenceli bulduğunu anlayamadı. Bir iki saniye tuhaf davranışını düşünmesi gerekti.

Gabriel göz ardı edilmeye dayanamadı. "Lanet olsun, bana cevap ver."

Gabriel doğru düzgün bir açıklama dinlemeye kararlıydı. Johanna kendini sonraki beş ya da altı ay boyunca yataкта yataırken hayal edince suratını buruşturdu.

Onu sakinleştirmeye çalışmasının en iyisi olduğuna karar verdi. Ne de olsa, onun kocasıydı ve hasta olma ihtimali onu çok rahatsız etmiş gibi görünüyordu.

"Sandığın gibi değil," dedi. "Hasta değilim."

"Bayıldın mı, yoksa bayılmadın mı?"

Gabriel ayağa kalkarken sandalyesi geriye doğru uçtu.

Hayallerindeki gibi intikam almak isteyen bir baş melek gibi karşısında yükseldi, Tanrı aşkına, gerçekten ihtişamlıydı. Yüzleri arasında birkaç santimetre kalana kadar Johanna'ya doğru eğildi, anlaşılan onu korkutarak yanıt vermeye zorlamak istiyordu.

Johanna uzanıp yüzünün yan tarafına dokundu. "Koku uzmanına zarar vermeyeceğine dair bana söz ver, sonra sana olanları anlatacağım."

Gabriel yanıt vermeden önce elini tuttu. "Pazarlık yapacak havamda değilim, hanım. Auggie'nin karşısında bayılma rolü yapmak için ne gibi bir sebebin vardı?"

"Rol değildi, lordum. Olsaydı, anlardım."

"Bu konuyu seninle baş başa görüşmekten mutluluk duyarım," diye fısıldadı Johanna.

"Tavsiyesini almak için onu Glynis'e götürdüm," dedi Auggie.

"Lordumuz dün gece bayılma rolü yaptığınızı mı düşünüyor?" diye sordu Bryan.

"Bizi kandırmaya çalışacak kadar acımasız," dedi Lindsay.

Calum MacLaurin'e katıldı. "Evet, yeterince acımasız."

Johanna adamların onun karakterine karşı hakaretlerine çok şaşırdı. Elini kocasından çekip askerlere doğru döndü.

"Acımasız olduğumu nasıl söylersiniz?" diye bağırdı.

"Çünkü öylesiniz, leydim," dedi Bryan neşeyle. Gabriel'e döndü. Onu savunmasını bekliyor gibiydi.

Kocası ise ona neyi olduğunu söylemesini bekliyordu.

"Gabriel, adamlarının beni karalamalarına nasıl izin verirsin?"

"Sana iltifat ediyorlar, lanet olsun. Bütün dikkatini bana ver. Sana bir soru sorduğumda, yanıtlamanı beklerim."

“Evet, elbette beklersin,” diye ona katılıp onu yatıştır-maya çalıştı. “Ama şimdi sırası değil...” Aklı hâlâ askerlerin onun hakkındaki görüşlerine takılıp kalmıştı. “Acımasız ol-duğumu düşünmenize inanamıyorum!” diye bağırdı.

“Hayvanımızı ve üçünü daha öldürdünüz,” diye ona ha-tırlattı Calum.

“Bu acımasızca değil, gerekli bir şeydi.”

“Koku uzmanını kör etme fikri de sizden çıktı,” dedi Keith.

“Gözlerini bağlama,” diye düzeltti Johanna.

“MacInnes askerine ok sapladınız. Bu çok acımasızca bir şeydi, leydim.”

“Gerekirse, yine yaparım,” dedi. Askeri yaraladığı için üzgünmüş gibi yapmayacaktı. Clare MacKay’i tekmelemek üzereydi ve buna izin veremezdi.

“Evet, yine yapardınız,” diye ona katıldı Keith. “Bu yüz-den hepimiz acımasız olduğunuzu düşünüyoruz leydim. Hanımımız olmanız bizim için bir şeref.”

Keith’in iltifatını homurdanarak onayladılar. Johanna çileden çıktı. Keith’in sözlerinden etkilenmemiş gibi yaparak saçını omzularının arkasına attı. “Sanırım bana acımasız demenizde bir sorun yok, ama annemin karşısında bu tür şeyler söylemeyeceksiniz. O sizi anlamaz.”

“Johanna!”

Gabriel adını haykırınca, Johanna onun sabrının taşıdığı-na karar verdi. Dikkatini ona vermesi için yeterince uzun süredir bekliyordu. Kocasına dönüp ona gülümsedi.

“Bir şey mi istedin, lordum?”

Gabriel’in gözkapakları seğiriyordu. Bütün sabrı tüken-mişti. Johanna kendini hazırladıktan sonra, “Dün akşam

bayılma taklidi yapmadım ve bugün öğleden sonra tekrar bayıldım. Ancak,” diye hemen ekledi ona tekrar bağırma-ya başlamasına izin vermeden, “Gerçekten hasta değilim,” dedi. “Glynis sorununun ne olduğunu açıkladı.”

“Yatağa gidiyorsun.”

“Aşırı tepki göstereceğini biliyordum!” diye bağırdı Johanna.

Gabriel elinden tutup onu salonda sürüklemeye başladı. Onunla işbirliği yapmıyordu. Elini çekmeye çalışıp duruyordu. “Yatakta ne kadar kalmam gerekecek?”

“Seni hasta eden şey her neyse o geçene kadar,” diye emretti. “Lanet olsun, bir yıl bile dayanamayacak kadar zayıf olduğunu biliyordum.”

Johanna’nın şaşkınlıktan işitilebilir bir şekilde nefesini tutması bütün salonda duyuldu. Elbette bütün askerler onları izliyorlardı ve lordlarının yorumunu duyup karısının tepkisini görünce hepsi aynı anda gülümsediler.

“Zayıf olduğuma inanıyorsan, benimle evlenmemen gerekirdi.”

Gabriel sırtıttı. Elini ondan çekip onu yakalamasına izin vermeden bir adım geri çekildi.

“Sanırım yine acımasız davranacak,” dedi Lindsay.

Peder MacKechnie kafasını iki yana salladı. “Lordumuza karşı acımasız davranmaz,” dedi askere. “O MacBain’den hoşlanıyor.”

“Şu an ondan hoşlanıyor gibi görünmüyor,” dedi Bryan. “Kaşları en az lordumuzun kaşları kadar çatık.”

Johanna askerlerin homurdanmalarına dikkat etmiyordu. Dikkati inatçı kocasının üzerindeydi. “Benimle evlendiğine pişmansın, değil mi?”

Gabriel ona yeterince hızlı cevap vermedi. “Topraklara sahip olmak için benimle evlendin, ben ölüp gittikten sonra iri yarı bir kadınla evlenmeyi sakın unutma, mümkünse adamların kadar gürültülü geçiren biri olsun.”

Gabriel’in yüzündeki ifade duraksamasına neden oldu. “Ölmeyeceksin.”

Gabriel ıstırapla dolu sert bir sesle emrini fısıldamıştı. Johanna hayret etti. Gabriel korkmuş gibi görünüyordu.

“Seni kaybetmeyeceğim.”

“Hayır, beni kaybetmeyeceksin.”

Johanna ona doğru yürüyüp elini tuttu. Ona dik dik bakarak aklını başına toplamasına yardım etmeye çalışan muhteşem adama bakarken gözleri doldu.

Gabriel onu seviyordu. Henüz ona bu sözleri söylememişti, ama kanıtı gözlerindeydi. Johanna ne düşüneceğini bilemedi.

Girişe doğru giden basamakları çıktılar. Johanna kocasının titrediğini hissedebiliyordu. Daha fazla endişelenmesini istemiyordu, o nedenle yatak odasına çıkan merdivenlerin başında durup kocasına döndü.

Adamlar neler olduğunu görmek için kafalarını uzatmışlardı, ama konuşmalarını duyamayacak kadar uzaktaydılar.

“Gabriel, evlenmeden önceki endişemi hatırlıyor musun?”

“O kadar çok endişen vardı ki, hangisinden bahsettiğini hatırlamıyorum, hanım. Ellerimi itme. Seni yukarı taşıyacağım. Bu üç basamağı çıkarken bayılırsan boynunu kırabileceğinin farkında değil misin? Sağlığın için endişelenmiyor olabilirsin, ama ben çok endişeleniyorum.”

Gabriel duygularını iyice belli ettiğinin farkındaydı. Bu

kadar hassas olmaktan nefret ediyordu. “Annem buraya gelip kızının öldüğünü duyarsa, ne der?” diye homurdandı.

Johanna gülümsedi. “Annem senden hoşlanacak, Gabriel.”

Kocasını bıkın görünüyordu. Onu kollarına aldı. Johanna onu hemen öptü.

“Yine de yatağa gidiyorsun,” dedi.

“Evlendiğimiz gece, sana kısır olduğumu söyledim.”

“Hayır, söylemedin. Nicholas bana söyledi.”

Johanna kafasını yukarı ve aşağı salladı. “Evlendiğimiz günün gecesi, bundan sana bahsettiğime eminim.”

Gabriel kafasını evet anlamında salladı. “Evet, bahsettin,” dedi. “Aslına bakarsan, birkaç kez.”

Basamaklardan çıkmaya başladı. Johanna başını onun omzuna yasladı. Parmakları ensesini okşamakla meşguldü.

Bebeklerinin kocasına benzeyip benzemeyeceğini merak etti. Küçük bir kızı olmasını istediğini düşündü, sonra erkek çocukları olursa da mutlu olacağına karar verdi.

“Değilim,” diye fısıldadı içini çekerek Johanna.

Gabriel’in anlamasını bekledi. Yatak odasına varana kadar Gabriel hiçbir şey söylemedi.

“Söylediğimi duydun mu? Değilim,” diye tekrarlardı Johanna.

“Ne değilsin?”

“Kısır değilim.”

Gabriel kapıyı açtı ama eşikte tereddüt etti. Bakışları karısının üzerindeydi. Yavaşça onu yere indirdi. “Benim için gerçekten önemi olduğunu mu düşünüyorsun? Sen ve Alex’ten başka bir aile istemiyorum. Başka bir çocuğa ihtiyacım yok. Lanet olsun, kadın, seni ne kadar... Benim için ne kadar...”

Lanet olsun, yaşlı bir kadın gibi saçmalıyordu. Johanna'ya içeri girmesini işaret etti. "Savaşçılar aşk meseleleriyle ilgilenmezler."

Perişan görünüyordu. Johanna gülümsemedi. Gabriel'in ona hislerinden bahsetmekten hoşlanmadığını biliyordu.

Bu ikisinin de paylaştığı bir özellikti.

"Gabriel..."

"Bir daha kısır olduğun gerçeğinden bahsetmeni istemiyorum, Johanna. Şimdi endişelenmeyi bırak."

Johanna yatak odalarına girdi. "Başka bir çocuğa ihtiyacın olmayabilir, lordum, ama yaklaşık altı ya da yedi ay içinde bir çocuğun daha olacak."

Gabriel anlayamadı. Kafasını iki yana salladı. Johanna evet dercesine kafasını salladı. "Bir bebeğimiz olacak."

Hayatı boyunca ilk defa Gabriel MacBain'in dili tutuldu. Karısı bunun son derece uygun bir tepki olduğunu düşündü.

Ne de olsa, bir mucize gerçekleşmişti.

ON ALTINCI BÖLÜM

“Emin misin?”

Gabriel oğlunun uyanmaması için sorusunu fısıldamıştı. Alex odadaki bir hasırın üzerinde uyuyordu. Johanna’nın üşümemesi için üzerine örttüğü onca örtünün altında sadece başının tepesi görünüyordu.

Johanna kocasıyla beraber yataktaydı. Gabriel onu kollarının arasına aldı. Nihayet tepki verdiğini görmek Johanna’yı rahatlattı ve hafifçe içini çekti. Gabriel’e iyi haberi vereli bir saatten fazla oluyordu ve onu ne kadar mutlu ettiğini söylemesini bekliyordu. Şimdiye kadar tek kelime etmemişti.

“Bütün belirtileri taşıyorum,” diye fısıldadı. “Elbette önce inanamadım, çünkü uzun süredir kısır olduğumu sanıyordum. Bebeğimiz olacağı için mutlu musun, Gabriel?”

“Evet.”

Johanna tekrar içini çekti. Oda Gabriel’in yüzünü göremeyeceği kadar karanlıktı, ama gülümsediğini tahmin etti.

“Glynis bana bir kadının bir erkekten çocuğu olmazken,

bir başkasından olabileceğini söyledi. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?”

“Ne?”

“Erkekler de kısır olabilirler.”

Gabriel kahkaha attı. Alex'i uyandırmaması için onu susturdu. “Anlaşılan ilk kocan kısırmış,” dedi.

“Bu neden bu kadar hoşuna gitti?”

“Çünkü pisliğin tekiydi.”

Böyle söylediği için onu suçlayamazdı. “Neden erkekler evlilikte kısır olan taraf olduklarını kabullenmiyorlar?”

“Sanırım böyle bir kabulleniş gururlarını zedeler. Kadınları suçlamak daha kolay. Bu doğru değil, sadece daha kolay.”

Johanna yüksek sesle, şehvetli bir şekilde esnedi. Gabriel onun sırtını okşuyordu. Okşamaları uykusunu getirdi. Ona bir şey sordu, ama yanıt veremeyecek kadar yorgundu. Gözlerini kapattı ve bir dakika geçmeden uykuya daldı.

Gabriel bir saat sonra uykuya dalabildi. Johanna'ya sarılıp bebeği düşündü. İlk tercihi erkek çocuktan yana olmalıydı, çünkü bir erkeğin imparatorluk kurmasına yardım etmesi için asla yeteri kadar erkek çocuğu olamazdı, ama küçük bir kız olmasını umuyordu. Annesi gibi mavi gözlü ve sarı saçlı olmalıydı ve Tanrı bu kusursuzluğu yeniden yaratmaya istekli olursa, kızı da annesi kadar küstah olacaktı.

Yüzünde bir gülümsemeyle uykuya daldı.

★

Lord MacBain ertesi sabah klanına bebeğin haberini verdi. Johanna kapıların dışında basamakların en tepesinde kocasının yanında duruyordu. Alex de onun yanındaydı.

Hem MacLaurin hem de MacBainler haberi tezahüratlarla karşıladılar. Johanna ve Gabriel, Alex'e çoktan söylemişlerdi. Küçük çocuk yeni bir erkek ya da kız kardeş fikriyle pek ilgilenmiyor gibi görünüyordu, ilgisizliği ebeveynlerine kendini güvende hissettiğini gösteriyordu.

Açıklama sırasında yerinde duramadı. Babası onu ata binmeye götüreceğine söz verdi ama dört yaşındaki bir çocuk için bir dakika beklemek bir saat kadar uzun bir süreydi.

Gabriel onları tebrik edenleri gönderdikten sonra, Johanna, Calum ve Keith'e döndü.

"Bebeğe vermek istediğim birkaç isim buldum..."

"Tanrı aşkına, hanımım, bize bebeğin ismini söylememelisiniz," deyiverdi Keith.

MacLaurin askeri onun cehaleti karşısında dehşete kapılmış gibiydi. Vaftiz edilmeden önce çocuğun isminin kimseye söylenmemesi gerektiğini bilmiyor muydu? Kekelemeyi bırakır bırakmaz ona bu soruyu sordu. Johanna farkında olmadığını söyledi.

"Bebeklerle ilgili geleneklerden hiç haberim yok," diye açıkladı.

"Neden, leydim?" diye sordu Calum. "Birçok evli kadın bütün gelenekleri takip ettiklerinden emin olurlar."

"Kısır olduğumu sanıyordum."

"Değilsiniz," dedi Keith.

Johanna gülümsedi. "Hayır, değilim," diye ona katıldı.

"Öyleyse, seçtiğiniz ismin önemi hakkında sizi bilgilendirmek için elimizden geleni yapmalıyız."

"Bir insanın ismi çok önemlidir," dedi Calum.

Bu sözyle ne demek istediğini ona soramadan, Keith

dikkatini çekti. “Bebek vaftiz edilmeden önce başka biri ismini bilirse, bebeğe büyü yapmak için bunu kullanabilir.”

Calum ona katılırcasına kafasını salladı.

Johanna yüzlerindeki ciddi ifadeden onunla alay etmediklerini görebiliyordu. Gerçekten de bu saçmalığa inanıyorlardı. “Bu bir gelenek mi yoksa batıl inanç mı?” diye sordu.

Glynis konuşmalarına katılmak için öne çıktı. Onun da eklemek istediği birkaç uyarı vardı.

“Bebek vaftiz töreni sırasında ağlarsa, bu şeytanın içinden kovulduğunun yeterli bir kanıtıdır, leydim. Bu gerçeği biliyor muydunuz?”

Johanna kafasını iki yana salladı. Daha önce hiç bu kadar akıl almaz bir şey duymamıştı. Fakat Glynis’in hislerini incitmek istemediği için gülümsemedi.

“O halde, umarım bebek ağlar,” dedi.

“Ağladığından emin olmak için ufaklığı hafifçe çimdikleyebilirsiniz,” diye önerdi Glynis.

“Bazı anneler muhtemelen böyle yapıyorlar,” diye tahminde bulundu Keith.

“Bebeğiniz gece yarısında ya da alacakaranlıkta doğarsa, önsezi yeteneğine sahip olur. Bebek çanların çalındığı sırada doğarsa, Tanrı yardımcısı olsun, çünkü o zaman hepimizden gizlenen hayaletleri ve ruhları görme yetisine sahip olacak.”

“Baba, henüz gitmeye hazır değil misin?” diye sordu Alex.

Gabriel kafasını evet anlamında salladı. Eğilip Johanna’ya kendini çok yormamasını emrettikten sonra oğlunu omzuna aldı ve ahıra doğru ilerlemeye başladı.

Leila avluda yürüyordu, lordunun yanından geçerken başını eğerek selam verdi ve sonra Johanna'yı tebrik etmek için hemen yanına koştu.

"Bu harika bir haber," dedi.

"Evet, öyle," diye ona katıldı Glynis. "Leydime birkaç öneride bulunuyordum," dedi Leila'ya.

"Hepsini hatırlamaya çalışacağım," diye söz verdi Johanna.

Keith kafasını iki yana salladı. "Hatırlayacağınızı sanmıyorum," dedi. "Yine hangi gün olduğunu unuttunuz," diye ekledi. "Yine yanlış ekoseyi giyiyorsunuz."

"Bunu bilerek yaptığınızı düşünmeye başladım," dedi Calum. Sesinde hafif bir neşe vardı. MacBain askeri konuşur konuşmaz, Leila bilerek Calum'a arkasını döndü. Bakışlarını yere çevirdi. Hareketi Johanna'nın dikkatinden kaçmadı ve merakı uyandı.

"Glynis, Megan bana çok iyi saç kestğini söyledi," dedi Johanna.

"Doğru, saç kesmekten anlarım."

"Clare MacKay'ın senin yardımına ihtiyacı olabilir," dedi Johanna. "MacInnes erkekleri saçlarını berbat etmişler."

"Biliyorum," dedi Glynis. "Onu gören herkesin işlediği suçu bilmesi için bunu bilerek yaptılar."

Johanna Clare'le ilgili uzun bir tartışmaya girmek istemiyordu. "Evet," diye ona katıldı. "Ama Clare'in babası bugün buraya gelecek ve merak ediyordum..."

"Elbette, leydim. Makasımı alıp genç kadını daha düzgün bir görünüm kavuşturmaktan mutluluk duyarım."

"Teşekkür ederim," dedi Johanna. MacLaurin kadınının Glynis'le birlikte avluda yürümek için arkasını döndüğünü görünce, "Leila, lütfen gitme," diye ekledi.

“Leydi Johanna, MacBain renklerini giydiğine göre, sanırım o bugün senin sorumluluğunda,” dedi Keith, Calum’a.

“Kendi başımın çaresine bakabilirim, beyler,” dedi Johanna. “İkiniz de peşimde koşarak vakit kaybediyorsunuz.”

Johanna emrinin saçmalığı hakkında Gabriel’le konuşmaya karar verdi. Adamlar lordları tarafından görevden alınana kadar gittiği her yerde onu takip edeceklerdi.

Keith hanımına selam verdikten sonra işleriyle ilgilenmek için yanından ayrıldı. Calum da içeri dönmek üzereydi, ama Johanna elini koluna koyarak onu durdurdu.

“Calum, bir dakikanı alabilir miyim? Seni Leila’yla tanıştırmak istiyorum.”

Ona aklını kaçırmış gibi baktı. “Leila’yı bir süredir tanıyorum, leydim.”

Calum adını söylerken MacLaurin kadınına dönüp bakmadı. Johanna Leila’ya döndü. Bilerek yere bakıyordu. “Leila, Calum’la tanıştın mı?”

“Tanıştığımı biliyorsunuz,” diye fısıldadı Leila.

“Öyleyse, ikiniz de bana neden daha önce hiç tanışmamış gibi yaptığınızı söyler misiniz? Çok merak ediyorum ve muhtemelen burnumu sokuyorum, ama sizi temin ederim ki, kötü bir niyetim yok. Birbirinize bakmaktan kışındığınız için aslında birbirinize çok önemsiyor olabileceğinizi düşündüm.”

“O bir MacBain.”

“O bir MacLaurin.”

“Lütfen bağışlayın, leydim,” dedi Calum, sesi kesik ve sertti. “Yapmam gereken işlerim var. Bu tür aptalca konuşmalara ayıracak vaktim yok.”

Giderken Leila'ya selam bile vermedi. Genç kadın bakışlarını ondan uzakta tutmaya devam etti. Johanna uzanıp koluna dokundu. "Üzgünüm. İkinizi de sinirlendirmek istemezdim. Calum'u önemsiyorsun, değil mi?"

Leila aniden kafasını evet anlamında salladı. "Ona karşı hiçbir duygu beslememeye çalıştım, leydim," diye fısıldadı. "Kendime engel olamıyorum."

"Calum'un da sana karşı hisleri olduğuna inanıyorum, Leila."

"Hayır," diye karşı çıktı. "Bir MacLaurin'den hoşlanmasına asla izin vermez."

"Klanların arasındaki ayrılığın bu kadar derin olduğunu bilmiyordum," dedi Johanna.

"Nasıl bilmezsiniz? Yanlış ekoseyi giydiğinizde adamların söylenip durmalarından meseleyi ne kadar ciddiye aldıklarını anlamanız gerekirdi. Hepimiz birbirimizle geçinmeye çalışsak da, aynı zamanda birbirimizden uzak durmaya çalışıyoruz."

"Ama neden uzak durmak zorundasınız?"

Leila bilmediğini itiraf etti. "Hepimiz lordumuzun bize karşı çok sabırlı olmasını takdir ediyoruz," dedi. "Akşam yemeği masasında toprakların artık MacBainlere ait olduğunu söylediğinizi duydum. Herkes bunu konuşuyordu, leydim. Söyledikleriniz bazılarıımıza mantıklı geldi. Ancak MacLaurin askerleri gerçeği duymaktan hoşlanmadılar."

"Ne düşünüyorum biliyor musun? Çok fazla ekosemiz var."

"Evet, öyle," diye ona katıldı Leila. "Ama ne kadar yalvarsanız da iki klan da renklerinden vazgeçmez."

"Kimseye yalvarmayacağım," dedi Johanna. "Bir soruma

yanıt verir misin, lütfen? Eğer Calum bir MacLaurin olsaydı, seninle flört eder miydi?”

“Edeceğini düşünüyorum,” diye yanıtladı. “Ama o bir MacLaurin değil ve zaten bana karşı hiçbir şey hissetmiyor.”

Johanna bunun üzerine konuyu değiştirdi. “Salona gelip arada sırada işlere yardım etmek ister misin?”

“Ah, evet, leydim, isterim. Böylece...” Kendini ele vermeden sustu.

Johanna aptal değildi. “Evet, böylece Calum’u daha sık görebilirsin.”

Leila’nın yüzü kızardı. “Lordumuz kalede çalışmamı istemiyor...”

“Elbette istiyor,” dedi Johanna. “Bu gece akşam yemeğine gel, Leila. Yanımda oturursun. Yemekten sonra görevlerini konuşuruz.”

“Masanızda oturmaktan şeref duyarım,” diye fısıldadı Leila. Sesi titredi.

“Şimdi içeri dönüp Clare’in yanında oturma nöbetini devralmalıyım. Bu akşam görüşürüz, Leila.”

Johanna hemen yukarı çıktı ve doğruca Clare’in odasına gitti. Megan’ı kadının başında nöbet tutma işinden alıp onunla konuşmak için yanına oturdu.

“Merdivenlerden yardım almadan mı çıktınız, leydim?” diye sordu Megan.

“Elbette,” diye yanıtladı Johanna, Megan’ın ses tonundaki suçlama karşısında şaşırdı.

“Düşebilirsiniz,” diye karşılık verdi Megan. “Bu tür risklere girmemelisiniz.”

“Megan, benim için endişelenen yeterince insan var.

Gece gündüz birileri beni takip ederse, aklımı kaçıracağım. Tırabzana tutundum,” diye ekledi Megan’ın karşı çıkacakmış gibi olduğunu görünce.

“Hasta mısınız, Leydi Johanna?” diye sordu Clare.

“Senin gibi o da hamile,” deyiverdi Megan. Kafasını evet anlamında salladıktan sonra kapıyı arkasından kapattı.

“Tebrik ederim, leydim. Umarım kocanıza sağlıklı bir erkek evlat verirsiniz.”

Clare yatakta doğrulmaya çalıştı. Johanna örtüleri kadının yanlarına sıkıştırdıktan sonra tekrar yerine oturdu.

“Bir kız da onu memnun eder,” dedi.

Clare kafasını iki yana salladı. “Bir kız çocuğumun olmasını istemezdim. Erkekler daha avantajlı, ama kızlar sadece takas edilmek için kullanılıyorlar. Öyle değil mi?”

“Evet,” diye ona katıldı Johanna. Ellerini kucagında birleştirip MacKay kadınına gülümsedi.

Clare kaşlarını çatarak ona baktı. “Öyleyse, niye bir kız çocuğu istiyorsunuz? Kocanızın onu kötü bir adamla evlendirmesinden endişeleneceksiniz ve hayatının geri kalanını...”

“Korku içinde mi geçirecek?”

Clare kafasını evet anlamında salladı. “Ve perişan,” diye fısıldadı.

“Kocam kızımı bilerek bir canavarla evlendirmez,” dedi. “Baban MacInnes’in kötü kalpli olduğunu biliyor muydu?”

Clare omuzlarını silkti. “Tek umursadığı iki klanı birleştirmekti.”

Johanna bu haberi duyduğuna üzüldü. “Baban seni seviyor mu?”

“Bir baba kızını ne kadar severse o kadar seviyor,” diye yanıtladı.

“Kızlar daha akıllıdır,” dedi Johanna. “Peder MacKech-nie bile bunun doğru olduğuna inanıyor.”

“Yine de dayak yiyip aşağılanabilirler. Ne kadar şanslı olduğunuzun farkında değilsiniz, Leydi Johanna. Kocanız size çok iyi davranıyor.”

Johanna sandalyesine yaslandı. “Bana iyi davranmasaydı, burada kalmazdım.”

Clare Johanna’ya inanmış gibi görünmüyordu. “Nasıl gidebilirsiniz ki?” diye sordu.

“Bir yolunu bulurdum,” diye açıkladı Johanna. “Clare, daha önce bir İngiliz adamla evliyen, her gece hamile kalmamak için dua ederdim. Ona bir kız çocuğu vermek istemiyordum, çünkü sinirini çıkarmak istediğinde çocuğa kötü davranacağını biliyordum, ve ona bir erkek çocuğu da vermek istemiyordum, çünkü elimden alınıp babası gibi yetiştirileceğini biliyordum. Kadınlar karşı o tür kötü davranışların oğluma geçmesini istemezdim, bilirsin.”

“Dayak yediniz mi?”

“Evet.”

“İngiliz adam nasıl öldü? Onu siz mi öldürdünüz?”

Johanna bu sorusu karşısında şaşırды. Kafasını iki yana salladı. “Onu öldürmek istediğim zamanlar oldu, böyle bir şeyi aklımdan geçirdiğimi itiraf ettiğim için cehennemde yanacağıma eminim, ama öfkeme yenik düşmedim. Onun gibi olmak istemiyordum, Clare. Kendimi kapana kısılmış hissettim, evet, ama sonra gitmenin bir yolunu bulacak kadar akıllı olduğumu fark ettim.”

“Nasıl öldü?”

“Kral John suyun üzerine kurulu bir şehrin yakınlarında uçurumdan düştüğünü söyledi. İngiltere’den ayrıldığını bile bilmiyordum.”

Clare kafasını yukarı ve aşağı salladı. Johanna konuyu değiştirmeye karar verdi. "Glynis birazdan makasını alıp buraya gelecek. Saçlarını düzeltecek."

"Babam ne zaman buraya varır?"

"Öğleden sonra varmasını bekliyoruz."

"Saçımın düzeltilmesini istemiyorum. Onlar kesene kadar saçlarım sizinki kadar uzundu. Babamın MacInnes adamlarının kızına ne yaptığını görmesini istiyorum."

"Peki ya annen?"

"Öldü," diye yanıtladı Clare. "Dört yıl oldu. Artık burada olmadığına seviniyorum. Beni bu şekilde görmek kalbini kırardı."

"Taşındığın bebek... Baban..."

"Çok yorgunum, leydim. Dinlenmek istiyorum."

Johanna uzun süre Clare'e baktı. MacKay kadının gözlerini kapattı. Uyuyormuş gibi yaptı.

"Clare, buna daha uzun süre devam edemezsin," dedi Johanna. "Olanlar hakkında konuşman gerekecek."

"Acı çekiyorum, Johanna. Hiç merhametin yok mu?"

Johanna kafasını evet anlamında salladı. "Acı çektiğini biliyorum."

"Öyleyse lütfen..."

"Clare," diye Johanna sözünü kesti. "Kocam ona hangi MacBain askeri olduğunu söylemen için sabırsızlanıyor..."

"Adamın adını söylemeyeceğim."

Clare gözyaşlarına boğuldu. Johanna uzanıp elini tuttu.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı. "Korkmana gerek yok."

"Bana kapana kısılmış gibi hissettiğinizi söylediniz, ben de aynı şekilde hissediyorum. Aşağılık herifle evlenemez-

dim. Bunu yapamazdım. Şimdi yapmamış olmayı dilediğim bir şey yaptım...”

“Evet?”

Clare kafasını iki yana salladı. “Önemi yok,” diye fısıldadı. “Yakında anlaşılacak. Lütfen şimdi dinlenmeme izin verin. Olanlar hakkında konuşabilecek kadar güçlü değilim.”

Johanna pes etti. Glynis kapıyı yumrukladıktan sonra içeri girdi. Elinde bir fırça ve makas vardı.

“Neler yapabileceğimi görmeye hazırım,” dedi.

Johanna ayağa kalktı. “Clare saçlarının düzeltilmesini istemiyor.”

“Bu makası bulmak için boşuna onca zahmete girdiğimi mi söylüyorsunuz, leydim?”

“Aslına bakarsan, hayır, Glynis. Bana yardım edebilirsin. Bir süredir saçlarımı kestirmek istiyordum. Yatak odama gel ve makasını benim saçlarımı kesmekte kullan.”

Glynis neşelendi. Çabası boşa gitmeyecekti. Fakat o ve Johanna saçının ne kadarının kesileceği üzerine bir tartışmaya girdiler. Glynis çok kesmek istemiyordu ama hanımı ısrarcıydı.

Glynis işini bitirdiğinde Johanna’nın saçları omzunda bile değildi.

“Çok güzel görüldüğünüzü söylemeliyim, leydim.”

“Bu kadar kıvrıcık olacağını tahmin etmemiştim.”

“Saçınızın ağırlığı bukleleri düzleştiriyordu,” diye açıkladı Glynis.

“Ağırlık her gün başımı ağrıtırıyordu,” diye ekledi Johanna. “Çok teşekkür ederim, Glynis.” Parmaklarını saçlarının arasında dolaştırıp güldü. “Nasıl görüldüğünden pek emin değilim, ama harika bir his.”

“MacBain ne yaptığımı görünce, sinir krizine girmez, değil mi?”

Johanna, Glynis’in gülümsemesinden bu soruyla ona takıldığını görebiliyordu.

“Fark edeceğini bile sanmıyorum.”

“Fark edecektir. O sizinle ilgili her şeyi fark ediyor. Hepimiz size nasıl baktığını görünce gülümsüyoruz. Sizi çok seviyor, leydim.”

“Umarım bu gece de beni sevmeye devam eder. Akşam yemeği masasında ona katıldığımda sinirlendiği kesin. Doğrusu, karar verdiğim sürpriz herkesi şaşırtacak.”

Glynis’in merakı uyandı. “Ne planladınız?”

“Sana söyleyemem,” diye karşılık verdi Johanna. “Bekleyip görmek gerekecek.”

Glynis birkaç dakika daha hanımına ısrar ettikten sonra pes etti. “Aşağı inecek misiniz? Kolunuza girip merdivenlerden düşmediğinizden emin olurum.”

“Burada kalacağım,” diye yanıtladı. “Makasını ödünç almamda bir sakınca var mı? Bu akşam onu sana geri veririm.”

“Burada kalsın,” dedi Glynis. “Böylece Clare saçının kesilmesini istediğinde, onu nerede bulacağımı bilirim. İyi günler, leydim.”

Glynis kapının sürgüsüne uzanırken Johanna sorusuyla onu durdurdu.

“Bütün hamile kadınlar aynı belirtileri mi gösterir?”

Glynis arkasına döndü. “Genellikle,” diye yanıtladı. “Neden sordunuz?”

“Sadece merak ediyordum,” dedi Johanna. “Bir kadının karnı ne zaman şişmeye başlar?”

“Değişir,” diye yanıtladı Glynis. “Bazıları dördüncü ayda hamileliğini belli eder, diğerlerinin karnının şişmesi bir ay daha fazla sürer. Beliniz kalınlaşmaya başlamış olmalı,” diye ekledi. “Değil mi?”

“Bu doğru,” dedi Johanna.

Tekrar Glynis’e teşekkür etti. Kadın kapıyı arkasından kapatır kapatmaz, Johanna sürprizi üzerinde çalışmaya başladı. MacBain ekosesini uzunlamasına yatağa serdi ve ortasından kesti. MacLaurin ekosesinden de aynı şekilde uzun bir parça kesti. Sonra yatağa oturup iki yarımı birbirine diki. İşini bitirdiğinde MacBain ekosesinin nerede bitip MacLaurin ekosesinin nerede başladığını söylemek imkânsızdı.

Keith ne yaptığını görünce muhtemelen bir hafta yatağından kalkamayacaktı. Johanna büyük bir tartışmaya sebep olacağını biliyordu. Umurunda değildi. Herkesin farklılıklarını bir kenara bırakıp Gabriel’in liderliğinde tek bir klanda birleşmelerinin vakti çoktan gelmişti.

Ne yapacağını muhtemelen kocasına söylemeliydi. Johanna kalan parçaları katlayıp yatağın altına koydu. Yeni diktığı ekoseyi de oraya kaldırdı. Akşam yemeğine kadar giysiyi ortaya çıkarmayacaktı.

İşini bitirdiğinde esniyordu. Biraz uyumaya ihtiyacı vardı. Ekosesini çıkarıp kemeriyle birlikte sandalyenin üzerine koydu ve sonra yatağa uzandı. Sadece bir ya da iki dakikalığına dinlenecekti.

Johanna Clare MacKay’i düşünerek uykuya daldı. Kadın ona yaptığı bir şey söylemek üzereyken vazgeçmişti. Çok korkmuş görünüyordu.

Kesinlikle bir bilmeceydi. Zamanla her şeyin anlaşılacağını söylerken neyi kastetmişti?

Johanna üç saat uyudu. Gözlerini açtığında Alex'i yanında uyurken buldu. Oğlunun salyası koluna akmıştı. Derin uykuya çok kolay daldığı belliydi, küçük kardeşinin de bu özelliği taşımasını umuyordu.

Alex'i rahatsız etmemek için yavaşça doğruldu, Dumfries'in yatağın ayakucunda uyuduğunu görünce neredeyse kahkahalara boğulacaktı.

Köpeğe yataktan inmesini emrederse Alex'i uyandırabilirdi. Yavaşça yataktan kalkıp ellerini yıkadıktan sonra Mac-Bain ekosesini giydi. Mide bulantısı bu basit işin bile çok uzun sürmesine neden oldu. Bulantı geçene kadar Johanna'nın birkaç kez oturması gerekti.

Kemeri beline takarken Gabriel kapıyı açtı. Oğlunun hâlâ uyuduğunu görünce parmağını bükerek Johanna'ya koridorda ona katılmasını işaret etti.

Saçına bakıyor ve bariz bir hoşnutsuzlukla kaşlarını çatıyordu ya da Johanna öyle sanıyordu.

Eninde sonunda hoşnutsuzluğunun geçeceğini düşündü. Yüzünde bir gülümsemeyle hemen odadan koridora çıktı. Gabriel kapıyı kapatıp ona doğru döndü.

"Çok solgunsun," diye homurdandı.

"Bu yüzden mi suratın asık, lordum?"

Gabriel kafasını iki yana salladı. Johanna yüzüne biraz renk gelmesi için yanaklarını çimdikledi. "Başka bir şey fark etmiş olabilir misin?"

"Clare'in babası tepeyi tırmanırken görülmüş."

Gabriel ona haberi verince, saç kesimi için ondan iltifat almaya çalışmayı bıraktı.

"Lord MacKay ve adamları gidene kadar sen ve Alex'in odada kalmanızı istiyorum."

“Lord’un yanında kaç asker olacak?”

Gabriel omuzlarını silkti. “Yeterince,” diye yanıtladı.

Gabriel arkasını dönmek üzereyken Johanna ona kafasını salladı. “Clare’in babasıyla konuşmak istiyorum,” dedi.

“Kibar olmasını bekleyebileceğimiz bir havada olmayacak, Johanna. Ne diyorsam onu yap.”

“Lord bize değil, MacInnes klanına kızgın,” diye ona hatırlattı.

“Hayır,” dedi. “Öfkesi tamamen MacBainlere odaklanmış durumda. Kızının düştüğü durum yüzünden bizi suçluyor.”

Johanna’nın yüz ifadesi büyük bir değişikliğe uğradı. Artık yüzü solgun değildi. Bir anda öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

Kocasına bu bilgiyi nereden edindiğini sormadı. Lord MacKay’in onları suçladığını söylüyorsa, bu doğru olmalıydı. Gabriel bütün gerçekleri öğrenmeden herhangi bir karara ulaşacak biri değildi.

“Şimdi Clare’in yanında kim nöbet tutuyor?”

“Hilda,” diye yanıtladı Gabriel, “İçeri gir,” diye emretti. “MacKaylerin öfkesine maruz kalmanı istemiyorum.”

Johanna kocasının emrine ne itaat etti ne de karşı geldi. Gabriel onunla işbirliği yapacağını sanmıştı. Kocasının Clare’in babasını beklemek için aşağı indiğinden emin olana kadar sadece bir iki dakikalığına odasına döndü. Sonra koridorda hızla Clare’in odasına gitti. Hilda’yı Alex’e göz kulak olması için odasına yolladı.

“Birkaç dakika içinde baban buraya gelmiş olacak, Clare. Onunla tek başına mı görüşmek istersin, yoksa yanında olmamı ister misin?”

Clare yatağında doğrulmaya çalıştı. Rahatsız olduğunu belirtircesine hafifçe inledi. Johanna ona acı veren şeyin hareket etmesi mi yoksa verdiği haber mi olduğundan emin değildi. Clare'in yüzündeki korkuyu görmek üzücüydü.

"Lütfen kal," dedi kız.

Johanna, Clare'i rahat ettirmekten ziyade kendi gerginliğini gizlemek için yatağın etrafındaki örtüleri düzeltti.

"Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Ona sadece olanları anlat," diye tavsiyede bulundu Johanna.

Clare'in gözleri doldu. "Yapamam," diye haykırdı.

Johanna aniden gerçeği anladı. Sandalyesinin yanında durması iyi bir tesadüftü. Yere düşmeden oturabilirdi.

"Anlamıyorsun, Johanna."

"Tanrım, sanırım anlıyorum. Her şeyi uydurdun, değil mi? MacBain askerlerinden biriyle birlikte olmadın... Hamile değilsin..."

Clare ağlamaya başladı. Johanna'nın suçlamasını reddetmeye çalışarak kafasını iki yana salladı. Ancak gözlerindeki korku, yalanına tutunma çabasını boşa çıkarıyordu.

"Yanılıyorsun," diye karşı çıktı.

"Öyle mi?" diye sordu Johanna. "İçimizden biri sana her soru sormaya kalktığında, yorgunluk numarası yaptın."

Clare, Johanna'ya devam etmesi için fırsat vermedi. "Yorgundum," diye kendini savundu.

Johanna Clare'in paniğe kapıldığını hissedebiliyordu. Fakat o kapılmadı. Aksine, acısına karşı anlayışsız olmaya çalıştı, çünkü gerçeği duymaya kararlıydı. Ancak o zaman Clare'e yardım edebilirdi.

"Kendini ele verdiğini biliyorsun."

“Vermedim.”

“Bana kendini kapana kısılmış gibi hissettiğini ve eninde sonunda anlaşılacak bir şey yaptığını söyledin. Hamile rolü yaptığın eninde sonunda anlaşılacaktı, değil mi? İnsanların karnının büyümediğini fark edeceklerini hiç düşünmedin mi?”

Clare artık saklamadan hıçkırıyordu. “Hiç düşünmedim,” diye itiraf etti.

Johanna yavaşça sandalyesine yaslandı. “Şimdi bu karışıklığı nasıl yoluna sokacağız?”

“Biz mi? Babam yalan söylediğini anladığında sonuçlarına katlanması gereken kişi benim.”

“Neden böyle bir yalan uydurdun?”

“Çaresizdim,” diye itiraf etti Clare. “Anlamıyor musun? Orada yaşamak korkunçtu. Her gün bir öncekinden daha kötüydü.”

“Anlıyorum,” dedi Johanna. “Ama...”

Clare onun sözünü kesti. Johanna’nın onu kınamaması için bir an önce sebeplerini açıklamak istiyordu.

“Babam eğitim almam için beni MacInnes topraklarına yerleştirdi. Altı ay içinde Lord’un oğluyla evlenmem gerekiyordu. Ne kadar kötü olduklarını anlamam çok uzun sürmedi. Lord’un iki büyük kızı olduğunu biliyor muydun? Kıymetli oğlundan önce doğmuşlar,” diye çabucak ekledi. “Hizmetkârlardan biri Lord’un karısının bir kız doğurduğu haberini her aldığı anda, doğum odasına gidip zavallı kadını dövdüğünü söyledi. Ona erkek evlat verdikten sonra ölmüş. Muhtemelen ölümü hoş karşılamış olmalı. Onun gibi bir canavarla evli olsaydım, kesinlikle ölümü hoş karşılardım.”

“Oğlu da babası gibi, öyle değil mi?” Johanna sorusunun yanıtını çoktan biliyordu. Lord’un oğlunun yumrukla-rını iki yanında sıkarak Clare’in tepesinde nasıl durduğunu açıkça hatırlıyordu.

“Babasından daha kötü,” dedi Clare. Sesi tiksintiyle do-luydu. “Onunla evli olma düşüncesine katlanamadım. Ba-bamla konuşmaya çalıştım, ama beni dinlemedi. Eve geri döndüm, bilirsin, ama...”

Clare birkaç dakika boyunca konuşamadı. Hıçkırıkları yürek burkuyordu. Johanna duruşunu korumakta çok zorlandı. Clare bir canavarın ellerine teslim edilmekle kalma-mış, aynı zamanda babasının ihanetine uğramıştı. Johanna bunu düşünemiyordu, çünkü kendi babası hayatta olsaydı ve kızının çektiği ıstırabı bilseydi, Raulf’u öldürürdü.

“Baban seni MacInnes klanına geri götürdü, değil mi, Clare?”

“Evet,” diye fısıldadı. “Kendimi hiç bu kadar terk edil-miş... Ya da çaresiz hissettiğimi sanmıyorum. Birkaç gün sonra, MacInnes askerlerinin konuşmalarını duydum. Mac-Bain ekoseli bir askerin sınırlarından geçtiğini görmüşler.”

“Yalanı o zaman mı uydurdun?”

Clare kafasını evet anlamında salladı. “Askerler onları dinlediğimin farkında değillerdi. Kocanın adını fısıldadık-larında, seslerinde korku duydum. O zaman bu askerleri aramaya gideceğime karar verdim. Onları bulduğumda ne olacağını sandığımı bilmiyorum. Bir planım yoktu, Johan-na. Sadece birinin bana yardım etmesini istedim.”

“Evet,” diye ona katıldı Johanna yatıştırıcı bir fısıltıyla. Clare’e yüzünü silmesi için bir mendil verip elini tuttu. “Yerinde olsam ben de aynısını yapardım.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

Sesindeki kesinlik Clare’e güven verdi. Johanna kadınla arasında güçlü bir bağ hissetti. Artık birlik olmuşlardı, çünkü geçmişteki kâbusları onları kabadayılık eden birkaç korkmuş erkeğe karşı birleştirmişti.

“Bir keresinde küstahlık yüzünden dayak yemiştım,” dedi Clare. “Ve bunun tekrar tekrar olacağını biliyorum. MacBain askerlerini bulamadım, araştırmaktan vazgeçtiğimde hava kararıyordu. Bütün gece terk edilmiş çiftçi kulübesinde kaldım. Tanrım, çok korktum. MacInnes topraklarına dönmek ya da dönmemek beni çok korkuttu,” diye ekledi. “Ertesi sabah beni buldular.” Clare, Johanna’nın elini o kadar sıkı tutuyordu ki, tenini morartıyordu.

“Kendini çaresiz hissettin, değil mi?”

“Ah, evet,” diye yanıtladı Clare. “Ama hâlâ bir yalan bulamamıştım. Üç ay geçti ve sonra bir sabah Lord evlilik tarihini yakına çekmeye karar verdi. Robert ile bir sonraki cumartesi evlenecektik.”

Gerilmekten ve ağlamaktan Clare’in sesi boğuk çıkıyordu. Johanna ona bir bardak su getirmeye gidecekti ama Clare elini bırakmadı.

“Yalanımı önceden planlamadım,” dedi. “Cesaretimi toplayıp Robert’a karşı durdum. Ona onunla asla evlenmeyeceğimi söyledim. Deliye döndü. Çok sahiplenici ve kıskanç bir adam. Kendimi isteyerek başka bir adama verdiğimi bilirse beni istemeyeceğini biliyordum. Sınırdan geçen MacBain askerleri ve MacInnes askerlerinin lordunuzdan korkmaları aklıma gelince, yalanı o zaman uydurdum. Yaptığım şeyin yanlış olduğunu biliyorum ve sana yalan söy-

lediğim için üzgünüm. Bana karşı çok naziktin, Johanna. Hilda bana Robert'a ne yaptığını anlattı. Keşke okun kara kalbine saplansaydı. Tanrı aşkına, ondan çok nefret ediyorum. Bütün erkeklerden, hatta babamdan bile nefret ediyorum.”

“Robert’tan nefret etmek için geçerli sebeplerin var,” dedi Johanna. “Zamanla nefretini aşacaksın. Hatta adama acımaya bile başlayabilirsin.”

“Affedebilen biri değilim.”

“Clare, beni dinleyecek halde olmadığını biliyorum ama birkaç adamın günahı yüzünden erkeklerin çoğunu suçlamamalısn.”

“İlk eşinizden nefret etmediniz mi?”

Johanna içini çekti. “Evet,” diye itiraf etti. “Ama bütün erkeklerden nefret etmedim. Hayatta olsaydı, babam beni Raulf’tan korurdu. Onun yanına sığındım. Olanları anlayınca, kardeşim Nicholas bir keresinde yardımına koştu.”

“Anlayınca mı? İlk kez dayak yedikten sonra ona söylemediniz mi?”

“Açıklaması zor, Clare,” diye karşılık verdi Johanna. “Raulf, Robert gibi değildi ve o zaman ben çok daha gençtim. Evlenir evlenmez beni dövmeye başlamadı. Önce özgüvenimi sarsmaya kalktı. Saftım ve korkuyordum, ayrıca seni sevmesi ve koruması gereken biri tarafından sürekli cahil ve değersiz olduğumu duyarsan, zamanla bir yanın bu saçmalığa inanmaya başlar. Çok utandığım için kardeşime söylemedim. Durumu düzeltebileceğimi düşündüm. Öyle kötü bir muameleyi hak ettiğime hiçbir zaman inanmadım ve en sonunda Raulf’un değişmeyeceğini fark ettim. O zaman gitmenin bir yolunu bulmam gerektiğini anladım. Nicholas’a gidebilirdim, ama buna gerek kalmadı. Kocam öldü.”

Johanna duraksayıp sakinleşmek için nefes aldı. “Nicholas’ı tanısaydın, ondan nefret etmezdin. Gabriel’le evlenmemin sebebi o,” diye ekledi. “Ve kocamdan da nefret edemezsin. Doğrusu, birinin ondan nefret edebileceğini hayal edemiyorum.”

“Ondan nefret etmiyorum,” dedi Clare. “Beni korudu ve buna minnettarım. Ama beni korkutuyor. Herhalde ne kadar iri yarı bir adam olduğunun ya da davranışlarının çok... Ani olduğunun farkında değilsiniz, leydim.”

“Ona izin verirsen, biraz fazla üzerine gelebilir,” diye karşılık verdi Johanna neşeli bir tonla. “Clare, Robert’a karşı gelerek inanılmaz bir cesaret sergiledin. Olacakları düşünmüş olmalısın. Öldürülebilirdin.”

“Oyunum sona erdi, değil mi? Babama gerçeği söyleyeceğim. Yemin ederim.”

“O zaman seni MacInnes’e dönmeye zorlar mı?”

“Bilmiyorum,” dedi Clare. “İttifak istiyor.”

Johanna midesinin bulandığını hissetti. Kadının Robert’ın ellerine geri dönmeye zorlanması katlanamayacağı kadar berbat bir düşüneydi. Bildiği tek bir şey vardı. Bunun olmasına izin vermeyecekti.

“Babana gerçeği hemen söyleme,” dedi. “Bunu düşünmeliyim. Geri dönmene izin veremem. Hayır, buna izin veremem. Kafa kafaya verip bir çözüm bulmalıyız.”

“Neden umursuyorsunuz, leydim? Beni burada bulundurarak kendini tehlikeye atıyorsun. Şefkatin yüzünden başın derde girecek. Babam...”

Johanna onun itirazını tamamlamasına izin vermedi. “Clare, bana kalırsa en zor kısmı çoktan başardın.”

“En zor olan nedir, Johanna?”

“Tahammül edilemez durumdaydın ve en önemli ilk adımı attın. Yerinde olsam özgürlüğe giden bu yolu seçmezdim, ama artık önemi yok. Kurtuldun. Anlamıyor musun? Artık geri dönmeyi aklından geçiremezsin.”

“Yalanım yüzünden babamın askerleri MacBainlere savaş açarsa ne olacak?”

Johanna kafasını iki yana salladı. “Anlaşmazlığa düşmemenin bir yolunu bulacağız,” dedi.

“Nasıl?”

“Henüz bilmiyorum... Ama sen ve ben akıllıyız. Bu karışıklığı düzeltmenin bir yolunu bulabiliriz.”

“Ama neden klanını böyle bir duruma sokmak isteyesin ki?”

“Birinin bir başkası için kurban edilmesi gerektiğine inanmıyorum,” dedi Johanna. “Her kadının bir başkasını kollamaktan sorumlu olduğuna inanıyorum. Biri esaret altındaysa ya da acı çekiyorsa, hepimiz onun yerinde olmaz mıyız?”

Johanna hiç mantıklı konuşmadığının farkındaydı. Düşüncelerini anlamlı bir şekilde açıklaması zordu. “Bazı erkekler kadınlara tepeden bakıyorlar. Kilisemizin bazı üyeleri bizi önemsiz görüyor. Ama Tanrı öyle düşünmüyor. Bu gerçeği sakın unutma, Clare. Bunu anlamam çok uzun zaman aldı. Kuralları erkekler koyuyor, kadınlar değil. Bize Tanrı’nın görüşlerini yorumladıklarını söylüyorlar ve onlara inanacak kadar saf olmamızı bekliyorlar. O kadar önemsiz değiliz.” Artık sesi ikna ediciydi. “Kadınlar olarak birlik olmalıyız... Kız kardeşler gibi ve adaletsiz bir şey gördüğümüzde müdahale etmeye çalışmalıyız. Birlik olur... Ve yeterli sayıya ulaşabilirsek yardım edebiliriz. Davranışlar değiştirilebilir.”

“Peki nereden başlayacağız? Oğullarımızdan mı?”

“Şimdilik birbirimize yardım ederek başlayabiliriz,” diye açıkladı Johanna. “Daha sonra, oğullarımız ve kızlarımız olduğunda, onlara birbirlerini sevip saymalarını öğretiriz. Hepimiz, kadınlar ve erkekler olarak Tanrı’nın imgesinde yaratıldık.”

Koridorda ilerleyen adamların sesi konuşmalarını durdurdu. Clare’in pek korkmadığını gören Johanna şaşırdı. Elini bırakıp omuzlarını dikleştirdi ve örtüleri düzeltti.

Kapı açılırken Clare, “Birlikte,” diye fısıldadı.

Johanna kafasını evet anlamında sallayıp sözünü tekrarladı. “Birlikte.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Odaya ilk giren Gabriel oldu. Karısını orada görmekten pek memnun görünmüyordu. Ona bakarak kafasını iki yana salladı. Johanna fark etmemiş gibi yaptı.

Peder MacKechnie, Lord MacKay'ı odaya aldı. Peder, Johanna'ya selam verdikten sonra dikkatini Clare'e çevirdi.

"Bugün biraz daha iyi görünüyorsun," dedi.

Lord MacKay kızını görebilmek için Peder'in yanına geçti. Öne çıktı, sonra aniden durdu. Odadaki herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Tanrı aşkına," diye fısıldadı.

Kızının morarmış suratını gören Lord'un yüzü bembeyaz oldu. Johanna adamdan hoşlanmamaya hazırlıklıydı. Kızının yalvarmalarına aldırmamış ve onu MacInnes adamlarının yanına dönmeye zorlamıştı. Fakat şimdi verdiği tepki Johanna'nın düşüncesini yeniden değerlendirmesine neden oldu. Belki de Clare'in durumunun ne kadar korkunç olduğunun farkında değildi.

Hayır, diye içinden geçirdi. Hakkında olumlu düşün-

meyecekti. Adamın katı yürekli olup olmaması umurunda değildi. Ona göre, Clare'in neredeyse ölmesinden o da en az Robert MacInnes kadar sorumluydu.

Görünüş olarak pek çekici bir adam değildi. Gabriel'in ondan daha uzun boylu olduğu düşünülürse, orta boylu bir yapısı vardı. Ayrıca kocasından en az iki kat daha yaşlıydı, kahverengi saçlarının arasında kalın gri tutamlar, gözlerinin kenarında derin kırışıklıklar vardı. Kızı gibi onun gözleri de kahverengiydi. Ancak burnu en dikkat çekici kısmıydı. Epey büyüktü, neredeyse bir şahin gibiydi. Clare'in burnunun babasınıninkine çekmemiş olması büyük bir şanstı.

Gabriel gidip Johanna'nın yanında durdu. Pencere doğrudan arkalarındaydı. Hayvan postları kenara çekilmişti ve arkalarına hafif bir rüzgâr vuruyordu.

“İyi günler, Peder.”

Lord MacKay nihayet ilk şaşkınlığını atlatabildi. Yatağın yanına gitti ve uzanıp kızının elini tuttu.

“Clare, kendine ne yaptın böyle?”

Sesinde anlayışlı bir hava vardı, ama Johanna sorunun ağza alınmayacak türden olduğunu düşündü. Büyük bir öfkeye kapıldı. Gidip baba ve kızın arasında durdu. Lord, Clare'in elini bırakıp bir adım geri çekildi. Johanna'nın yüzündeki öfkeyi görünce biraz daha geri çekildi.

“Clare'in ne yaptığını mı soruyorsun? Gerçekten o izleri kendi kendine yaptığına mı inanıyorsun?”

Lord'un gözleri kocaman oldu. Bir adım daha geri çekildi, anlaşılan Johanna'nın öfkesinden kaçmaya çalışıyordu. Kaynar su gibi üzerine saçılmıştı.

“Hayır, bunları kendisinin yaptığını düşünmüyorum,” diye yanıtladı.

“Bundan Robert MacInnes ve babası sorumlular... Ve sen, Lord MacKay,” dedi Johanna. “Evet, sen de sorumlusun.”

Clare’in babası Gabriel’e döndü. “Bu kadın kim?” diye bağırdı.

Gabriel, Johanna’nın yanına gitti. “Benim karım,” dedi sertçe. “Ve onun karşısında sesini yükseltmeyeceksin.”

“Buralardan değil.” Lord MacKay bu sözü daha yumuşak bir sesle söyledi.

“İngiliz.”

“İngiliz kızlarının büyükleriyle böyle saygısızca konuşmalarına izin mi veriliyor?”

Gabriel, Johanna’ya döndü. MacKay’in sorusuna yanıt vermek için sabırsızlandığını düşündü.

“O kendi adına konuşabilir,” dedi.

Johanna gözlerini MacKay’dan ayırmadı. “Birçok İngiliz kızı fikirlerini belirtmekte özgürdür,” dedi. “Babaları onları sever ve onlara değer verir. İttifaklarını kızlarının güvenliği ve mutluluğundan önemli gören bazı lordların aksine onları korurlar da.”

MacKay’in yüzü kıpkırmızı oldu. Johanna öfkesini köruklediğini biliyordu. Fakat umrunda değilmiş gibi görünüyordu. “Kızını seviyor musun?” diye sordu.

“Elbette,” diye yanıtladı Lord. “Ona değer de veriyorum.”

Johanna kafasını evet anlamında salladı. “Kızının ölümle burun buruna geldiğinin farkında mısın, bayım?”

Lord kafasını iki yana salladı. “Farkında değildim,” diye itiraf etti.

Peder MacKechnie odadakilerin dikkatini çekmek için

boğazını temizledi. “Belki de Clare’in bize nasıl geldiğini açıklamalıyım.”

Lord’un işaretini bekledikten sonra Clare’in gelişiyile ilgili olayları anlattı. Çırılçıplak soyulup bir çuvala koyulduğunu söyledi. Peder hikâyesinin hiçbir detayını atlamadı ve hatta Robert MacInnes’in genç kadına tükürdüğünü bile söyledi.

“Onu tekmelemek üzereydi,” diye ekledi Peder MacKehnie. “Leydi Johanna’nın oku ona engel oldu.”

Clare’in babası Peder’in korkutucu hikâyesini dinlerken ellerini arkasında birleştirdi. Yüzü dinlediklerine bariz bir tepki vermiyordu. Ancak gözleri farklı bir hikâye anlatıyordu. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

“MacInnes klanı kızıma karşı işledikleri suçların bedelini ödeyecek,” dedi MacKay sesi öfkeden titreyerek. “Savaşta bahsediyorum, MacBain, ittifaktan değil. Komutanın senin de intikam almak istediğini söyledi. Senin sebebin ne?”

“Robert MacInnes bıçağını eline aldı, onu durdurmasaydım karıma fırlatacaktı.”

Johanna kocasının MacInnes klanına karşı savaş açacağıının farkında değildi. İntikam almayı isteme nedenini açıklarken sesinde duyduğu öfke midesinin bulanmasına neden oldu.

“Ama karına dokunmadı,” diye çıkıştı Lord MacKay.

“Ne söylemeye çalışıyorsun, MacKay?”

“Robert bana ait,” diye yanıtladı Lord. “Kızımın intikamını almak benim hakkım.”

Gabriel kabul etmekte zorlandı. “Bunu düşünmeliyim,” diye homurdandı.

Lord MacKay kafasını yukarı ve aşağı salladı. Dikkati-

ni tekrar kızına çevirdi. Johanna görüşünü engelliyordu. Lord, Clare'i görebilmek için kenara çekildi.

"Durumunu abarttığını düşündüm. Robert'la evlenmek istemediğini biliyordum ama aptal gibi zamanla onunla geçinmeyi öğreneceğini düşündüm. MacInnes adamlarının sana acımasızca davranacakları hiç aklıma gelmedi. Bu hakaret affedilemez... Benimki de öyle, kızım. Seni dinlemeliydim. MacBain'in karısı haklı. Bundan ben de sorumluyum."

"Ah baba," diye fısıldadı Clare. "Üzgünüm. Seni utandırdım..." Hıçkırıkları devam etmesine engel oldu. Johanna hemen Clare'e bir mendil verdi.

"Kes şunu," diye emretti babası. "Ağladığını görmek istemiyorum."

"Üzgünüm," dedi Clare tekrar. "Kendime hakim olamıyorum."

Lord kafasını iki yana salladı. "Bir MacBain'le kendini utandırmak yerine eve döndüğünde beni seni dinlemeye zorlamalıydın, kızım. Hamile kalman çözüm değildi. Şimdi bana adi herifin adını söyle ki onunla hesaplaşabileyim."

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Johanna, "ama Clare ilk kez dayak yedikten sonra eve döndüğünü sanıyorum. Bu doğru mu?"

"Hiçbir iz yoktu," dedi Lord. "Sempatimi kazanmak için bu hikâyeyi uydurduğunu sandım. Hatalı olduğumda kabul edebilen bir adamım," diye kafasını sallayarak ekledi.

Peder MacKechnie Lord'un itirafını duyduğuna memnun oldu. "Bu adil bir başlangıç," dedi.

"Bana adamın adını söyle, Clare."

"Baba, seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. MacBainleri suçlamamalısn, çünkü bu benim suçum."

“İsmi istiyorum, kızım.”

Johanna, Lord’un sert ses tonunu önemsemeyip baba ve kızın arasına girdi.

Gabriel yüzündeki ifadeyi görür görmez uzanıp kolunu tuttu. Lord MacKay de Johanna’nın ne yaptığının farkındaydı.

“Kızımı benden korumaya mı çalışıyorsun?” diye sordu şaşkınlıkla.

Johanna sorusuna yanıt vermedi. Dikkatini dağıtmaya çalıştı.

“Sizi yanlış anladım, bayım, çünkü artık kızınızı sevdiğinizi görebiliyorum. Clare’in şimdi dinlenmesi gerekiyor. Başına birkaç darbe almış ve çok zayıf. Şimdi bile gözlerini açık tutmakta zorlanıyor.”

Clare’in ne demek istediğini anlamasını umdu. Yalanını vurgulamak için Lord’a başıyla işaret etti ve sonra kızını görebilmesi için kenara çekildi.

Clare planını anlamıştı. Gözleri kapalıydı ve çoktan uykuya dalmış gibi görünüyordu. Johanna kısık bir sesle, “Görüyor musunuz, lordum? İyileşmek istiyorsa dinlenmeli. Doğrusu, hâlâ ölüm tehlikesi var,” dedi.

“Onu eve götürmeyi düşünüyordum,” diye fısıldadı lord.

“Burada çok iyi bakılıyor, lordum,” dedi Peder MacKechnie. “Kızınız yola çıkacak kadar güçlü durumda değil. En iyisi onu burada bırakmanız. Artık Lord MacBain’in koruması altında. Bundan daha iyisini bulamaz.”

“Daha iyisini bulabilir,” diye araya girdi Gabriel. “O aynı zamanda karımın da koruması altında.”

Lord MacKay ilk kez gülümsedi. “İyi bakıldığını görebiliyorum.”

“Belki de aşağı inip endişe verici konuyu orada konuşsak daha iyi olacak,” diye önerdi Peder MacKechnie. “Çocuğun babasının kim olduğu meselesi bekleyebilir, değil mi?”

“Adam kızımınla evlenecek. Bana söz vermeni istiyorum, MacBain.”

Gabriel kaşlarını çatı. “Bütün savaşçılara...”

Johanna sözünü kesti. “Askerlerinden bazılarını sordu,” deyiverdi. “Ama hepsine değil, elbette. Çok fazlalar... Bazıları görevlerinden dönmedi. Öyle değil mi, kocacığım?”

Gabriel karısının yalanını belli etmemeye çalıştı. “Bu doğru,” dedi.

“Ama evlilik konusunda benimle aynı fikirde olup olmadığını bilmek istiyorum, lordum,” diye homurdandı MacKay. “Clare’i utandıran askerin onunla evlenmesini isteyecek misiniz?”

“Evet, isteyeceğim.”

MacKay tatmin olmuş görünüyordu. Peder hemen girişe geçip kapıları açtı. Lord MacKay kızının omzuna hafifçe vurduktan sonra arkasını dönüp uzaklaştı. Gabriel Johanna’ya yalnız-kalana-kadar-bekle der gibi sert bir bakış attıktan sonra Clare’in babasının peşinden dışarı çıktı.

“Kızıma sahip çıktın, MacBain, onu korudun ve karın ona şefkat gösterdi. Bir evlilik olursa sana savaş açmam. Adil bir ittifak kurabiliriz...”

Peder MacKechnie kapıyı kapatınca Lord MacKay’in sözleri kesildi.

Johanna bir sandalyeye oturup iştirilebilir bir şekilde içini çekti.

“Artık gözlerini açabilirsin, Clare.”

“Ne yapacağız, Johanna? Babama gerçeği söylemek zorundayım.”

Johanna sorun hakkında düşünürken alt dudağını kemirdi.

“En azından şimdilik MacInnes klanına geri gönderilmeyeceğini biliyoruz. İttifak kurma ihtimali daha önce babanın gözlerini kör etmiş olabilir, ama artık gözlerinin açıldığına eminim. Yüzündeki morlukları görünce ikna oldu. O seni seviyor, Clare.”

“Ben de onu seviyorum,” diye fısıldadı Clare. “Ondan nefret ettiğimi söylerken ciddi değildim. Kızgındım... Ah, ne büyük bir karışıklığa sebep oldum. Peder hamile olmadığımı öğrenince ne yapacak merak ediyorum.”

Uzun süre sessizce geçti. Sonra Johanna sandalyesinde doğruldu. “Bu sorunun ancak tek bir çözümü var.”

“Biliyorum,” dedi Clare Johanna’nın ona gerçeği söylemesini söyleyeceğini zannedecek. “Gerçeği söylemek...”

Johanna gülümsedi. “Evlenmek.”

“Ne?”

“Bu kadar şaşıрма, Clare. Bu mantıklı bir çözüm.”

“Kim benimle evlenir? Sözde hamileyim, unuttun mu?”

“Bir çözüm bulacak kadar akıllıyız,” diye üsteledi Johanna. “Uygun birini buluruz.”

“Evlenmek istemiyorum.”

“İnatçılık mı ediyorsun, yoksa ciddi misin?”

“Sanırım, ikisi de,” diye itiraf etti. “Robert’a biraz olsun benzeyen biriyle evlenme düşüncesi midemi bulandırıyor.”

“Elbette, bulandırır, ama değerini bilen ve sana saygıyla davranan birini bulabilirsek, o zaman onunla evlendiğine mutlu olmaz mısın?”

“Böyle bir adam yok.”

“Kocam öyle bir adam.”

Clare gülümsedi. “O çoktan evli.”

“Evet, öyle,” diye ona katıldı Johanna. “Ama en az onun kadar kusursuz olan başka adamlar da var,” diye fısıldayarak ekledi.

“Çok şanslısın, Johanna.”

“Neden, Clare?”

“Kocanı seviyorsun.”

Johanna bu gerçeğe uzun süre tepki vermedi. Sonra sandalyesinde arkasına yaslanıp bütün kararsızlığını ve güvensizliğini bıraktı.

“Onu seviyorum.”

Sesindeki şaşkınlık Clare’in gülümsemesine neden oldu. “Bunu yeni mi fark ettin?”

Johanna kafasını iki yana salladı. “Onu seviyorum,” diye tekrarlardı. “Ama şimdi onu uzun zamandır sevdiğimi fark ediyorum. Hislerimi kendime bile itiraf edememiş olmam tuhaf değil mi? Aptal gibi kendimi korumaya çalışıyordum,” diye kafasını sallayarak ekledi. “Kimse savınmasız olmaktan hoşlanmaz. Tanrım, onu bütün kalbimle seviyorum.”

Kahkahasının sesi odayı doldurdu. Johanna öyle neşeliydi ki, Clare de kendini kahkaha atarken buldu.

“Sanırım ona nasıl hissettiğini hiç söylemedin,” dedi Clare.

“Hayır,” diye yanıtladı Johanna.

“Öyleyse, sana seni sevdiğini söylediğinde ne söyleyeceksin?”

“Gabriel beni sevdiğini hiç söylemedi,” diye açıkladı. “Farkında değil, en azından şimdilik. Eninde sonunda beni sevdiğini anlayacak, ama bana söyleyeceğinden şüpheliyim.”

Duraksayıp tekrar güldü. “Kocam İngiltere’deki baronlar gibi değil ve bunun için Tanrı’ya şükrediyorum. Orada tanıdığım adamlar beğendikleri leydilere tatlı şarkılar söylediler. Okuyabilecekleri şiirsel sözler yazmaları için şairler tutarlardı. Adamlar gayet abartılı bir şekilde dil dökerlerdi. Elbette çoğu saçmalıktı ve kesinlikle samimiyetsizdi ama baronlar centilmen olduklarına inanıyorlardı. Hepsi de flört etmeyi çok önemsiyordu.”

Clare’in merakı uyanmıştı, Johanna’ya İngiltere’deki erkeklerle ilgili birkaç soru daha sordu. Yaklaşık bir saat sohbet ettikten sonra Johanna en sonunda Clare’e biraz dinlenmesi için ısrar etti.

“Baban seni gördüğüne göre, Glynis’in saçlarını kesmesine izin ver.”

Clare kabul etti. Johanna gitmek üzere ayağa kalktı. “Kocana hakkımdaki gerçeği söyleyecek misin?” diye sordu Clare.

“Evet,” diye yanıtladı Johanna. “Eninde sonunda,” diye aceleyle ekledi. “Doğru ânı seçmeliyim.”

“Ne yapar?”

Johanna kapıyı açtıktan sonra yanıtladı. “Sanırım sert bir şeyler homurdanır ve sonra bana ne yapacağımı düşünmemeye yardım eder.”

Hilda hastası için bir tepsi yemekle koridorda odaya doğru yaklaşıyordu. Johanna aşçının yanından geçebilmesi için geri çekildi.

“Lord MacKay gitti,” dedi Hilda. “Onunla eve gidebilecek kadar gücünü toplayana dek burada kalmana izin verecek, genç hanım. Leydi Johanna, akşam yemeğine başlamak için sizi bekliyorlar. Adamlar açlıktan huysuzlanmaya başladı. Aşağıya inseniz iyi olacak.”

Hilda tepsiyi Clare'in kucağına bıraktı. "Ve sen genç hanım, bütün yemekleri yiyeceksin ve hepsini bitirdiğini görene kadar yanında bekleyeceğim. Gücünü toplaman gerek," diye ekledi kafasını sallayarak.

Johanna gitmek üzere arkasını dönerken aniden durdu. "Salondan gürültü geldiğini duyarsanız, lütfen endişelenmeyin. Küçük bir sürpriz planladım ve askerlerden bazıları biraz sinirlenebilir."

Hilda ve Clare sürprizin ne olduğunu bilmek istediler ama Johanna kafasını iki yana salladı. "Yakında öğreneceksiniz," diye söz verdi.

Johanna açıklaması için direktmelerine izin vermedi. Odasına gidip yatağının altına sakladığı ekoseyi giydi. Pili-leri kemerinin altında düzeltirken Alex odaya girdi.

"Çabuk kapıyı kapat," diye emretti.

"Neden?" diye sordu Alex.

Bir açıklama istiyor gibi görünmüyordu. Ekosesinde değişik bir şey olduğunu da fark etmemişti. Küçük çocuk yatağına koşup hasırı kaldırdı ve uzun tahta bir kılıç çıkardı.

"Auggie bana kılıç kullanmayı öğretecek," dedi.

"Akşam yemeğini yedin mi?" diye sordu Johanna.

"Auggie'yle yedim," diye yanıtladı Alex kapıya doğru koşarken.

"Bir dakika, lütfen."

Alex aniden durdu. "Gel ve bana bir öpücük ver," diye emretti Johanna.

"Gitmeni istemiyorum."

Çocuk endişesini bağırarak dile getirmişti. Johanna hemen onu temin etti. "Hiçbir yere gitmiyorum," dedi ona.

Alex ikna olmamıştı. Tahta kılıcını bırakıp yanına koştu. Kendini onun kollarına atıp sıkıca sarıldı.

“Gitmeni istemiyorum,” diye tekrarladı.

Tanrı aşkına, neye sebep olmuştu? “Alex, artık annen olduğuma göre giderken arada sırada beni öpmeni isteyeceğim. Anlıyor musun? Bana Auggie’yle gideceğini söylediğin için gitmeden önce bana bir öpücük vermeni istedim.”

Çocuğu ikna etmesi on dakikasını aldı. Onu bırakmaya hazır olana kadar sırtını okşadı.

“Uzağa gitmiyorum,” dedi. “Sadece dışarı çıkacağım.”

“Yine de, bir yere gidiyorsun,” diye karşılık verdi Johanna. “Bu yüzden bana bir öpücük vermeni istedim.”

Alex’e doğru eğildi. Küçük çocuk ona doğru uzanıp yavaş yavaş ıslak bir öpücük kondurdu.

Alex kılıcını alıp kapıya doğru koştu. “Şöminenin yanında oturup dikiş dikmen gerekiyor, anne. Babam öyle söyledi.”

“Bu doğru mu?”

Alex kapıyı açtı. “Evet, doğru,” diye yanıtladı. “Babam söyledi.”

“Baban başka ne söyledi?”

Alex dönüp ona işaret etti. “Seni bıraktığı yerde kalman gerekiyor. Unuttun mu?”

Çocuklarına söylediği akıl almaz şeyler hakkında Gabriel’le konuşması gerekecekti.

“Unutmadım,” diye karşılık verdi. “Şimdi git. Auggie’yi bekletmek istemezsin.”

Alex kapıyı kapatmayı unuttu. Johanna ekosesini yerleştirmeyi bitirip derin bir nefes aldıktan sonra aşağı indi.

Megan hanımını çağırmak için merdivenlerden yukarı çıkmak üzereydi. Johanna’nın ne giydiğini fark edince neredeyse tırabzanın üzerinden düşecekti.

“İki ekoseye ihtiyaç duyacak kadar üşümüş olamazsınız, leydim. Burası çok bunaltıcı.”

“İki ekose giymiyorum,” diye açıkladı Johanna. “Üstümde sadece bir tane var.”

Megan daha yakından bakmak için birkaç basamak çıktı. “Tanrım, yeni bir ekose yapmışsınız. Lordumuzun bundan haberi var mı?”

“Henüz yok,” diye yanıtladı Johanna.

Megan haç çıkardı. Johanna ona izah etmeye çalıştı. “Kocamın beni destekleyeceğine eminim. Fikirlerim ve önerilerim onun için önemli. Evet, bu konuda arkamda olacağına eminim.”

Megan tekrar haç çıkardı. Anlaşılan ikna olmamıştı.

Johanna sinirlendi. “Bir şey olmayacak,” diye söz verdi. Megan tekrar haç çıkarmak için elini alnına götürünce, “Şunu yapmayı bırak,” diye ekledi.

“Henüz kimse sizi görmedi,” dedi Megan. “Hâlâ doğru ekoseyi giymeniz için vaktiniz var.”

“Saçmalık,” diye karşılık verdi Johanna. Sakin duruşunu korumaya çalıştı. Doğrusu, Megan’ın tepkisi onu biraz germişti. Omuzlarını dikleştirip merdivenden inmeye devam etti. Megan eteklerini tutup hızla yanından geçti.

Megan’ın koridorda kalenin arkasına doğru ilerlediğini görünce, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu Johanna.

“Fazladan birkaç kâse getireceğim, leydim. Adamları ikna edene kadar en az beş kâseye ihtiyacınız olacağını düşünüyorum.”

Johanna ona herhangi bir şey fırlatmak gibi bir niyeti olduğunu söyleyemeden Megan köşeyi dönüp gözden kayboldu. O sırada içeri giren Peder MacKechnie dikkati-

ni çekti. Dönüp ona gülümsedi. Peder ağzı açık bir şekilde ona bakakaldı.

En alt basamakta duran Johanna, Peder'in şaşkınlığını üzerinden atmasını bekledi.

"Pekâlâ," diye fısıldadı. "Pekâlâ."

"İyi akşamlar, Peder."

Adam onun selamına karşılık vermedi. Biraz sersemlemiş gibi görünüyordu. Tepkisi Johanna'yı endişelendirdi.

"Sizce kocam ve askerleri bana çok mu kızacaklar?"

Peder kocaman sırttı. "Ne olacağını görmek için beklerken yanında olacağım," dedi. "Kocanın yanına kadar sana eşlik etmekten şeref duyarım."

Peder, Johanna'nın koluna girdi. Johanna fark etmedi. "Önce biraz kızacaklarını sanıyorum," diye açıkladı. "Ama sadece biraz."

"Evet," diye ona katıldı Peder. "Söylesene, genç hanım. En son ne zaman günah çıkardın?"

"Neden sordunuz?"

"Tanrı'nın huzuruna çıkmadan önce günahların bağışlanması tercih edilir."

Johanna zoraki bir şekilde gülümsedi. "Erkeklerin tepkisini abartıyorsunuz. Kimse bana zarar vermeye cesaret edemez."

"Adamları kastetmiyordum," diye karşılık verdi. "Kocanın tepkisini düşünüyordum. Gel, genç hanım. Çıkarmak üzere olduğun savaşa tanıklık etmek için sabırsızlanıyorum."

"Öfkelerini unutacak hepsi."

"Eninde sonunda," diye tahminde bulundu Peder. "Kuzey İskoçyalılar ekoselerini kutsal görürler, Johanna."

“Tanrım, bunu yapmamam gerekirdi...”

“Elbette, yapmalıydın,” diye karşılık verdi Peder. Onu tırabzandan uzaklaştırmaya meşguldü.

“Peder, ekosemizdeki bu değişikliğe karşı mısınız yoksa bundan yana mısınız?”

“Değişiklikten yanayım,” diye yanıtladı Peder. Sonra kahkahalara boğuldu. “Bugün neredeyse günahlarımın bağışlanması için oruç tutacaktım. Ama şimdi oruç tutmadığım için memnunum. Yoksa bunu kaçırdım...”

Açıklamasını bitiremeden Johanna homurdandı. “Beni çok geriyorsunuz,” diye itiraf etti.

“Affet beni, genç hanım. Sana sataşmak istemezdim. O tırabzanı eninde sonunda bırakmak zorunda kalacağını biliyorsun.”

“Sıra dışı hiçbir şey olmamış gibi davranacağım,” dedi. “Planımı nasıl buldunuz?”

“Çok cahilce, genç hanım,” dedi ona.

“Evet, böyle yapacağım.” Tırabzanı bırakıp Peder MacKechnie’nin koluna girdi. “Hiçbir şey olmamış gibi yapacağım. Teşekkür ederim. Bana çok iyi bir fikir verdiniz.”

“Yerinde olsaydım, delirmiş gibi yapardım.”

Peder MacKechnie kelimeler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Sert yorumunun cezasını hanımını basamaklardan sürüklemek zorunda kalarak çekti.

“Yanında olacağım,” diye söz verdi. “Endişelenme. Gececek.”

Askerler masaların etrafında duruyorlardı. Gabriel kilerin yanındaydı. Calum ve Keith’le konuşuyordu. Onu herkesten önce fark etti.

Gözlerini kısarak ona baktı, sonra gözlerini kapattı ve

tekrar baktı. Johanna masadaki yerine doğru ilerlerken gülümsedi.

Keith ve Calum aynı anda döndüler.

“Tanrım, ekosemize ne yapmış?” diye bağırdı Calum.

“Gördüğümü sandığım şeyi mi görüyorum?” diye sordu Keith aynı anda bağırarak.

Bunun üzerine herkes dönüp Johanna’ya baktı. Aynı anda herkes nefesini tuttu.

Johanna adamların yüzlerindeki dehşet dolu ifadeleri görmemiş gibi yaptı.

“Her şeyin yolunda gideceğini söylemiştim,” diye Peder’e fısıldayarak böbürlendi.

Gabriel duvara yaslanıp karısına bakmaya devam etti.

“MacBain, ortalık karışmadan bir şey yapsan iyi olacak,” dedi Calum.

Gabriel kafasını iki yana salladı. “Çok geç,” dedi. “İçimizden birinin bir şey yapmasının vakti gelmişti,” diye ekledi.

Keith’in yüzü kıpkırmızı oldu. “Leydi Johanna, siz ne yaptınız?”

“Sizi memnun etmeye çalışıyorum, Keith,” diye karşılık verdi.

Keith gözlerine inanamıyormuş gibi bakıyordu. “MacBain ekosesini benimkiyle birleştirerek beni memnun edeceğinizi mi sandınız? Nasıl... Bunun hoşuma gideceğini nasıl düşünürsünüz...”

Adam kekelemeye başladı. Johanna, bunun sebebinin hakarete uğradığını düşündüğü için değil şaşkınlıktan olmasını umdu. “Günleri karıştırıp durduğumu biliyorsun. Bu kusurumu fark ettin, değil mi?”

“Kusur mu?”

“Kusurlu hafızamı,” diye açıkladı Johanna. “Gel ve yanıma otur, Keith, sana bu cesur hareketimin arkasındaki nedeni doğru düzgün açıklayacağım. Calum, Keith’in diğer masadaki yerine geç.”

Johanna sürekli kocasına temkinli bir şekilde bakıp duruyordu. Henüz sürprizine bariz bir tepki vermemiştii.

“Gabriel, oturmaya hazır mısın?” diye seslendi.

Peder MacKechnie’nin kolunu sıkıca sarılmıştı. Yaşlı adam onu bırakması için hafifçe eline vuruyordu.

“Nereye oturmamı istersin, genç hanım?”

“Gabriel’in soluna,” diye yanıtladı, “benim karşıma. Böylece gerekirse son duamı etmeniz daha kolay olur,” diye fısıldayarak ekledi.

“Hangi gün olduğunu mu unuttunuz, bu yüzden mi iki ekoseyi birden giyyorsunuz?” diye sordu Lindsay.

“Üzerimde sadece bir ekose var,” diye açıkladı Johanna. “İkisini de ortalarından kestikten sonra her birinin yarısını dikip bunu elde ettim. Renkler birbirine güzelce uyum sağladı.”

Johanna sandalyesine ulaşp Gabriel’e döndü. Hâlâ duruvara yaslanmış bir şekilde ona bakıyordu.

Sessizliği Johanna’yı daha çok gerdi. “Gabriel?”

Ona yanıt vermedi. Cesur hareketi hakkında ne düşündüğünü duymak için sabırsızlanıyordu. “Lütfen bana bu değişiklik hakkında ne düşündüğünü söyle,” dedi.

“Hiç hoşlanmadım.”

Johanna dikkatini masaya çevirdi. Üzüntüsünü ve hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. Elbette, Gabriel’in destek göstermesini ummuştı. Doğrusu, bunu bekliyordu. Gabriel’in hayal kırıklığı onu fazlasıyla rahatsız etti.

Birkaç kişinin onayladığını belirten homurdanmalarını duydu. Kafasını çevirip suçluların kim olduğuna bakmadı.

Gabriel masaya doğru yürüdü. Johanna'nın çenesini tutup kaldırdıktan sonra ellerini omuzlarına koydu.

“Bunu ben akıl etmeliydim, Johanna.”

Onayını verdiğini anlaması biraz zaman aldı.

“Sen benden daha akıllısın,” dedi.

Johanna iltifatı için ona teşekkür etmeye çalışsa da beceremedi. Gözyaşlarına boğuldu.

Masadaki herkes aynı anda bağırmaya başladı. Keith hanımlarının giysisine verdiği kaba tepki yüzünden onu üzdüğünü söyleyerek Calum'u suçladı. Calum ise Keith'in bitmek bilmeyen yıldırma taktiklerinin Leydi Johanna'nın ağlamasına sebep olduğunu iddia etti.

Karısının gözyaşlarından etkilenmemiş gibi görünen tek kişi Gabriel'di. Ona oturmasını emrettikten sonra arkasına geçti. Bir elini omzuna koyup bütün dikkatini askerlerine verdi.

“Karımı üzerinde iki ekoseyle görmek gözlerimi açtı. Johanna'nın hepinizi memnun etmek için girdiği zahmeti yeni fark ettim. Ona sürekli hangi ekoseyi giymesi, hangi sandalyeye oturması, kiminle birlikte yürümesi gerektiği söylendi ama sizleri memnun etmek için cömert davranmaktan asla çekinmedi. Buraya geldiğinden beri hepinizi kabul etti, MacLaurinleri ve MacBainleri. Calum ve Keith'e eşit davrandı. Hepinize sevgisini ve bağlılığını gösterdi. Karşılığında eleştiri ve küçümseme gördü. Hatta bazılarınız tarafından korkak olarak adlandırıldı, ama bana tek bir şikâyetle bile gelmedi. Utancını sessizce yaşadı, hiç şüphesiz benim olabileceğimden çok daha anlayışlı ve affedici olduğunu kanıtladı.”

Lord'un konuşmasını sessizlik izledi. Gabriel karısının omuzlarını sıktıktan sonra sözlerine devam etti. "Evet, hepinizi fazlasıyla memnun etmeye çalıştım," diye tekrarladı. "Ben de öyle." Sesi artık sert ve kızgındı. "Hepinize karşı sabırlı olmaya çalıştım, ama bunun çok zor olduğunu anladım, çünkü ben hiç de sabırlı bir adam değilim. Bu anlaşmazlığı yeterince çektim, anlaşılan karım da öyle. Bu andan itibaren, tek klanız. Beni lordunuz olarak kabul ediniz. Artık birbirinizi de kabul edeceksiniz. Aranızda bunu yapamayacak olanlar varsa, yarın ilk ışıqla birlikte buradan ayrılmasına izin veriyorum."

Lord'un emrini bir iki dakika daha sessizlik izledi. Sonra Lindsay bir adım öne çıktı. "Lord MacBain, hangi ekoseyi giyeceğiz?"

Gabriel dikkatini MacLaurin askerine verdi. "Bana bağlılık yemini ettiniz ve ben bir MacBain'im. Benim renklerinizi giyeceksiniz."

"Ama babanız bir MacLaurin'di," diye Keith lorduna hatırlattı.

Gabriel çatık kaşlarını komutanına çevirdi. "Beni ne sahiplendi ne de bana adını verdi," diye karşılık verdi. "Ve ben de onu sahiplenmiyorum. Ben bir MacBain'im. Beni destekliyorsanız, benim renklerinizi giyeceksiniz."

Keith kafasını evet anlamında salladı. "Sizi destekliyorum, lordum."

"Ben de, lordum," dedi Lindsay. "Ama MacLaurin ekoselerimizi ne yapacağımızı merak ediyorum."

Gabriel onları yakmalarını önermek üzereyken vazgeçti. "Ekose geçmişinize ait," dedi. "Onu tarihinizle ilgili hikâyeler anlatarak çocuklarınıza miras bırakacaksınız. Yarın gi-

yeceğiniz MacBain ekosesi geleceğinizin başlangıcı. Birlikte yenilmez olacağız.”

Lord’un son sözü salondaki gerginliği bozdu. Güçlü bir tezahürat koptu.

“Bu bir kutlama sebebi,” dedi Peder MacKechnie.

“Öyleyse kadeh kaldıralım,” diye ona katıldı Gabriel.

“İçkilerinizi yere dökmeden,” dedi Johanna.

Her nedense, adamlar ricasını epey komik buldular. Bunu neden komik bulduklarını anlayamadı, ama sonra belki de rahatladıkları için güldüklerini düşündü. Gabriel’in konuşması sırasında endişe verici bazı anlar olmuştu. En azından, o endişelenmişti.

Johanna keten mendiliyle gözlerinin kenarlarını sildi, ağlamasına engel olamadığı için çok utanıyordu.

Tanrı aşkına, Gabriel’le evlendiği için çok memnundu. Eskiden kasvetli ve ıssız bir hayatı vardı. O hayatına girene kadar mutluluğun ne olduğunu bilmiyordu.

Bu düşünceler daha çok ağlamasına neden oldu. Adamlar artık ona dikkat etmiyorlardı. Keith’in hassas durumu yüzünden hislerini kontrol etmekte zorlandığını fısıldadığını duydu. Calum ona katılırcasına kafasını salladı.

Johanna kafasını kaldırdı ve Leila’nın girişte durduğunu gördü. Hemen ayağa kalkıp kadının yaklaşmasını işaret etti.

Leila tereddütlü görünüyordu. Adamlar kadehleriyle ayağa kalktılar. Her askerin kadehini doldurabilmesi için sürahi elden ele geçiyordu. Johanna grubun etrafından dolaşıp salonun ortasında Leila’yla buluştu.

“Duydun mu...”

“Evet, leydim, duydum,” diye sözünü kesti Leila. “Kocanız etkili bir konuşma yaptı.”

“Gel ve masada yanımda otur, Leila.”

“Ama ben bir MacLaurin’im,” diye fısıldadı. “En azından, birkaç dakika öncesine kadar öyleydim.”

Bu sözünün üzerine yüzü kızardı. Johanna gülümsedi. “Hâlâ bir MacLaurin’sin ama artık aynı zamanda bir MacBain’sin. Calum’un artık seninle flört etmesi için hiçbir mazereti kalmadı,” diye fısıldayarak ekledi.

Leila’nın yüzü daha çok kızardı. Johanna elinden tutup onu masaya doğru çekti.

Askerler lordlarına ve geleceklerine kadeh kaldırmayı bitirmişlerdi. Masadaki yerlerini almak üzereyken, Johanna dikkatlerini çekti.

“Oturma düzeninde birkaç değişiklik yapmak istiyorum,” diye söze başladı.

“Oturduğumuz yerden memnunuz, leydim,” dedi Michael.

Johanna itirazına aldırmadı. “Her iki komutanın lordlarıyla oturmaları uygun. Keith Lord’un solunda ve Calum sağında oturacak.”

Gabriel ona kafasını iki yana salladı. “Neden olmasın?” diye sordu Johanna da.

“Yanımda sen oturacaksın.”

Bu kararında esnek davranacak gibi görünmüyordu. “Pekâlâ,” diye kabul etti. “Calum, yanıma otur. Leila, benimle gel. Calum’un yanına oturabilirsin.”

Johanna değişiklik yapmayı bitirmemişti. İşi bittiğinde, her masada MacLaurin ve MacBainler yan yana oturuyorlardı.

Peder MacKechnie ikinci masanın başında Keith’in oturduğu yerde oturuyordu. Ona verilen bu şereften heyecan duyuyordu. Gülümsemesine bakılırsa, Keith de yeni

düzenlemeden memnundu, çünkü lordunun yanında oturuyordu.

“Geri kalanımızın nerede oturduğunun ne önemi var?” diye sordu Lindsay hanımına.

Klanların arasındaki bölünmeyi tamamen ortadan kaldırmayı istediği gerçeğini ona söylemedi. Bir daha asla MacLaurinleri ve MacBainleri farklı masalarda bir araya toplanmış halde görmek istemiyordu.

Johanna ona hemen yanıt vermeyince asker sorusunu tekrarladı. Meraklı adama verebilecek mantıklı bir yanıt düşünemedi. O nedenle, ona mantıksız bir yanıt verdi. “Çünkü annem ziyarete geliyor. Bu yüzden.”

Lindsay kafasını salladıktan sonra dönüp açıklamasını yanında oturan MacBain askerine ilettili. “Annesi ziyarete geliyor. Leydim her şeyin ona uygun olmasını istiyor.”

MacBain askeri kafasını evet anlamında salladı. “Evet, öyle istiyor,” diye ona katıldı.

Johanna adamların gülümsediğini görmemeleri için dikkatini masaya verdi. Lindsay’nin saflığına gülmek istedi ama cesaret edemedi.

Akşam yemeği çok başarılıydı. Calum ile Leila geceye kaskatı başlasalar da, yemek bittiğinde birbirleriyle kısık sesle sohbet ediyorlardı. Ne hakkında konuştuklarını anlamaya çalışıyordu ama Gabriel bunu fark edince onu kendisine doğru çekti.

“Yakında bir düğün olacak,” dedi Gabriel, Calum’u işaret ederek.

Johanna gülümsedi. “Evet,” diye fısıldadı.

Evliikten bahsetmeleri aklına Clare’i getirdi. MacKay kadınının bir eşe ihtiyacı vardı ve Johanna’nın düşüncesine göre, masada birkaç iyi olasılık vardı.

“Keith? Sen hiç...” diye söze başladı Johanna, ona geleceğini hiç düşünüp düşünmediği sormayı istiyordu.

Keith sorusunu bitirmesine izin vermedi.

“Bu konuyu açmanızı bekliyordum,” dedi.

Şaşkınlıktan gözleri kocaman oldu. “Öyle mi?”

“Kocanıza söylemek benim görevimdi, leydim. Size verdiğim sözü tutmaya çalıştım, hatta biraz rahatladım çünkü MacLaurin kadınlarından sorumluydum ve hakaretlerinin benim sorumluluğum olduğunu düşünüyordum, ama asıl MacBain’e sadık olduğumu anlamam bir gün bile sürmedi.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

Johanna şimdiye kadar yetişkin bir adamın yüzünün kızardığını hiç görmemişti. Keith utancından kıpkırmızı oldu.

“Boş verin, leydim.”

Meseleyi boş verecek değildi. “Tam olarak kocama ne söyledin?”

Ona Gabriel yanıt verdi. “Bana sana taktıkları ismi söyledi, Johanna, Glynis’in uydurduğu...”

Cümlesini tamamlamasına izin vermedi. “Bundan çok pişman, bey. Onunla tartışmamalısın. Bu konuda onunla konuşmayacağına dair bana söz ver.”

Gabriel, Glynis’le çoktan konuştuğu için karısına söz vermekte zorlanmadı.

Johanna tatmin olmuşçasına kafasını salladı. “Bana korkak denildiğini nereden duyduğunu merak ediyorum,” dedi. Kaşlarını çatarak Keith’e döndü. “Kocama söyleyeceğin hiç aklıma gelmemişti. Birinin Glynis’in söylediklerini duyup hikâyeyi lorduna taşıdığını sandım.”

“Bana söylemek onun göreviydi,” dedi Gabriel. “Onu azarlamamalı, ona teşekkür etmelisin, hanım.”

“Her şey ortaya döküldü,” dedi Johanna.

“Bu da ne demek?” diye sordu Gabriel.

“Bize bir ders daha veriyor, lordum,” diye açıkladı Keith sırtarak.

“Anlıyorum,” diye karşılık verdi Gabriel.

“Hayır, lordum, anlamıyorsunuz. Karınızın derslerinin hiçbirisi mantıklı gelmiyor.”

Johanna bu sözyle ne demek istediğini açıklayabilirdi, ama koşarak salona giren Alex dikkatini çekti. Yüzünde korku dolu bir ifade görünce hemen ayağa kalktı.

Alex masanın etrafını dolaşıp kendini onun kollarına attı. Yüzünü ekosesine gömdü.

“Ne oldu, Alex?” diye sordu endişeli bir sesle. “Kötü bir rüya mı gördün?”

“Yatağın altında bir şey var. Onu duydum.”

Gabriel bıkkınlıkla gözlerini devirdi. Oğlunu Johanna’dan ayırmak için uzandı. Babası ona emredene kadar Alex onu bırakmadı.

“Yere serili bir hasırda uyuyorsun, Alex,” dedi Gabriel. “Altına bir şeyin girmesine imkân yok.”

“Hayır, baba,” diye karşı çıktı Alex. “Yatağınıza yattım. Onun altında. Gözlerimi kapatırsam beni ele geçirebilir.”

“Alex...” diye söze başladı babası.

“Onunla birlikte yukarı çıkıp yatağın altına baksan iyi olur, bey. Ancak bu şekilde ikna olur. Ayrıca gerçekten de yatağın altında bir şey olabilir.”

“Var,” diye diretti Alex.

Gabriel ailesinin isteğini yerine getirmeyi kabul etme-

den önce ışıtilebilir şekilde nefesini verdi. Ayağa kalkıp oğlunu kollarına alarak salondan çıktı.

Johanna tekrar yerine oturdu. Keith'e gülümsedi. Gabriel yokken dikkatini çekebilmesine sevindi. Kocasının tartışmalarına müdahale edeceği kesindi.

"Çocuklar," dedi Johanna. "Çok eğlenceliler. Evlenip bir ailen olduğunda, ne demek istediğimi anlayacaksın. Bir gün evleneceksin, değil mi, Keith?"

"Evet, leydim," diye yanıtladı. "Ash'a bakarsanız, önmüzdeki yaz. Brigid MacCoy eşim olmayı kabul etti."

"Öyle demek."

Johanna hayal kırıklığını gizleyemedi. Gözlerini masaya doğru çevirip bir olasılık olarak Michael'a odaklandı.

Adam ona baktığını fark etti. Gülümsedi. Johanna kafasını yukarı ve aşağı salladı. "Çocuklar," diye tekrar söze başladı. "Onlar harika, değil mi, Michael?"

"Eğer öyle diyorsanız, öyledirler, leydim."

"Ah, kesinlikle öyleler," diye karşılık verdi Johanna. "Evlendiğinde, anlayacaksın. Bir gün evlenmeyi düşünüyorsun, değil mi, Michael?"

"Eninde sonunda," diye omuzlarını silkerek yanıtladı.

"Aklında biri var mı?"

"Çöpçatanlık mı yapıyorsunuz, leydim?" diye sordu Keith.

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Hazır olunca Helen'la evleneceğim," diye araya girdi Michael. "Ona onunla evleneceğimi söyledim ve bekleme-yi kabul etti."

Johanna kaşlarını çatı. Olasılıklar sınırlanıyordu. Niall'a döndü.

"Çocuklar..." diye söze başladı.

“Çöpçatanlık yapıyor,” dedi Keith.

Sanki saldırı altında olduklarına dair bir alarm vermişti. Bütün askerler taburelerinden kalktılar. Johanna’ya selam verdikten sonra bir dakika içinde salonu terk ettiler. Onlara yerlerine oturmalarını emredecek vakti bile olmadı.

Sadece konuştuğu askerler geride kaldı. Ve, elbette, Peder MacKechnie, ama o uygun bir olasılık değildi, çünkü pederler evlenemezlerdi.

Gabriel döndüğünde salon neredeyse boştu. Şaşkınlıkla etrafına bakınıp omuzlarını silktikten sonra yemeğini bitirmek için tekrar yerine oturdu.

Karısına gülümsedi.

“Ee?” diye sordu.

Mahcup görünüyordu. “Yatağın altında bir şey vardı.”

Ona şaka yaptığını düşündüğü için güldü. Sonra açıkladı. “Dumfries yatağın altına girmiş.”

Leila ve Calum ayağa kalktılar. Leila lorduna eğilerek selamladı. “Sizinle akşam yemeği yeme şerefini bana verdiğiniz için teşekkür ederim,” dedi.

Gabriel kafasını yukarı ve aşağı salladı. Leila’nın yüzü kızardı. “Size de teşekkür ederim, leydim.”

“Hava karardı,” dedi Calum.

Ekleyebileceği başka bir şey yoktu. Johanna gülümsememeye çalıştı. “Hava karardıysa, Calum, belki de Leila’ya evine kadar eşlik etmelisin,” diye önerdi.

Asker kafasını yukarı ve aşağı salladı. “Nasıl isterseniz, leydim.”

Calum, Leila’ya önden gitmesini işaret etti. Johanna kocasına döndü. O sırada Keith dikkatini çekti. Yüzündeki şaşkınlık Leila ve Calum arasında gelişen romantizmi yeni fark ettiğini gösteriyordu.

Keith birden sırtıttı. Ayağa kalkıp lorduna selam verdikten sonra seslendi. “Bekle, Calum. Seninle geleceğim.”

Johanna adamın sesindeki kahkahayı duyabiliyordu. Calum Keith’in teklifinden hiç hoşlanmadı. “Buna gerek yok...”

“Ah, ama istiyorum,” dedi Keith. Çifte yetişmek için acele etti. “Dışarısı karanlık.”

Leila yürümeye devam etti. Calum Keith’i kenara itmeye çalıştı. Fakat asker buna izin vermedi. İtişerek salondan çıktılar.

“O ikisinin geçinmeyi öğrenip öğrenmeyeceklerini merak ediyorum,” dedi Johanna.

Peder MacKechne kendini yalnız hissediyordu. Kadehini alıp diğer masada Keith’in yerine oturmak için harekete geçti.

“İki komutanın arasındaki iyi niyetli bir rekabet,” dedi Peder. “Lordum, bu geceki konuşman çok iyiydi.”

“Evet, öyleydi,” diye ona katıldı Johanna. “Ama sana sormak istediğim bir şey var,” diye ekledi. “Neden bu kadar uzun süre bekledin? Neden bir ya da iki ay önce bu konuşmayı yapmadın? Çileden çıkmama engel olabilirdin, bey.”

Gabriel sandalyesine yaslandı. “O zaman hazır değillerdin, Johanna.”

“Ama bu gece hazırlardı,” diye kafasını sallayarak araya girdi Peder.

Johanna hâlâ şaşkıındı. “Bu gece hazır olmalarına ne sebep oldu?”

“Ne değil,” dedi Peder, “kim demeliydin, genç hanım.”

Anlamıyordu. Gabriel kafasını evet anlamında salladı. Gözlerinde içten bir pırıltı belirdi. “Değişikliği kabul etmelerine sen sebep oldun.”

“Bunu nasıl yaptım?” diye sordu.

“İltifat duymayı bekliyor,” dedi Gabriel, Peder’e.

“Anlaşılan öyle,” diye karşılık verdi Peder MacKechnie.

“Anlamaya çalışıyorum,” diye karşı çıktı.

“Sessiz başkaldırın sayesinde,” diye açıkladı Gabriel en sonunda.

Johanna onun hâlâ neden bahsettiğini bilmiyordu. Ancak birkaç kez kafasını salladığına bakılırsa, Peder neyi kastettiğini anlıyordu.

“Sessiz başkaldırımı bana açıklar mısınız?”

Gabriel kahkaha attı. “Hangi gün hangi ekoseyi giyeceğini şaşırdığına beni asla inandıramazsın,” dedi. “Bunu bilerek yaptın, değil mi?”

“Gabriel, kimse bilerek unutmaz,” diye karşı çıktı.

“Hatırlamak için çaba göstermedin,” dedi Peder.

Johanna içini çekti. “Bu doğru,” diye itiraf etti. “Bunun saçmalık olduğunu düşündüm, ama ben...”

“Sessiz başkaldırı,” diye tekrarladı Gabriel. “Okumayı öğrenmenin sebebi de buydu,” diye ekledi. “Öyle değil mi?”

“Evet, ama o farklıydı,” diye açıkladı.

“Hayır, değildi.”

Johanna içini çekti. Sırf adamların birbirlerinden ayrı kalmak uğruna ne kadar aptalca davrandıklarını anlamaları için kocasının bilerek yanlış ekoseleri giydiğine inanmasına izin vermemesi gerektiğini biliyordu. Yapmadığı bir şey için övgü alması onurlu olmazdı.

“O kadar akıllı değilim,” dedi.

“Evet, akıllısın,” dedi kocası. “Lord MacKay’i kızını eve götürmesi için birkaç hafta daha beklemeye ikna ettin.”

“Clare uzun bir yolculuğa çıkacak durumda değil.”

“Ve MacKay’e adamlarımdan hiçbirinin kızına dokunmadığını söylememe engel oldun. Clare’in burada kalabilmesi için onu bilerek oyaladığını biliyorum ve sessiz kalmayı kabul ettim,” diye ekledi. “Ama MacKay döndüğünde, ona gerçeği söyleyeceğim.”

“O da söyleyecek,” dedi Johanna. “O zamana kadar gücünü toplamış olacak.” Ve umarım evlenmiş olacak, diye içinden geçirdi Johanna, tabii uygun bir talip bulabilirse.

Gabriel ona yardımcı olabilirdi. “Bey? Askerlerine bu kadar inanmanı çok onurlu buluyorum. Hiçbirinin Clare’e dokunmadığından emin olmak...”

“Bu fikre nereden kapıldın?”

“Senden,” diye yanıtladı, sorusu karşısında şaşırdı.

“Johanna, adamlarımın onlara sunulan bir şeyi kabul etmeyeceklerine inanamazsın.”

“Ama onları savundun ve hiçbirinin ona dokunmadığına inanmamı sağladın,” diye karşı çıktı Johanna.

Gabriel sinirli görünüyordu. “İki farklı meseleden bahsediyoruz,” diye açıkladı. “Adamlarımdan herhangi birinin istekli bir kadınla birlikte olma fikrini reddedeceğine inanmıyorum,” dedi. “Ancak, içlerinden biri ona dokunduysa, orada bırakmayacağına da inanıyorum. Onu alıp buraya getirirdi.”

“Bir de, askerin genç kadınla birlikte olduğunu itiraf edeceği gerçeği var,” diye ekledi Peder MacKechie. “Lorduna yalan söylemezdi.”

Gabriel kafasını evet anlamında salladı. “Ve gördüğün gibi, asıl mesele bu.”

Anlamıyordu, ama kocasına karşı çıkmak istemedi. Ona göre, meseleyi olduğundan daha karışık bir hale sokuyordu.

Peder MacKechie gitmek üzere yerinden kalktı. Bir

kez daha kurnaz ve etkili konuşması için Gabriel'i tebrik ettikten sonra Johanna'yı eğilerek selamladı.

"MacLaurinleri sürgünden kurtardığının farkında mısın, genç hanım? Kurnazlığın sayesinde işbirliği yapmalarını sağladın," diye açıkladı. "Ayrıca şefkatlerini de kazandın."

Johanna, Peder'in fikri karşısında mütevazı davrandı. Yarın fikrini açıklığa kavuşturmayı düşünse de nazik sözleri için fısıldayarak teşekkür etti. MacLaurinlerin işbirliği yapmalarının sebebi Gabriel'di. Peder'in bu gerçeği yakında fark edeceğine emindi.

Peder MacKechnie salondan ayrıldı. Johanna ve Gabriel masada oturmaya devam ettiler. Nihayet yalnız kalmışlardı. Birden utandığını ve mahcup olduğunu hissetti, çünkü aldığı iltifat onu şaşkına çevirmişti.

"Yarın Peder'in gerçeği anlamasını sağlayacağım," diye fısıldadı.

"Hangi gerçeği?"

"MacLaurinlerin nihayet işbirliği yapmayı kabul etmelerinin nedeninin sen olduğun gerçeğini."

Gabriel kalkıp Johanna'yı ayağa kaldırdı. "Sana iltifat edildiğinde bunu kabul etmeyi öğreneceksin."

"Ama doğrusu..."

Cümlesini tamamlamasına izin vermedi. Ona bakması için çenesini kaldırdıktan sonra, "Gerçeği anlamak çok kolay, genç hanım. MacLaurinlerin kurtarıcısı oldun," dedi.

Johanna bunun Gabriel'in ona söylediği en muhteşem şey olduğunu düşündü. Gözleri doldu. Fakat ağlayacağını sanmıyordu. O kadar disiplinsiz değildi.

Sonra Gabriel ona ağırbaşlı olmayı unutturdu.

"Ve benim de Johanna. Sen benim de kurtarıcısın."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gabriel ertesi sabah topraklardan ayrıldı. Görevi hakkında kaçamak yanıtlar verince, Johanna hemen şüphelendi ve kocasının hırsızlık yapmayı planlayıp planlamadığını bilmek istedi.

“Sana hırsızlık yapmayacağıma dair söz verdim,” diye homurdandı. “Bu tür suçlamalarla bana hakaret etmemeyi öğrensen iyi olur, kadın.”

“Güvenliğin için endişeleniyorum,” diye karşılık verdi Johanna. “Avlanırken... Sana bir şey olursa çok üzülürüm.”

“Bana yine hakaret ettin,” dedi Gabriel, ama sesindeki sertlik kaybolmuştu. “Bana güvenin bu kadar az mı? Adamlarımız ve ben ihtiyacımız olanı alırken çok sessiziz, kimse bizi duymaz. Hayvanlar bile kokumuzu almadan depolarına girip çıkıyoruz.”

Böbürlenmesi karşısında Johanna pek etkilenmedi. Hiç zarif olmayan bir şekilde burnundan güldü. “Sana güvenim tam,” diye homurdandı. “Ben sadece nereye gittiğini merak ediyordum. Sorumun sebebi buydu. Ama, bana söylemek istemiyorsan, söyleme.”

Gabriel söylemedi. En az iki, belki de üç haftalığına eve dönmemeyi planladığını öğrenince Johanna'nın merakı daha da arttı.

Kocasının başının etini yemedi, ama bu tür taktiklerden üstün olduğunu düşündüğü için değil. Gabriel ona fırsat vermediği için. Lord MacBain gideceğini söyledi, bir iki dakika onunla tartıştıktan sonra Johanna'ya bir veda öpücüğü verip gitti.

Gabriel endişelenmesini istemediği için Johanna'ya ne-reye gideceğini söylememişti. Büyük bir grup askerle beraber MacInnes klanına karşı Lord MacKay'le birlikte savaşa gireceklerdi ve o aşağılıklarla işleri bittiğinde, Gabriel, Lord Gillevrey'e gitmeyi planlıyordu. Baron Goode'den Johanna'yla görüşmek için bir talep daha gelmişti. İngiliz adam anlaşılan *hayır* kelimesinin anlamını bilmiyordu. Gabriel şahsen ve zorla Baron'u vazgeçirmeyi planlıyordu. Cahil baronun Johanna'yı bir daha rahatsız ederse ona neler olacağını anladığından emin olmak istiyordu. Baron'un bir kul göndermemiş olmasını umdu.

Karısı ise Alex, Clare MacKay ve evin idaresiyle ilgili sıradan işlerle meşguldü. Glynis Clare'in saçını kesti; odasında dinlenerek geçirdiği iki haftanın ardından MacKay kadını nihayet ana salonda Johanna'ya akşam yemeğinde katılacak kadar gücünü toplamıştı.

Clare her geçen gün güzelleşiyordu. Morlukları kaybolup şişliklerinin inmesiyle yüz hatları belirginleşince, gayet etkileyici güzel bir genç kadına dönüştü. Harika bir espri anlayışı ve Johanna'ya müzik gibi gelen hoş bir aksanı vardı. Onu taklit etmeye çalışması Clare'in çok hoşuna gidiyordu.

Johanna annesinin ziyareti için yaptığı hazırlıklara odak-

lanmaya çalışıyordu. Onu görmek için sabırsızlanıyordu ama bir iki ay geç ulaşmasını umuyordu. Biraz ısrar ederse, Johanna annesini bebek doğana kadar kalmaya ikna edeceğinden emindi.

Johanna hamileliğinin ortasındaydı ama henüz karnı belli olmuyordu. Artık daha fazla uyuyordu. Öğleden sonraları biraz kestirmesine rağmen her gece erkenden yatıyordu. Alex ile aynı saatlerde uyanıklardı. Onu yatağına götürmeye alışmıştı. Yıkayıp dişlerini temizledikten sonra, yatağın ayakucunda yan yana diz çöküp birlikte dua ediyorlardı.

Dualarını bitirdiklerinde Johanna genellikle uyumaya hazır oluyordu. Alex yatmayı ertelemek istiyordu ve bu yüzden dualarına tanıştığı herkesi eklemekten hoşlanıyordu. Elbette, Gabriel her zaman listesinin tepesindeydi. Önce ona dua ediyorlardı, sonra Alex'in ve Johanna'nın akrabaları için ve en sonunda tanıdıkları herkes için dua ediyorlardı, Johanna Kral John'un yeğeni Arthur için dua etmeyi ihmal etmiyordu. Alex neden onun için dua ettiklerini bilmek isteyince Johanna ona aslında Arthur'un kral olması gerektiğini ama bu haktan mahrum kaldığından cennete gitmesi için dua ettiklerini açıkladı.

Johanna, Alex'i yukarı çıkardıktan birkaç dakika sonra Gabriel eve döndü, ama Keith'in raporunu dinlemesi bittiğinde, karısı ve oğlu çoktan derin uykuya dalmışlardı.

Oda cehennem kadar sıcaktı. Sonbahar karısının tahammül edemediği serin bir esintiyle Kuzey İskoçya'ya gelmişti. Pencereler hayvan postlarıyla örtülüydü ve karısı birkaç battaniyenin altına gizlenmişti. Alex hasırında yatmadığı için Gabriel onun da örtülerin altında bir yerde olduğunu düşündü.

Oğlunu yatağın ayakucunda buldu ve onu hasırına taşıdı. Alex çok yorucu bir gün geçirmiş olmalıydı, çünkü onu bir yataktan diğerine taşıırken gözlerini bile açmadı.

Gabriel çıt çıkarmadan yatmaya hazırlandı. Üzerini çıkarıp yıkandıktan sonra karısını bulmak için örtüleri kaldırmaya başladı.

Johanna yatağın ortasında uyuyordu. Yanına uzanıp onu yavaşça kollarına aldı.

Bu gece ona ihtiyacı vardı. Lanet olsun, ona her zaman ihtiyacı vardı. Ayrılmalarının üzerinden bir saat geçmeden onu düşünmeye başlamıştı. Bu utanç verici bir alışkanlık olmaya başlamıştı, çünkü sadece karısıyla evinde kalmak isteyen kara sevdalı bir erkek gibi davranıyordu.

Aile hayatının rahatlığı savaşıma zevkini elinden almıştı.

Johanna'nın üzerinde uzun, beyaz bir gecelik vardı. Gabriel bu şeyden nefret etti. Karısının pürüzsüz bedenini hissetmek istiyordu. Giysiyi kalçalarının yukarısına kaldırıp onu okşamaya başlarken boynuna doğru sokuldu.

Johanna hemen uyanmadı. Fakat Gabriel pes etmedi, Johanna nerede olduğunu ve kocasının ne yaptığını anlayınca, istekli bir şekilde karşılık verdi.

Johanna'nın Gabriel'in hoşuna giden tahrik edici sesleri çıkarmasını engellemesi zor oldu, ama Alex'in uyanmasını istemiyordu, o nedenle uzun ve ateşli öpücüklerle onun haykırışlarını bastırdı. Johanna doyuma ulaşınca etrafında kasılıp hafifçe inledi.

Fakat Gabriel doyuma ulaşınca, bağırmasına engel olmadı.

“Baba?”

Johanna kocasının kollarında kaskatı kesildi. Gülmemek için eliyle ağzını kapattı.

“Bir şey yok, Alex. Uyumaya dön.”

“İyi geceler, baba.”

“İyi geceler, oğlum.”

Gabriel’in başı Johanna’nın boynunun kıvrımına düştü. Johanna kocasının kulak memesini hafifçe ısırarak için ona doğru döndü. “Evine hoş geldin, kocacığım.”

Gabriel’in homurdanarak karşılık vermesi onu gülümsetti. Johanna ona sıkıca sarılarak uykuya daldı. Gabriel ise onunla tekrar sevişebilecek kadar gücü olmasını dileyerek uykuya daldı.

Gayet tatmin edici bir şekilde eve dönmüştü.

Ertesi gün öğleden sonra Nicholas eve geldi. Gabriel dışarıdaki merdivenlerde durmuş kayınbiraderinin atından inmesini bekliyordu. Calum lordunun yanındaydı. Gabriel’in yüzündeki hoşnutsuzluk dikkatinden kaçmadı.

“Bu kez onu öldürecek misin?” diye sordu.

Gabriel kafasını iki yana salladı. “Yapamam,” dedi üzüntüyle. “Karım çok üzülür ama Tanrı biliyor ki hâlâ nefes almasının tek sebebi bu.”

Calum sırtmasını gizlemek zorunda kaldı. Lordunun gerçekten kızgın olmadığını biliyordu. Dönüp misafirlerini izledi.

“Ters giden bir şey var, MacBain. Baron’un yüzünde her zamanki aptal gülümsemesi yok.”

Johanna’nın kardeşi yalnızdı. MacBain’e ulaşmak için acele ediyordu, çünkü atının durmasını beklemeden bacağını üzerinden atıp yere atladı. Atın ter içinde kalması çok zorlandığını gösteriyordu.

Ters giden bir şey olduğu kesindi. Nicholas atını zorlayacak bir adam değildi.

“Atıyla ilgilen,” diye emretti Gabriel, Calum’a. Basamaklardan inip kayınbiraderini karşılamaya gitti.

İki savaşçı da doğru düzgün selamlaşmakla vakit kaybedecek adamlar değillerdi. İlk konuşan Nicholas oldu. “Durum kötü, MacBain.”

Gabriel, Nicholas’ı sorgulamadı. Açıklamasını bekledi.

“Johanna nerede?”

“Yukarıda, Alex’i yatırmaya hazırlanıyor.”

“Bir içki hoşuma gider.”

Gabriel sabırsızlığını gizlemeye çalıştı. Nicholas’ın peşinden içeri girdi, baş başa konuşabilmeleri için Megan’a akşam yemeği masasını hazırlamayı sonraya bırakmasını söyledikten sonra kilerin yanında durup kayınbiraderinin kendine bir içki doldurmasını bekledi.

“Bu haberi duymadan önce otursan iyi olur,” diye önerdi Nicholas. “Durum çok karışık ve Johanna bütün meselelerin tam ortasında.”

Johanna merdivenlerden indiği sırada kardeşinin sesini duydu. Eteklerini toplayıp Nicholas’ın yanına koşmak yerine aniden durdu, sesindeki öfke ve endişeli sözleri konuşmalarını bölmeden önce ne tür bir karışıklıktan bahsettiğini duymak için beklemesine neden oldu.

Kulak kabartmanın hiç doğru olmadığını biliyordu ama merakı düzgün davranmaktan ağır bastı, ayrıca konuşmalarını bölerse, adamların konuyu değıştireceklerini biliyordu. Hem kocası hem de kardeşı onun hislerine karşı aşırı korumacıydılar. Evet, konuyu değıştirirlerdi ve birinden yanıt alması için çok uğraşmak zorunda kalırdı. Konuşmalarını

dinlemek doğru olmayabilirdi, ama kesinlikle etkiliydi. Ayrıca kendi adını duymuştu ve her nasılsa ne tür bir karışıklık olduğuna dair bir fikri vardı. Girişe biraz yaklaşıp kardeşinin sonraki sözlerini dinlemeyi bekledi.

“Devam et, Nicholas,” diye emretti Gabriel.

Johanna kafasını evet anlamında salladı. Kocasının isteğine tamamen katılıyordu ve en az onun kadar sabırsızdı.

“Baron Raulf dirildi. Karısını geri istiyor.”

Johanna kocasının Nicholas’ın haberine nasıl bir tepki verdiğini duymadı. Daha fazlasını dinleyemeyecek kadar şaşkındı. Güçlü bir darbe almış gibi hissetti. Boğazının arkasına bir çığlık takıldı. Tırabzan daha fazla gitmesine izin vermeyene kadar geri çekildi. İnkâr edercesine kafasını iki yana salladı. Bu doğru olamazdı. Raulf bir uçurumdan düşmüştü. Bir tanık vardı. Ölmüştü.

İblisler cehennemde kalırlardı, değil mi?

Johanna koşmaya başladı. Nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu. Paniğini ve korkusunu kontrol altına alana kadar tek başına olabileceği bir yer bulmak istiyordu.

Koridorda ilerledi, ama dışarı açılan kapıya ulaştığında ne yaptığını ve neden yaptığını anladı. İçgüdüsel ve ani bir korku hissetmişti. Geçmişinden kara bir kalıntıydı ve geçmişte onu hep korkusu kontrol etmişti. Artık onu kontrol etmesine izin vermeyecekti.

Johanna banka oturup sırtını duvara yasladı. Birkaç kez sakinleşmek için derin derin nefes aldı. Birkaç dakikanın ardından, korkuyla birlikte hissettiği panik hafiflemeye başladı.

Artık farklı bir kadın olduğunu kendine hatırlattı. Cesaret ve güç bulmuştu ve hiç kimse, bir iblis bile, onları ondan alamayacaktı.

Elini koruyucu bir şekilde karnına götürdü. İçinde büyüyen mucizeyi düşünürken gözleri doldu, ama korku değil, mutluluk gözyaşlarıydılar.

Tanrı'nın ona verdiği bütün lütuflar için şükrettiği bir dua okudu. O'na, Gabriel'i, Alex'i ve içinde uyuyan bebeği ona verdiği için teşekkür etti, üzüntüden uzakta ve sevgiyi öğrenebileceği bir yerde güvenli bir sığınak verdiği için de teşekkür etti ve son olarak O'na onu güçlü ve akıllı yaptığı için şükretti.

Ve sonra, bu karışıklıktan kurtulmanın bir yolunu bulmak için aklını kullanmaya koyuldu.

Johanna neredeyse bir saat boyunca karanlıkta bankta oturdu, ama nihayet yerinden kalktığı anda aklında net bir plan vardı. Artık huzurlu hissediyordu, aslına bakılırsa sakin. En önemlisi de, tamamen kontrolde olmasıydı.

Evet, uzun bir yol katetmişti. Kendine ettiği iltifata gülümsedikten sonra aptalca hareket ettiği için kafasını iki yana salladı. Aklını kaçırmamıştı. Her şeyin yoluna gireceğine inandı. Sıra aklın savaşına geldiğinde, Raulf'un ona karşı hiç şansı yoktu. Johanna'ya göre kadınları döven adamlar cahillerdi. Zayıflardı ve özgüvensizlikle doluydular. Raulf bu kötü özelliklerin hepsine sahipti. Evet, savaş Londra'nın mahkemelerinden birinde tehditler ve suçlamalarla yapılsaydı, Johanna zafer elde edeceğine emindi. Onu mahkûm etmek için işlediğini bildiği günahları ona karşı kullanırdı.

Fakat Raulf istediğini elde etmek için yumruklarını ve kılıcını kullanırsa, Johanna saldırısına karşı dayanabilecek kadar güçlü olmadığını biliyordu. Önemi yoktu. Raulf ona yardım etmesi için bir ordu çağırırsa bile, eninde sonunda kazanan o olacaktı. Gabriel sayesinde. O onun şampiyonu,

koruyucusu ve kurtarıcısıydı. Ailesini güvende tutabileceğine inancı tamdı. Raulf onunla boy ölçüşemezdi.

Ne de olsa, bir iblis bir baş melek tarafından kolaylıkla alt edilebilirdi.

Johanna içini çekti. Kocasının onu teselli etmesine izin vermeye hazırdı. Eteklerini toplayıp ona koştu.

Nicholas salonun ortasında yolunu kesip onu yakaladı. Onu kollarına alıp ayaklarını yerden keserek havada döndürdü.

“Ah, Nicholas, seni gördüğüme çok sevindim!” diye haykırdı Johanna.

“Onu yere bırak, lanet olası!” diye kükredi Gabriel. “Ve ellerini üzerinden çek. Karım oyun sırası gibi döndürülecek durumda değil.”

Johanna ve Nicholas, Gabriel’in sözlerine aldırmadılar. Nicholas kardeşini öpüp sıkıca sarıldı. En sonunda onu yere bırakıp kolunu omuzlarına attı.

“Kız kardeşim narin görünebilir, MacBain, ama şimdiye kadar bir öküz kadar güçlü olduğunu herhalde fark etmiş olmalısın.”

“Onu henüz bırakmadığının farkındayım,” diye bağırdı Gabriel. “Johanna, buraya gel. Kocanın yanında durmalısın.”

Gabriel’in sesi kulağa huysuz geliyordu ama gözlerindeki ışıltı onu mutlu gördüğüne memnun olduğunu işaret ediyordu. Nicholas’tan hoşlandığını düşündü, ama Gabriel bunu itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdi. Erkeklerin tuhaf bir cins olduklarını fark etmişti.

Johanna kardeşinden uzaklaşıp kocasının yanına gitti. Gabriel hemen kolunu omuzlarına dolayıp onu yanına çekti.

“Neden annemi de yanında getirmedin, Nicholas? Ona eşlik etmenden hoşlanırdı, zaten ziyaret etmek için buraya gelmeyi planlıyor. Bu doğru değil mi, kocacığım?”

Gabriel kafasını evet anlamında salladı. “Evet, Nicholas,” dedi. “Neden onu da getirmedin?”

“Henüz İngiltere’den ayrılmaya hazır değildi,” diye karşılık verdi Nicholas. “Ayrıca, bir sorun çıktı, Johanna...”

Gabriel cümlesini tamamlamasına izin vermedi. “Annen önümüzdeki ay gelir.”

“Bahsettiğin sorunu açıklar mısın?” diye rica etti Johanna da.

İki adam da endişeli görünüyordular. Ona kötü haberi nasıl vereceklerini bilmediklerini düşündü. Fakat birkaç dakika üsteledikten sonra, Johanna ikisinin de ona Raulf’tan bahsetmek gibi bir niyetleri olmadığını anladı.

Gabriel, Johanna’yı zar zor bıraktı. Akşam yemeği yemek için masaya oturduklarında, sık sık uzanıp elini tuttu.

Nicholas kız kardeşinin karşısında, Gabriel’in yanında oturuyordu. Keith de onun yanındaydı. Birkaç dakika sonra Clare onlara katıldı ve Johanna’nın yanına oturdu.

Clare odaya girdiğinde Nicholas ve Gabriel ayağa kalktılar. Johanna ayağa kalkmaları için askerlere işaret etmek zorunda kaldı.

Nicholas gözlerini ona doğru yürüyen güzel kadından ayırmadı. Gabriel’in bütün dikkati kayınbiraderindeydi. Onu tanıdığını belirten bir işaret görmeyi bekledi.

“Bu kadını tanıyor musun, Nicholas?” diye sordu.

Kayınbiraderi, Gabriel’in ses tonuna gücendi. “Onu nasıl tanıyabilirim? Henüz onunla tanışmadım.”

Johanna hemen onları tanıştırdı. Clare reverans yaptı, ama Nicholas kaşlarını çattığı için gülümsemedi.

Gabriel hâlâ yenilgiyi kabul etmeye razı değildi. Meseleyi iyice düşünüp en mantıklı sonuca ulaştığını sanıyordu. MacBain ekosesi MacInnes toprakları yakınında görülmüştü. Nicholas İngiltere'ye dönerken ekoseyi giyiyordu. Diğer askerlerden hiçbiri toprakların yanına yaklaşmadığı için Clare MacKay'i hamile bırakan adam Nicholas olmalıydı.

"Bana Clare MacKay'le daha önce hiç tanışmadığını mı söylüyorsun?" diye sordu

"Evet, sana bunu söylüyorum," dedi Nicholas.

"Lanet olsun."

"Gabriel, senin neyin var?" diye sordu Johanna. "Clare, gel ve yanımda otur, lütfen."

"Clare'in durumundan kardeşinin sorumlu olduğunu sanıyordum."

"Bunu nasıl düşünebilirsin?" diye haykırdı Johanna. "O bir kadını asla..."

"Mantıklı bir çıkarımdı," diye Gabriel kendisini savundu.

"Yanlış bir çıkarımdı," diye karşılık verdi Johanna.

Nicholas gelişmekte olan tartışmayı anlamaya çalışıyordu. Gabriel'in bir şey için onu suçlamaya çalıştığını ve Johanna'nın cesurca onu savunduğunu anladı, ama konunun ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Tam olarak neden sorumlu olduğumu düşünüyorsun?" diye sordu Gabriel'e.

"Nicholas, bu mesele seni ilgilendirmiyor," dedi Johanna.

"Onu nasıl ilgilendirmez?" diye sordu Gabriel. "Eğer çocuğun babası oysa..."

Cümlesini tamamlamasına izin vermedi. "Değil," dedi.

Gabriel'in çatık kaşları ürperti vericiydi. "Anlıyorum,"

dedi. Oturdu ve Nicholas'a da aynısını yapmasını işaret ettikten sonra tekrar karısına döndü.

“O halde, adamın kim olduğunu biliyorsun, değil mi, Johanna?”

Johanna kafasını evet anlamında salladı. Durumu kocasına açıklamaya kararlıydı, ama yalnız kalana kadar beklemek istiyordu.

“Misafirlerimiz var,” diye fısıldadı, bu hatırlatmayla Gabriel'in bu hassas konuda şimdi konuşmak istemediğini anlamasını umdu.

Gabriel onun ima ettiği şeyi anlamayı reddetti. “Bana adamın adını söyleyeceksin,” diye emretti.

Johanna derin bir nefes verdi. Elleri kucağında olan Clare bilerek kafasını eğmiş masanın üstüne bakıyordu. Johanna'nın kocası bir cevap isteyince Clare kafasını kaldırdı ve derin bir nefes aldıktan sonra, “Ortada adam falan yok, Lord MacBain,” dedi.

Gabriel bu cevaba hazırlıklı değildi. Sandalyesine yaslanıp uzun süre MacKay kadınına baktıktan sonra karısına döndü.

Johanna hemen kafasını evet anlamında salladı. “Kimse yok,” dedi Clare'in sözünü tekrarlayarak.

Johanna gözlerini kocasından ayırmadan uzanıp Clare'in elini tuttu. “Hazırlansan iyi olacak,” diye fısıldadı.

“Ne için, leydim?” diye fısıldayarak karşılık verdi Clare. “Ulumasına.”

Gabriel, Johanna'nın onunla alay etmesine aldırmadı. Hâlâ az önce duyduğu haberi sindirmeye çalışıyordu. Sonuçlar sersemleticiydi ve ne kadar uğraşsa da, kadının yalan söyleyerek kendini neden böyle bir riske attığını anlayamıyordu.

Kafasını iki yana salladı. Johanna evet dercesine kafasını salladı. “Bu harika bir haber, Gabriel,” dedi.

Kocasının yüzü kıpkırmızı oldu. Bunu hiç de harika bulmadığını düşündü. Clare bariz bir korkuyla elini sıkıyordu. Johanna ona doğru döndü.

“Korkman için bir sebep yok,” dedi. “Kocam sana asla zarar vermez. Sadece biraz şaşırды, hepsi bu. Bir iki dakika içinde unuttur.”

“Biri bana neler olduğunu söyleyecek mi?” diye sordu Nicholas.

“Hayır!” Gabriel, Johanna ve Clare aynı anda bağırılmışlardı.

Johanna kardeşine karşı ne kadar kaba olduklarını ilk fark eden oldu.

“Gabriel, bu konuyu daha sonra konuşabilir miyiz?” dedi. “Lütfen?” diye ekledi onunla tartışacakmış gibi göründüğünü fark edince.

Kocası en sonunda kafasını salladı. “Akşam yemeğinde sadece hoş şeylerden bahsetmeliyiz,” dedi. “Öyle değil mi, Clare?”

“Evet,” diye yanıtladı Clare. Johanna’nın elini bırakıp taburesinde dikleşti. “Kardeşine güzel haberi verdin mi?”

“Kocam verdi,” diye yanıtladı Johanna.

“Hayır, vermedim,” dedi Gabriel.

Hâlâ ona kızgın gibi konuşuyordu, ama Johanna üzülmedi. “Neden ona söylemedin?”

“Senin söylemek isteyeceğini düşündüm,” diye yanıtladı.

Johanna gülümsedi. Nicholas’ın merakı uyandı. “Haber ne?”

“Senin söylemeni istiyorum,” diye ısrar etti Johanna.

“Bana neyi söyleyecek?” diye sordu Nicholas.

“Kardeşin çok sabırlı bir adam,” dedi Clare. “Gerçi, birçok İngiliz adam öyle, değil mi?”

“Hayır, değil,” diye çıkıştı Nicholas. “Johanna, bana haberi söyle.”

Clare Nicholas’ın sert sesi karşısında şaşırdı. Omuzlarını dikleştirdi ve artık kaba olduğunu düşündüğü adama kaşlarını çatarak baktı.

“O kısır değil.” Gabriel bu haberi verdikten sonra gülümsedi. Askerleri hemen ona katıldıklarını belirtircesine kafalarını evet anlamında salladılar.

“Bu doğru, kısır değil,” dedi Keith.

Adamlar tekrar kafalarını salladılar. Calum ve Leila o sırada salona girdiler. Leila, Calum’un elini tutuyordu. Basamaklardan inerken elini bıraktı. Johanna mutlu çiftli görünce gülümsedi ve sonra dikkatini tekrar kardeşine çevirdi.

Hâlâ anlamamış gibi görünüyordu. “Bir bebeğim olacak, Nicholas.”

“Bu nasıl mümkün olabilir?”

Johanna’nın yüzü kızarmaya başladı. Gabriel karısının utancını komik bulduğu için güldü. Clare MacKay hakkındaki gerçeği ona söylemediği için hâlâ ona gününü göstermeye kararlıydı, ama hassas durumunu düşündüğünde, ne kadar hoşnutsuz olduğunu anlaması için ona karşı sesini yükseltmeyecekti.

“O bir Kuzey İskoçyalıyla evli,” dedi Gabriel, Nicholas’ın gülünç sorusuna yanıt olarak. “Bu yüzden mümkün.”

Nicholas kahkaha attı. Gabriel’i tebrik ederken omzuna yumruk attıktan sonra dikkatini tekrar kardeşine verdi.

“Bu harika bir haber,” dedi. Duygulandığı için sesi titriyordu. “Annem çok sevinecek.”

Johanna'nın gözleri doldu. Bluzunun kolunda sakladığı keten mendiline uzandı. "Evet, annem çok sevinecek," dedi gözlerinin kenarlarını kurularken. "İngiltere'ye döndüğünde ona söylemelisin, Nicholas. Bebek için bir şeyler dikmek isteyecektir."

"Şimdi kötü haber vererek karımı neden üzmemek istemediğimi anlıyor musunu?" diye sordu Gabriel.

"Anlıyorum," diye karşılık verdi Nicholas.

Gerçekten de ona Raulf'tan bahsetmeyeceklerdi. Bundan hiç şüphesi yoktu. İki adam da endişelenmemesi için onu korumaya çalışıyorlardı. Elbette, eninde sonunda ona söylemeleri gerekecekti ve bu sırrı ondan ne kadar gizleyeceklerini Johanna merak ediyordu.

Amaçları iyi niyetliydi, ama Johanna ona bir çocuk gibi davranmalarına izin vermeyecekti. Ayrıca bu meselenin tartışılması gerekiyordu. Raulf'un sorun çıkarmasına engel olacak sağlam bir planı vardı ve Gabriel'le bu konuda konuşmak istiyordu.

Kocası meşguldü. Nicholas da düşüncelere dalmış görünüyordu. İki adam da kaşlarını çatmıştı ve ikisi de yemek yemiyordu.

Johanna adamlar akşam yemeklerini bitirene kadar konuyu açmamaya, aksine sıradan şeyler hakkında konuşmaya karar verdi.

"Duvarımızın neredeyse bitmek üzere olduğunu fark ettin mi, Nicholas? Adamlar son ziyaretinden beri çok ilerleme kaydettiler."

Nicholas kafasını evet anlamında salladı.

"Keith, MacBain ekosesinin sana ne kadar yakıştığını söylemiş miydin?" dedi.

Asker sırtıttı. “Evet, leydim, bugün en az on kez söylediniz.”

“Bana da MacBain ekosesiyle omuzlarımın daha geniş ve güçlü göründüğünü söyledi,” diye araya girdi Michael.

“Bana da daha uzun boylu göründüğümü söyledi,” diye seslendi Lindsay.

“Bütün iltifatlarımda ciddiyydim,” dedi Johanna. “Hepiniz MacBain ekosesiyle daha iyi görünüyorsunuz.”

Askerler kakhaha attılar. “Lordumuzun renklerini kabul ettik, leydim. Artık endişelenmenize gerek yok.”

“Endişelenmiyorum,” diye karşı çıktı.

“O halde neden birden bize iltifat etmeye başladınız?” diye sordu Keith.

Johanna omuzlarını silkti. Adamlar tepkisini komik buldular. Bilerek daha az utanç verici bir konuya geçti. Askerlerin hiçbiri Nicholas’a aldırmadı, içlerinden biri kurtlarla ilgili olaydan bahsedince, hepsi hanımlarının kurnazlığını anlatmak için bağırarak birbirleriyle yarıştı.

Johanna kardeşinin hikâyeyi duymaya ihtiyacı olduğunu sanmıyordu, ama itirazları işe yaramadı. Gabriel uzanıp elini tuttu. Adamlar gülüşüp bağırıyorlardı ve bu karışıklığın ortasında Gabriel, Johanna’ya doğru eğildi.

“Seni her zaman koruyacağımı biliyorsun, değil mi?”

Sorusunu fısıldamıştı. Johanna sandalyesinin yan tarafına doğru eğilip kocasını öptü. “Biliyorum.”

Nicholas, Johanna ve Gabriel arasındaki şefkatli ana tanık oldu. Memnuniyetle kafasını salladı. Johanna’nın, Lord’la evlenmesi için ısrar ederek doğru bir şey yapmıştı.

Sonra Calum, Gabriël’e bir soru sordu. Johanna sandalyesine tekrar yerleşip Clare’e döndü.

“İyi misin?” diye fısıldadı.

“Evet, leydim,” diye yanıtladı Clare.

Johanna ikna olmamıştı. Clare yemeğine pek dokunmamıştı ve yemeğin büyük bir bölümü boyunca epey sessiz kalmıştı.

Clare’in ürkek davranmasının sebebinin Nicholas olabileceğini düşündü. Nedense ikisi görür görmez birbirlerinden hiç hoşlanmamışlardı. Clare hasta olmasaydı, Nicholas bu tuhaf davranışın tek sebebi olabilirdi. İkisi de birbirlerine bakıp duruyorlardı ve biri diğerini bakarken yakaladığında, hemen kaşlarını çatıyordu.

Davranışları rahatsızlık verici olduğu kadar tuhaftı, çünkü Johanna, Clare’den çok hoşlanmıştı ve genç kadının ailesini sevmesini istiyordu.

Adamlar masadan kalkmak için izinlerini istediklerinde bu konuyu bir kenara kaldırdı. “Peder MacKechnie bu gece nerede?” diye sordu.

Keith yanıt vermeden önce ayağa kalktı. “Auggie yeni mayaladığı içkisini tatmasını istedi.”

“Eğer ona rastlarsan, onunla konuşmak istediğimi söyler misin?”

“Onunla ne hakkında konuşmak istiyorsun?” diye sordu Gabriel.

“Önemli bir konu hakkında.”

“Önemli meselelerini benimle konuşacaksın,” diye emretti.

“Evet, elbette konuşacağım,” diye ona katıldı. “Ama Peder MacKechnie’nin fikrini de duymak istiyorum.”

Johanna, kocasının onu daha fazla sorgulamasına izin vermeden Clare’e döndü. “Kardeşim hakkında ne düşünüyorsun? Yakışıklı, değil mi?”

“Yakışıklı mı? Leydim, o İngiliz,” diye fısıldadı Clare.

Johanna kakhaha attı. Kardeşine döndü. “Clare İngilizlerden hoşlanmıyor, Nicholas.”

“Bir ülke dolusu erkekten hoşlanmamak çok mantıksız,” dedi kardeşi.

“Ben mantıksız bir kadın değilim,” diye kendini savundu Clare. “İngiliz olsaydım, kardeşinin yakışıklı olduğunu düşünebilirdim.”

Ancak bu kadarını kabullenmeye yanaşmıştı. Fikri Nicholas’ın umrundaymış gibi görünmüyordu. Fakat kardeşi ilgisiz davranarak Johanna’yı kandıramazdı. Clare MacKay’e ilgi duyduğu ve kimseye belli etmemeye çalıştığı çok açıktı.

Clare de biraz temkinli davranıyordu. Johanna birden taburesinde dikleşti. Gabriel yüzündeki şaşkınlığı fark etti. Sorununun ne olduğunu bilmek istedi.

Karısı hafifçe eline vurup kaba ses tonunu umursamadığını söyledi. Bilerek sorusuna yanıt vermedi.

“Nicholas?”

“Evet, Johanna?”

“Ne zaman evleneceksin?”

Kardeşi onun bu dobra sorusuna hazırlıksız yakalandı. Güldü. “Bunu mümkün olduğunca erteleyeceğim,” diye itiraf etti.

“Neden?”

“Düşünmem gereken başka önemli meseleler var,” dedi Nicholas.

“Peki karar verdiğinde evlenmeyi düşündüğün biri var mı?”

Nicholas kafasını iki yana salladı. “Gerçekten bunu hiç düşünmedim. Hazır olduğumda, evleneceğim. Şimdilik bu konuda bu kadar konuşmak yeterli.”

Johanna ise henüz bu konuda konuşmayı bitirmemişti. “Seçimini yaparken büyük bir çeyizin önemi olur mu?”

Kardeşi içini çekti. “Hayır,” diye yanıtladı. “Büyük bir çeyize ihtiyacım yok.”

Johanna gülümsedikten sonra Clare’e döndü. “Büyük bir çeyiz istemiyormuş,” diye tekrarladı.

Clare şaşkınlıkla kaşlarını çatırsa da bu ancak bir iki saniye sürdü. Sonra Johanna’nın planını anladı.

Gözleri kocaman oldu ve şiddetle kafasını iki yana salladı. “Bir İngilizle evlenmeyi düşüneceğimi aklından geçiriyor olamazsın,” diye fısıldadı.

Johanna onu yatıştırmaya çalıştı. “Senden herhangi bir şeyi düşünmeni istemedim,” dedi. Bu elbette apaçık bir yalandı, ama niyeti içtendi ve günah işlediğini sanmıyordu. Ayrıca amacına da ulaşmıştı, çünkü tek istediği Clare’in aklına bu fikri yerleştirmekti.

“Babam ölür.”

“Atlatır.”

“Bir insan ölümü nasıl atlatabilir?” diye sordu Gabriel.

Johanna onun sorusuna aldırmadı. “Kimse seni yapmayı istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamayacak,” dedi Clare’e.

Johanna kocasına döndü. “Öyle değil mi, Gabriel?”

“Ne öyle değil mi? Johanna, neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yok.”

Johanna kocasının sinirlenmesinden rahatsızlık duymadı. “Clare’in babası buraya ne zaman dönecek?”

“Yarın ya da sonraki gün.”

Nicholas Clare’e bakıyordu. Yüzündeki ifade canını çok sıkıyordu. Babasının geleceğini duyunca, gözleri doldu ve korkmuş gibi göründü. Nicholas onun bu tepkisine anlam veremedi. Kadını doğru düzgün tanııyordu ve çoktan on-

dan hoşlanmadığına karar vermişti, ama nedense onun için sorunlarını çözme ihtiyacı duyuyordu.

“Babanı görmeyi istemiyor musun?” diye sordu Nicholas.

“Elbette, onu görmek istiyorum,” diye karşılık verdi Clare.

“Clare’in yarın ya da sonraki gün eve dönmeye hazır olacağını sanmıyorum,” dedi Johanna kocasına. “Henüz tamamen iyileşmedi.”

“Johanna,” diye uyarır gibi bir sesle başladı Gabriel.

“Bana yeterince sağlıklı gibi görünüyor,” dedi Nicholas, neden bahsettiklerini merak ediyordu. “Hasta mıydın?” diye sordu Clare’e.

Clare kafasını iki yana salladı. Johanna evet dercesine kafasını salladı. Nicholas çileden çıkmak üzereydi.

“Clare çok hastaydı,” dedi Johanna. “Gücünü toplaması için zamana ihtiyacı var.”

“Demek bu yüzden saçları erkek gibi kesildi,” dedi Nicholas. “Ateşi vardı, değil mi?”

“Ateşi yoktu,” dedi Johanna. “Gabriel, Lord MacKay’e kızının henüz yolculuğa çıkmaya hazır olmadığını söylemeni istiyorum.”

“Onu daha fazla erteleyebileceğimi sanmıyorum,” diye karşılık verdi Gabriel. Bakışlarını Nicholas’a çevirdi. “Çocuğunun babası olmaman çok kötü,” diye homurdandı. “Bu bütün sorunlarımızı çözerdi.”

Nicholas bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı, ama uygun bir şey düşünemeyecek kadar şaşkındı.

“Kardeşimin bu kadar onursuz olabileceğine düşünmene hâlâ inanamıyorum,” dedi Johanna.

“Bu son derece mantıklı bir açıklamaydı, lanet olsun,” diye karşılık verdi kocası.

“Peki bu sorunlarımızı nasıl çözecekti?” diye sordu Johanna.

“O burada,” dedi Gabriel. “Peder onları evlendirebilirdi. MacKay’e bir evlilik olacağına dair söz verdiğimi duydun, değil mi?”

“Onunla evlenemem.”

Clare bu sözü söylerken Nicholas’ı işaret ettiği için Nicholas onunla evlenmekten bahsettiğini düşündü.

“Elbette, evlenemezsin,” diye çıkıştı Johanna’nın kardeşi. “Ayrıca, sana evlenme teklif ettiğimi hatırlamıyorum.”

Clare ayağa kalktı. “İzninizle,” dedi. “Biraz temiz hava almaya ihtiyacım var.”

Gabriel kafasını yukarı ve aşağı salladı. Clare hemen salondan çıktı. Nicholas gidişini izledikten sonra kız kardeşine döndü. Kaşlarını çatarak ona bakıyordu.

“Biri bana neler olduğunu anlatacak mı?”

“Clare’i üzdün, Nicholas. Peşinden gidip ondan özür dilesen iyi olacak.”

“Onu nasıl üzdüm?”

“Onunla evlenmeyi reddettin,” diye açıkladı Johanna. “Öyle değil mi, Gabriel?”

Kocası Nicholas’ın şaşkınlığının tadını çıkarıyordu. Sırf kayınbiraderini daha çok sinirlendirmek için, “Evet, onu reddetti,” diye karısına katıldı.

“Açıklamaya başlayın,” dedi Nicholas.

“Clare’in sorunu hakkında konuşmamız doğru olmaz,” dedi Johanna. “Hazır olduğunda sana anlatır. Nicholas, bu-
raya neden geldin?”

Nicholas aniden konunun değişmesi karşısında şaşırdı.

Hemen mazeret bulamadı. Yardım etmesi için Gabriel'e döndü.

Peder MacKechnie farkında olmadan Gabriel'in ve Nicholas'ın yardımına koştu. Hızla salona girdi.

"Keith bana benimle konuşmak istediğinizi söyledi, leydim," diye seslendi. "Şimdi müsait misiniz, yoksa daha sonra gelmemi mi istersiniz?"

Gabriel ve Nicholas Johanna'nın dikkatinin dağılması fırsatını kaçırmadılar.

"Gel ve bize katıl, Peder!" diye seslendi Gabriel.

"Seni tekrar görmek güzel," diye seslendi Nicholas aynı anda.

Peder savaşçıların hevesli karşılamaları karşısında şaşır-dıysa bile belli etmedi.

"Geri döndüğünü duydum, Nicholas," dedi Peder MacKechnie. "Kız kardeşini ziyarete mi geldin? Onun burada mutlu olduğunu görebilirsin," diye ekledi kafasını sallayarak.

"Onca yolu bu yüzden mi geldin?" diye sordu Johanna.

Nicholas'ın itiraf etmesi yanlış olsa da, kardeşinin rahatsızlığı çok hoşuna gidiyordu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa ona yalan söylemekte zorlanıyordu. Sorunun masumiyeti düşünüldüğünde çatık kaşları bunu fazlasıyla belli ediyordu.

Gabriel imdadına yetişti. "Akşam yemeği yedin mi, Peder? Johanna, nezaketi unuttun mu? Hizmetkârlardan ona yemek servisi etmelerini istemelisin."

"Yemek yedim," dedi Peder. Johanna'nın yanına oturup içki teklifini reddettikten sonra detaylı bir şekilde Aug-gie'nin yeni mayaladığı içkiden bahsetti.

"Hoşuma gitti," dedi. "Bir içki insanı avlu boyunca uçurabilir."

Johanna, Peder'in abartmasına kakhaha atarak karşılık verdi. "Uzun... İçimizi ısıtacağından eminim." Peder içkinin uzun kış gecelerinde midelerini ısıtacağını söylemek üzereyken hemen sözünü değiştirmişti. "Tabii geriye kalırsa."

"Uzun ne?" diye sordu Johanna.

"Uzun ve ılık kış gecelerinde," diye homurdandı Peder, Nicholas'a bakarak. Kuzey İskoçya'nın sıcak iklimi hakkında Johanna'ya söylediği yalan yüzünden hâlâ Nicholas'ı suçladığı belliydi.

Nicholas gerçeği kız kardeşinden hâlâ sakladıklarına şaşırıldı. Neredeyse kakhaha atacakken kendine hakim oldu.

"Nicholas, buraya geldiğimden beri havanın öngörülmez olduğunu biliyor musun? Hatta bazı geceler çok soğuk."

"Hayır, genç hanım, asla soğuk değil," diye karşı çıktı Gabriel.

"Johanna..." diye söze başladı Nicholas.

"Bana buraya neden geldiğini mi söyleyeceksin? Bir tür sorun olduğu belli, yoksa anneme eşlik etmek için beklerdin, Nicholas."

"Neden buradasın, evlat?" diye sordu Peder de.

Nicholas bir yanıt bulmakta zorlandı. "Hava," dedi bir süre duraksadıktan sonra. "Bu yalanı daha fazla sürdürmezdim, Johanna. Sana buraya gerçeği söylemek için geldim."

Johanna'nın kakhahası ona inanmadığını gösteriyordu. Fakat Nicholas bir kez uydurmaya başladıktan sonra durmasına imkân yoktu.

"Sana yalan söyledim. İşte, buraya söylemek için geldiğim şeyi söyledim."

“Bana hava hakkında yalan söylediğini mi anlatmaya çalışıyorsun?”

Nicholas sırtıttı. Kahkahası kadar Johanna’nın kurnazlığı da bulaşıcıydı. Birden başından beri ona yalan söylediğini bildiğini fark etti.

Öne doğru eğilip parmağını ona uzattı. “Başından beri biliyordun değil mi?”

Johanna kafasını evet anlamında salladı. “Üzerimde yün ekose var, Nicholas. Elbette, biliyordum.”

“İçimizden biri havanın şaşırtıcı derecede serin olduğunu her söylediğinde, gerçeği biliyor muydun, genç hanım?”

Peder hayretler içindeydi. Johanna kafasını evet anlamında salladı. “Kardeşimin yalanını sürdürmen çok nazikçe bir davranıştı, çünkü mutlu olmamı istiyordun, Peder.”

“Çarpık bir espri anlayışın var, hanım,” dedi Gabriel.

“Yağmurda uzun süre kalmış bir kalkan kadar eğrilmiş,” dedi Nicholas.

Johanna güldü. Adamlar hakaretlerinden rahatsız olmadığını düşündüler.

Johanna esnemeye başlayınca izinlerini istedi. Gabriel yatmaya gitmesini söyledi.

“Öncelikle, hepinizle görüşmek istediğim bir konu var,” dedi. “Sonra yatmaya gideceğim.”

“Ne hakkında konuşmak istiyorsun?” diye sordu Nicholas.

“Yardımcı olabilirsem olurum,” diye söz verdi Peder.

“Bir sorunum var,” diye söze başladı Johanna.

“Bize ne olduğunu söyle,” diye ısrar etti Peder MacKechnie.

Johanna sorusuna yanıt verirken Gabriel’e baktı. “Görünüşe bakılırsa, iki kocam var.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

“Sadece bir kocan var, Johanna.”

Gabriel’in ses tonu ona karşı gelmemesine işaret ediyordu. Johanna onun elini tutup kafasını evet anlamında salladı.

“Kocana Raulf’tan bahsederken bizi dinledin, değil mi, Johanna?” diye sordu Nicholas.

“Dinledim,” diye itiraf etti.

“Bu doğru bir davranış değil,” diye ona kızdı kocası.

Johanna kafasını iki yana salladı. “Bu önemli haberi ben-den gizlemeyi düşünmeniz de doğru değil.”

“Anlamaya çalışıyorum,” diye araya girdi Peder. “Bana Baron Raulf’un hayatta olduğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz?”

“Evet,” diye yanıtladı Nicholas.

“Tanrı aşkına,” diye homurdandı Peder. “Bunca zamandır neredeymiş?”

“Bir okyanus ötedeki bir zindanda kilitliymiş,” diye yanıtladı Nicholas. “Bir ticaret anlaşmasında görüşme yap-

mak için Kral John'un temsilcisi olarak dünyanın öbür ucuna gönderilmiş. John Kilise'yle anlaşmazlığa düşmeden önce Raulf İngiltere'den ayrılmış. Kral, Papa'nın kızgınlığını gidermeyi umursamıyor."

Açıklamasını yaptıktan sonra kız kardeşine döndü. "Ne kadarını duydun?"

"Hepsini," diye yalan söyledi Johanna.

"Lanet olsun."

Küfretmesine aldırmadı. "Lütfen içinde bulunduğum karışıklığı Peder'e açıkla."

Nicholas kadehini alıp tek seferde içindekini bitirdi. Johanna birden Gabriel'e yaklaşma ihtiyacı hissetti. Kalkıp onun yanına gitti. Gabriel kolunu beline dolayıp onu yanına çekti. Johanna kolunu boynuna dolayıp ona yaslandı.

"Baron Raulf bir uçurumdan düştü ve herkes öldüğünü sandı."

"Haber geldiğinde İngiltere'deydim," diye Nicholas'a hatırlattı Peder.

"Evet, ama ölmemiş," diye homurdandı Nicholas. "İngiltere'ye döndü, karısı ve toprakları elinden alındığı için boğa kadar kızgın. Kral adı herifi yatıştırmak istiyor, sebebini ancak Tanrı bilir. John, Johanna'nın Raulf'a dönmesini emretti ve MacBain'i yatıştırıp savaşı önlemek amacıyla toprakların onun olmasına izin verdi."

Peder MacKechne ağzının içinde bir şeyler homurdandı. "Kralının ne istediğinin önemi yok, evlat. Johanna'nın evliliğinin feshedildiği bir gerçek. Fermanı Papa imzaladı. Bana öyle söylememiş miydin, genç hanım?"

Johanna kafasını evet anlamında salladı. "Öyleydi," dedi. "Evliliğimin feshedilmesi gerektiğinin farkında değildim.

Bunu sadece Kral'ın beni tekrar evlenmeye zorlamasını ertelemek için istedim.”

“John papa olmaya karar verdi. Kilise'yle tartışmaya girdiğinden beri Papa'yla bütün ilişkilerini kesti. Pederler yasaklama kararını bekledikleri için şimdiden güneye kaçtılar. John'un aforoz edileceği kesin.”

“Öyleyse, kralınız parmak şıklatır gibi eş değiştirebileceğine inanıyor?” diye sordu Gabriel kayınbiraderine.

“Evet,” diye yanıtladı Nicholas. “Mantığı dinlemiyor. Onunla konuşmaya çalıştım, ama inatçı bir şekilde Raulf'u mutlu etmeye kararlı görünüyor. Keşke sebebini bilseydim.”

“Lordumuz Johanna'dan vazgeçmeyi reddederse ne olacak?” diye sordu Peder.

“John, Raulf'a ordu verecek.”

“Ne için?” diye sordu Peder.

“Savaşa girmesi için.”

Nicholas ve Gabriel aynı anda konuştular.

“Bunun olmasına izin veremem,” diye fısıldadı Johanna. “Burayı yeni inşa ettik, Gabriel. Her şeyi yok etmelerine izin vermeyeceğim.”

“Bu konuda yapabileceğin bir şey olduğunu sanmıyorum, Johanna,” dedi kardeşi.

“Raulf'u gördün mü?” diye sordu Johanna.

“Onu görseydim, sana yaptıkları yüzünden onu öldürürdüm. Hayır, onu görmedim.”

Johanna kafasını iki yana salladı. “Onu öldüremezsin. Kral hırsını senden çıkarır.”

“Onu dinle evlat,” diye tavsiye etti Peder. Yorgunlukla içini çekti. “Elimizde gerçekten büyük bir sorun var.”

“Gabriel’in kararını vermesi için ne kadar süresi var?”

“Johanna, senden vazgeçmeyi aklımdan geçirebileceğimi düşünüyor olamazsın,” diye homurdandı kocası.

“İki haberci ve onlara eşlik eden dört atlı kocana Kral John’un taleplerini bildirmek için yarın ya da ertesi gün burada olacaklar.”

“Raulf nerede?” diye sordu Johanna.

“Bu mesele çözülene kadar Raulf’un onunla birlikte sa-
rayda kalacağına dair Kral bana söz verdi.”

Johanna kocasına yaslandı. Gabriel onu kucağına alabil-
mek için hemen sandalyesini geriye itti.

“Bu bize bir plan kurmak için yeterince zaman vermi-
yor,” dedi Peder.

“Evet, veriyor,” diye karşı çıktı Gabriel. “Habercilerin
isteğini reddettiğimizi İngiltere’ye bildirmeleri gerekecek.
Bu bize yeterli zamanı verecek.”

“Ne yapmak için yeterli zaman?” diye sordu Johanna.

“Hazırlanmak için,” diye yanıtladı Nicholas.

Johanna bunun üzerine konuyu değiştirdi. “Arthur hak-
kında ne duydun? Kral’ın yeğeninin öldürüldüğünü işittik.
Başka bir şey duydun mu?”

Nicholas konuyu değiştirmesine kaşlarını çatarak karşı-
lık verdi. Ancak, Johanna yorgun görünüyordu ve daha az
tedirgin edici bir konuda konuşmaya çalıştığını düşündü.

“Biraz çelişkili rapor var,” diye yanıtladı Nicholas. “Ba-
ron Goode, Arthur’a ne olduğunu öğrenmeye yemin etti.
Her taşın altına bakıyor. Giderek daha çok insan Arthur’un
öldürüldüğüne inanmaya başladı. Tahta rakipti,” diye açık-
ladı Nicholas, Peder MacKechnie için, “ve John için gerçek
bir tehdit oluşturunuyordu. Kral’ın yeğenine destek olan tek

kişi Goode değildi. Arthur'u destekleyen bir ordu dolusu insan vardı."

"Kralınız bu sır hakkında ne söylüyor?" diye sordu Johanna.

"Yeğenin nasıl öldüğüne dair hiçbir fikri olmadığına yemin ediyor," diye yanıtladı Nicholas. "Ortak kanı Kral John'un ateşli destekçilerinin Arthur'u kaçırıp onu hadım etmekle tehdit ettiklerinden ve korkusundan öldüğünden yana."

"Bu doğru olabilir," diye homurdandı Gabriel.

"Spekülasyonların hâlâ ardı arkası kesilmiyor," dedi Nicholas. "Size şu kadarını söyleyebilirim. Baronlardan herhangi birinin elinde John'un yeğenin ölümüne karıştığına dair bir kanıt olursa, İngiltere'de isyan çıkar. Baronlar John'u..." Nicholas Johanna'nın alınabileceği bir şey söylemeden kendisine hakim olup hemen yerine başka bir kelime buldu. "Baronlar John'u ayağından asarlar."

Johanna tekrar yüksek sesle esnedi. Adamlardan özür diledikten sonra, "Ve bu yüzden Kral John Raulf'u memnun etmek istiyor," dedi.

Gabriel başka bir kelime etmeden Johanna'nın ne söylemek üzere olduğunu tahmin etti. Artık her şey yerine oturuyordu. Johanna, Arthur'un öldürüldüğünü bilmesinin yanı sıra onu kimin öldürdüğünü de biliyordu.

"Johanna, ne demek istediğini açıkla," dedi Nicholas. "John'un Raulf'u neden memnun etmek istediğini biliyor musun?"

Johanna kardeşinin sorusunu yanıtlamak üzereyken Gabriel onu hafifçe sıktı.

"O en sevilen baronlardan biri," dedi Johanna.

Gabriel onu sıkımayı bıraktı. Johanna yanıtının onu memnun ettiğini düşündü. Nicholas'a neden daha fazlasını söylemesine izin vermediğini sormak için yalnız kalmalarını bekleyecekti.

"John, Raulf'un sürekli mutlu olduğundan emin olmak istemiyor," dedi Gabriel bunun üzerine. "Onun öldürülmesini istiyor. Ve bu yüzden, onu eninde sonunda bana gönderecek."

Tartışma alevlendi, ama Johanna aşağı kalıp ne yapılması gerektiğini konusunda kocası ve kardeşiyle tartışamayacak kadar yorgundu.

Peder MacKechnie hanımına odasına kadar eşlik etmeyi teklif etti. Asıl amacı onunla yalnız kalmaktı ve salondan çıkar çıkmaz elini tutup ona bu kötü haber yüzünden endişelenip endişelenmeyeceğini ya da meseleyi Tanrı'ya bırakıp akıllı başında her genç kadın gibi iyi bir uyku çekip çekmeyeceğini bilmek istedi.

Gabriel de karısının endişeden hastalanacağından korkuyordu. Korkularını yatıştırmak için hazırlıklıydı ama bunun gerekli olmadığını fark etti. Onu iyi geceler öpücüğü verebilecek kadar bir süre bile uyandıramadı. En ufak bir endişesi bile olmayan bir masum gibi derin uykudaydı.

Johanna gecenin bir yarısı uyandı. Ayaklarının üzerinde bir ağırlık hissedince irkildi. Hareket eder etmez Gabriel doğruldu. Oğlunun ayak uçlarında olduğunu gördü ve hemen yatağına dönmesini emretti.

"Onu uyandırma," diye fısıldadı Johanna. "Bir saatten uzun süredir yatağımızda. Onu ayağımın üzerinden alman yeterli."

Kocasını bir ölüyü bile uyandırmaya yetecek kadar yüksek

sesle içini çekti. Fakat Alex yerinden kıılmıdamadı. Bir yataktan diğerine geçirilirken uyumaya devam etti.

“Yeterince örtüsü var mı?” diye fısıldadı Johanna. “Burası çok soğuk,” diye ekledi kafasını sallayarak.

Gabriel yatağa dönüp karısını kollarına aldı. “O benim oğlum,” dedi. “Soğuk onu etkilemez.”

Johanna kocasının sözünün son derece mantıksız olduğunu düşündü. Ona bunu söyleyecekti, ama kabaca onu öpmesini emredince dikkati dağıldı.

Gabriel ona küçük bir öpücük vermeyi düşünmüştü, ama tadı çok güzeldi ve epey istekli bir şekilde karşılık verdiği için daha fazlasını istediğine karar verdi. Ona uzun ve sert bir öpücük daha verdi. Ve sonra her şeyi istediğine karar verdi.

Hiç ses çıkarmadan sevişmeye çalışmak büyük bir ıstıraptı ve karısı onu kontrolden çıkarmadan önce Gabriel’in aklından geçen son mantıklı düşünce oğlu başka bir odaya geçtiğinde çok mutlu olacağıydı.

Ardından karısının ona sokulması hoşuna gitti. Gülümseyerek ona dair her şeyden hoşlandığını düşündü.

“Gabriel?”

“Ne var?”

“Sana söylemek istediğim bir şey var,” diye fısıldadı karanlıkta Johanna. “Kral John’un Raulf’tan neden kurtulmak istediğini biliyorum.”

“Şimdi dinlen, Johanna. Bunu yarın konuşuruz.”

“Şimdi konuşmak istiyorum.”

Gabriel pes etti. “Pekâlâ,” diye kabul etti. “Ama üzülme-ye başlarsan, endişelenmeyi yarına bırakacaksın.”

Johanna onun şartlarına aldırmadı. “Daha önce söylemek istedim,” diye söze başladı.

“Nicholas’a da söyleyecektin, değil mi?”

“Evet,” diye yanıtladı. “Bana neden engel oldun?”

“Çünkü Nicholas sadece senin kardeşin değil, aynı zamanda İngiliz bir baron. Lordunun davranışıyla ilgili rahatsızlık verici bir haber duyarsa, ona göre harekete geçmek zorunda kalabilir. Kimse şimdi John’u tahtından indirmeyecek; Nicholas buna kalkışırsa öldürülebilir.”

Nicholas’ın Kral’a meydan okuyabileceği ihtimalini hiç düşünmemişti. Gabriel’in bildiği şeyleri söylemesine engel olmasına minnettardı.

“Bunu nasıl...”

Cümlesini tamamlamasına izin vermedi. “Sana sormak istediğim bir soru daha var, Johanna. Yanıtın bu odadan dışarı çıkmayacak.”

“Sana bilmek istediğin her şeyi söyleyeceğim.”

“Arthur’u Kral mı yoksa Raulf mu öldürdü?”

Johanna tereddüt etmeden yanıt verdi. “Onu Raulf’un öldürdüğünü düşünüyorum, ama emir Kral John’dan geldi.”

“Emin misin?”

“Evet,” diye fısıldadı. “Eminim.”

Johanna uzun zamandır içinde taşıdığı yükten kurtulduğuna o kadar rahatlamıştı ki, gözleri doldu.

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Kral’ın habercisini emri okurken duydum,” diye açıkladı Johanna. “Raulf dinlediğimi bilmiyordu ama haberci beni kapının girişinde gördü. Kocama söyleyip söylemediğini bilmiyordum. Kral’a söylediğinden eminim. Raulf Paskalya’dan kısa süre önce ayrıldı. Yazın ortasına kadar eve dönmedi. Bir ay geçmeden Arthur’un ortadan kaybolduğu

söylentisini duydum. Yıllar sonra, Raulf'un ölüm haberini aldıktan sonra, Londra'ya gidip kilit altında tutulmam emredildi. Kral birkaç kez beni görmeye geldi ve her görüşmemizde, bilerek Arthur'dan bahsederdi."

"Ne kadarını bildiğini anlamaya çalışmış olmalı," diye tahminde bulundu Gabriel.

Johanna kafasını evet anlamında salladı. "Elbette, hiçbir şey bilmiyormuş gibi yaptım."

"Kral'ın Arthur'u öldürme emrini Raulf'a götüren haberci kimdi?"

"Baron Williams," diye yanıtladı Johanna. "John saraydan bir haberciye asla güvenmezdi. Williams ve Raulf, Kral'ın en yakın sırdaşları. Ama iki baron da birbirlerine güvenmezler."

"Kral seni öldürmediği için çok şanslısın. Bu bilgiyle yaşamana izin verme riskine girmiş."

"Herhangi bir şey bildiğimden emin değildi," diye karşı çıktı Johanna. "Ayrıca, ona karşı ifade veremeyeceğimi biliyordu. Kadınların mahkemede kendi eşleri dışında kimseyi suçlamalarına izin verilmez, ve o zaman bile sadece birkaç suç için suçlamada bulunabilirler."

"Baron Goode bir şeyler bildiğine inanıyor, değil mi? Bu yüzden seninle konuşmaya çalışıyor."

"Evet," dedi Johanna. "Bütün baronlar John ve iki gözdesi, Raulf ve Williams arasındaki ilişkiden haberdarlar. Artık bildiğimiz gibi, Raulf, Arthur ortadan kaybolmadan kısa bir süre önce İngiltere'den ayrıldı. Goode ikisinin arasında bir bağlantı olabileceğine inanıyor. Muhtemelen beni tarihlerle ilgili sorgulamak istiyor olmalı. Kulak misafiri olduğumu biliyor olamaz."

“Beni dikkatle dinlemeni istiyorum,” diye emretti Gabriel. “Duyduklarını kimseye söylemeyeceksin, kardeşine bile. Bana söz ver, Johanna.”

“Ama konuşmam gereken biri var,” diye fısıldadı Johanna.

“Kim?”

“Kral John.”

Gabriel bağırmaya başlamadan kendine hakim oldu. “Böyle bir şey söz konusu bile olamaz.”

“Onu mantıklı olanı dinlemeye ikna edebileceğime inanıyorum. Tek yolu bu, kocacığım. Savaşa girmeni istemiyorum.”

Gabriel, Johanna’nın içinde bulunduğu tehlikeyi anlamasını sağlamak için mantığa başvurmaya karar verdi. “Bana az önce Kral’a karşı ifade veremeyeceğini söyledin. Bildiklerini baronlara söyleyeceğini iddia ederek onu tehdit edebileceğini sanıyorsan, John planını uygulayamadan seni susturur.”

Uzun bir sessizlik oldu. Gabriel Johanna’nın nihayet Kral’la görüşmek istemesindeki aptallığı anladığını düşündü.

“Aklımdan geçen bu değildi,” diye fısıldadı Johanna.

“Tanrı aşkına, o halde planın neydi? John’un sempatisini kazanabileceğine mi inanıyorsun?”

Johanna kafasını iki yana salladı. “Hayır,” dedi. “Sadece Raulf’a yolladığı mesajdan bahsetmeyi düşünüyordum.”

“Peki bu hatırlatma ne işe yarayacak?”

“Yazılı bir mesaj yolladı, Gabriel, kendi elyazısıyla. Raulf onu yaktığına inanıyor.”

Gabriel meraktan kaskatı kesildi. “Yakmadı mı?”

“Williams emri Raulf’a okuduktan sonra onu masaya bırakıp gitti. Beni o zaman gördü. Başımı eğerek onu selamladım ve girişe doğru gidip koridorda ilerlemeye devam ettim. Williams’ın oraya yeni geldiğimi düşünmesini istiyordum.”

“Peki sonra?” diye üsteledi Gabriel, hikâyenin geri kalanını duymak için sabırsızlanıyordu.

“Raulf Williams’a dışarı kadar eşlik etti. Salona döndüğünde parşömeni alıp ateşe attı. Orada durup tamamen yanmasını izledi.”

Gabriel’in yüzünde bir gülümseme belirdi. Tanrı aşkına, gerçekten de akıllı bir kadınla evlenmişti.

“Yaktığı neydi?”

“Piskopos Hallwick’in kadınların aşağılık olduğuna dair verdiği önemli vaazlarından biriydi.”

“Raulf okuma bildiğini bilmiyordu, değil mi?”

“Hayır, bilmiyordu,” dedi hemen. “Bilerek onu yanıltığımdan haberi olsaydı beni döverdi, çünkü bana sürekli okumayı öğrenemeyecek kadar cahil olduğumu söylerdi. Elbette cahil olduğum için de beni dövdü, o yüzden...”

Dayaklardan ilk kez açıkça bahsediyordu ve artık uzun zamandır gerçeği bilmesine rağmen bu sözleri söylediğini duymak Gabriel’i yine de sarstı.

“O yüzden ne?” diye sordu boğuk bir sesle.

Yanıt vermeden önce Gabriel’e sokuldu. “Beni dövmek için bir nedene ihtiyacı olduğunu sanmıyorum,” diye fısıldadı.

“Sana bir daha asla dokunmayacak,” diye söz verdi Gabriel.

Sesindeki öfke korkutucuydu. “Beni koruyacaksın,” dedi Johanna.

“Elbette, koruyacağım,” diye karşılık verdi kocası.

Sert tepkisi onu rahatsız etmek yerine teselli etti. Gabriel onun adına öfkeye kapılmıştı.

“Parşömenleri değiştirirken çok büyük bir riske girmişsin,” dedi Gabriel. “Ya Raulf Kral’ın emrini tekrar okumak isteseydi ne olacaktı?”

“Bu riske girmeye değer olduğunu düşündüm,” diye yanıtladı. “Saklamam gereken önemli bir belgeydi. John’un imzası altında görünüyor ve mührü de var.”

“Adını yazarak aptallık etmiş...”

“Yenilmez olduğuna inanıyor,” dedi Johanna. “Ve sanırım Raulf’un Williams’a yazılı bir emir olmadan inanmayacağını biliyordu. Nedenini bilmesem de zaman önemliydi ve Kral John’un Raulf’u Londra’ya çağırıp ne yapmasını istediğini söylememesinin nedeni buydu.”

“Parşömen nerede?”

“Onu yumuşak pamuklu bezlere sarıp Raulf’un Piskopos için yeni inşa ettirdiği şapelin mihrabına sakladım. İki mermer karenin arasında.”

Gabriel ürperdiğini hissedince Johanna’ya sıkıca sarıldı.

“Raulf’un öldüğü haberini almadan önce onu neredeyse yok etmek üzere olduğumu biliyor muydun? Sonra fikrimi değiştirdim.”

“Neden?”

“Gelecekte birinin onu bulup gerçeği öğrenmesini istedim.”

“Ben daha çok seni korumakla ilgileniyorum, Johanna. Kral John’la konuşmana izin vermeyeceğim.”

“Savaş istemiyorum,” diye fısıldadı.

Sesi ağlamaklıydı. Gabriel onu alnından öpüp endişelenmeyi bırakmasını istedi.

“İngiltere kralını bizi rahat bırakması için ikna edeceğim.”

Johanna ona karşı çıkmaya çalıştı. “İngiltere’ye gitmeyi düşünüyor olamazsın?”

Ona yanıt vermedi. “Geç oldu, Johanna, uykuya geri dönmenin vakti geldi.”

Yorgunluk kazandı. Johanna kocasını ikna etmek için yarına kadar beklemeye karar verdi. Emin olduğu tek şey vardı. Mükemmel bir planı olmadan Gabriel’in Kral John ya da Raulf’la yüzleşmesine izin vermeyecekti. Yanına en az bir bölük Kuzey İskoçyalı almasını isteyebilirdi.

Sabah olduğunda kocasından mantıklı davranmasını istemek için çok geç olduğunu anladı. Johanna giyinip Gabriel’i bulmak için aşağı indiğinde, Nicholas ona Lord’un topraklardan çoktan ayrıldığı haberini verdi.

Johanna histerik davranmadı, ama kontrolünü kaybetmemek için bütün gücüne başvurmak zorunda kaldı. Günü bir ileri bir geri yürüyerek ve endişelenerek geçirdi. Akşam yemeği vakti geldiğinde, sinirleri iyice gerildi.

Johanna’nın ısrarı üzerine Peder MacKechnie masanın başında oturdu. Johanna, Peder’in sağında Clare’in yanına otururken, Nicholas karşısına oturdu.

Yemek yeme düşüncesi Johanna’nın midesini bulandırdı. Diğerlerinin yemek yemelerini izlemeye bile dayanamıyordu. İçi oyuk ekmekler masadan kaldırılana kadar tek kelime etmedi.

“Nicholas, neden gitmesine izin verdin?” diye haykırdı.

“İzin vermek mi? Johanna, ona gerçeli sebepler sunma rağmen inatçı kocan beni dinlemedi.”

Johanna sakinleşmeye çalıştı. “O halde, sen de kendini attığı tehlikenin farkındasın...”

Nicholas kafasını iki yana salladı. “Gitmesine karşı çıkmadım. Beni de yanına alması için onu ikna etmeye çalıştım.”

“Yanına yeterince asker almadı.”

“O ne yaptığını biliyor,” diye Gabriel’i savundu Nicholas.

“Bir plan yapmak için yeterince vakti olmadı. John’un sarayına dalıp onunla görüşmeyi talep edemez.”

Nicholas sırtıttı. “Evet, talep edebilir,” diye karşılık verdi. “Kocan istediğinde gayet ikna edici olabiliyor. Onunla görüşecektir.”

“Gitmeliydin, Nicholas,” dedi Clare. “Sen bir baronsun. Kralın seni dinlerdi.”

Nicholas dikkatini bariz bir öfkeyle ona kaşlarını çatan güzel kadına çevirdi.

“Ben de ona böyle söyledim,” dedi.

Johanna kafasını iki yana salladı. “Ancak Gabriel Kral’ı onu dinlemeye ikna edebilir,” dedi.

Nicholas taburesine yaslandı. “Neden, Johanna?”

Johanna böyle söylediğine anında pişman oldu. “Çünkü o benim kocam,” diye yanıtladı. “Ayrıca, dün gece John’la konuşmaya çalıştığını ama seni dinlemediğini söyledin.”

“Yine de onunla gidebilirdim,” dedi kardeşi.

“Neden gitmedin?” diye sordu Clare.

“Bana burada kalmamı söyledi,” diye yanıtladı. “Gabriel senden sorumlu olmamı istedi Johanna ve geri dönüp endişelenmekten hasta olduğunu görürse beni pişman eder.”

“Geri dönerse,” diye fısıldadı Johanna.

“Bu tür şeyler söyleyerek Gabriel’i utandırıyorsun,” dedi Nicholas. “Kabiliyetine güvenmelisin.”

Johanna gözyaşlarına boğuldu. Peder MacKechnie kemirdiği ekmek parçasını bıraktı ve uzanıp Johanna'nın omzuna dokundu.

"Bir şey yok. Her şey yoluna girecek."

Peder hanımını teselli etmeye çalışırken, Clare Johanna'nın davranışını savunarak Nicholas'a saldırdı.

"Kocasını seviyor," diye haykırdı. "Onu eleştirmeye nasıl cesaret edersin? Güvenliğinden endişe ederken ona kendini suçlu ya da utanç içinde hissettirmene gerek yok!"

Clare konuşmasını bitirdiğinde bağıırıyordu. Ayağına kalkıp Nicholas'a bakarak kollarını göğsünde birleştirmişti.

Nicholas onun tavrına ya da sözlerine tepki vermedi. Açıkçası, üzerine alınmamıştı. Hayır, Clare'in Johanna'yı savunmasını çok sevimli buldu.

"Böyle kısa bir süre içinde kardeşime nasıl bu kadar sadık olabildin?" Nicholas'ın sesi nazik ve yatıştırıcıydı. Clare anında sakinleşti. Taburesine çöktü ve omzundaki ekosesini düzeltip gözlerine giren saç tutamını ittikten sonra tekrar Nicholas'a baktı.

Nicholas ona gülümsüyordu. Clare onun yakışıklı bir adam olduğunu düşündü ve gözlerindeki şefkatli ifade içini ısıttı. Bu düşüncelere karşı kafasını salladı ve sorusunu hatırlamaya çalıştı.

"Kardeşin hayatımı kurtardı."

Johanna gözlerini sildi, Peder'e endişesi için teşekkür ettikten sonra Clare'e döndü.

"Kendini kurtardın, Clare."

"Bunda senin de payın vardı," dedi Peder MacKechnie.

Alex girışte belirdi. Dikkatlerini çekmeyi beklerken ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu.

Johanna oğlunu fark etti ve hemen masadan kalktı. “Onu yatırmalıyım,” diye açıkladı.

“Tekrar aşağı inecek misin?” diye sordu Clare.

“Bu gece çok yorgunum,” diye yanıtladı Clare. “Sanırım yatacağım.”

“Ben de seninle yukarı çıkacağım,” dedi Clare. Kalkıp Peder’e selam verdikten sonra Nicholas’a döndü. “Sana bağışlamak istemedim.”

Nicholas kardeşiyle birlikte ayağa kalkmıştı. Clare salondan çıkmak için masanın etrafından dolaştı ama yanına ulaşınca durdu.

Nicholas, Clare’in karşısında dimdik duruyordu. Clare onun gözlerinin içine bakabilmek için kafasını geriye attı. Bir İngilizce göre gözlerinin güzel olduğunu düşündü.

“Özür diledim, Baron. Karşılığında söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?”

“Tekrar gazabına uğramak için mi? Söylediğim her şeye alınıyor gibisin, Clare MacKay.”

“Alınmadım,” diye kendini savundu Clare.

Nicholas sırıttı. Peder MacKechnie burnundan güldü. “Seni yakaladı, genç hanım. Az önce haklı olduğunu kanıtladın.”

Clare Nicholas’ın ona takılıp takılmadığını bilmiyordu. Yüzünün kızardığını hissetti ve sebebini anlamadı. Utanmasını gerektiren bir şey yapmamıştı.

Tuhaf İngiliz adamı anlamak için yeterince vakit harcadığına karar verdi. Peder’e dönüp iyi geceler diledikten sonra Nicholas’a da aynı şeyi homurdandı.

“İyi uykular, Clare.”

Nicholas’ın sesindeki şefkat onu sarstı. Clare kafasını kaldırıp ona baktı.

Nicholas ona göz kırptı.

Clare salondan koşarak çıkmadı. Bir leydi gibi yavaşça yürüdü. Girişe ulaştığında gülümsedi. Sonra merdivenlerden çıkana kadar gülümsemeye devam etti. Birçok kez içini de çekti. Baron Nicholas gerçekten de kabul edilemez bir adamdı ve Tanrı yardımcısı olsun, ondan hoşlanmaya başlamıştı.

Nicholas onun salondan gidişini izledi. Peder MacKechnie ondan yerine oturmasını istedi. “Gitme. Benimle bir içki iç. Bu gece endişelenip duracağımız için hiçbirimizi doğru düzgün uyku tutmayacak.”

Nicholas içki sürahisine uzanıp Peder’in kadehini doldurdu.

“Clare ilgimi çekiyor,” dedi.

“Elbette, çeker,” diye ona katıldı Peder MacKechnie. “Güzel bir kadın, değil mi?”

Nicholas kafasını yukarı ve aşağı salladı. “Geldiğinde burada mıydın?”

“Evet,” dedi Peder MacKechnie.

Nicholas Peder’in biraz daha anlatmasını bekledi. Peder MacKechnie anlatacak gibi görünmüyordu.

“Clare burada olduğu sürece, onun güvenliğinden de sorumluyum, Peder,” dedi.

“Evet, ondan da sorumlusun.”

“MacBain bana babasının yarın ya da sonraki gün onu almaya geleceğini söyledi.”

“Bunu duymadım,” dedi Peder. “Ne yapacaksın? Gitmesine izin mi vereceksin?”

“Bana kadına ne olduğunu söylemek zorundasın. Geçmişini bilmeden hiçbir karar veremem. Clare bu habere üzülmüş görünüyor.”

“Babası onu almaya geleceği için mi üzüldüğünü düşünüyorsun?”

Nicholas kafasını evet anlamında salladı. Peder işitilebilir şekilde nefesini verdi. “Genç kadına neler olduğunu duysan iyi olacak. Clare MacKay buraya geldiğinde kurtların saldırısına uğramış gibi paramparça ve kan içindeydi. Yüzünün yaralanmamış olması bir mucize. Hatta hayatta kalması bile bir mucize. Onun için son duasını ettim,” diye ekledi Nicholas’ın abarttığını düşünmemesi için.

Peder içkisinden büyük bir yudum aldıktan sonra Nicholas’a bütün hikâyeyi anlattı. Baron’un tepkisi onu memnun etti. Nicholas beklediği gibi deliye döndü.

“Bir MacBain’in çocuğunu mu taşıyor?” diye sordu Nicholas, Peder açıklamasını bitirdiğinde.

“Hayır, evlat, hamile değil. Bunu uydurmuş, dün gece lordumuza gerçeği itiraf etti. Clare bunu bana bu sabah söyledi, ama günah çıkarma sırasında söylemediği için sana anlatmakta özgürüm,” diye aceleyle ekledi. “Rahatladığımı söyledi. Gururlu bir kadın. Yalan söylemekten hoşlanmıyor.”

“O halde neden yaptı?”

“MacInnes adamlarından kaçmanın tek yolunu bu olarak görmüş. Biraz ileri gitmiş. Neredeyse öldürülebilirmiş.”

“Yaraları hakkında bana anlattıklarına bakılırsa, gerçekten de neredeyse öldürülebilirmiş,” dedi Nicholas.

Peder kafasını sallayarak ona katıldı. “Gerçeği henüz bilmeyen tek kişi Clare’in babası. Clare’in bebeğinin babasıyla tanışıp nikâh günü için bir tarih belirlemek istiyor.”

Önceki geceki tuhaf konuşmalar şimdi Nicholas’a man-

tıklı geliyordu. “MacBain bana Clare’i tanıyıp tanımadığını sordu. Sorumlu adamın ben olduğumu sanıyordu.”

“Kimse seni suçlamıyor, evlat. Sen olsaydın uygun olurdu, en azından lordumuz uygun olacağını düşünürdü.”

Nicholas kafasını iki yana salladı. “Adi h...” Tam zamanında küfretmesine engel oldu. “Clare’in babası yalan söylediğini öğrenince ne yapacak?”

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı Peder. “Elbette, öfkeden deliye dönerse müdahale etmeye çalışırım. Doğrusu ondan korkuyorum. Lord MacKay zor bir adam. Kızını seviyor, ama yalan söylediğini öğrenince, uygun gördüğü ilk bekar klan üyesiyle onu evlendirebilir. Clare’in önünde zor bir gelecek var.”

Nicholas birkaç dakika boyunca Peder’in ona söylediklerini düşündü.

“Johanna’yı kurtaramadım.”

Nicholas’ın sesi günah çıkarıyor gibi fısıltıdan ibaretti. Peder kadehini masaya bırakıp Baron’a döndü. “Johanna’ya olanlar yüzünden kendini suçlayamazsın. Utandığı için gerçeği senden gizlememi istedi.”

“Olanları bilmem gerekirdi,” diye homurdandı Nicholas. “Raulf onu sakladı, sebebini anlayacak kadar akıllı olmalıydım. Elbette, morluklarını görmemi istemiyordu. Tanrım, onu öldüren kişi olmayı çok istiyorum.”

Peder Baron’un düşüncelerini dağıtmaya karar verdi. “Lord MacKay buraya geldiğinde ne yapacağına karar versen iyi olur. Johanna, Clare’in gitmesini istemiyor. Seni şimdiden uyarıyorum, evlat. Kız kardeşinin yanı sıra Clare’in babasını da memnun etmen gerekecek. Ayrıca Johanna’yı İngiltere’ye geri götürmek isteyen Kral’ın habercileriyle uğraşmak zorundasın.”

“John bana sadece habercileri ve dört atlı göndereceğini söyledi,” dedi Nicholas. “Onlara Gabriel’in yanıtını verip evlerine göndermek sadece birkaç dakika alır.”

“Lordum kralının fikrini değiştirebileceğine inanıyor, değil mi?”

“Evet, öyle.”

“Bu amacını nasıl başarmayı düşündüğünü merak ediyorum,” dedi Peder MacKechnie.

Nicholas kafasını iki yana salladı. “Kral’a Baron Raulf’u desteklemeyi bıraktıracasına çok emindi, ama Gabriel ne söylemeyi planladığını benimle paylaşmadı.”

“İki ateş arasında kaldın, değil mi? Kullarını yanında savaşırmaya çağıramazsın, çünkü Kuzey İskoçya’dasın ve savaş kralına karşı açılabilir.”

“Zor zamanlarda yaşıyoruz,” dedi Nicholas. “Kulların lordlarına olan inançlarını ve güvenlerini kaybetmeleri düşünülemez. İngiltere’deki baronların çoğu John’un tuhaf-lıklarına yeterince katlandılar. Sürekli isyandan bahsediliyor.”

“Nedenini anlayabiliyorum,” dedi Peder. “Kralın dost-tan çok düşman edindi.”

“Bu doğru,” diye ona katıldı Nicholas. “Hatta Papa Haz-retlerini bile karşısına aldı. Havada değişiklik var, Peder, ve John davranışlarını değiştirmezse, en sonunda sırf kral olarak kalmak için gücünden vazgeçmek zorunda kalacak.”

“Güçsüz bir kral mı? Bu nasıl mümkün olabilir?”

“John bazı hakları baronlara vermek zorunda kalacak,” diye açıkladı Nicholas.

Peder daha önce böyle bir şeyi hiç duymamıştı. Fakat hayatı boyunca John kadar yetersiz bir lider de görmemişti.

Yıllar boyunca Kral John'un davranışları hakkında duyduğu hikâyeler abartı olamazdı ve sadece birkaçı doğruysa, o halde İngiltere'nin liderinin Tanrı'nın karşısına çıktığında birçok açıklama yapması gerekecekti.

“Kralına güveniyor musun?”

“Bağımı koparana kadar lorduma hizmet etmeye devam edeceğim. Ben onun kuluyum.”

“Peki ona güveniyor musun?”

Nicholas başka bir şey söylemedi. Sandalyesini geriye itip Peder MacKechnie'ye iyi geceler diledikten sonra salonu terk etti.

Sessizliği Peder için yeterli bir cevaptı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün kıyamet koptu.

Hava felaketin habercisiydi. Gün doğmadan kısa süre önce şiddetli bir fırtına çıktı. İki büyük çam ağacına yıldırım isabet etti. Biri tabakhanenin üzerine devrildi, diğeri neredeyse mutfağın çatısını mahvedecekti. Gökgürültüsü kalenin duvarlarını sarstı. Fırtına dinecek gibi görünmüyordu.

Alex, Johanna'nın yanından ayrılmadı. Gürültü çocuğu korkuttu ve her gök gürlediğinde kendini onun altına gömmeye çalıştı.

Fırtına nihayet dindiğinde, Johanna ile Alex yorgun düştüler. Sabahın ilerleyen saatlerine kadar uyudular.

Clare, Johanna'yı sarsarak uyandırdı.

"Lütfen uyan, Johanna. Seninle konuşmalıyım. Babam son tepeyi tırmanıyor. Ona ne söyleyeceğim? Deliye dönecek. Ne yapacağımı bilemiyorum. Ah, Alex, lütfen ağlama. Seni korkutmak istemedim."

Johanna yatakta doğrulur doğrulmaz kendini kollarına atan oğlunu yakaladı.

Önce küçük çocuğu sakinleştirdi, hem o hem de annesinin tehlikede olmadığını anlamasını sağladıktan sonra ağlamayı bıraktı. Alex babası gittiğinden beri huysuzdu ve Johanna bundan sorumlu olabileceğini düşünüyordu. Ufaklık onun korkusunu seziyordu. Endişelerini gizlemekte daha dikkatli olması gerektiğine karar verdi.

“Clare, lütfen Alex’in giyinmesine yardım et. Baban buraya gelmeden Nicholas’la konuşacaksam acele etmeliyim. Ekosemi nereye koydum?”

Johanna bir an önce giyinmek için acele etti. Sabah bulantısının geçmesine minnettardı. Şimdi midesinin bulanmasıyla uğraşacak kadar zamanı yoktu. Soğuk suyla yüzünü yıkayıp dişlerini temizledi ama saçlarını fırçalamakla vakit kaybetmedi. Koridorda ilerlerken parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek buklelerini düzeltmeye çalıştı.

“Anne beni bekle,” diye seslendi Alex.

Johanna basamakların tepesinde durdu. Alex koridorda koşup elinden tuttu.

“Bu sabah Auggie’yi ziyaret etmeye ne dersin? Lindsay seni onun kulübesine götürür. Ona arkadaşlık etmenden hoşlanıyor.”

Alex çok sevindi. Auggie en sevdiği arkadaşlarından biri olmuştu. Hevesle kafasını sallayıp Johanna’nın elini bıraktı ve Lindsay’e seslenerek merdivenlerden aşağı koştu.

Nicholas ana salonda değildi. Clare Johanna’ya seslenip aralık bıraktığı kapıya gelmesini işaret etti.

“Babam burada,” diye fısıldadı. “Nicholas onu bekliyor.”

“İçeride kal, Clare,” diye emretti Johanna. “Kardeşimle...”

“Seninle geleceğim,” dedi Clare.

Johanna karşı çıkmadı. Clare kapıyı biraz daha açtıktan sonra Johanna'nın peşinden dışarı çıktı.

Hava soğuk ve nemliydi. Bulutlar griydi ve yağmur çiseliyordu.

Lord MacKay kızını hemen gördü ve başını eğerek onu selamladı. Hâlâ atının sırtındaydı ve yanında en az yirmi klan üyesi vardı.

“MacBain nerede?” diye seslendi lord.

Nicholas, Clare'in babasının atından inmesini bekledikten sonra ona yanıt verdi.

“Halletmesi gereken önemli bir mesele vardı ve dün sabah gitti. İki ya da üç hafta içinde dönmeni öneririm. O zamana kadar geri dönmüş olur.”

Lord MacKay öfkeyle kaşlarını çattı. “Clare MacKay,” diye bağırdı.

“Evet, baba?”

“Evlendin mi?”

Clare merdivenlerden inip avluda ilerledi. Sorusunu yanıtlarken sesi korku doluydu.

“Hayır, baba.”

“Öyleyse savaşıcağız,” diye kükredi Lord MacKay.

Boynunun yan tarafındaki damarlar belirginleşti. Nicholas kafasını salladı. “MacBain'in seninle savaşacak vakti yok,” dedi. “Başka, daha önemli bir savaş var.”

MacKay alınması gerekip gerekmediğini bilemedi. “Kime karşı savaşıyor?” diye sordu. “Gillevreylere mi? Yoksa O'Donnellara mı? Sinsiler. Hangi klan olduğunun önemli yok, çünkü ikisi de yeterince eğitilmiş değil ve bir günde yenilirler.”

“Lord MacBain İngiltere'ye karşı savaşıyor, baba,” diye yalan söyledi Clare.

Sözleri babasının bütün dikkatini çekti. “Pekâlâ, anladım,” dedi.

“Lord MacKay, sıırıslıklam olmuş gibi görünüyorsunuz. İçeri gelip şöminenin yanında ısınmak istemez misiniz?” Johanna yaşlı adamın sinirini yatıştırmak için cömert ev sahibi rolünü oynamaya çalıştı. “Uzun yolculuktan sonra aç olmalısınız,” diye ekledi basamaklardan inerken.

“Aç değilim ve niye ısınma ihtiyacı hissedeyim ki? Bugün de diğer günler kadar sıcak.”

“Baba, lütfen içeri gel.”

Lord MacKay kafasını iki yana salladı. “Seni kirleten adamın adını duymadan hiçbir yere kımıladamayacağım, Clare. Damadımın kim olduğunu bilmek istiyorum, hemen. Hangi MacBain seni utandırdı, kızım?”

“Hiçbir MacBain.”

Babasına yanıt verirken Clare’in sesi titredi. Johanna daha fazlasını söylemeden onu susturmaya çalıştı.

Clare kafasını iki yana salladı. “Bilmek zorunda,” diye fısıldadı.

“Az önce ne söyledin? MacBain olmadığını mı?” diye sordu babası.

“Baba, lütfen beni dinler misin?” diye rica etti Clare. “Olanları açıklamalıyım.”

“İstediğim tek şey evleneceğin adamın adı.”

Nicholas baba ve kız arasındaki tartışma boyunca tek kelime etmemişti. Tamamen endişesiz görünüyordu. Fakat Clare babasına yaklaşmak için yanından yürümeye kalkınca, Nicholas daha fazla ileri gitmesine engel olmak için uzanıp kolundan tuttu.

“Nicholas?” diye fısıldadı Johanna.

“Canı cehenneme,” diye homurdandı Nicholas.

Clare Nicholas’ın davranışı karşısında epey şaşırdı. “Lütfen beni bırak,” dedi. “Bu mesele seni ilgilendirmiyor.”

“Ah, ilgilendiriyor,” diye karşılık verdi Nicholas.

Clare kafasını iki yana sallarken, Nicholas evet dercesine kafasını salladı. “Senden sorumluyum, Clare MacKay, ve sen de bana karşı sorumlusun. Hiçbir yere gitmene izin vermedim. Arkama geç ve orada kal.” Son emrini sert ve son derece kötü bir tonla verdi.

Clare karşı çıkamayacak kadar şaşırdı. Ona yardım etmesi için Johanna’ya döndü. Nicholas’ın kardeşi omuzlarını silkti. Nicholas’ın davranışı karşısında en az Clare kadar şaşırmış görünüyordu.

“Hemen yap.”

Clare düşünmeye fırsatı olmadan onun emrini yerine getirdi. Nicholas’ın arkasına geçtikten sonra ayak parmaklarının ucunda yükselip fısıldayarak ona karşı geldi. “Sana karşı sorumlu değilim.”

Nicholas ona karşılık vermeye tenezzül etmedi. “Ola-caksın.”

Clare hâlâ Nicholas’ın ona ne söylediğini anlamıyordu. Fakat Johanna anlıyordu. Kardeşinin yanına doğru yürüdü. Keith aniden ortaya çıkıp yolunu kesti. Anlaşılan Lord MacKay’e fazla yaklaşmasını istemiyordu.

Askerin müdahalesine aldırmadı. “Nicholas? Bunu yapmak istediğinden emin misin?”

Kardeşi ona yanıt vermedi. Lord MacKay ileri doğru yürüdü. Kızını almak istiyordu.

“MacBain bir nikâh olacağına söz verdi,” dedi. “O sözünden dönecek bir adam değil.”

“Hayır, değil,” diye ona katıldı Nicholas. “Bir nikâh olacak.”

Lord memnun görünüyordu. Ağzının içinde homurdanıp hemen kafasını salladı.

“Baba, bir...”

“Ayrıntıları konuşurken sessiz ol, genç hanım,” diye emretti babası. Bakışları Nicholas’a odaklandı. “Peki müstakbel damadım kim?”

“Benim.”

Lord MacKay’ın ağzı açık kaldı. Gözleri yerlerinden fırlayacakmış gibi görünüyordu. İnkâr edercesine kafasını sallayıp İngiliz’den uzaklaşmak için bir adım geri çekildi.

“Hayır!” diye bağırdı.

Nicholas Lord’un geri çekilmesine izin vermedi. “Evet,” dedi güçlü bir sesle.

Clare Nicholas’ın tuniğinden tutup onu geri çekmeye çalıştı. “Aklını mı kaçırdın?” diye sordu.

Johanna, Keith’i yolundan itip Clare’in yanına koştu. “Bırak onu,” diye emretti.

Clare, Nicholas’ın babasına az önce verdiği söze karşı çıkmaya kalktı ama Johanna elinden tutup tartışmak için daha sonrayı beklemesini fısıldayarak onu durdurdu.

“Öylese, bu bir oyun, öyle, değil mi?” diye sordu Clare, Nicholas’ın vakit kazanmak için ani bir söz verdiğini düşünerek.

“Olabilir,” dedi Johanna ama kardeşinin ciddi olmadığı bir şeyi asla söylemediğini çok iyi biliyordu. Clare MacKay’le evlenecekti ve yüzündeki kararlı ifadeye bakılırsa, isteksiz gelin de dahil olmak üzere kimse ona engel olamayacaktı.

“Sen İngilizsin,” diye bağırdı Lord MacKay. “Bu akıl almaz.”

Nicholas yaşlı adamın öfkesinden etkilenmiş gibi görünmüyordu. “Büyük bir çeyiz istemiyorum,” derken gülümsedi.

“Clare MacKay, bir hançer alıp babanın kalbine saplasaydın, daha iyiydi,” diye sızlandı Lord.

“Ama baba...”

“Sessiz ol.”

Nicholas bağırarak emretti. Emri verirken gözlerini Clare’in babasından ayırmadı. Kızgın yaşlı savaşçının ya üzerine atlamasını ya da kendisini kontrol etmesini bekledi.

Johanna, Clare’i yatıştırmaya çalıştı, ama dikkatini Lord’un üzerinde tutmaya devam ederken yaptığı şeye dikkatini çekmesi zordu. Adamın davranışı onu büyüledi. Lordlar ağlamazlardı, ama bu lord her an kendini kaybedip ağlamaya başlayacakmış gibi görünüyordu. Nicholas’ın sözlerini kabul etmekte zorlandığı belliydi.

“Bir İngiliz baron kızımınla mı evlenecek? Bunun olmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim.”

Johanna, Clare’in omzunu ovuşturmayı bırakıp bir adım öne çıktı. “Çok zengin bir baron,” dedi.

Lord, Johanna’ya öfkeli olduğunu düşündüğü bir şekilde kaşlarını çatı. “Mesele zenginlik değil,” diye homurdandı. “Ne kadar zengin?”

Nicholas ve Clare bir saat sonra evlendiler.

Kutlama yapmak için vakit yoktu. Peder MacKechnie yeni çiftin birlikteliğini kutladığı sırada Michael koşarak

salondan içeri girdi. Haberi vermek için Keith ya da Nicholas'ı aradı.

Önce Baron'u gördü. "Sınırdan dolaşan askerlerden biri az önce haberi getirdi," dedi. "İngiliz askerler topraklarımıza doğru ilerlerken görülmüş. Bu bir ordu ve kaleden sadece bir saatlik mesafedeler."

"Kaç kişi görülmüş?" diye sordu Keith.

"Sayılamayacak kadar çok," dedi Michael ona.

Nicholas öyle şiddetli ve öfkeli kükredi ki sesin Güney İskoçya'ya kadar ulaşmış olmalıydı.

Kralı tarafından ihanete uğramıştı. Kul ve lord arasındaki bağ kopmuştu. John baronuna yalan söylemişti, çünkü iki haberciye eşlik eden dört atlı göndermemişti. Bir ordu yollamıştı.

Bir saatten kısa süre içinde kale kuşatılacaktı. Keith hemen duvarlara gözcüler yerleştirerek alanı saldırıya karşı hazırlama sorumluluğunu üstlendi ve Nicholas tepenin aşağısında İngiliz askerlere kanat taarruzuna geçmeleri için bir birlik adam yolladı.

Lord MacKay'e savaş başlamadan evine dönmesi söylendi. Emre karşı gelip damadının yanında olmak için atına bindi. Adamlarından birine yıldırım hızıyla topraklarına dönüp büyük bir bölük toplamasını söyledi. Nicholas yaşlı adamın müdahale etmesine minnettardı. Savaşmaya müsait olan her adama ihtiyaçları olacağını biliyordu.

Clare artık bir İngilizle evli olduğu için mi yoksa istilacılara karşı savaşta işe yaramak istediği için mi histerik olması gerektiğine karar veremiyor gibiydi. Nicholas gitmek üzere arkasını dönünce Clare eteklerini toplayıp peşinden koştu.

"Sakın beni dul bırakma, Baron," dedi. "Bir cenaze töreni değil, nikâhın feshedilmesini bekliyorum."

Nicholas atının yanına ulaştı, dizginleri bir eline aldıktan sonra gelinine döndü. “İkisi de olmayacak,” dedi.

Ona nasıl karşılık vereceğini bilemedi. Nicholas uzun süre ona baktıktan sonra yeni geliniyle yeterince vakit kaybettiğine karar verdi. Arkasını dönmeye başladı.

“Bekle.”

“Evet?”

Clare hâlâ ne söyleyeceğini bilmiyordu. O yüzden kendini onun kollarına atmakla yetindi. Nicholas ne yapacağını biliyordu. Dizginleri bırakıp kollarını titreyen gelinine doladı ve ona vaat, sadakat ve epey şehvet dolu bir öpücük verdi.

“Saçların kısıyken küçük bir çocuğa benziyorsun, ama tam bir kadın gibi öpüştüğün kesin, Clare MacKay.”

Clare nefes almayı unuttu. Aklını başına toplayamadan kocası atıyla uzaklaşmaya başladı.

“Ona göz kulak ol, baba!” diye seslendi.

“Olurum, kızım. İçeri gir ve sakın dışarı çıkma.” Clare içeri girmek üzere arkasını dönerken Johanna’nın avluda koştuğunu gördü. “Johanna, nereye gidiyorsun? Dışarıda olman güvenli değil.”

Johanna onu dinlemedi. Auggie’nin kulübesine kadar koştu. Oraya ulaştığında ağlıyordu.

Annesini görünce Alex de ağlamaya başladı. Çocuğu kucağına alıp ona sıkıca sarıldı.

“Auggie, Alex’i odama götür. Ondan sen sorumlusun. Ona bir şey olmasına izin verme. Bana söz ver.”

“Söz veriyorum,” dedi. “Ben çocuğa bakarken sen neredede olacaksın?”

“Açıklamak için zamanım yok,” diye karşılık verdi. “Kral John ordumuzun dört katı bir ordu yollamış.”

“Daha öncekileri atlattık, genç hanım. Bunu da atlattırız.”

Ödenecek bedel Johanna’nın mantıklı olamayacağı kadar yüksekti. İngiltere kralıyla olan mücadelesi yüzünden bir kişinin bile ölmesini istemiyordu. Kıyıma engel olabilecek tek kişi olduğuna inanıyordu.

“Kral kardeşime ihanet etti,” dedi. “Hileye başvurdu, Auggie, o yüzden bu işi durdurmak için çok geç olmadan gerçeğe başvuracağım.”

Johanna Alex’i öpüp onu Auggie’ye verdi. “Gidin,” diye fısıldadı. “İkinizin de güvende olduğunu bilmeliyim.”

“Çok tehdit edici olursa, çocuğu alıp saklanırım. Savaş bittiğinde onu geri getiririm.”

“Duvarların dışına nasıl çıkacaksın?”

“Kendime göre yöntemlerim var,” diye böbürlendi Auggie. “Ağlamayı bırak, evlat. Bir maceraya çıkıyoruz. Tahta kılıcımızı alıp savaşalım.”

Johanna birkaç dakika Auggie’nin kulübesinde kaldı. Diz çöküp cesaretini toplayabilmek için dua etti.

Duasını bitirip haç çıkardıktan sonra ayağa kalktı. Clare ve Keith kapının girişinde durmuş onu izliyorlardı.

“Tepelerde ilerliyorlar, leydim,” dedi Keith. “Buradan gitmenin bir yolunu bulmamız gerekecek. Böylesine büyük bir orduya karşı kendimizi savunamayız.”

Clare ağlamamaya çalışıyordu. “Babam ve Nicholas öldürülecekler. Hayatımda hiç bu kadar çok asker görmemişim, Johanna. Ne yapacağımızı bilmiyorum.”

“Bir planım var,” dedi Johanna. “Beni almak için buraya geliyorlar, değil mi? Keith, beni onlara teslim edeceksin.”

Keith kafasını iki yana salladı. “Yapamam, leydim.”

“Başka seçeneğin yok,” diye karşı çıktı. “Beni dikkatle dinle. Hazırlıksız yakalandık, değil mi?” Johanna, Keith’in kafasını yukarı ve aşağı sallamasını bekledikten sonra sözlerine devam etti. “Hazırlanmak için vaktimiz olsaydı, ne yapardın?”

“Müttefiklerimize haber verirdim,” diye yanıtladı Keith. “Ve geldiklerinde, düşmandan fazla olurduk. Şimdi bile haber Kuzey İskoçya’da dolaşıyor, böylesine büyük bir ordunun görülmesi yangın gibi hızla yayılır. Fakat müttefiklerimizin çoğu kuzeyde ve muhtemelen haberi yeni duyuyor olmalılar. Geleceklerdir.”

“Ama çok geç olacak, değil mi?”

“Her zaman umut var, leydim.”

“Ayrıca, daha iyi bir plan var,” diye karşılık verdi Johanna. “İngiliz askerlerine kendi rızamla teslim olursam, geri çekilirler.”

“Seni İngiltere’ye götürürler!” diye bağırdı Clare.

“Keith zamanında saldırıya geçemezse, götürürler. Yeterli adamı ne kadar sürede toplarsın?”

“Bir günde,” diye yanıtladı Keith.

“Gabriel henüz İngiltere’ye ulaşmadı. Duymuş olurdu. Onu da ekle.”

Johanna komutanın onu dinlemesi için uğraşmaya devam etti. Ancak Keith planına katılmayıp güvende olması için gerekirse hayatından vazgeçeceğini söyleyip durdu.

Bu nedenle, istediğini elde etmek için hileye başvurdu. Pes etmiş gibi yaptı. Keith ana salona gidip Clare’le birlikte orada onları kaleden gizlice çıkaracak adamları göndermesini beklemesini istedi.

Johanna kafasını evet anlamında sallayarak kabul etti.

Clare’le birlikte tepeyi tırmanmaya başladı, ama Keith atına binip uzaklaşır uzaklaşmaz arkadaşına döndü.

“Bana yardım etmek zorundasın,” dedi Johanna. “Bunun tek seçenek olduğunu biliyorsun, Clare. Bana zarar gelmeyecek.”

“Bunu yapamayacağımı biliyorsun, Johanna,” diye korkuyla fısıldadı Clare. “Bebegin ne olacak?”

“Bize bir şey olmayacak. Raulf hamile olduğumu bilmiyor ve ekosemdeki pliler durumumu gizliyor.” Tekrar kafasını yukarı ve aşağı salladı. “Bize bir şey olmayacak.”

“Peki orduya Baron Raulf önderlik ediyorsa? Sana zarar vermesine nasıl engel olacaksın?”

“Nasıl sineceğimi unutmadım,” diye yanıtladı Johanna. Sesi üzüntü doluydu. “Ve öfkesini kıskırtmayacağım. Clare, kardeşimi ve buradaki iyi adamları seviyorum. Benim yüzümden ölmelerine izin veremem.”

“Tanrım, ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Lütfen bana yardım et.”

Clare en sonunda ikna oldu. Hafifçe kafasını evet anlamında salladı. “Korkmuyor musun, Johanna?”

“Ah, evet,” diye yanıtladı Johanna. “Ama korku beni kontrol etmiyor. Kalbimde, bunun mantıklı bir plan olduğunu biliyorum. Gabriel beni bulacak.”

Clare’in yüzünden gözyaşları döküldü. Korkusunu gizlemek için isteksizce gülümsedi. “Keşke Gabriel gibi sevebileceğim ve güvenebileceğim biri olsaydı.”

“Ah, Clare, var, Nicholas kocam kadar nazık ve iyidir.”

Bunun üzerine arkadaşının gülümsemesi içten bir hal aldı. “Tanrım, evli olduğumu unuttum,” dedi. “Gel. Cesaretimin olduğunu unutmadan buradan gitmeliyiz.”

İki kadın dönüp ahırın arka kapısına doğru koştular. Yirmi dakikanın ve türlü hilelerin ardından, Johanna kaleden çıkıp dik tepeden aşağı indi.

Johanna tekrar cehenneme dönüyordu. Ancak Raulf'un atının sırtında ona doğru yaklaştığını görünce, kalbi durmadı ve midesi tiksintiyle bulanmadı.

Johanna korkmuyordu, kararlıydı. Mantıklı bir planı vardı.

Gabriel'i vardı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Onu Gillevrey kalesine götürdüler. Raulf ve ordusu klanın sınırından geçer geçmez kendilerini saldırı altında buldular. Kuzey İskoçyalılar savaşta cesurlardı ama Lord MacKay'ın değerlendirmesi doğru çıkmıştı. Yeterince eğitilmiş olmayan bir grup adamlardı ve İngilizlerin toprakları ve kaleyi fethetmeleri sadece bir günlerini aldı.

Lord Gillevrey ve otuz adamı ana salonun altındaki kilere kapatıldılar. Diğer klan üyeleri dış avludaki askerlerin bölümünde tutuluyorlardı.

Johanna'nın teslimiyeti hızlı oldu. Tepeden aşağı inip düşmanın pençelerine düştü. Hemen etrafını sardılar.

Raulf'tan sadece bir adım uzaklıkta olsa da onunla konuşmadı. Ellerini önünde birleştirip atının sırtında oturdu ve ne yapacağını görmeyi bekledi.

Raulf bir şövalyenin savaşta giyindiği gibi giyinmişti ama kafasında eski moda koni biçiminde açık başlığı vardı. Bunu modern, tamamen kapalı başlığa tercih ediyordu. Ona bu başlıkla görüşünün daha iyi olduğunu söylemişti, ama Johanna asıl sebebinin gösteriş olduğunu düşünüyordu.

Johanna için ona bakmak zordu. Görünüşü pek değişmemişti. Gözleri her zaman olduğu kadar yeşil, yüzü hâlâ yarasızdı ve zayıf yanaklarına sadece birkaç çizgi daha eklenmişti. Sonra başlığını çıkardı ve Johanna büyük bir değişiklik olduğunu fark etti. Raulf'u en son gördüğünde saçları buğday rengiydi. Ancak şimdi beyazlamıştı.

“Eve gideceğiz, Johanna ve her şeyi arkamızda bırakacağız.”

“Evet,” diye hemen ona katıldı.

Yanıtı onu memnun etti. Atını dürtüp onun atına yaklaştırdı ve uzanıp yüzüne dokundu.

“Çok güzelleşmişsin,” dedi Raulf. “Seni özledim, aşkım.”

Johanna ona bakamadı, çünkü gözlerindeki tiksintiyi göreceğinden emindi. İtaatkârlık gibi görünmesini umarak başını eğdi.

Anlaşılan Raulf tatmin olmuştu. Başlığını takıp atını çevirdi ve yola devam etmelerini emretti.

Su içmek ya da dinlenmek için durmayıp o öğleden sonra Gillevrey topraklarına vardılar.

Johanna hemen yorgun olduğunu söyledi. Raulf içeri kadar ona eşlik etti. Giriş dardı. Üst kata çıkan merdivenler tam karşısındaydı. Salon sağında kalıyordu. Kare biçiminde geniş bir odaydı ve yukarıdaki balkon her yandan onu çevreliyordu. Johanna bundan hiç hoşlanmadı, çünkü üst katta tutulursa salondaki muhafızların onu fark etmeden dışarı çıkmasına imkân yoktu.

Üçüncü oda ona verildi. Balkonun ortasındaki kapıydı. Raulf onun için kapıyı açtı. Johanna başını eğip hızla yanından geçmeyi denedi. Fakat onu kolundan tutup öpmeye çalıştı. Johanna ona izin vermedi. Kafasını çevirdi.

Raulf onu sertçe kollarının arasına çekip sarıldı. Saçlarıyla oynadı.

“Sana saçını mı kestirdiler?”

Johanna ona cevap vermedi. “Elbette, öyle yapmış olmaları,” dedi Raulf. “İsteyerek saçını kesmiş olamazsın, çünkü onu ne kadar sevdiğimi hatırlıyor olmalısın.”

“Hatırlıyorum,” diye fısıldadı.

Raulf içini çekti. “Tekrar uzar.”

“Evet.”

Raulf aniden ona sıkıca sarıldı. “Neden nikâhımızı feshettirdin?”

Johanna canı acıdığı için irkildi. “Kral, Baron Williams’la evlenmemi istedi. Zaman kazanmak için nikâhın feshedilmesini istedim. Öldüğüne inanmadım.”

Yanıt Raulf’un hoşuna gitti. “John, Williams’ın eşi olmanı istediğini bana söylemedi. Adi herif seni arzulamış, değil mi? Ama sen ondan hiç hoşlanmazdın.”

“Çok uyukum var,” dedi Johanna. “Kendimi hiç iyi hissetmiyorum.”

Raulf en sonunda onu bıraktı. “Bu heyecan senin için çok fazla oldu. Hep zâyıftın, Johanna ve seninle nasıl ilgileceğini bilen tek kişi benim. Şimdi yat. Bu gece seni rahatsız etmeyeceğim. Elbiselerinden birini yatağın üzerine koydum. Yarın onu giyersin. Aşağıda bana katıldığında, senin için bir sürprizim olacak.”

En sonunda onu yalnız bıraktı. Kapının bir kilidi vardı, ama anahtar alınmıştı. Girişi kapatacak bir şey bulmak zorundaydı. Raulf’un onu yalnız bırakacağına inanmıyordu ve gece gizlice odaya girerse, hazırlıklı olacaktı. Ona dokunmaya çalışırsa, onu öldürecek... Ya da bu uğurda ölecekti.

Johanna o ana kadar hislerini çok iyi kontrol etti; stres yüzünden bitkin düşse de, öfkesinin ya da kontrolünün onu ele geçirmesine izin vermediği için kendisiyle gurur duydu. Gabriel gelip onu kurtarana kadar tek görevi bebeğini korumaktı. Evet, bu onun tek göreviydi.

İngiliz ordusu görülür görülmez haberciler Gabriel'i takip etmeyi bırakmışlardı. Johanna klan üyelerinin lordlarına yetişmek için Londra'ya kadar gitmek zorunda kalmamalarını umdu.

MacBain müttefiklerinin de yola çıkmaya hazırlandıklarını düşündü. Yarın gece ya da sonrasına kadar kurtarılacağına emindi.

Johanna küçük odasını saldırıya karşı korumaya odaklandı. Kapıyı engellemek için boş bir sandığı arkasına itti. Bunun kimsenin zorla içeri girmesine engel olmayacağını biliyordu, ama yanlışlıkla uykuya dalarsa, sandık hareket ettiğinde çıkacak sesin onu uyandırmasını umuyordu.

Pencereye koşup hayvan postunu kenara çekti ve aşağı baktı. Sonra küfretti. Açıklıktan kaçmasına imkân yoktu. İki kat yükseklikteydi ve pürüzsüz taş duvarda tırmanarak aşağı inmesi için tutunabileceği bir yer yoktu.

Oda serin ve nemliydi. Birden kendini çok yorgun hissetti ve oturması gerekti. Kemerini çıkarıp ekosesine sarındı. Sonra yatağına gitti.

Örtülerin üzerine serili elbiseyi gördü. Hafızası anında canlandı. Yorgunluğu kayboldu ve daha önce hiç hissetmediği bir öfkeyle doldu. Öfkesi onu ele geçirdi, tek istediği savaşa giden bir savaşçı kadar yüksek sesle haykırmaktı.

Yatağın üzerinde duran elbise gelinliğiydi. O gün giydiği ayakkabılar ve kurdeleler, Tanrı aşkına, saçına doladığı kurdeleler de yatağın üzerindeydi.

“Aklını kaçırmış,” diye fısıldadı.

Ve kararlı, diye içinden geçirdi. Ona sabah onun için bir sürprizi olduğunu söylemişti ve Johanna adamın şimdi ne planladığını anlıyordu. Aptal herif onunla tekrar evleneceğine inanıyordu.

Johanna gelinliğe uzandığında öfkeden titriyordu. Onu odanın içinde fırlattı. Gelinliği kurdeleler ve ayakkabılar izledi.

Öfkesi gücünün geri kalanını hemen tüketti. Johanna yatağa uzanıp ekosesini üzerine çekti ve bir iple kalçasına bağladığı hançerini kılıfından çıkarıp silahı iki eliyle tuttu.

Dakikalar içinde uykuya daldı.

Hareket eden sandığın taş zeminde çıkardığı gıcırta onu uyandırdı. Pencereyi örten postun yanlarından içeri süzülen günışığı odayı aydınlatıyordu. Johanna gece bir ara hançerini elinden düşürmüştü. Onu ekosesinin katlarının arasında buldu ve doğrulduğunda saldırmaya hazırды.

“İçeri girebilir miyim, leydim?”

Fısıltılı rica yaşlı bir kadından gelmişti. Ellерinde bir tepsi tutuyordu ama izin verilene kadar girişte bekledi.

“Girebilirsin,” diye seslendi Johanna.

Kadın hemen içeri girdi. Topuğuyla kapıyı kapattı.

“Baron Raulf size hizmet etmemi emretti,” dedi yaklaşıırken.

“Sen bir Gillevrey’sin,” diye tahmin etti Johanna renkli ekoseyi görünce.

“Evet,” diye karşılık verdi kadın. “Ve siz de Lord MacBain’in karısısınız, değil mi?”

“Evet,” diye yanıtladı Johanna. Sesi tizdi, çünkü Gillevrey kadınının ona verebileceği yanıtları almak için acele ediyordu.

“Bu kapının önünde muhafızlar var mı?”

“Bir tane var,” dedi hizmetkâr.

“Aşağıdaki salonda kaç kişi var?”

“Sayamayacağım kadar çok,” diye yanıtladı kadın. Tepsiyi yatağın ayakucuna bıraktı. “Lordum kilerde kapalı, leydim. Ona hırsız gibi davranıyorlar. Size önemli bir mesaj yolladı. Bu sabah ona yemek götürmeme izin verdiklerinde bu sözleri size tekrarlamamı fısıldadı.”

“Mesajı ne?”

“MacBain bu çılgınlığın hesabını soracak.”

Johanna gülümsedi. Hizmetkâr beklentili görünüyordu. “Lordun bir yanıt istiyor mu?”

“İstiyor.”

“Öyleyse, ona, evet, MacBain kesinlikle bu çılgınlığın hesabını soracak, de.”

Kadın hemen kafasını evet anlamında salladı. “Öyle olacak,” diye fısıldadı.

Kadın dua ediyormuş gibi konuşmuştu. “Adın ne?” diye sordu Johanna.

“Lucy,” diye yanıtladı kadın.

Johanna yataktan kalktı. Bir eliyle ekosesini tutup diğerini kadına uzattı.

“İyi ve cesur bir kadınsın, Lucy,” diye fısıldadı. “Ve şimdi senden bir iyilik istiyorum.”

“Yapabileceğim her şeyi yaparım, leydim. Yaşlı ve zayıf olabilirim, ama size hizmet etmek için elimden geleni yapacağım.”

“Mümkün olduğunca uzun süre bu odada kalmanın bir yolunu bulmalıyım. Yalan söylemekte iyi misin?”

“Gerekirse,” diye yanıtladı Lucy.

“Öyleyse Baron’a hâlâ uyuduğumu söyle. Ona tepsiyi bıraktığını ama beni rahatsız etmediğini söyle.”

“Söylerim,” dedi Lucy. “Baron aşağı inmeniz için acele etmiyor gibi, leydim. Sabırsızca bir ileri bir geri yürüyüp duruyor, ama sebebi çağırdığı adamın henüz gelmemiş olması.”

“Hangi adam?”

“Adını duyamadım,” dedi Lucy. “Ama kim olduğunu duydum. O bir piskopos ve Güney İskoçya yakınlarında yaşıyor.”

“Piskopos Hallwick mi?”

“Leydim, lütfen sesinizi alçaltın. Muhafız sizi duyacak. Piskopos’un adını duyamadım.”

Johanna’nın kalp atışları hızlandı. “Elbette, Hallwick,” diye homurdandı.

“Piskopos size yardım mı edecek, leydim?”

“Hayır,” diye yanıtladı Johanna. “O kötü bir adam, Lucy. İşin içinde altın olduğu sürece Şeytan’a bile yardım eder. Lütfen bana şunu söyle. Baron Raulf’un birine haber gönderdiğini nereden biliyorsun?”

“Yaşlı olduğum için kimse bana dikkat etmez. Gerektiğinde budala gibi davranabilirim. Askerler içeri girip lordumuzun evini ellerine geçirdiklerinde salonun köşesine yakın bir yerde duruyordum. Baron talimatlarını vermekte hiç gecikmedi. Güney İskoçya’ya altı adam yolladı. Piskopos’a eşlik edecekler.”

Johanna hissettiği üşümenin geçmesi için kollarını ovuşturdu. Raulf planlarında epey dikkatliydi. Onun için başka ne tür sürprizler hazırladığını merak ediyordu.

“Baron uzun süredir burada olduğumu fark etmeden

aşağı dönsem iyi olacak ve siz de kapıyı açarken muhafızın uyuduğunuzu görmesi için örtünün altına girin.”

Johanna hizmetkâra teşekkür ettikten sonra Lucy'nin önerisini yerine getirmek için acele etti. Uzun süre yatakta kalıp çağrılmayı bekledi.

Raulf onu rahat bıraktı. Huzurlu erteleme öğleden sonraya kadar sürdü. Johanna zamanının büyük bir bölümünü pencereden dışarı bakarak geçirdi. Aşağıdaki tepeler İngiliz askerleriyle doluydu. Kalenin her yanını sarmış olabileceklerini düşündü.

Gabriel ona nasıl ulaşacaktı?

Omuzlarını dikleştirdi. Bu kocasının sorunuymdu, onun değil. Tanrı aşkına, acele etmesini çok istiyordu.

Öğleden sonra Lucy tekrar odasına geldi. Elinde başka bir tepsi yiyecek vardı.

“Bütün gün gelip gittiler, leydim. Şimdi de adamlar sıcak su ve ahşap bir küvet getirmekle meşguller. Baron yakanmanızı emretti. Rahatınızı neden düşündüğünü anlamıyorum.”

“Onunla evleneceğimi sanıyor,” diye açıkladı Johanna. “Piskopos burada, değil mi?”

“Evet,” diye yanıtladı Lucy. “Aşağıda başka bir baron da var. Adını duydum. Adı Williams. Kahverengi dağınık saçları ve kara gözleriyle çok çirkin. O ve Baron Raulf birkaç saattir tartışıyorlar. Hararetli bir tartışma, birbirlerini öldürüp kocanızı ve kardeşinizi kurtarsalar çok iyi olmaz mı?”

Johanna gülümsedi. “Harika olurdu. Lucy, lütfen kal ve banyo yaparken kapıya yaslan.”

“Kötü adamın isteğini yerine mi getireceksiniz?”

“Kocama mümkün olduğunca güzel görünmek istiyorum,” diye açıkladı Johanna. “Her an buraya gelebilir.”

“İngiliz elbisesini mi giyeceksiniz?” diye sordu Lucy. Johanna’nın elbiseyi fırlattığı köşeye işaret etti.

“Ekosemi giyeceğim.”

Lucy kafasını evet anlamında salladı. “Sabun ve kurulanmanız için bez almaya gittiğimde size temiz iç çamaşırları getireceğim,” dedi.

Johanna ekosesini giymek için kararlıydı. Raulf’un deliye döneceğini biliyordu, ama tanıkların karşısında ona vurmayacağından emindi. Onunla asla yalnız kalmadığından emin olmak zorundaydı. Bu mucizeyi nasıl yerine getireceğinden emin değildi, lanet olsun, Gabriel nerede kalmıştı?

Kocasının onu zamanında almaya gelmemesi ihtimalini düşünmek bile istemiyordu ve bu endişe verici düşünce aklında her belirdiğinde, onu bir kenara itiyordu.

Banyo yaparken acele etmedi. Hatta saçlarını bile yıkadı. Sonra yatağın kenarına oturup Lucy’nin ona verdiği bezlerle kuruladı. Hizmetkâr onun için saçlarını fırçalamakta ısrar etti ve işini bitirip bukleleri omuzlarına döküldüğünde, Lucy bir prensese benzediğini söyledi.

Bir saat sonra çağrıldı. Lucy emri tekrarlarlarken ellerini ovuşturdu. Johanna son derece sakindi. Bu yüzleşmeyi daha fazla erteleyemeyeceğini biliyordu.

Tanrı’ya Gabriel’in zamanında ona ulaşması için tekrar dua etti, hançerini kemerine sokup ekosesinin katıyla gizledikten sonra aşağı indi.

Salona girmesine izin vermeden önce onu girişte neredeyse on dakika beklettiler. Raulf ve Williams odanın diğer tarafındaki yuvarlak masanın başında durmuş, Williams’ın elinde salladığı bir kâğıt hakkında tartışıyorlardı.

İki baron görünüşte çok farklı olsalar da yapıları ben-

zerdi. Biri beyaz saçlı, diğeri kahverengi saçlı ve kara ruhlu olan çılgın köpekler gibi birbirlerine bağıyorlardı. Johanna ikisinin de çok çirkin olduklarını düşündü.

Piskopos Hallwick de salondaydı. Odanın ortasındaki yüksek arkalıklı sandalyede oturuyordu. Ellerinde bir parşömen vardı ve onu tekrar tekrar okuyor gibi görünüyordu. Her dakika aklı karışmış gibi kafasını sallıyordu.

Piskopos son birkaç yılda çok yaşlanmıştı. Hasta gibi görünüyordu, artık yüzü sararmıştı. Johanna Şeytan'ın heyecanla dans ettiğini düşündü. Hallwick yaşlı ve yorgundu, şeytanın onu karşılamasına az kalmıştı.

Johanna yukarıda bir hareket hissetti. Kafasını kaldırınc Lucy'nin balkonda ilerlediğini gördü. Hizmetkâr her odada durup kapıları açıyordu. Johanna odaları havalandırmasının söylenmiş olabileceğini düşündü.

“Ama bu evliliği sadece bir resmiyet olarak görüyorum, yeminlerimizi yenileyeceğiz, hepsi bu,” dedi Raulf Johanna'nın bile duyabileceği kadar yüksek ve öfkeli bir sesle.

Williams kafasını evet anlamında salladı. “Evet,” dedi. “Bir yenileme. Papa ve kralımız anlaşmazlıklarını çözdüklerinde, Roma'ya bu açıklamayı yollarız. Papa Hazretlerinin bu meseleye pek karışacağını sanmıyorum.”

O sırada Raulf arkasını döndü ve Johanna'nın girişte durduğunu gördü. Üzerindeki giysiyi görünce kaşlarını çattı.

Williams ona öne çıkmasını emretti. Johanna emri yerine getirdi. Ancak odada ilerlemedi, Piskopos Hallwick'in birkaç adım önünde durdu.

Piskopos başını eğerek onu selamladı. Johanna ona aldırmadı. Hakareti Williams'ın dikkatinden kaçmadı.

“Tanrı’nın adamının karşısında diz çökmeyi unuttunuz mu, Leydi Johanna?”

Sesindeki küstahlık onu tiksindirdi. “Bu odada Tanrı’yi temsil eden bir adam göremiyorum,” diye karşılık verdi. “Sadece bir pederin siyah pelerinine bürünmüş acınası bir taklit görüyorum.”

Baronların ikisi de onun düşüncesi karşısında çok şaşkın görünüyorlardı. Şaşkınlığını ilk atlatan Williams oldu. Bir adım öne çıktı. “Piskopos Hallwick’le böyle saygısızca konuşmaya nasıl cüret edersin?”

Raulf kafasını iki yana salladı. Gözlerindeki öfke dondurucuydu. “Piskopos’a günah çıkardığında ve bana cezanı söylediğinde, bu düşüncesiz sözlerin için pişman olacaksın, Johanna.”

Gözünün ucuyla Hallwick’in kafasını evet anlamında salladığını gördü. Yine de, yaşlı adama bakmayı reddetti ve dikkatini Raulf’tan ayırmadı.

“Hallwick kutsal değil,” dedi. “Ve asla karşısında diz çöküp günah çıkarmayacağım. Artık üzerimde hiçbir hakimiyeti yok, Raulf. Kadınları aşağılamayı aşıyor. Aslına bakılırsa, zorba ve kötü biri. Hayır, onun karşısında diz çökmeyeceğim.”

“Günahlarının bedelini ödeyeceksin, kadın.”

Piskopos’un kulak tırmalayan sesi kötülükle doluydu. En sonunda bakışlarını ona çevirdi. “Ve sen de tek suçları Tanrı’nın temsilcisi olduğuna inanan ve sana danışan o onurlu kadınlara verdiği korkunç cezaların bedelini ödeyeceksin. Benim gibi senin nasıl bir canavar olduğunu fark etmediler. Geceleri uyumaktan korkup korkmadığını merak ediyorum, Hallwick. Korkmalısın, biliyorsun. Yaşlı ve

hastasın. Yakında öleceksin ve o zaman, kutsal olan her şeyin adına, işkencelerinden sorumlu tutulacaksın.”

Piskopos sendeleyerek ayağa kalktı. “Sapkınca konuşuyorsun,” diye bağırdı.

“Gerçeği söylüyorum,” diye karşılık verdi Johanna.

“Bu gece fikirlerini kendine saklaman gerektiğini öğreneceksin,” dedi Raulf.

Williams’a başıyla işaret ettikten sonra ona doğru birkaç adım attı.

Johanna geri çekilmedi. “Sen bir aptalsın, Raulf. Seninle tekrar evlenme oyununu oynamayacağım. Zaten bir kocam var. Bu önemli gerçeği unutmuş gibi görünüyorsun.”

“O barbarla kalmayı istiyor olamaz,” dedi Williams. “Akı karışmış, Raulf. Bu yüzden şeytanlar onun aracılığıyla konuşuyorlar.”

Raulf durdu. “Kötü bir ruh seni ele mi geçirdi?”

Piskopos hemen bu ihtimale tutunup şiddetle kafasını evet anlamında salladı. Dönüp Baron Williams’ın önünde durduğu yan kapıya doğru yürüdü. “Yeniden evlilik yemini etmeden önce arındırılması gerekecek,” dedi. “Kutsal suyu ve sopayı getireceğim, Baron. Onu döverek şeytanları içinden çıkarmanız gerekecek. Benim yeterince gücüm yok.”

Piskopos planını açıklamayı bitirdiğinde nefes nefeseydi. Hırıltılar çıkararak odada ilerledi. Johanna az önce savurduğu tehdide bariz bir tepki göstermedi. Yüz ifadesinin olabildiğince sakin olmasına özen gösterdi.

Raulf dikkatle onu izliyordu. “Sana olacıklardan korkuyor gibi görünmüyorsun,” dedi.

Johanna dikkatini tekrar ona çevirdi. Raulf kem kızgın hem de akli karışık görünüyordu. Johanna kahkaha attı.

“Lordumun yerine seni tercih edeceğime inanıyorsan, içine kötü ruhlar giren kişi sen olmalısın, Raulf.”

“O vahşiyi seviyor olamazsın,” diye bağırdı Williams.

Johanna yanıt verirken gözlerini Raulf’tan ayırmadı. “Ah, ama onu seviyorum,” diye karşılık verdi kendinden emin bir tonla.

“Bana karşı hain ve sadakatsiz sözlerin yüzünden cezalandırılacaksın,” diye tehdit etti Raulf.

Johanna ne etkilenmiş ne de korkmuş görünüyordu. Geçmişte onu çok korkutan adamı incelerken başını eğdi. Raulf ona acınası geliyordu ve birden içi öylesine tiksintiyle doldu ki, ona bakmak bile midesini bulandırdı.

Bu adam onu asla yok edemezdi. Asla.

“Gerçekten de, Williams ve Hallwick’in bir Kuzey İskoçyalıdan daha üstün olduğuna mı inanıyorsun? Hepiniz aptalsınız,” diye ekledi Johanna kafasını iki yana sallayarak.

“Biz Kral John’un en yakın danışmanlarıyız,” diye böbürlenerek bağırdı Williams.

“Ah, evet, Kral John,” dedi Johanna gülerek. “Üçünüz de birbirinize layıksınız.”

Sesindeki alay Raulf’un gururunu incitti. Artık sinirden fark edilir şekilde titriyordu. “Sana ne oldu?” diye sert bir fısıltıyla sordu. “Eskiden benimle asla böyle açık bir saygısızlıkla konuşmazdın. İskoçya’da olduğun için kendini güvende mi hissediyorsun? Sebebi bu mu, Johanna? Yoksa seni geri aldığım için çok mutlu olduğum ve karakterimi kötülerimi göz ardı edeceğimi mi sanıyorsun? Beni uyulamak zorunda bıraktığın cezalar yüzünden geçmişte yaşadığın acıları hatırlasan iyi olacak. Evet, hatırlasan iyi olacak.”

Johanna korkudan sinmedi. Raulf onun bu davranışı

karşısında şaşırđı. Johanna'nın gözlerinde korku değil meydan okuma görüyordu.

"Bu gece haddini bilmeyen bir kadına ne olacağını sana göstereceğim," diye onu tehdit etti.

Onu dehşete düşürmek istemişti ama Johanna'nın kafasını iki yana sallayarak ona baktığını görünce başarısız olduğunu anladı.

"Sana ne oldu?" diye sordu tekrar.

"Bana ne olduğunu anlamayacak kadar cahilsin," diye yanıtladı.

"Ona bunu Kuzey İskoçyalılar yaptılar!" diye bağırdı Williams.

Raulf kafasını evet anlamında salladı. "Biz ve İskoç pisliği arasında hiçbir benzerlik yok," diye homurdandı Raulf.

Johanna kafasını evet anlamında salladı. Anında ona katılması Raulf'un duraksamasına neden oldu. Sonra düşüncesini açıkladı. "İlk kez doğru söyledin," dedi Johanna. "Tanrı'ya şükür sen ve Gabriel'im arasında hiçbir benzerlik yok. Geçmişte binlerce kez beni sevdiğini söyledin ama sonra beni ne kadar sevdiğini göstermek için yumruklarını kullandın. Gabriel bana beni sevdiğini hiç söylemedi, ama beni sevdiğini biliyorum. Bana ya da bir başka kadına karşı asla elini kaldırmaz. O onurlu, cesur ve bir baş meleşinki kadar saf bir kalbi var. Hayır, birbirinize hiç benzemiyorsunuz."

"Kutsal şeylerden böyle bahsetmeye nasıl cesaret edebilirsin!" Şiddetli bir şekilde haykıran Raulf'un boynundaki damarlar belirginleşti.

Johanna onun öfkesini kıskırttığını biliyordu, ama sözlerine engel olamadı. Bir Kuzey İskoçyalıdan daha üstün

olduğunu düşünmesi Johanna'nın hiç hoşuna gitmiyordu. Kendisi hakkındaki fikri sapkıncaydı ve ona haddini bildirmeye kararlıydı.

“Bana arkadaşlarının kim olduğunu söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim. Annem bana bu değerli dersi öğretti, ama ikinizin de bu sözün anlamını anlayacağınızı sanmıyorum. Çok iyi arkadaşlarım var. Klanım benim ailem ve her birimiz diğerlerinin güvenliği için canımızı feda edebiliriz. Hepsi onurlu ve gururlu kadınlarla erkekler.”

İki barona doğru kafasını iki yana salladı. Sözlerine devam ederken sesinden tiksinti yayılıyordu. “Hayır, anlamazsınız. Nasıl anlayasınız ki? Onurun ne olduğunu biliyordunuz. Arkadaşlarınıza bir bakın. Omuzlarınızın arasına bir bıçak saplanacağından korktuğunuz için birbirinize sırtınızı bile dönemezsiniz. Daha fazla güç edineceğinizi bilseniz, ikiniz de öz babanızı öldürebilirsiniz. Sen, Raulf, Tanrı'nın bütün emirlerini çiğnedin, kralın da öyle. Sen ve Williams, Kral'la birlik olup ardı ardına çirkin suçlar işlediniz. Günün birinde günahlarınızın bedelini ödeyeceksiniz ve çok yakında beni sığınağımı terk etmek zorunda bırakmanın bedelini de ödeyeceksiniz. Bu canavarlığın yanına kâr kalacağını sanıyorsan, aklını kaçırmış olmalısın. Kocamın tek bir kusuru varsa, son derece sahiplenici bir adam olmasıdır. Gabriel peşimden gelecek. Sevdiği kadını elinden almaya cüret ettiniz. Size merhamet göstermeyecek ve öldüğünüzde, Tanrı'nın da size merhamet göstereceğini sanmıyorum. Sen bir iblissin, Raulf. Ve Gabriel benim baş meleşim. Seni ezecek.”

Raulf'un öfkesi kontrol edilemez boyuta ulaştı. Kükremesi salonda yankılandı. Johanna kendini saldırısına hazırlarken hançerine uzandı.

Raulf ona doğru koştı. Ondan birkaç metre uzaktayken atacağı ilk yumruk için hazırlanmak amacıyla elini kaldırdı.

Bir ok ilerlemesine engel oldu. Kapalı yumruğunun içinden geçti. Raulf'un öfkeli haykırışının yerini acı dolu bir çığlık aldı. Geriye doğru sendeleyip ona saldıran adamı bulmak için kafasını kaldırıp baktı.

Her yerdeydiler.

Balkon MacBain ekosesi giyen savaşçılarla doluydu. Ana salonun her yanını sarmışlardı. Bir asker hariç hepsinin yaylarında ok vardı. Baron Raulf görüş alanlarındaydı.

Ölmeden önce, Johanna'nın tepesinde duran devasa savaşçıya bakarken, Raulf'un gözlerinde belki bir iki saniyelik bir farkındalık, belki de bir kabulleniş belirdi. Gabriel'in gözleri Baron'a kilitlendi. Kesesinden ikinci bir ok almak için yavaşça arkasına uzandı.

Ölüm Raulf'un dehşet dolu yüz ifadesini yakaladı. Bir sonraki ok hayatını sonlandırdı. Alnının ortasına saplandı. Ve sonra oklar ardı ardına hedefe saplandı. Çok sayıda okun aynı anda hedefi vurması Raulf'un ileri ve geriye sendelemesine neden oldu, nihayet yere yığıldığında vücudunda elliden fazla ok vardı.

Raulf'un ruhu artık şeytanın elindeydi.

Johanna arkasına dönüp yukarı baktı. Gabriel tepesinde duruyordu. Nicholas yanındaydı. İki savaşçı da yaylarını ve ok keselerini arkalarında duran askerlere verdikten sonra dönüp aşağı indiler. Diğer bütün klan üyeleri hazırlıklı olmak için yaylarına yeni oklar taktılar. Hedefleri salonun bir köşesine sinen Baron Williams'tı.

Johanna, Gabriel'in yanına gelmesini beklemedi. Kocasının salonun girişine ulaşır ulaşmaz, hançerini bırakıp ona koştu.

Gabriel, Johanna'nın ona sarılmasına izin vermedi. Ona bakmadı bile. Gözleri Baron Williams'a odaklanmıştı. "Bu iş henüz bitmedi," dedi boğuk bir sesle. Onu nazikçe geriye itti. "Bana daha sonra şefkat gösterebilirsin, hanım."

Bir sonraki sözü Williams'ın hayatını kurtardı. Fısıltılı yanıtını duyunca Gabriel ilerlerken aniden durdu. "Ve sen de neden bu kadar geciktiğini açıklayabilirsin, lordum."

Hafif bir gülümseme çatık kaşlarını rahatlattı. Salonda ilerlemeye devam etti; Williams'ı omuzlarından tutup ayağa kalkmaya zorladıktan sonra yumruğunu yüzüne indirdi.

"Tek bir amaç uğruna yaşamana izin vereceğim," dedi Gabriel. "Kralına bir mesaj götürüp beni yolculuğa çıkarmaktan kurtaracaksın. Karımdan yeterince ayrı kaldım, ve Kral John'un suratına bakma fikri midemi bulandırıyor."

Baron Williams'ın kırılan burnu kanıyordu. "Evet, evet," diye kekeleydi. "Bana vermek istediğin mesajı ona iletacağım."

Gabriel Baron'u masanın üzerinde sürükleyip bir sandalyeye itti.

Kocasının sesi Williams'a söylediklerini duyamayacağı kadar kısıktı. Yaklaşmaya çalıştı, ama birden yolunu kesen askerler etrafını sardı.

Nicholas da Gabriel'in Baron'a söylediklerini duymak istiyordu. Askerler yaklaşmasına izin vermediler. Kız kardeşine döndü, Raulf'a baktığını görünce hemen yanına gidip ikisinin arasına girdi.

"Ona bakma," diye emretti Nicholas. "Artık sana zarar veremez. Öldü."

Raulf'un vücudunu tepeden tırnağa saran oklar düşünülürken, aptalca bir sözdü. Kardeşi tekrar konuşmaya

başladığında Johanna bu gerçeğe dikkatini çekmek üzereydi. Fakat itiraf etmek yerine Nicholas ona böbürlendi

“Onu ben öldürdüm.”

Keith bir adım öne çıktı. “Hayır, Nicholas. Onu ben öldürdüm,” dedi neredeyse bağırarak.

Sonra Calum öne çıktı. “Nicholas, onu öldürdüğümde okun hazır bile değildi.”

Birden salondaki bütün askerler Baron Raulf’un canını almakla böbürlenmeye başladılar. Johanna ne olduğunu ya da adamlar için Baron’u öldürmekten sorumlu olmanın neden bu kadar önemli olduğunu anlayamadı.

Sonra Nicholas gülümsedi. Johanna’nın kafasının karıştığını görünce hemen açıklamak istedi. “Kocan beni kendi kralımdan koruyor, Johanna. Gabriel elbette bunu itiraf etmez, ama başka bir baronu öldürmekle suçlanmayacağımdan emin olmak istiyor. Adamlarından her biri onu öldürmekle böbürlenip duracak. Ama,” diye ekledi Nicholas, Keith kafasını evet anlamında sallayınca, “onu öldüren asıl kişi benim.”

“Hayır, evlat, onu ben öldürdüm,” diye bağırdı Lord MacKay balkondan.

Ve sonra aynı şey tekrar başladı. Gabriel’in Baron Williams’la işi bittiğinde salonda bağırışlar yankılanıyordu. Onu tekrar ayağa kaldırdı ve etrafına bakıp memnuniyetle kafasını salladı. Bağırışların kesilmesini bekledikten sonra Williams’a, “Kralına gözde baronunun ölümünden en az altmış adamın kendine pay çıkardığını söyle,” dedi.

“Evet,” dedi Williams. “Ona söyleyeceğim.”

“Ve ona diğer önemli mesajımı ilettikten sonra, beni memnun etmek için son bir şey yapmanı öneririm.”

“Ne olursa,” diye söz verdi Williams. “Her şeyi yaparım.” Gabriel adama uzun süre baktıktan sonra ona son talimatını verdi.

“Saklan.”

Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Williams onun ne demek istediğini çok iyi anladı. Kafasını sallayıp salondan koşarak çıktı.

Gabriel adamın gidişini izledi ve sonra arkasını döndü. İki askere cesedi salondan çıkarmalarını emretti. Lindsay ve Michael bu işle ilgilenmek için koştular.

Nicholas ve Johanna odanın diğer tarafında Keith ve Calum’la yan yana duruyorlardı.

“Her şey bitti, kardeşim,” diye fısıldadı Nicholas. Kolunu Johanna’nın omuzlarına dolayıp onu kendine doğru çekti. “Seni bir daha incitemez.”

“Evet,” dedi Johanna. “Bitti ve artık suçluluk duygundan vazgeçebilirsin. Geçmişte bana olanlardan sorumlu değildin. O zor zamanlarda bile, kaderimden ben sorumluydum.”

Kardeşi kafasını iki yana salladı. “Bilmem gerekirdi,” dedi. “Seni korumam gerekirdi.”

Johanna kafasını kaldırıp ona baktı. “Clare’le bu yüzden evlendin, değil mi? Onu koruyordun.”

“Birinin koruması gerekiyordu,” diye itiraf etti Nicholas.

Johanna gülümsedi. Kardeşinin Clare’le neden evlendiğinin önemi olmadığına karar verdi. Önemli olan birlikte gelecekleriydi. Johanna, Clare’in eninde sonunda Nicholas’a âşık olacağına inanıyordu. O çok nazik ve iyi kalpli bir adamdı. Clare zamanla ne kadar şanslı olduğunu anlaya-

caktı. Ve Nicholas da onu sevecekti. Clare tatlı bir kadındı. Evet, diye içinden geçirdi Johanna. Sağlam bir evlilikleri olacaktı.

Gabriel ona bakıyordu. Lord MacKay yanında durmuş Johanna'nın kocasıyla konuşurken hararetle ellerini sallıyordu. Arada sırada Gabriel kafasını sallayarak karşılık veriyordu.

"Lord MacKay'in neden sinirlendiğini merak ediyordum," dedi Johanna.

"Gillevey lordunun kilerden çıkmasına izin vermeden önce muhtemelen kaleyi talan etmek istiyor," diye yanıtladı Nicholas.

Johanna gözlerini kocasından alamıyordu. Yanına gelmek için hiç acele etmiyordu. Onu teselli etmesine ne kadar ihtiyacı olduğunu bilmiyor muydu?

"Gabriel neden bana aldırış etmiyor?" diye sordu kardeşine.

"Düşüncelerini okuyamam," diye yanıtladı Nicholas. "Sanırım seninle konuşmadan önce sakinleşmeye çalışıyor. Onu çok korkuttun. İyi bir özür hazırlasan iyi edersin. Yerinde olsam mütevazı olurum," diye tavsiye etti.

"Neden benden özür dilememi istediğini anlayamıyorum."

Keith yanıt vermek için öne çıktı. "Sizi bıraktığı yerde kalmadınız, leydim."

Nicholas gülmemeye çalıştı. Kız kardeşinin yüz ifadesinden bu açıklamayı duymaktan hoşlanmadığını görebiliyordu. Bakışlarıyla zarar verebilseydi, Keith şimdi yerde acıdan kıvranıyor olurdu.

Johanna kardeşinden uzaklaştı. "Ben gerekeni yaptım," dedi Keith'e.

“Gerekli olduğunu düşündüğünü yaptın,” diye düzeltti Nicholas.

Odanın diğer tarafından Gabriel kafasını iki yana salladı. Johanna onun tartışmalarını dinlediğini biliyordu.

Daha yüksek bir sesle, “Topraklardan ayrılarak klanımı korudum,” dedi.

“Hepimiz bir diğerini korumak için canımızı feda edebiliriz.”

Calum araya girmişti. Onun sözlerini tekrarlarlarken Johanna’ya gülümsüyordu. Raulf’la yüzleşmesi sırasında anlaşılan balkondaki açık kapılardan birinin girişinde saklanıyordu.

“Ne kadarını duydun?” diye sordu.

“Hepsini,” diye yanıtladı Calum.

Keith kafasını evet anlamında salladı. “Çok iyi arkadaşlarız,” dedi. “Hepiniz verdiğiniz dersi anladık, leydim.”

Johanna’nın yüzü kızarmaya başladı. Nicholas askerlerin hanımlarına açıkça hayranlık göstermeleri yüzünden mahcup olduğunu düşündü. Keith ile Calum her an karşısında diz çöküp ona saygı gösterisinde bulunacaklarmış gibi görünüyorlardı.

“Bizi çok gururlandırdınız, leydim,” diye fısıldadı Calum titreyen bir sesle.

Johanna’nın yüzü daha da kızardı. Eğer onu övmeye devam ederlerse, ağlamaya başlayacağını biliyordu ve o zaman da onlar mahcup olacaklardı. Buna izin veremezdi. Hemen konuyu değiştirdi. Balkona baktıktan sonra Keith’e döndü. “Pencereler ve yer arasında mesafe dimdik,” diye söz başladı. “İçeri nasıl girdiniz?”

Keith güldü. “Bize bu soruyu sorduğunuza inanamıyorum,” dedi.

“Ama soruyorum,” diye karşılık verdi, neyi bu kadar komik bulduğunu anlayamadı. “Lütfen açıkla. İçeri nasıl girdiniz?”

“Leydi Johanna, kaleye girmenin her zaman birden fazla yolu vardır.”

Johanna kahkahalara boğuldu. Sesi öylesine neşeliydi ki, Gabriel’in bütün vücudu tepki gösterdi. Boğazı kasıldı, kalbi çılgınca atmaya başladı ve derin nefes almakta zorlandığını fark etti. Onu bir an önce kollarına almazsa, aklını kaçıracağını biliyordu. Onunla yalnız kalmak istedi, çünkü ona dokunmaya başlayınca durabileceğini sanmıyordu.

Tanrı aşkına, Johanna’yı çok seviyordu.

Yanına gitmeye kalktığı anda kendini durmaya zorladı. Tanrı biliyordu ki, ona cehennem azamı yaşatmıştı. Hatta hayatından yirmi yıl çalmıştı. Adamları peşine düşüp ona Johanna’nın Baron Raulf’un ellerinde olduğunu söylediğinde, Gabriel’in aklını, kalbini ve ruhunu daha önce hiç hissetmediği bir korku sarmıştı. Gillevrey topraklarına giderken binlerce kez öldüğüne emindi. Böyle bir korku daha yaşarsa ölebilirdi. Ancak karısı ona bir daha asla bu tür risklere girmeyeceğine dair söz verirse rahatlayabilirdi.

Gabriel, MacKay’e aşağı inip lordu kilerden çıkarmasını istedikten sonra Johanna’ya döndü.

“MacBain dikkatini çekmek istiyor, Johanna,” diye fısıldadı Nicholas.

Johanna kocasına baktı. Gabriel ona doğru kafasını yukarı aşağı salladı ve sonra parmağıyla yanına gelmesini işaret etti.

Gabriel’in yüzündeki ifade Johanna’ya azar işitmek üzere olduğunu gösteriyordu. Gabriel’in onun kendini attığı

tehlike hakkında söylenip durmasını dinleyerek vakit kaybetmek istemiyordu. Artık her şey bitmişti ve güvendedi. Önemli olan buydu. Ayrıca, Johanna teselli edilmek istiyordu ve yeterince beklemişti. Sabrı kalmamıştı ve kocasının dokunuşuna çok ihtiyacı vardı.

İstedliğini elde etmesinin tek yolu kocasının hazırlıksız yakalanıp sinirini unutmasıydı.

Gabriel'e doğru bir adım attıktan sonra durdu. Kollarını göğsünde birleştirip zoraki bir şekilde kaşlarını çattı.

Johanna hoşnutsuzmuş gibi göründüğünü umuyordu.

Gabriel onun bu davranışı karşısında şaşırdı. "Johanna?"

Sesindeki belirsizlik Johanna'nın gülmeyi istemesine neden oldu. Fakat elbette buna cesaret etmedi, çünkü onu sinirlendirmek değil yatıştırmak istiyordu.

"Evet, Gabriel?"

"Buraya gel."

"Bir dakika, lordum," diye yaz esintisi kadar sakince karşılık verdi Johanna. "Öncelikle sana sormak istediğim bir soru var."

"Ne?"

"'Tam zamanında' sözü sana bir şey ifade ediyor mu?"

Gabriel gülümsemek istedi ama aksine ona dik dik baktı. Ne yapmaya çalıştığını biliyordu. Yanına daha çabuk gelmediği için ona kendini suçlu hissettirmeye çalışıyordu.

Durumu aleyhine çevirmesine izin vermeyecekti. Özür dilemesi gereken biri varsa, Tanrı biliyordu ki, o inatçı ve disiplinsiz karısıydı.

Gabriel ona kafasını sallayıp bir adım öne çıktıktan sonra, "Beni yatıştıрман bir ömür sürecek," dedi.

Johanna kocasıyla çelişmek istemiyordu ama sakinleş-

mesinin sadece bir iki dakikasını alacağını biliyordu. Ona doğru yürüyüp tam karşısında durdu.

Ellerini birleştirip gülümsedi. O güzel, büyüleyici mavi gözleriyle ona baktı ve Gabriel o anda bu gece güvenlik hakkında konuşmayacaklarını anladı.

“Karına onu sevdiğini söylemen bir ömür mü sürecek?” dedi Johanna.

Uzanıp yavaşça kocasının yüzünün yanını okşadı. Şefkat dolu bir sesle, “Seni seviyorum, Gabriel MacBain,” dedi.

Gabriel kendi sözüyle karşılık verirken sesi titredi. “Seni sevdiğim kadar değil, Johanna MacBain.”

Ve sonra Gabriel kendini onun kollarında buldu, Johanna’yı öpüyor ve ona sarılıyordu, kesik fısıltılar halinde onu ne kadar çok sevdiğini ve ona layık olmadığını ama bunun önemi olmadığını, çünkü onu asla bırakmayacağını ve hayatının merkezi olduğunu söylüyordu.

Gabriel saçmalıyordu, ama umurunda değildi. Söylediklerinin bazıları mantıklı olsa da, çoğu değildi. Johanna için önemi yoktu. Ağlıyordu ve o da içinde sakladığı sevgi dolu sözleri söylüyordu.

Öpücükleri tutkulu bir hal aldı ve Gabriel nihayet geri çekildiğinde, karısı titriyordu. Onu bıraktı ama sadece bir saniyelğine, sonra elini tutup salondan dışarı çıktı. Yüzü kızarmıştı ve kardeşiyle klan üyelerinin yanından geçerken kafasını kaldırmadı. Gabriel basamaklardan çıkarken ona ayak uydurabilmesi için yavaşladı, sonra balkonda duran adamların arasında ilerleyip ilk odaya girdi. Karısını içeri çekip kapıyı kapattıktan sonra tekrar ona uzandı.

Giysiler bir engeldi. Gabriel soyunacak kadar uzun süre onu öpmeyi bırakmak istemiyordu, o yüzden aynı anda ikisini de yapmaya çalıştı.

Zar zor yatağa ulaştılar ve ikisini de sarsan bir yoğunlukla seviştiler. Gabriel nazik, karısı ise talepkardı ve ikisi de en sonunda tamamen tatmin oldular.

Gabriel uzun süre onun içinde kaldı. Tepeden tırnağa üzerini örterken onu ezmek için dirseklerinin üzerinde doğruldu. Alnından, burnundan ve en sonunda çenesinden öptü.

Yüksek ve şehvetli bir şekilde esnedi. Gabriel yan tarafına döndü. Ekosesini üzerine örtüp onu kollarına aldı.

“Artık uyumalısın,” diye fısıldadı.

“Zayıf değilim, Gabriel.”

Gabriel karanlıkta gülümsedi. “Hayır, zayıf değilsin,” diye ona katıldı. “Sen güçlü, cesur ve onurlusun.” Eğilip alnından öptükten sonra devam etti. “Ama hamilesin, tatlım. Bebeğin hatrına dinlenmelisin. Alex ve ben sensiz mahv oluruz. Sen ailemin merkezisin, Johanna. Bu gerçeği uzun zamandır biliyordum. Sanırım bu yüzden sana karşı aşırı korumacı oldum. Sana hiçbir şey olmaması için seni kilit altında tutmak istedim.”

Johanna karşılık verirken sesinde hafif bir kahkaha vardı. “Dikiş dikmeme izin verdin.”

“Tekrar beni sevdiğini söyle. Bağlılığını duymak hoşuma gidiyor.”

Johanna kocasına sokuldu. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. “Neredeyse en başından beri. Tanıştığımız gün kalbim sana karşı yumuşadı.”

“Hayır, yumuşamadı,” diye karşı çıktı. “Benden korkuyordun.”

“Bana söz verene kadar,” diye düzeltti.

“Sana ne sözü verdim?”

“Isırmayacağına dair söz verdin.”

“Yine de korkuyordun.”

“Belki biraz,” diye ona katıldı Johanna. “Ama sonra Tanrı bana bir işaret verdi ve her şeyin yolunda gideceğini anladım.”

Merakı uyandı. “Bu işareti açıkla,” diye emretti.

“Güleceksin.”

“Gülmeyeceğim.”

“Adın,” diye fısıldadı. “Nikâh töreninden önce adını duymamıştım. Nicholas sana MacBain diyordu, adamların da. Ama Peder’e gerçek adını söylemek zorundaydın ve o zaman güvende olacağımı anladım.”

Gabriel sözünde durmayıp kahkaha attı ama Johanna bunu önemsemedi. Gülmesinin bitmesini bekledikten sonra, “Adını meleklerin en büyüğünden almışsın,” diye açıkladı. “Annem bana baş meleğe dua etmemi öğretti, Gabriel,” diye ekledi. “Nedenini biliyor musun?”

“Hayır, aşkım. Nedenini bilmiyorum.”

“Çünkü o masumların koruyucusudur ve kötülerin intikamını alır. Kadınlara ve çocuklara göz kulak olur ve bizim özel koruyucumuzdur.”

“Eğer bu doğruysa ve hayali bir düşünce değilse, o halde sana göz kulak olurken pek iyi bir iş çıkardığı söylenemez,” dedi Gabriel. Raulf’un kontrolü altında zorluklara katlanarak geçirdiği onca yılı düşününce hemen sinirlenmişti.

“Ah, ama baş meleğim beni korudu,” dedi.

“Nasıl?” diye sordu Gabriel.

“Bana seni verdi.”

Johanna gerinip onun çenesini öptü. “Anlayıp anlamaman ya da aklımı kaçırdığımı düşünüp düşünmemenin önemi yok, Gabriel. Sadece beni sev.”

“Seviyorum, kadın. Seviyorum. Bu gece beni övdüğünü duyduğumda ne kadar gururlandığımı biliyor musun?”

“Sen de mi balkondaydın?”

“Evet.”

“Raulf’un gerçeği bilmeye ihtiyacı vardı,” dedi. “Gerçek aşkın ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu,” diye ekledi. Tekrar doğrulup kocasına gülümsedi. “Beni sevdiğini ne zaman fark ettiğini anladım,” diye böbürlendi. “Beni ağaçta bulup kurtları gördüğünde anladın.”

Gabriel kafasını iki yana salladı. “Hayır,” dedi. “O çirkin olaydan çok önceydi.”

Johanna açıklaması için ona ısrar etti. “Alex’i tereddüt etmeden kabul etmendi. Sana düğün hediyesi verip vermediğini sorduğunda ne dediğini hatırlıyor musun? Her kelimesini hatırlıyorum,” diye ekledi kafasını bile sallamasını beklemeden. “‘Bana bir oğul verdi,’ dedin. O zaman kalbim sana karşı yumuşadı. Fark etmem biraz daha sürdü.”

Oğullarından bahsetmesi Johanna’nın kaşlarını çatmasına neden oldu. “Alex’in endişelendiğine eminim. Seninle eve gitmek istiyorum. İngiltere’ye gitmeni istemiyorum.”

“Gitmeme gerek yok,” dedi. “Williams mesajımı Kral John’a iletcek.”

“Ona ne söyleyecek?”

“Bizi rahat bırakmasını.”

“Williams’a şapele sakladığım parşömenden bahsettin mi?”

“Hayır.”

Gabriel’in inkârı onu şaşırttı. “Ama sanmıştım ki...”

“Raulf öldü,” diye açıkladı Gabriel. “Kral’ın artık bizi rahatsız etmek için hiçbir sebebi yok. Eğer herhangi bir se-

bepten ötürü buraya ek birlikler göndermeye karar verirse, o zaman lanet olası kanıttan bahsederiz.”

Johanna kocasının açıklamasını uzun süre düşündükten sonra haklı olduğuna karar verdi. Kral’ın parşömeni sakladığını bilmesi gerekmiyordu. “Her şeyin bittiğini düşünmesini istiyorsun.”

“Evet.”

“İnsanlar Arthur’a olanları öğrenecekler mi?”

“Baronların çoğu Kral’ın cinayetin arkasında olduğuna inanıyorlar,” dedi Gabriel. “Nicholas bile şüpheleniyor. Lorduna karşı olmasının bir sebebi daha var.”

“Hangi sebep?”

“John güvenine ihanet etti. Nicholas’a sadece haberci ve onlara eşlik eden atlılar göndereceğini söylemiş ve kardeşine Raulf’un Londra’da kalacağına söz vermiş.”

“Yalan söylemiş.”

“Evet.”

“Nicholas ne yapacak?”

“Baron Goode ve diğerlerine katılacak.”

“İsyan mı?”

Gabriel, onun sesindeki endişeyi duyabiliyordu. “Hayır,” diye yanıtladı. “Ama sadık kulları olmayan ve ordusu güç kaybetmiş bir kral olacak. Nicholas bana baronların John’u gerekli imtiyazları vermeye zorlamayı planladıklarını söyledi. Nicholas’ın seni bana neden verdiğini biliyor musun?”

Johanna onun kelime seçimine gülümsedi. “Beni sana vermedi,” diye fısıldadı. “O sadece çöpçatanlık yapıyordu.”

“Seni seviyordu.”

Ona ne söylemeye çalıştığını anlamadı. “O benim kardeşim. Elbette beni seviyor.”

“Doğduğunda yanındaydı ve büyüdüğüne tanık oldu, ama sen dokuz ya da on yaşındayken Král’ın yanında savasmak için evden ayrıldığını söyledi. Birkaç yıl sonra geri dönmüş.”

“Evet,” dedi Johanna. “Raulf’la evlenmeden birkaç ay önce eve döndü.”

“Çok güzel bir kadın olmuşsun,” dedi Gabriel. “Ve Nicholas birden sana karşı kardeşçe olmayan duygular beslemeye başlamış.”

Johanna yatakta aniden doğruldu. “Düğün günümüzdeki tartışmanız bununla mı ilgiliydi? Çok sinirlenmiş ve Nicholas’ı alıp götürmüştün,” diye ona hatırlattı.

Gabriel kafasını evet anlamında salladı. “Adını duyunca, aranızda kan bağı olmadığını anladım ve bir kardeşe göre seni fazla koruduğunu fark ettim.”

Johanna kafasını iki yana salladı. “Yanılıyorsun.”

“Raulf’la evliyken nadiren seni ziyarete gelmiş. Bu yüzden kendini çok suçlu hissediyor, çünkü hislerini gizlemeye bu kadar kararlı olmasaydı, o adi herifin sana nasıl davrandığını görmüş olurdu.”

Johanna tekrar kafasını iki yana salladı. Gabriel onunla tartışmayacaktı. Johanna’yı üzerinden indirip kollarını etrafına doladı. “Bu üzüntüyü atlatmış görünüyor.”

“Hiçbir zaman üzgün değildi,” diye karşı çıktı Johanna. “Ayrıca, o artık evli bir adam.”

“Nicholas mı?”

Johanna gülümsedi. Gabriel çok şaşırmış görünüyordu. “Evet, Nicholas,” dedi. “Clare MacKay’le evli. Gülmeyi kes ki açıklayabileyim,” diye ekledi. “Clare bir İngilizle evli olmanın şaşkınlığını atlatır atlatmaz birlikte çok mutlu olacaklar.”

Gabriel'in kahkahası odada yankılandı. Göğsündeki gümbürtü başını neredeyse omzundan devirecekti.

"Lord MacKay'ın savaşa neden katıldığını merak ediyordum," dedi.

"Sana söylemedi mi?"

"O sadece çıkarlarını koruduğunu söyledi. Evlilikten hiç bahsetmedi. Açıklamaya çalışsa bile muhtemelen dikkat etmezdim. Tamamen sana ulaşmaya odaklanmıştım."

"Çok uzun sürdü."

"Hiç de uzun sürmedi," diye karşı çıktı. "Adamlarım götürüldüğün haberini bana ulaştırdıklarında zaten dönmüş eve geliyordum."

"Zaten geri mi dönüyordun? O halde orduyu duydun, öyle değil mi?"

"Evet," dedi. "MacDonald askerlerinden biri söyledi."

"Balkonda olduğunu ne duydum ne de gördüm, Gabriel. Sen ve adamların hırsızlar kadar sinsiydiniz," diye onları övdü.

"Biz hırsızız," diye ona hatırlattı.

"Hırsızdınız," diye düzeltti Johanna. "Artık değilsiniz. Çocuklarımin babası çalmaz. İhtiyacı olan şeyler için takas yapar."

"İsteyebileceğim her şeye sahibim," diye fısıldadı Gabriel. "Johanna... Benim hakkımda söylediğin o şeyleri duymak... İnandığını bilmek..."

"Evet?"

"Hislerimi kelimelere dökmekte iyi değilim," diye homurdandı Gabriel.

"Evet, iyisin," diye fısıldadı Johanna. "Bana beni sevdiğini söyledin. Başka bir şeye ihtiyacım yok. Olduğun halinle beni mutlu ediyorsun."

Johanna gözlerini kapatıp memnuniyetle içini çekti.

“Bir daha asla lüzumsuz risklere girmeyeceksin,” dedi ona. “Beni ne kadar endişelendirdiğini biliyor musun?”

Gabriel bilmediğini düşündü. Bir dakika kadar sorusuna yanıt vermesini bekledikten sonra uykuya daldığını fark etti.

Birkaç dakika sonra Lord Gillevrey’ye misafirperveliği için teşekkür etmek amacıyla odadan çıktı. Gabriel’in kuzeyli müttefiklerinin dikkatli gözleri altında İngiliz ordusu tepelere fareler gibi dağılmıştı. Kuzey İskoçyalılar düşmandan üç kat daha fazlaydı ve varlıklarını hissettiklerinden emin olmuşlardı. Baron Williams saldırıya geçmeyi düşünerek aptallık etmişti ve Gabriel, John’a koşacağını bilse de riske girmeyecekti. Toprakların etrafındaki muhafızların sayısını iki katına çıkardı ve Johanna kalede olduğu sürece müttefiklerin kalmalarını ısrar etti.

Johanna on iki saat boyunca uyudu. Ertesi sabah tamamen dinlenmiş halde uyandığında eve dönmek için sabırsızlanıyordu. Fakat tam ayrılmak üzereyken, ana salona dönmekte ısrar etti. Gabriel onu gözünün önünden ayırmak istemiyordu. Peşinden içeri girip girişte durdu.

Karısı hizmetkârlardan birini bulup onu Lord’un karşısına götürdü.

“Size Lucy’nin ne kadar iyi ve cesur bir kadın olduğunu söyleyemedim gidemezdim,” diye söze başladı Johanna. “Bu kadından daha sadık birini bulamazsınız, Lord Gillevrey,” diye ekledi.

Yaklaşık beş dakika hizmetkârı övdü ve sözleri bittiğinde, Lord kalkıp Lucy’ye gülümsedi. “Hak ettiğin şekilde ödüllendirileceksin,” dedi.

Johanna görevini yerine getirmekten memnundu. Lord'a eğilerek selam verip Lucy'ye bir daha yardımı ve onu rahat ettirdiği için teşekkür ettikten sonra gitmek üzere arkasını döndü. Aniden durdu.

Piskopos Hallwick dikkatini çekti. Salonun diğer tarafındaki kapının girişinde durmuş ona bakıyordu. Bir iki saniye kadar yüzüne baktı ama bu ifadesi görmesi için fazlasıyla yeterliydi. Tiksinti ve küçümsemeyle doluydu.

Üzerinde kırmızı cüppesi vardı. Johanna bir gecede statüsünü yükseltmeye karar verip vermediğini merak etti. Çantaları ayaklarının dibindeydi. İki Gillevrey askeri arkasında duruyordu. Johanna Piskopos'a evine kadar eşlik edeceklerini düşündü.

Onu görmek tüylerini diken diken etti. Kötü adamın varlığını kabul etmeden salondan çıkmayı isterdi ama kafasını çevirirken, çantalarının birinden fırlayan uzun ince sopayı fark etti ve bu son önemli işi halletmeden gidemeyeceğini anladı.

Yavaşça Piskopos'un yanına yürüdü. Bakışları öfkelenmesine neden olan nesnenin üzerindeydi. Hallwick onu durduramadan, Johanna cezalandırma sopasını alıp tam karşısında duracak şekilde geri çekildi.

Hallwick bir adım geri çekildi. Gitmeye çalıştı, ama Gillevrey askerleri ona engel oldular.

Johanna yavaşça sopayı Hallwick'in gözleri önünde kaldırdı. Yüzündeki nefretin yerini korku aldı.

Bir dakika kadar tek kelime etmeden orada durdu. Havaya kaldırdığı sopaya baktı. Hallwick ona bakıyordu. Salona meraklı bir sessizlik çöktü. Bazıları Piskopos'a vuracağını düşünmüş olabilirdi. Fakat Gabriel öyle yapmayacağını

biliyordu. Yaşlı adamın yanına kadar onu takip etti ve bir iki adım gerisinde durdu.

Johanna aniden sopayı tutuşunu değiştirdi. Bir ucunu sol, diğerini sağ eline aldı. Ve sonra silahı tekrar Piskopos'un önünde kaldırdı. Tutuşu da kararlılığı kadar güçlüydü. Elleri sopayı ortadan ikiye kırmak için harcadığı çaba yüzünden acıdı.

Sopa çok kalın ve yeniydi. Johanna pes etmedi. Sopayı yok etmesi bütün gününü alsa da, umurunda değildi. Bütün gücünü kullanırken kolları titredi.

Ve sonra aniden yirmi kişinin gücüne sahip oldu. Gabriel omuzlarının üzerinden uzanıp ellerini ellerinin üzerine koydu. İznini bekledi. Johanna kafasını evet anlamında salladı.

Ceza sopası ortadan ikiye kırıldı. Çatırtı sessiz salonda gök gürültüsü gibiydi. Gabriel bırakıp geri çekildi. Johanna kırık silahı birkaç saniye daha elinde tuttuktan sonra iki parçayı da Piskopos'un ayaklarının dibine attı. Arkasına dönüp kocasının elinden tuttu ve yanında yürüyerek salondan çıktı.

Arkasına bakmadı.

Akşamlar Gabriel'in günün en sevdiği kısmıydı. Masada oturup gün içinde olanları tartışmak ve askerlerle yarınki işlerini planlamak hoşuna gidiyordu. Fakat adamların önerilerini ya da sözlerini hiç dinlemiyordu. Elbette dinliyor-muş gibi yapıyordu ama bu sırada Johanna'yı izliyordu.

Nicholas ile Clare üç aydan uzun süre önce İngiltere'ye gitmişlerdi. Clare Kuzey İskoçya'dan ayrılmak istemiyordu

ve Nicholas'ın onu gitmeye ikna etmesi zaman ve sabır gerektirdi.

Bir akraba gitmişti ama bir diğeri yoldaydı. Johanna'nın annesinin yarın ya da sonraki gün gelmesi bekleniyordu. Yolda olduğu haberi gelince, Gabriel topraklarının sınırında bekleyip ona eşlik etmesi için birini yolladı.

İki hafta sonra diğer lordlarla birlikte konsey toplantısına katılacaktı. Ama bir ay içinde Johanna'nın bebeğini doğurmasını bekledikleri için evden çok uzun süre ayrı kalmayacaktı.

Auggie ile Keith Kirkcaldy klanındaki koku uzmanını kaçırmışlardı. Lord Gillevrey adamdan bahsetmiş ve onun Kuzey İskoçya'daki en iyi koku uzmanı olduğunu söylemişti. Auggie onlar için en iyi içkileri seçerken koku uzmanını uzun süre rehin tuttu. Koku uzmanının adı Giddy'ydi ve epey zararsızdı. Bir iki aylık sıkıntının ardından, Auggie ona acıyıp taş oyununda şansını denemesine izin verdi. Bir haftaya kalmadan Giddy de oyuna kendini kaptırdı. Artık avluya, çayıra, aşağıdaki vadiye delik açan iki fanatik vardı ve Gabriel fiçılar takas edildikten ve Giddy evine dönmekte serbest olduktan sonra bile gitmek istemeyeceğinden şüpheleniyordu. Auggie ile hızla arkadaş olmuşlardı, taş oyunu oynamadıklarında, daha etkili bir mayalama aparatı yapmak için Auggie'nin kulübesine bakır kazanlar taşıyorlardı.

Johanna her gece şöminenin başında oturup duvar kilimi üzerinde çalışıyordu. Dumfries sandalyeye yerleşmesini bekledikten sonra ayaklarının üzerine uzanıyordu. Alex'in yanına sığmaya çalışması ve vahşi savaşçılarla güzel kızlar hakkında hikâyelerini dinleyerek uykuya dalması artık bir ritüel haline gelmişti. Johanna'nın hikâyelerinin hep ilginç

bir yanı vardı, çünkü anlattığı hikâyelerdeki kadınların hiçbirinin zırhlı şövalyeler tarafından kurtarılmaya ihtiyaçları yoktu. Aksine sık sık güzel kızlar şövalyeleri kurtarıyordu.

Gabriel karısına itiraz edemezdi. Alex'e doğruyu söylüyordu. Kadınların güçlü, küstah savaşçıları kurtarabildiği bir gerçektir. Johanna'nın onu kasvetli, soğuk bir hayattan kurtardığı kesindi. Ona bir aile ve ev vermişti. Onun aşkı, neşesi ve dostuydu.

Johanna onun kurtarıcısıydı.

KAPANIŞ

İngiltere, 1210

Ölmekte olan bedeninin etkisiyle odada ağır ve kötü bir koku vardı. Pederler ve öğrenciler yatağın etrafını sarmışlardı. Elllerinde mumlar tutarak saygıdeğer Piskopos için dua ediyorlardı.

Hallwick ölüyordu. Kesik kesik ve düzensiz soluyordu. Gözlerini açacak kadar bile gücü yoktu. Odanın öteki tarafındaki yuvarlak masada Piskopos'un kendini şımartmak için cemaatten topladığı paralar duruyordu. Para karşılığında cennete gireceğine inandığını düşünüyorlardı ve altın, kutsal adamın geçmişte işlediği bütün günahların affedilmesi için kiliseye verilecekti.

Hallwick kadınlara karşı nefretini ve tiksintisini hiçbir zaman gizlemeye çalışmamıştı. Fakat yetiştirdiği pederler bu düşüncelerin yanlış olduğuna inanmıyorlardı. Piskopos'un onlara anlattığı her şeyi doğru olarak kabul ediyorlardı ve Piskopos Hallwick'in öğretilerinin daha sonraki

nesillere ulaşması için kendi öğrencilerine de onları öğretmeye kararlıladı.

Ancak ölüm döşğinde, Piskopos kendisiyle çelişti. Annesinin adını sayıklayıp ağlayarak son nefesini verdi.